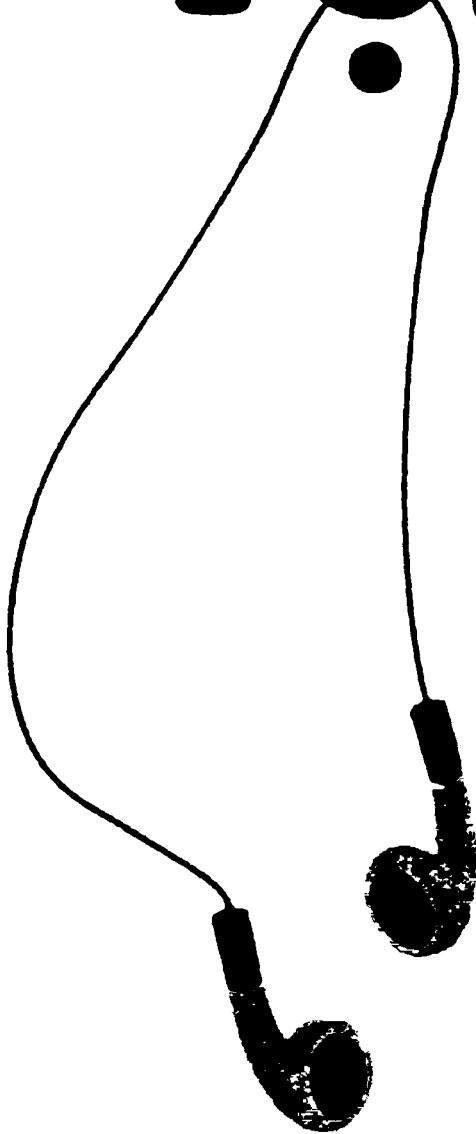

SÜMEYYE DEMİRKAN

Çevrim içi

SÜMEYYE DEMİRKAN
**Çevrim
içi**

evrim içi

SÜMEYYE DEMİRKAN

*“Hayatın karmaşasından kaçıp
gülümsemek isteyen herkese ithaf edilmiştir.”
:)*

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

Bir yazar yeni kitabına başlarken giriş cümlesinin vurucu olmasını ister ama benim hayatım ne o yazarın giriş cümlesini farklı kılacak kadar heyecan verici ne de kitaplara konu olacak kadar ilgi çekici ne yazık ki.

On birinci sınıfa giden, sıradan bir lise öğrencisiyim. Ev ve okul arasında mekik dokuyan, pek bir sosyal aktivitesi olmayan o kızım. Çok arkadaşım olmadığı gibi kalabalıktan da hoşlanmam. Kendi içimdeki kalabalığın bana yettiğini düşünürüm.

Akşam yemeği sonrası yatağında öylece uzanmış, kulaklığımdan gelen müzikle aşk yaşarken annemin sesini işittim. “Nida, biz çıkıyoruz. Gelmek istemediğine emin misin?”

“Evet,” diye seslendim. Misafirlğe giderken beni de çanta gibi yanlarında taşımalarından hiç hoşlanmıyordum.

Annemler evden ayrıldıktan sonra müziğin sesini biraz daha açtım ve dinlediğim rap parçasının sözlerini mırıldanmaya başladım.

Kitap okumayı da severdim bu arada, okul çıkışlarında şehrin merkezindeki büyük kütüphaneye kadar yürürdüm. Yağmurlu havada koşmayı sever, sırf biraz daha müzik dinleyebilmek için evin yolunu bile uzatırdım. Siyah, kıvrıkcık saçlarımdan pek hoşlanmaz; düz saçlı olmanın verdiği o hissiyatı yakalamayı düşlerdim.

Akrep ve yelkovan peşi sıra birbirini kovalarken göz kapaklarımdaki yorgunluğa yenik düşmeye başladım. Kulaklığımı çıkarıp telefonumun şarj kablosunu hemen yatağın kenarındaki prize taktım. *Şu hayatta başıma gelen en iyi şeyin de bu olduğunu bilmek ne komik bir durumdu ama?*

Tuvalet ihtiyacımı da giderdikten sonra kendimi yatağımın içinde buldum ve gözlerimi kapattım, ta ki bir bildirim sesi işitip doğrulana dek.

WhatsApp’tan bir adet mesajınız var.

0535.....:

Bir gün beraber rap dinleyeceğiz

“Bu manyak kim ya gece gece?”

Kendi sorduğum soruya elbette cevap alamazdım. Merakımı daha fazla k r klemeden yatağımın bir ucuna oturdum ve yazmaya bağladım.

Nida:

Kimsin sen?

0535.....:

Şu an seninle konuşan kişi

Nida:

Şu an seninle konuşmuyorum

0535.....:

Bana A diyebilirsin

Nida:

A mı?

0535.....:

Evet A

Nida:

Numaramı nereden buldun?

0535.....:

Vahiy geldi

Nida:

Tövbe estağfurullah

Nida:

Gece gece hiç  ekilmiyorsun

Nida:

Üstelik yarın okulum var ve ilk ders matematik

0535.....:

Biliyorum

Nida:

Selen sen misin?

0535.....:

Bilmem herkes olabilirim

Nida:

Numaramı sil ve beni bir daha rahatsız etme!

Cevap vermesini beklemeden internetimi kapattım ve telefonumu yeniden şarja taktım.

“Nida, kalk şu soruyu çöz.”

Afallayarak kafamı sıranın üzerinden kaldırıp uyku sersemi gözlerle tahtaya bakmaya başladım. Alev Hoca bana sesleniyordu. Kendisiyle aramın çok iyi olduğunu söyleyemezdim. “Efendim, hocam?”

“Soruyu diyorum, kalk çöz,” dedi düz bir sesle. Biraz daha doğrulduğumda tahtadaki sayılara baktım. *Yedi ceddime gelse yapamazdı bunu anasını satayım.*

“Bunlar nedir, hocam?”

“Sen ne görüyorsun?”

“Kör oldum galiba,” dedim bıkkınlıkla. Matematiğim berbattı, dört işlemi bile hesap makinesi yardımıyla yapan biriydim ben.

“Sen iyi misin?” diye sordu ciddiyetiyle.

“İyiyim, hocam. Siz?”

Sınıfta hiç susmayan arka tayfa bile sustuğunda Selen hafifçe kolumu çimdikleyerek beni uyardı. Gözlerimi devirdim.

Alev Hoca, “Bu gidişle matematikten kalacaksın,” diye uyardı.

“Bırakmazsanız kalmam,” diye karşılık verdim. Birkaç kişi gözlerini büyüttü fakat yanlış bir şey söylememiştim.

“Aferin, böyle devam et. Sene sonu görüşürüz,” diyerek ilgisini benden çekti.

Zil çalınca kantine inerek kendime bir kahve aldım. Şekersiz içtiğim acı kahve, yağmur ve kitap üçlemesi mükemmel bir manzaraydı efendim.

Sakince yolumda ilerlerken birden koluma çarpıp geçen çocuğun arkasından seslendim. “Yuh! İnsan bir özür diler.”

Çocuk hiç konuşmadan sadece bana baktı ve mahcubiyetle kafasını eğdi. Bu çocuğu tanıyordum. 12-C sınıfındaki Mustafa’ydı.

Neyse efendim, günüm yine bir lise öğrencisinin her günü gibi sıkıcı bir hızla ilerleyip bittikten sonra evime geldim. *Ya Rabb'im şükür!* Akşam yemeği sonrası odama çekilip coğrafya sınavım için kopya hazırlamaya başladım. Ne yapalım, buna mecbur bırakmasalar ben de düzenli ders çalışırdım. *Tabii tabii, sorun bende efendim.*

Küçük kâğıtları, minik minik yazılarla doldurmaya başladığımda telefonum titredi.

0535.....:

Naber?

Nida:

Sen hâlâ burada mısın?

0535.....:

Hiç gitmedim ki

Nida:

Sapık mısın? Cinsiyetini söyle bari

0535.....:

XY kromozomluyum

Nida:

Tamam şimdi koşarak uzaklaş hemen buradan!

0535.....:

Hep böyle atarlı mısın?

Nida:

Sana karşı evet

0535.....:

Belli oluyor

Nida:

Sınavım var beni rahat bırakır mısın?

0535.....:

Hangi ders?

Nida:

Coğrafya

0535.....:

Sınavında başarılar Kıvırcık 😊

Okul çıkışı şehir merkezindeki kütüphaneye kadar yürüdüm. Sarı montumun cebinden çıkardığım telefonuma yine aynı renkteki kulaklığımı takıp müziğin ritmine ayak uydurmaya başladım. Kütüphaneden Sabahattin Ali'nin *İçimizdeki Şeytan* adlı kitabını alıp ayrıldım.

Sakin bir şekilde yürürken cebimdeki telefonum titredi ve gelen mesajı baktım.

0535.....:

Güzel seçim 😊

Nida:

Beni mi takip ediyorsun sen?

0535.....:

Bir süredir

Nida:

Bizim okuldan mısın yoksa?

Nida:

Sayın gizli kişilik A Bey?

Nida:

Hey kime diyorum?

Yazıyor... Yazıyor... Yazıyor...

Gözlerimi devirdim ve sinirle profiline girdim.

0535***** kişisini engellediniz.

Bir yeni mesajınız var!

Sabah okula gittiğimde tarih dersinin boş olduğunu öğrendik. Sınıfı ahır gibi kullanan bazı mandalar -çok affedersiniz, daha iyi bir tabir yoktu da- uzuneşek oynamaya başladılar. Ulan kitaplarda, filmlerde ya da okullarda asi ve havalı çocuklar gezer. Ben de bunların içinde yaşam mücadelesi vermekle savaşıyordum.

Ders boyu kafa şişiren gürültüden rahatsızlanarak telefonumu açtım. WhatsApp'a girdiğimde o gün engel attığım A'yı hatırladım ve istemsiz bir arzuyla engelini kaldırdım. Ardından çok kısa bir süre sonra mesaj geldi.

0535.....:

Sonunda be!

Nida:

Atayım mı bir engel daha?

0535.....:

Sebep?

Nida:

Bilmem

0535.....:

Engel atmaya alıştın he

Nida:

Tuhafına mı kaçtı?

0535.....:

Yok hoşuma kaçtı 😊

0535***** kişisini engellediniz.

Okul çıkışı otobüsle gitmek zorunda kalmıştım. Yağmur şiddetini artırmış, durağa yürüyene kadar saçlarımda kuru yer bırakmamıştı. Etüte kaldığım için de akşam olmuştu. Otobüste kendime boş bir yer bulup oturdum. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkaracağım sırada birkaç gündür konuşmadığım A aklıma geldi ve telefonumu elime alıp engelini kaldırdım. *Evet efendim, yine.*

0535.....:

Son engel bükücü

0535.....:

*Annesinden azar işitip bir hafta boyunca
evden çıkmama cezası alan çocuklar gibiyim*

Nida:

Adın ne?

Nida:

*Adını söyle bari çünkü hiç tanımadığım biriyle böyle
konuşmak inanılmaz garip daha doğrusu çok saçma*

0535.....:

Bana A demen yeterli

Dudaklarımı büktüm ve nedense içimden rehber A diye kaydetmek geldi sadece. *Hem kaybedecek neyim vardı ki?*

Nida:

Peki A

Nida:

Öyle olsun

Nida:

Otobüsteyim ve birazdan ineceğim

A:

Biliyorum

Ha? Kimdi bu çocuk?

Ertesi gün Alev Hoca yine şaşırtmadı ve dün gece çalıştığım matematik sözlüsüne dayanarak tahtaya ilk beni kaldırdı. *Yok bu kadın beni ayrı seviyor, ölüyor benim için.*

“Sana soru sormayacağım,” dedi yavaşça.

“O zaman tahtaya neden çıktım?” diye sordum.

“Yarına kadar beş yüz soru çözeceksin,” dediğinde gözlerimi belerttim ama o, düşene vururcasına devam etti. “Hepsi de problem sorusu olacak.”

“İyi de hocam, herkes sözlü olurken ben niye soru çözüp getiriyorum? Hem de beş yüz tane?”

“Herkesle kendini bir tutma.”

“Hocam, Allah hepimizi eşit yarattı. Ne diyorsunuz siz?”

“Yarın o soruları elimde istiyorum!”

Gözlerimi devirdim ve kendime hâkim olmaya çalışarak yerime oturdum. Selen bana destek olurken onu duymadım bile. Kara kara ne yapacağımı düşünürken şu an hiç hesapta olmayan ama hesabından da çıkmayan o kişinin mesajını gördüm.

A:

Eee? Sözlü nasıl geçti?

Nida:

Gençliğim elimden alındı

Nida:

Yarına kadar beş yüz soru çöz getir dedi

Nida:

Bittim ben

Nida:

O kadar soruyu yani affedersin ama sıçsam çözemem

A:

Yaparsın sen aslansın

Nida:

Yapamam

Nida:

Bütün sülaleme şeker dağıtır gibi soru dağıtsam yine olmaz

Nida:

Ne yapacağım ben?

A:

*Yarın o beş yüz soruyu çözümleriyle
beraber okulun arkasındaki kafeye bırakırım*

A:

Saat tam sekizde

Son görölme bugün: 13.43

Sahiden de ertesi gün verdiği adrese gittim ve soruları aldım. İnanılmaz bir kişilikti. Soruları sanki kendim çözmüş gibi göğsümü kabarta kabarta Alev Hoca'nın karşısında dikildim. "Hocam, istediğiniz beş yüz soruyu çözdüm," deyip elimdeki testleri uzattım. Koridordaki birçok öğrenci dikkatini bana verdiğinde onlara karizmatik bir bakış attım.

Alev Hoca şaşkınlıkla, "Sen mi çözdün?" diye sordu.

"Tabii ben çözdüm, hocam. Bana verdiniz ya ödevi hani?"

"Pek inanmadım ama neyse..."

"Hocam hakkıma giriyorsunuz. Üstelik kırıcsınız da."

Alev Hoca gülümsediğinde testleri incelemeye başladı. *Utanmasa yemin ettirecek bana ama inşallah ettirmez yoksa vallahi kötürüm olur, evin yolunu bulamam.*

"Şaşırttın beni," dedi büyülenmiş gibi. "Aferin sana."

"Hocam şaşırtmayı severim bilirsiniz ki."

"Bilmez miyim?" diye gülüp oturduğu sandalyeden kalkarak harekete geçti. "Ara ara sana böyle şeyler yaptırayım en iyisi ben." *Canım ya, çok iyisin. Sağ ol.*

Yalandan bir gülümsemeyle geçiştirdim Alev Hoca'yı, kendisi olay yerini terk ederken gözüm ilerideki sınıf kapısına yaslanan Mustafa'ya takıldı. Sanırım birkaç dakikadır burayı izliyordu. Bakışlarını ısrarla benden çekmediğinde olduğum yerden ayrıldım ve sınıfıma girdim.

Teşekkürümü yinelemek için A'ya mesaj attım.

Nida:

Verdim testleri az önce teşekkür ederim

A:

Gördüm

Nida:

Beni gördün yani öyle mi?

A:

Sayılr aslında

A:

En son bir çocuğa dik dik bakıyordun

Nida:

Kimsin sen ya?

Nida:

Bak delirtme beni!

A:

Zaten delisin

Nida:

Ha ha

A:

Alıcılar diyorum Nida Hanım

A:

Kapalı sanırım?

Nida:

Ha?

A:

Neyse neyse zamanı gelince açarsın

A:

Alıcılarını ☺

Bir yeni mesajınız var!

Bu gece yeni yıla girecektik. Vallahi benim için değişen hiçbir şey yoktu sayılardan başka. Annem ve babam geceyi televizyon karşısında çekirdek çitleyip meyve soyarak geçireceklerdi. Tüm ısrarlarına rağmen onların bu büyük eğlencesine katılmadım. Odamda yalnız takılmak daha güzeldi ama onları seviyordum. *Her ne kadar beni yaparken bir yerlerde yanlış yaptıklarını düşünseler de.*

Evet, şimdi de üstün yeteneklerimi sergileme zamanı. Telefonumu elime alıp önüme gelen herkesi stalklamaya başladım ve çok geçmeden üstten gelen bildirimi görünce oturuşumu düzelttim. *Destur, A Hazretleri!*

A:

Ne yapıyorsun?

Nida:

Takılıyorum öyle, sen?

A:

Yeni yıl heyecanı var mı?

Nida:

Olmaz mı? Deli gibi hem de

A:

Bu kadar heyecan yapma ya

Nida:

Valla yaptım artık yapacak bir şey yok

A:

Peki ben bir şey yapabilir miyim?

Nida:

Ne yapacaksın?

A kişisinden gelen görüntülü arama...

Ne?

Kaşlarımı çatarak ağzımdan kaçan küfrü son anda yuttum. Elim ayağıma dolaşmıştı ama neden bu kadar heyecan yaptığımı bilmiyordum. Derin bir nefes aldım ve görebileceğim her türlü manzaraya karşılık önlem aldım, yani gözlerimi kapattım. *Bravo sana III. Nida Sultan!*

Aramasını kabul ettiğimde gözlerimi usulca açtım ve siyah bir ekranla karşılaştım. “Neredesin?”

Ses yoktu, onun yerine mesaj attı.

A:

Üzgünüm Kıyırcık

A:

Sadece seni görmek ve sesini duymak istedim

Nida:

Manyak mısın oğlum sen? Kendini göstereceğine!

A:

En çok neremi merak ediyorsun?

Nida:

Olmayan beynini.

A:

Duydun mu?

Nida:

Neyi?

A:

Kırılan kalbimin sesini

Bu tepkisine gülümserken yeniden yazdı.

A:

Çok güzel gülümsüyorsun

Nida:

Keşke senin için de aynı şeyi söyleyebilsem...

A:

Belki bir gün

Nida:

O günler gelecek mi?

A:

A:

Hadi gece yarısına kadar şarkı dinleyelim

İtiraz etmedim aksine güzel bir fikirdi. Zevklerimiz ve dinlediğimiz sanatçılar neredeyse aynıydı; işte bu mükemmel bir eşleşmeydi.

Saat tam on iki olduğunda ise şu mesajı attı:

A:

Böyle şeylere inanmam ama tüm yılımı seninle geçirmek güzel olurdu

“Selen, harbi diyorum kızım ya, Mustafa’nın bakışlarında bir şey var. 12-C’deki çocuktan bahsediyorum.”

“Ne gibi?” diye sorguladı.

Yanaklarımı şişirip ofladım. “Ulan, hadi ben bu tür şeylerden anlamam etmem. Sen benden de safısın bel!”

“Bu tür şeyler derken?”

“Kankalığın birinci vazifesi nedir?”

Boş boş suratıma baktı. “Nedir?”

“Sağda solda yürürken bana bakan biri varsa *kanka*, bu çocuk seni *dikizliyor*, demektir.”

“Seni biri mi dikizliyor?”

“Tamam, canım,” diye dokundum tatlı tatlı omzuna. “Sen yine uzaya kadar gittin herhâlde, ben hiç bulaşmayayım.”

Selen keyifle gülerken zil çaldı. Omuzlarımı silktim ve banktan kalkıp okul kapısına doğru yürümeye başladım. O esnada telefonum titredi.

A:

Kim dikizliyor seni?

Nida:

Bizi mi dinliyordun?

Nida:

Beni şu an görebiliyor musun?

A:

Kim dikizliyor seni?

Nida:

Önce soruma cevap ver!

A:

Az önce yanından geçtim

Başımı kaldırıp etrafıma bakındım fakat koridor oldukça kalabalıktı, kimseyi seçemezdim.

Nida:

Üzerinde ne var?

A:

Okul üniformam

Nida:

Bir git ya

A:

Hayda!

A:

Ropdöşambırda mı dolaşayım ne yapayım anasını satayım?

Nida:

Bu seferlik yırttın ama bir dahaki sefere asla

A:

Tabii efendim 😊

Okul çıkışında aşağıdaki parkın yanındaki kahve dükkânına uğradım ve bir kahve alıp kulaklığımı eve doğru yürümeye başladım. Üstelik yağmur da yağıyordu. *Ah, ne olacaktı benim bu bohem tarzım? Kapak kıızı olacağım diye üşütüp el âleme kapak olunca görürdüm kendimi.*

Efendi gibi yolumda ilerlerken sen gel, arabanın tekeri çamurlu suya gir. Sonra üzerime mancınıkla çamur yolla, ardından bırak git.

Kocaman olmuş gözlerimle hainin arkasından sansürlenecek derecede sövdüm. Rahatladım mı peki? Asla! Bir daha sövdüm. E yine rahatlamadım ama ben!

Elimle paçalarımıdaki çamurları silkelerken aşağı doğru sarkıtılan ıslak mendille doğruldum. Başımı kaldırdığımda gördüğüm kişi Mustafa'dan başkası değildi.

"Ne yapıyorsun burada sen?" diye sordum.

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Umursamadan elimdeki kahveyi ona uzattım ve ıslak mendili aldım.

"Gerek yok."

Güldü. "E aldın ama ıslak mendili."

"Uzatılan eli boş çevirmem ben."

"Öyle olsun," deyip ekledi. "Berbat görünüyorsun bu arada."

Ona dik dik bakıp, "Sağ ol ya, bayağı moral verdin," dedim.

"Pek morale ihtiyacın varmış gibi durmuyorsun."

Elimdeki ıslak mendili tutmaya devam ederken karşısında dikildim. "Seni sürekli etrafımda görmeye başladım. Tesadüf demezsin herhâlde buna?"

"Allah'ın yolu, yürümeyelim mi yani?"

Gülümsedim ve alayla kafamı salladım. Yüzüne bile bakmadan yanından geçtiğimde beni durdurdu.

"Kahve?"

Elimdeki ıslak mendili kaldırıp ona doğru salladım. "Yerine sayarsın artık, ödeştik."

Çamurlu bir şekilde eve geldim ve kıyafetlerimi çıkarıp kirli sepetine attım. Odama girdiğimde alarm sesini duydum. *Canım anam radarlarını açmıştı yine.* Odama pattadan girdi.

“Ne yaptın, kızım? amurla mı boğuştu?”

Ellerimi iki yana açtım. “Evet, anne. En sevdiğim şey çamurla çiftleşmektir.”

“Tövbe estağfurullah, nasıl konuşuyorsun kız sen öyle?”

“Anne, başlama yine gözünü seveyim,” dedim ve dolabımdan bir kazak alıp üzerime geçirdim. “Akşama ne var yemekte?”

“İspanak.”

“Yemin ediyorum *Temel Reis* bile bu kadar ıspanak yemiyordur, sevmiyorum ya sevmiyorum!”

Annem elini beline koyarak, “Sus kız, annene karşılık verme,” dedi. “Bunu bulamayanlar da var.”

“Hah! Geldi bizim joker acındırma kartımız.”

“Bak bak.”

Annemle gülüşürken aniden deli dürtmüşçesine olduğum yere akıldım. “Siktir! Yarın matematik sınavım var benim.”

Annem olduğu yerde gözlerini büyütüp bana hayretle baktı. “Sen iyice bozdun kendini ha! Lütfü, biz bu kızı yaparken neyi unuttuk acaba? Yok, olmamış bu.”

Annem her klasik anne gibi söylene söylene odamdan çıktı ve beni dertlerimle baş başa bıraktı. Benim matematik yapabilme olasılığım, *Justin Bieber*’ın bana *hi* deme olasılığı kadar imkânsızdı.

Fakat sonra yüzümde şeytani bir gülümseme belirdi. Belki ben matematik yapamıyordum ama bu işi çok iyi beceren birini tanıyordum.

“Ali, elli beş. Otur.”

“Eyvallah, hocam,” dedi Ali arka sıralardan elini sallayarak.

“Nida?” diye gözleri beni aradığında her zaman on numara bir insan olduğum için kolayca bulundum. “Kaç bekliyorsun?”

“Siz kaç verdiniz?” diye sordum.

“Seksen beş.”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken sınıftakiler sanki *Justin Bieber* bana *hi* demiş gibi baktı.

“Eyvallah, hocam,” dedim elimi indirerek. Maalesef içimdeki Lütü Azur genlerine engel olamıyordum. *Canım baba tarafım, bana vere vere üslup bozukluğunuzu verin zaten.*

Nida:

85 aldım

A:

Yani ben 85 aldım?

Nida:

Salladıklarım da tutmuş ama en büyük hak senin tabii

A:

Bu gidişle senin diplomayı da bana versinler madem

A:

Neyse hadi yine sayemde geçtin 😊

Nida:

Teşekkür ederim

Nida:

Hakkını nasıl ödeyeceğim?

A:

Çok büyütme bunu gözünde Kıvırcık

A:

Bir gün aynı kulaklığı paylaşır ödeşiriz

Nida:

Peki şu an yeri mi bilmiyorum ama adını öğrenebilir miyim?

Nida:

En azından buna hakkım var

A:

Alp

A:

Adım Alp

Bir yeni mesajınız var!

Sabah okula doğru yürürken yüzümde aptal bir tebessüm yer edindi. *Adını öğrenmiştim.* Günlerdir saçma sapan muhabbet ettiğim, hiç alakasız konulara dâhil ettiğim o çocuğun adını öğrenmiştim.

Adı Alp'ti.

Güzel bir ismi vardı. İtiraf ediyorum, bazen sinir etse de iyi bir çocuktü. Benim için bir sürü şey yapmıştı. Beş yüz soru çözmüş, matematik sınavında yardım etmişti. Yüzümdeki gülümsemelere sebep olduğunu saymıyordum zaten. Bunlar ciddi güzel şeylerdi. Yıllardır tanıdığım arkadaşlarım bile yüzünü hiç görmediğim bu çocuk kadar yakın ve samimi değildi bana karşı.

Okulun kapısından içeri girerken biri hızla sol koluma çarptı ve tahmin edin kim? *Evet, Mustafa!* Buna hep birlikte şaşırdıktan sonra nazikçe, "Ama höst ya!" diye bağırarak tepkimi gösterdim.

Mustafa ellerini kaldırıp koşmaya başladı. Dikkatli baktığımda acelesi olduğunu anladım. Sırtındaki spor çantasıyla üst kata çıktı ve gözden kayboldu.

Yazıklar olsun sol kolumu ve sol yanımlı kıranlara... Bir de bu kulu ağlatanlara.

Neyse efendim, sınıfa âdeta bir *catwalk*¹ yürüyüşü yaparak girdim desem de inanmayın, keşke girmez olsaydım... Burun kemiğimin anasını belleyen pastırma kokusunu içime çektim resmen. "Sabahın köründe nasıl bir açlık bu?" Söylenerek yerime oturdum. "Üzerimden ayı mı geçti ya? Çok yorgunum."

"Valla ayıyı dayıyı bilmem ama Avni Hoca geçirecek orası belli."

"O niye ya?"

Selen şaşkınlıkla, "Geometriden sınav var ya, kızım," dedi.

¹(Ing.) Podyum. (Editör Notu.)

Gözlerim büyüdü. *Zaten bu gözlerim de anca büyüyordu anasını saytım, biri de gelip parlatsın ya!* "Hassiktir! Haberim yok ki benim."

Daha tepkimi bile gösteremedi ders zili çaldı ve Avni Hoca avına koşan bir aslan gibi derse girip kâğıtları dağıtmaya başladı. Duvar dibine sindim ve önümdeki kâğıda tarlası yanmış bir köylü gibi baktım. Geometriye dair bildiğim tek şey, üçgenin iç açılarının toplamının üç yüz altmış derece olduğuydu.

Bir dakika? Yüz seksen miydi acaba?

Bakın bundan bile emin değilim. Canım anam bana hamileyken azıcık abaküs çalışsaymış bu kadar sayısal zekâ yoksunu bir canlı olmazdım belki.

Sorularla kafamdaki romantik müzik eşliğinde bakışırken o güzel insanın mesajıyla titredim. Dudaklarımı ısırıp etrafıma bakındığımda her şeyin yolunda olduğunu görüp ekrana baktım.

A:

Sessizsin?

Nida:

Geometri sınavındayım sorularla bakışıyorum cnm

A:

Yapabiliyor musun bari?

Nida:

Sence?

A:

Yolla hadi soruları başımın belası

Nida:

Valla mı?

A:

Hesap birikiyor bak yazıyorum bunları

Nida:

Nereye?

A:

Kalbime 😊

Zil çaldığında Avni Hoca kâğıtları toplamaya başladı. Bıkkın bir tavırla yerimden kalktım ve kantine inmek için sınıf kapısına doğru yöneldim. Avni Hoca, "Nida," diye seslendi. "Şu sınıf defterini 12-C sınıfına bırakıver, kızım."

Sınıf defterini alıp 12-C'ye gittim ama içeride kimse yoktu. Defteri masanın üzerine bırakıp arkamı döndüğüm sırada biriyle çarpıştım. Kafamı kaldırdığımda bana çarpanın, daha doğrusu çarptığım kişinin Mustafa olduğunu gördüm. "Ama artık yeter!" diye huysuzca konuştum.

Mustafa ellerini kaldırıp mavi gözleriyle gözlerime baktı. "Suçum yok."

Kafamı salladım. "Tasadüfler devam ediyor ha?"

"Burası bizim sınıf."

"Ve koca sınıfta gelip sana çarptım yani, öyle mi?"

Dudağının kenarını kıvırdı. "İlgini çekiyordumdur belki de?"

Gözlerimi kısarak, "Abart," diye güldüm.

Birkaç saniye gülüşümde duraksadı ve ekledi. "Ya da sen benim ilgimi çekiyorsundur belki?"

Kafamı karıştırmaya çalışıyordu ama saçlarım bu görevi fazlasıyla yerine getiriyordu. Ona bakmakla kaldım sadece. Mustafa ise yarım ağız gülüyordu. *Deli la bu çocuk.*

Tek kelime bile duymadan sınıftan çıktım ve telefonuma sarıldım.

Nida:

Bir çocuk var

A:

Kim?

Nida:

Adı Mustafa ve galiba bana yazıyor

A:

O yazıyorsa sen de sil

Nida:

Neden bunu yapayım?

A:

Nasıl yani?

A:

İlgisi hoşuna mı gitti?

Nida:

Yani bilirsın kızlar sever böyle şeyleri

Nida:

Belki ben de ona yazarım

A:

Anladım

Nida:

Ama ben hiç anlamam bu gönöl işlerinden

Nida:

Sen iyi misin bu konularda?

A:

Artık değilim

Nida:

Nasıl?

A:

Yok bir şey

A:

Eee? Yardım edeyim sana taktik falan?

Nida:

Hiç fena olmaz

A:

Tamam hallederiz

Hafta sonunun ardından okulun ilk günü büyük bir aşkla merdivenleri çıkarken Mustafa ve iki arkadaşını kalorifer peteklerinin önünde sohbet ederken gördüm. Ona baktığımı görünce gülümsedi. Gülümsedim. *Ne? Neden gülümsedim ki ben şimdi? Ondan hoşlanmıyorum bile.*

Önüme dönüp sınıfıma doğru ilerledim. Çantamı sağ omzuma yüklemiş dalgın bir şekilde içeri girerken o dalgınlığım dev bir gürültüyle sarsıldı. Yüzüme gelen topla olduğum yerde kalakaldım. Gözlerimi açıp müthiş bir sinirle Sıçan Mert ve ekürisi Ali'ye baktım. "Ne yapıyorsunuz lan siz?"

"Kusura bakma ya, istemedi oldu."

"Ha bir de isteyerek olsaydı," dedim ve sinirle topu onlara attım ama o kadar estetik harikası bir insandım ki elimin ayarı maya tutmayan göl gibi kaydı ve sınıftaki lamba patladı.

Cam parçaları patır patır yere düşerken, "Aha! Şimdi sıçtın," dedi Sıçan Mert.

Tam şeyin sırasıydı: *Lütfü, biz bu kızı yaparken neyi unuttuk acaba?*

Sınıftakiler bir Hint draması izler gibi bana bakarken o sesi duydum. "Ne oluyor burada?" *Hoş geldiniz müdür bey, bir siz eksiksiniz efendim.*

"Hocam, şey..." Kenara çekildim ve müdüre yol verdim. *Anca yol verirdim zaten.*

"Kim yaptı bunu?" diye sorunca sınıftakilerin hepsi gözleriyle beni işaret etti. *Ulan ne kadar nankör insanlarsınız, sizin için dersi kaynattığım çeneme yazık be!*

Müdür bey bana dönerek, "Derhâl odama!" diye çıkıştı.

Yüzümü öne eğdim ve müdür beyi takip ettim. Odasına girdiğimizde içeride bekleyen biri daha olduğunu gördüm. Bu Mustafa'ydı.

Kaşlarımı çatarak adımlarımı yavaşlattım. Mustafa bana şaşkınlıkla bakarken müdür bey eline aldığı kâğıtlarla, "Bekle biraz, küçük hanım. Seninle ayrıca ilgileneceğim," deyip Mustafa'ya döndü. "Hemen geliyorum."

Müdür bey odayı terk edip giderken Mustafa bakışlarını bana çevirdi. Dayanamadım ve ona baktım. "Ne?"

Güldü. "Pek hayra gelmemiş gibisin."

"Sana ne!"

"Tamam, sakın ol. Sormadım bir şey."

"Sen neden buradasın?" diye sordum elindeki dosyalara bakarken.

"Bir projem vardı, ilçede dereceye girdim. Onunla ilgili."

Başı beladan kurtulmayan kız ve başarılı çocuk... İşte gerçek eşleşme diye ben buna derim.

“İyi,” dedim ve omzumu silkip diğer tarafa döndüm.

Az sonra müdür bey içeri geldi ve masasına oturup gözlerime baktı. “Ver oğlum dosyayı.”

Mustafa dosyayı uzattı ve müdür bey imzalamaya başladı. İmza işlemi bittikten sonra tekrar bana baktı. “Sana gelince, küçük hanım... Okul çıkışı yeni açılan laboratuvarımız için yardım edeceksin.”

“Laboratuvar mı? Hocam, ben ne anlarım o işlerden? Vallahi patlar orası.”

“Ben yardım edebilirim,” diyerek araya girdi Mustafa. Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm.

Müdür bey biraz düşündükten sonra başını aşağı yukarı salladı. “Tamam, daha iyi olur.”

Omuzlarımı düşürdüm ve odadan çıktım. Mustafa yanımdan geçerken, “Sabırsızlanma, çıkışa az kaldı,” dedi ve göz kırparak uzaklaştı.

Ne diyorsun la sen?

Ders sonu bitkin bir hâlde sınıftan çıkıp laboratuvara girdim. Kendimi bilim kurgu filmi çekiminde hissetmek için harika bir ortamdı. O sırada Mustafa hemen arkamdan gelip kapıyı kapattı.

İrkildim. “Ses etsene gelirken, hasta mısın?”

“Agresiflik kanında mı yoksa ruhunda mı var?”

“Nabza göre şerbet.”

“Hım.”

“Neyse,” dedim çantamı masanın üzerine bırakırken. “Başlayalım da bitsin hemen, akşam ezanından önce evde olmam lazım.”

“Önce şu iskeleti düzeltip yerine koyalım,” dedi yanımdan geçerken.

“Ha?” dedim afallayarak, sonra da onu takip edip masanın üzerinde dağınık duran iskeletin organlarını kavradım. Elime kalbi alıp çevirmeye başladığımda, “Kurban olduğum yaratıyor,” diye mırıldandım.

Güldü. “Yalnız maket o.”

“Valla mı? Zeki çocuk, ilçede değil de Türkiye’de derece alacak zekâ varmış sende.”

“Hep böyle ters olmak zorunda mısın?” diye baktı bana olduğu yerden.

“Sana ne? Neyse, hadi bitirip gidelim,” dedim uzatmadan.

Ben dolapları düzeltirken Mustafa da panolarla ilgilendi. Umduğumdan daha kolay ve çabuk bir şekilde işimizi bitirdik. Tüm bunlar olurken de onunla hiç atışmadım.

Yine tüm paspal hâlimle eve gelip kapıyı çaldım. *Hayır, benim bu cool duruşum nereye kaybolmuştu böyle?*

“Hele şükür be kadın,” dedim anneme göz devirerek. Kapıyı ararken yanından geçip çantamı hemen kenara bıraktım.

“Neden geç kaldın sen?” diye sordu hafif bir sitemle. *İyi bari, en azından ağzıma sıçmamıştı.*

“Yok bir şey, okul çıkışı laboratuvarı düzenledim.”

“Sen?” dedi arkamdan gelip. “Yine ne halt yedin kız?”

Canım anam nasıl da tanıyor beni.

“Hiç, sınıfın lambasını yanlışlıkla patlattım da.”

“O ne demek?”

Ayakkabılarımı güzelce kenara koyduktan sonra odama doğru yürüdüm. “Yemekte ne var?”

“Tarhana çorbası.”

“Allah’ım yine yemeyeceğim ne varsa yapmışsın! Ağlayacağım ama artık ya!”

“Onu bulamayanlar da var.”

“Tamam anne tamam, aç kalayım hatta öleyim ama kurban olayım başlama yine.”

Bir şey söylemesine müsaade etmeden odama girdim ve kendimi yüzüstü yatağa attım. *Oha! Nefes alamıyorum... Derhâl sırtüstü döndüm. Oh be, dünya varmış!*

Çantamın içindeki pili bitmek üzere olan telefonum ötünce uzandım ve açıp mesajı okudum.

A:

Nereledesin?

Nida:

Odalarda ışıksızım

A:

Yak bir kibrit

Nida:

Gençliğimi de yakayım mı?

A:

Ne bu elli kuruşluk tırrek havaları?

Nida:

Mustafa'yla laboratuvarı düzenledik yorulдум

A:

Neden?

Nida:

Kaza yaptım

Nida:

Müdür de bana kaza yaptı

A:

Sana ceza verdi yani?

Nida:

Aferin böyle çocukları severim

A:

Neden Mustafa'yla?

Nida:

Yardım etmek istedi

Nida:

Biliyorsun bana yazıyor ve hiçbir fırsatı kaçırmıyor kerata 😊

A:

Ya sen?

Nida:

Bilmem

Nida:

Gıcık falan ama tatlı çocuk

A:

Hım

Nida:

Kıskanmıyorsun değil mi la?

A:

Yok la

A:

Neyse ben de yorgunum biraz

A:

Sonra görüşürüz

Bir yeni mesajınız var!

A:

Zilin çalmasına son iki dakika

Nida:

Ne yapacağım?

A:

Çocuğu okulun arkasındaki banklardan birinin oraya çek

Nida:

Tövbe tövbe

Nida:

Neler geçiyor aklından?

Zil çalınca beklemeden sınıftan çıktım ve Mustafa'nın sınıfının önünde dikildim. İçerideki öğrenciler gidince de Mustafa'ya seslendim. "Şşşt! Bir baksana."

Kendimi meslek lisesi önünde oturmuş, kız kesen apaçiler gibi hissetmiştim.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Efendim?"

"Biraz konuşabilir miyiz?" diyerek gözlerimle dışarıyı işaret ettim. Beni takip etti ve birlikte dışarı çıktık. Bahçede boş bir bank bulup oraya doğru yöneldik. Bankın önüne geldiğimizde etrafı kolaçan ettim. "Ne konuşacağız?" diye sordu merakla.

"Bugün Sevgililer Günü," dedim utanarak.

"Yani?" dedi gülerek.

Bakışlarımı kaçırdım. "Yanisi, Sevgililer Günü işte."

"Biz de Çorum'un Kurtuluş Günü demedik."

"Ha ha!" diye homurdandım. "Mizah seviyeni kıskanmaya başlayacağım valla, bu kadar komik olma."

“Kıskandığını kabul ediyorsun yani?”

“İroni canım ironi.”

“Neyse, Sevgililer Günü diyordun... Eee?” diye devam etti.

“He,” dedim dudaklarımı ıslatıp. Daha sonra da montumun cebinden çıkardığım sinema biletlerini elime aldım. Tam o sırada telefona mesaj geldi.

A:

Sinema bileti mi?

Kaşlarımı çatıp irkildim ve gözlerimle etrafı süzdüm. A buralarda olmalıydı... *Çok uzaklaşmış olamaz değil mi Rıza Baba?*

Nida:

Sen beni mi izliyorsun?

A:

Evet söyle o çocuğa çok yaklaşmasın

Nida:

Neredesin la?

A:

Beni göremezsin

“Mesajını daha sonra yazsan,” dedi Mustafa sıkılğan bir tavırla. Telefonumu cebime koydum ve bileti ona uzattım. “Bu ne?” dedi bileti alırken.

“Sana çok haksızlık ettiğimi düşünüyorum. Seni çok tersledim falan... Eğer müsaitsen sinemaya gidelim mi? Bak biletleri de aldım.”

“*Recep İvedik?*” diye baktı bilete.

Ne bekliyordun aslanım? Christian Grey falan mı? Kırbaç bizi bozar.

“He,” diye gülümsedim samimiyetsizce. “Çok severim.”

“Tamam, bana uyar,” dedi keyifle.

Tabii uyacak lan, bir haftalık harçlığımı gömdüm ben bu biletlere. Ayı belgeseli de olsa izleyeceksin.

“Neyse, hadi anangile selam söyle,” deyip arkamı döneceğim sırada beni kendine doğru çevirdi. “Peki, neden sinema?”

Dudağımın kenarını kıvırdım ve son sözü söyleyip havalı gözüktüğümü düşündüm. “Bir sonraki hamleyi sen yapacağın için çıtayı fazla yükseltmeyeyim dedim.”

Evden çıktım ve şehrin en büyük sinema salonuna gittim. Mustafa’yla hiç mesajlaşmadan onunla okul çıkışı randevu yerini ve saatini ayarlamıştık. *Randevu ne yahu?* Alt tarafı ilk buluşmada *Recep İvedik* izleyecektik.

Neyse, ilk buluşma için park ya da nargile kafeleri tercih edenlerden daha iyi olduğu kesin. Ha sinema tercihi mi? Orası tartışılır ama bir *Christian Grey* izleyecek kadar da şey değilim, *yani kırbaçsever biz kız değilim.*

Otobüsten indim ve alışveriş merkezinin kafeteryasına doğru yürümeye başladım. Sinemaya gitmeyeli yaklaşık iki sene falan oluyordu. Bir dakika? E ben onda da *Recep İvedik*’e gitmiştim... Hayatımı kitaplara ve müziğe adanmakla en doğru tercihi yaptığımı şimdi daha iyi idrak ediyordum.

Sağ ol koca yürekli Recep İvedik Bey.

Kıvırcık saçlarımı geriye doğru attım ve salına salına kafeteryada ilerlemeye başladım. Hemen en köşede Mustafa’yı gördüm. Vay anam vay! O ne lan öyle? *Maşallah Mustafa Bey, gözüme pek bir yakışıklı gözükünüz. Tövbe tövbe, neler diyorum ben?*

Yanına gidip boğazımı temizledim. “Geldim.”

“Görüyorum,” dedi bana bakıp hafifçe tebessüm ederek. Lacivert renkli örgü kazağının kollarını hafifçe kıvrımış, geçen günkü siyah bilekliği yeniden takmıştı. Erkeklerle bu tür şeyleri yakıştıırıyordum. *Ne zamandan beri?*

Galiba iki saniye öncesine kadar...

“Aç mısın?” diye sordu. Başımı sağa sola salladım. Ardından saatine baktı ve ayaklandı. “Hadi seans başlamak üzere.”

Biletlerimizle beş numaralı salona geçip oturduk. *E sevgili koltuğu bu ama? Ne oluyor lan?* “Sen de benimle yan yana olmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun?” dedi arkamdan.

“Hiç de bile, yanlışlıkla olmuş.”

“Neyse,” dedi yerine oturarak. “Konu *Recep İvedik* de olsa amaçlar aynı.”

Kaşlarımı çattım. “Ne diyorsun oğlum sen?”

“*Recep İvedik* yerine seni dinlesem hiç sıırtmaz biliyor musun?” deyip elleriyle beni kare içine aldı. “Aynı mizah, aynı delici bakışlar, aynı üslup...”

Omzumu silktim ve yanına oturdum. “O kadar komiksin ki! Tüm enerjimi sana harcarsam filme kalmayacakmış gibi geliyor.”

Gülümsediğinde belli etmeden ben de güldüm ve o sırada perdenin ışıkları yandı. Arkama yaslanarak filmin başlamasını bekledim. Yanımdaki teyze evde patlatıp getirdiği bir çuval mısırı bana doğru uzattığında nazikçe reddettim.

Filmin ortalarına doğru telefonum titremeye başladı.

A:

Hiç ses soluk yok

A:

Gülmekten mi öldün yoksa?

Nida:

Ölmemi istiyorsan gülmeme gerek yok

A:

*Recep İvedik izlerken edebiyat kasabilen insan
zerresi olarak tarihin tozlu sayfalarında yer edindin şu an*

Nida:

Ehehe öyleyimdir

A:

Orada mı o it?

Mustafa'dan mı bahsediyordu?

Nida:

Evet

A:

İyi çok yanaşmasın bak kızım

A:

Taktik maktik veriyoruz ama çok da şey yapma yani

Nida:

Ney?

A:

Eben

Nida:

Ebem de olmasa var ya

Nida:

Garibim benim

Nida:

Neyse hadi git

Nida:

Film izliyorum şu romantik anı bozma

WhatsApp'tan çıktım ve sözünü ettiğim *romantik* filme geri döndüm. *Cidden Recep Bey'in döş kollarıyla bir çaya çıkabiliriz efendim.*

Gözlerimi Mustafa'ya çevirdiğimde gayet nahif bir şekilde gülerek filmi izliyordu. En azından salonda anıran diğer insanlar gibi değildi. *He amca, az daha gül. Bağırsakların çok güzel görünüyor çünkü.*

Film bittikten sonra dışarı çıktık. O sırada elinde poşet olan bir sokak çocuğu bana doğru yaklaştı.

"Abla, elli kuruş var mı?" *Hey yavrum hey! Kafa bir milyon!*

Mustafa öne atılarak beni arkasına aldı. "Yok kardeş elli kuruş."

"Abi, elli kuruş?" dedi çocuk elindeki poşeti burnuna sokarak. *Oh oh, maşallah az daha çek.*

Böyle konuştuğuma bakmayın, harbiden korkmaya başladım. Çocuk üzerimize doğru iyice yaklaşırken Mustafa'nın ılık nefesi saç diplerime vurdu. "Bu kafayı bulmuş, hadi kaçalım."

Ona dönmeme fırsat vermeden elimi tuttu ve hızla beni çekiştirerek koşturmaya başladı. Şu an deliler gibi sokakta koşuyorduk. Arkamı döndüğümde o çocuğun da bizi takip ettiğini gördüm.

"Peşimizde," dedim Mustafa'ya doğru, nefes nefese kalmıştık. "Kıçımıza füze mi takalım anasını satayım? Daha hızlı koş."

Bir süre deli gibi koştuk ve peşimizdeki çocuğu atlattıktan sonra bir parkta durduk. Soluklanırken eli hâlâ ellerimdeydi. Acıyla yutkundum ve elimi çektim.

"Tamam, bitti macera."

"Lan ne macerası? Çocuk kafayı çekmiş," dedi nefesini düzene sokmaya çalışırken.

"İki tokat atamadın be sen de," dedim homurdanarak.

Doğruldu ve gözlerini kıstı. "Acilen *James Bond* izlemeyi bırakmalısın. Film çekmiyoruz anasını satayım, çocuk belalı." Omzumu silktim.

"Hem fena mı? Elini tuttum işte," dedi keyifle gülerek.

"Ayıp ayıp."

Bana doğru yaklaştı. "Sen daha ayıp görmemişsin, güzelim," deyip beni yanağımdan öptü.

Oha! Yanağımdan öptü lan yanağımdan... Hem de en sevdiğim yanağımdan!

Eve geldiğimde kalbim küt küt atıyordu. Beni öpmüştü la, beni beni... Azıcık yanaktan ama. Elimini yanağıma götürdüm ve aptal aptal sırıttım. *Ne oluyor lan bana böyle?* Ona tokat atmam lazımdı. Yani filmlerde öyle oluyordu.

Kendimi kapı önüne konulmuş enikler gibi hissederken hızla telefonumu elime aldım ve Alp'e mesaj attım.

Nida:

Beni öptü

A:

Siktir!

A:

Lan nasıl öptü seni?

A:

Nerenden öptü?

Nida:

Yanağımdan

A:

Ha iyi bari

A:

Ya ben ne diyorum sen ne diyorsun?

A:

Nasıl öptü lan nasıl?

Bir dakika? Alp, kıskançlık mı yapıyorsun acaba?

Nida:

Öptü işte ne bileyim ben

A:

Bak dellendim şimdi beni ha

A:

Taktik maktik ayağına...

Nida:

Taktik maktik ayağına?

Nida:

Sen niye bozuldun ki şimdi bu kadar?

Cevap vermedi. Bekledim, çevrim içiydi ama yazmadı.

Nida:

Alp?

A:

Ondan etkilendin mi?

Nida:
Sanırım

A:
İyi

Nida:
İyi?

A:
Amacına ulaştın

A:
Artık bana ihtiyacın yok

Nida:
Neden böyle söylüyorsun? Mustafa mı girecek aramıza?

Bir anda kendimi inanılmaz kötü hissetmişim. Belki de onunla konuşurken en zorlandığım andı.

A:
Üzgünüm Kıvırcık

A:
Hayatında bir başkası varken kendimi
kara kedi gibi hissetmek istemiyorum

A kişisi sizi engelledi.

Bir yeni mesajınız var!

Bir hafta olmuştu. Aradan koskoca yedi gün, yüz altmış sekiz saat, bin seksen dakika geçmişti.

Sayıli gün çabuk geçer derler bir de. Yok anam, geçmiyor valla! Ne dinlediğim müzikten ne yediğim yemekten bir şey anlar olmuştum. Mustafa'yı bile düşünemiyordum. O günden sonra okulda bir iki kez karşılaşmıştık ama hiç tepkisiz yoluma devam etmiştim.

Ben galiba Alp'i özlemiştim.

"Kızım, ne eşleyip duruyorsun yemeği?" diye sordu annem önümdeki pirinç taneleriyle oynarken.

"Karnım aç değil," dedim düz bir sesle. *Ulan Alp, senin yüzünden hayatım Survivor'a döndü. Hindistan cevizi bile yemek gelmiyor içimden, çişimi bile kuma yapıyorum...* Şaka şaka, o kadar da değil!

"İyi misin sen?" diye sordu annem.

"İyiyim," dedim ve sofradan kalkıp odama kapandım. Beni her yerden engellemişti.

Anlamadığım şey, Mustafa'yla benim aramı yapan oydu. Bir anda benim Mustafa'dan etkilenmem mi zoruna gitmişti? İyi de amacımız buydu zaten.

Sıkıntıyla sırtüstü yattım ve yanaklarımı şişirdim.

İtiraf etmeliyim ki Alp olmadan Mustafa aklıma bile gelmiyordu. Anasını satayım, kendimi *Eyşan* gibi hissediyordum ve lanet olsun ki bunun tek sorumlusu Alp'ti.

*Kırdın beni God damn it!*²

Telefonumun titreşimiyle aniden irkildim. Kalbim telaş içinde atarken yutkundum ve gelen mesaja baktım.

²(İng.) *God damn it!*: Allah kahretsin! (e.n.)

Mustafa'dan bir adet mesajınız var.

Mustafa:

Sen benden kaçıyor musun?

Nida:

İyi değilim bu aralar

Mustafa:

Sebep?

Nida:

Sebebi yok

Nida:

*Sadece kendimi sifon çekildikten sonra
ortada kalan bok gibi hissediyorum*

Mustafa:

O nasıl oluyor?

Mustafa:

Bana anlatabilirsin seni dinlerim

Nida:

Rap sever misin?

Mustafa:

Pek aram yok

Nida:

Hım

Aynaya bakıp kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Fazla mı abartıyordum bilmiyorum ama yüzünü hatta sesini bile duymadığım çocuk, beni ilk kez böyle bir durumun içine sokmuştu.

Kalbim niye ağrıyor anne?

Ortada mal gibi bırakıldığım için mi? Yoksa iki seçenek arasında kalıp kalbimin o ismi tercih edeceğinden mi?

Nida:

Neyse sana iyi geceler

Mustafa:

Yarın görüşürüz o zaman

Mustafa:

Okulda yüzüme bakarsan tabii 😊

Cevap vermeden telefonumu kapattım ve kulaklığımı taktım.

*Eskilerde gibisin hâlâ yanlışı düşüncelerle,
Yanında biterdim hep sen düşünce derde,
Beni yanlışı tanıdın ama inanırım dirence,
Sırtımda pençe, gözümde yaş, üzülme bence.*

*Yüzünden bir damla yaş akmamalıydı,
Canını sıkmamalı, kendimden bıkmamalıydım.
Geriye dönmem için tek bir özür yeterliydi oysa,
Ancak o yüzük parmağından çıkmamalıydı...³*

“Nida, yastık olur musun?” diye sordu Sıçan Mert.

Kafamı ona doğru çevirdim. “Uğraşamam seninle.”

Uzuneşek sırasına girmiş benimle alay ediyorlardı.

“Bak sen,” dedi gevşek gevşek gülererek. “Hâlbuki bayağı bir yumuşaksın.”

Dişlerimi sıktım ve oturduğum yerden kalktığım gibi hemen yanımdaki sırayı üzerine doğru itip tam erkekliğine isabet ettirdim. Acıyla elini orasına götürdüğünde sıranın üzerine çıktım ve parmağımı üzerine doğrulttum.

“Bana bak lan! Bir daha benimle uğraşırsan o sırayı orana çarptırmaz, direkt saplarım!” Sınıftaki herkes gözlerini büyütüp nefesini tutarken başımı kaldırdım. “Duydunuz mu?”

Ona elbette dersini verecektim ama böyle olacağını ben de tahmin etmemiştim. Galiba sinirlerim bozulmuştu.

Sıçan Mert dişlerini sıkı sıkı sınıftan çıkarken sıranın üzerinden indim.

³Taladro'nun *Mazi* isimli şarkısından. (c.n.)

“Ne oluyor kızımı sana?” diye sordu Selen yanıma gelerek.

Hızla elimi kaldırdım. “Yok bir şey, hava almam lazım benim.”

Sert bir şekilde sınıftan çıktım ve okulun arka bahçesindeki banklardan birinin üzerine oturdum. Başımı önüme eğdim ve ellerimle başımı sarıp sıkıntıyla ofladım.

Bir haftadır kendimi tanıyamıyordum. Hiçbir bok yapasım gelmiyordu. O it oğlu it beni her yerden engellerken ruhumu da benden alıp engellemişti.

“İyi misin?” diye sordu bir ses. Mustafa’nın sesinin olduğunu anlamam kısa sürdü.

Başımı onun olmadığı tarafa çevirdim. “Bilmiyorum.”

“Sorun ne?” diye sordu bu sefer. Konuşursam ağlayacağımı hissettim. Ama ağlamamam gerekiyordu, yani bu çok saçmaydı. Ne olduğu belirsiz bir çocuk için ağlayacak değildim ama öyle olmuyordu bazen. İnsan görmediği, sesini bile duymadığı biri yüzünden bu tür şeyler hissedebiliyordu.

“Anlat bana, dinlerim ben seni,” dedi yumuşak bir sesle. Gözlerimi kapatıp açtım ve sertçe yutkundum. *Mustafa, umarım sana haksızlık etmemişimdir. Umarım bir pislik yüzünden senin gönlünü kırmam çünkü aklım ondayken senin vaktini çalmak istemiyorum.*

Bir anda döndüm ve hızla ona sarıldım. Bunu neden yapmıştım bilmiyorum ama birine sarılmazsam her şey daha berbat olacaktı sanki. Mustafa’nın ellerini sırtımda hissettiğimde gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Belki de aylardan sonra ilk kez ağlıyordum.

Beni güldüren çocuk şimdi ağlatıyor, ruhuma acı veriyordu.

“Nida?” diye seslendi hafifçe. Ses tonu saçlarıma karışırken gözlerimi kapattım ve gözyaşımı çabucak silip ondan ayrıldım.

Bana şaşkın şaşkın bakarken başını eğip gözlerime baktı. “Korkuyorum, ne oluyor?”

“Özür dilerim,” dedim ve kalktım.

“Ne için?” diye sordu ürkekçe.

İç çektim ve dudaklarımı ıslattım. “Özür dilerim işte...”

Daha sonra arkamı döndüm ve onun yanından uzaklaştım. İnsan böyle şeyler hissedebiliyormuş demek ki. Daha en başında adını bile bilmediğim bir çocuğun beni ağlatacak dereceye getirmesine müsaade edecek kadar hem de.

Okuldan sonra eve geldim ve anneme *karnım tok* diyerek kendimi odaya kapattım. Ulan aynaya geçip şu anki tipimle dalga geçmem

gerekirdi ama ben kızaran burnum ve darmadağın olan kıvrıcık saçlarımla depresyona girmiştim. Aslında girmemişim ama bir şeylerin acısını çekiyordum işte.

Aşk acısı mı? Hayır.

Kulaklığıma uzanırken annem odaya girdi. Gözlerimi devirdim.

“Kız?” diyerek yatağıma oturdu. “Patates ve köfte vardı yemekte, farkında mısın? Karnın nasıl tok olur? Patates ve köfteyle evlendirsek seni, evlenirsin valla.”

Anne, şu an bana dünyanın en güzel yemeğini versen bile gözümün ucuyla bakmam. Tamam, belki göz hakkı falan diye azıcık ucundan alabilirim.

“Canım istemiyor,” dedim kısık bir sesle.

Annem elini alnıma koyup ateşim olup olmadığını kontrol etti. “Ateşin de yok ki yavrum,” dedi sıkıntıyla. Annemin şu ses tonu bile benim iyi olmadığımı gösteriyordu.

“Anne, uyumak istiyorum. Beni yalnız bırakır mısın?”

“İhlamur kaynatayım mı?”

“Yok, anne. Sağ ol,” dedim ve ona sırtımı dönüp üzerime pikeyi çektim. Annem bir süre beni izledi ve sonra sessizce kapıyı kapatıp odamdan çıktı.

Ulan Alp... Bana bunları yaşattın ya, Allah senin belanı vermesin. İnşallah bir gün biri de seni bu duruma düşürür. Bok gibi hissediyorum oğlum.

Aylardır konuştuğum çocuk beni bir anda engelleyip ortadan kaybolmuştu. Hem de ona bu kadar kendimi anlatıp en yakınım olmasına izin vermişken.

İç çektim ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. *Tamam Nida, kendine gel ve bir yallah çek.*

“Yallah-” Cümlemini tamamlayamadan telefonuma gelen mesajla irkildim.

A:

Yarın öğleden önceki teneffüste seni spor salonunda bekliyor olacağım

A:

Bize gerçek bana da artık sen lazımsın

Bir yeni mesajınız var!

“Hocam, iki dakika kaldı. Çıkalım mı artık?”

“Kızım, iki dakika kalmış işte. Biraz sabret.”

Mehmet Hoca felsefeden bunalmış sınıfı iyice bezdirirken ben de yerimde sayıyordum. *Dakikalar sonra Alp'i görecektim. Dakikalar sonra varlığını hissedecektim.*

“Of, çok sıkıştım!” dedi Selen sıkıntıyla. “Teneffüste lavaboya gidelim mi?”

“Olmaz!” deyip hemen toparladım. “Yani benim bir işim var.”

Selen omzunu silktiğinde zil çaldı. Kalbim ağrımaya başlarken yerimden kalktım ve koşarak sınıftan çıktım. Alt kata inerek zemin kattaki spor salonuna doğru yürümeye başladım.

Adımlarım beni gerçeğe sürüklerken içimdeki kötü hislerin sebebini bilmiyordum. Elimi yüzüme doğru kaldırıp sallamaya başladım. *Aman canım ne olacak? Hiç olmadı bir yallah çeker, mutluluklar dilerim.*

Nihayetinde spor salonunun önüne geldim ve derin bir nefes alıp içeri girdim. Kasvetli ortam gözlerimin perdesini siyaha boyarken ileride, deri sandalyede oturan birini gördüm. *Sen genç adam, bedenime sahip olabilirsin ama ruhuma asla,* diyesim gelmişti.

Elini sandalyenin kenarına koyarken yutkunarak yanına doğru yürümeye başladım. Bu sahne bana tanıdık geliyordu... Bir dakika? Bu eller, bu sandalye... Tabii ya, *Müfettiş Gadget*'taki yüzünü hiçbir zaman görmediğimiz ama köpek gibi merak ettiğimiz o adamı andırmıştı.

Her neyse, konunun dışına taşmayalım.

Yanına geldiğimde hemen arkasında durdum. “Geldim.” Sessizce durmaya devam etti. Kaşlarımı çattım. “Hey!” dedim deri koltuğa dokunarak. “Bunu nereden buldun lan?”

“Çaldım,” dediğinde gözlerimi büyüttüm ve sesin kulağımda yankı uyandırmasına izin verdiğim sırada deri koltuğu çevirdi ve bana bakmaya başladı.

Adımlarımı geri geri uzaklaştırmaya başlarken gözlerimi daha da büyüttüm. “Mustafa?”

“Mustafa Alp desek daha doğru olur,” diyerek ayaklandı.

Şaşkınlıkla ona bakmaya devam edip gözlerimi kapattım ve kendimi çimdikledim. *Yok, rüya değilmiş.* “S-Sen?” dedim kekeleyerek.

“Ben,” deyip bana doğru yaklaştı. “*Mustafa Alp Levendoğlu* ama sen bana kısaca *MAL* diyebilirsin.”

Şaka olmalıydı... Evet evet, hani nerede kameralar? Nerede herkes? Söz valla dövmeceğim.

“Lan sen?” dedim şaşkınlığımı üstümden atamazken.

“Özlemişim şu tavrını,” dedi gülerek.

Yanına gidip suratına okkalı bir tokat geçirdim. “Allah belanı versin, şerefsiz!”

Mustafa ya da Alp, -adı her neyse işte- elini yanağına götürüp bana baktı. “Ne yaptım ya?” dedi şaşkınlıkla.

“Lan daha ne yapacaksın? Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadın. Senin yüzünden ağladım lan ben, it!”

“Biliyorum,” dedi düz bir sesle. “O yüzden artık bu oyunu devam ettirmek istemedim. Kıyamadım sana.”

“Hadi lan oradan, kıyamamışmış!” deyip kaşlarımı çattım. “Benimle resmen oynadın.”

“Hayır, oynamadım,” dedi elimi tutarak. Elim çekmek istediğimde buna müsaade etmedi. “Sadece sana nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.”

“Ulaşmak mı?” dedim kendimi hızla geri çekerek. “Benimle oyun oynayarak mı?”

“Değil, valla öyle değil,” diyerek itiraz etti. “*Seni en başından beri seviyorum* ama bana hiç yüz vermiyordun. Başka şansım yoktu yemin ederim.”

Ona dümdüz bakmaya devam ettim. Ona inanmak istemiyordum ama o Mustafa’ydı işte. *Mustafa Alp’ti.*

“Biliyorum, bana inanmıyorsun, güvenmiyorsun hatta bok da çıkabilir,” deyip gözlerimin içine baktı. “Ama ben o sifonu çektim, güzelim.”

“Sen var ya,” dedim sinirle başımı sağa sola sallayarak. “Boktan herifin tekisin,” deyip bir elimi yumruk yaparak sol göğsüne vurdum. “Buran da bok gibi.”

Bana kırılgan bir şekilde bakıp yutkunurken gücümü topladım ve geriye dönüp uzaklaşmadan önce ona son sözümü söyledim. “Yallah köyüne!”

Evin kapısına sert yumruk darbelerimi indirerek bağırmaya başladım. “Aç hadi kapıyı, anne!”

Annem kapıyı açtı. “Tövbe bismillah, alacaklı gibi. Ne oluyor?”

Gözlerimi devirdim ve annemin yanından geçip içeri girdim. “Yemekte ne var?”

“İspanak.”

“Yine mi? Evi Suriyeli kampına çevirdin resmen ya!”

“Dün patates köfte vardı, yeseydin. Kör müsün?” dedi elini beline koyarak. *Körüüm anne, vallahi de billahi de körüm. Alp denen hackerın, Mustafa denen dallama olduğunu anlamayacak kadar körüm hem de!*

“Neyse,” dedim odama doğru yönelerek. “Atıştıırım ben bir ara.”

Odama kapandım ve kendimi yatağıma bıraktım. Vay be! Beni resmen gözümün içine baka baka, yetmeyip klavyeme basa basa kandırmıştı, anasını satayım! Beni resmen gözümün içine baka baka, yetmeyip klavyeme basa basa kandırmıştı.

Ulan hâlâ aklım almıyor, A nasıl olur da Mustafa Alp olabilir? Nasıl olur da bu kadar farklı iki insan olarak tanıtır kendini?

Peki, ya benim salaklığıma ne demeli? Bu sırada mesajlar gelmeye başladı tabii. *Koş koş, kandıracak salak çok tabii.*

A:

Affet beni... Affet beni... Affet beni...

A:

Lütfen affet... Ne olur affet...

Nida:

Defol git!

A:

Kalbimi kırıyorsun

A:

Bak valla çok kötüyüm

Nida:

Geber!

A:

Ölsem üzülür müsün?

Nida:

Üzerine toprak atmazsam senin gibi olayım

Nida:

Şerefsiz yani

A:

Seni çok kırdım farkındayım ama gönlünü almazsam ben gibi olayım

A:

Şerefsiz yani

Nida:

Allah aşkına bir git ya!

Nida:

Ben sana nasıl inanıp güvendim nasıl?

A:

Her şeyi seni sevdiğim için yaptım

Nida:

Engellerim

A:

Sınıfını basarım

A:

*Alev'den sınav sorularını çalar, yetmedi kırmızı
rujuyla erkekler tuvaletine numarasını yazarım*

A:

Senin için her şeyi yaparım

Nida:
Cidden yapar mısın?

A:

Evet

A:

Sen yeter ki iste

Nida:
İyi kaybol

A:

İşte bunu yapamam

Nida:
Bak Alp ya da Mustafa mısın?

Nida:
Ya da dur

Nida:
MAL

Nida:
Sinirliyim ve ben sinirliyken

A:

Çok tatlı oluyorsun

O sırada bana kendi fotoğrafımı attı.

A:

Anasını satayım şu güzelliğe bakıp bakıp âşık oluyorum

Nida:
Beni mi stalklayıp duruyorsun sen?

A:

Seni stalklamadığım gün öldüğüm gündür gülüm

Nida:
Bana bir süre mesaj atma

A:

Elimde değil.

A:

*Bak eşeğin önde gideniyim hatta adi pisliğin
teki de olabilirim ama hepsini seni sevdiğim için yaptım*

A:

*Ulan şunu gönül rahatlığıyla söyleyeceğim
günler geldi ya ben daha ne isteyeyim?*

Nida:

Allah'tan belanı

Nida:

Git artık seninle konuşmak istemiyorum

A:

Gidemem

A:

Ne zaman senden gitmeye kalksam yine sana geliyorum

A:

*Bir gün elini tutup yengenize selam verin
diyeceğim günler gelmezse ben gibi olayım*

A:

Şerefsiz yani

Sabah alarının çalmasıyla kalkmadım çünkü onlar genelde kitapların giriş cümlesi olur.

Yine tüm afet-i devran hâlimle uyandım. Hemen sol tarafımdaki dolabımın kenarındaki boy aynamdan kendimi görebiliyordum. *Ulan sabah sabah gördüğüm ilk şey bu tip mi olacaktı?* Boğazımı temizledim ve uyku mahmuru bir şekilde telefonuma uzandım.

İnterneti açtığım anda WhatsApp bildirimlerim coşmuştu. Beni şu ota boka dâhil eden gruplara bir yallah diyeyim, dur sen. Hepsinden bir güzel çıkararak MAL beyefendinin mesajlarına baktım.

A:

Sana sarı laleler aldım bizim aşağıdaki bir milyoncudan

A:

Valla sarıyı sevdiğini biliyorum

Nida:

Amacın ne?

A:

Mesai yapmadan seni sevmek

A:

*Yemek yerken, müzik dinlerken,
ders çalışırken, işerken falan filan*

Nida:

İğrenç misin acaba?

A:

Hayır sadece âşığım 😊

Yahu! Bu çocuk bana böyle davrandıkça bana yaptığı hainlik aklımdan siliniveriyordu. *Tamam Nida, sen de biliyorsun kızım. Önünde sonunda affedeceksin onu.* Ama benim de bir gururum var. Ben seni az daha süründüreyim, dur sen.

İlk ders Avni Hoca'nındı, güç bela atlattım onu ama ertesi ders Alev Hoca'nındı. Valla bunu kolay atlatamadım. Her neyse, zil çaldı ve okulun arka bahçesindeki banklardan birinin üzerine oturdum.

Selen benim arkadaşım olmasına rağmen aramızda tam bir dostluk yoktu. Genelde yalnız takılmayı severdim. En iyi arkadaşım müzikler ve kitaplar olurdu. Hoş, uzun zamandır doğru dürüst kitap okuduğum da yoktu.

Kendi kendime Bakırköy delileri gibi otururken Mustafa Alp Bey'in silüeti üzerimde belirdi.

"Kaysana," dedi düz bir sesle.

Başımı kaldırıp gözüme gelen güneşi ellerimle kapatmaya çalıştım.
"Tipin gibi mi?"

“Bu *evet* demek mi?” diye sordu.

Gözlerimi devirdim. “Seni üç hayır ile yolluyorum. Hadi git.”

“Gitmem,” dedi yanıma oturarak. “Konuşalım.”

“Beni nasıl kandırdığını mı anlatacaksın?”

“Hayır, sana nasıl âşık olduğumu,” dedi. Kalbim sebepsiz bir hızla çarpmaya başlarken parmaklarımı tahtanın üzerine koydum. “Bugün hoca sınıfta aşkın tanımını sordu, ben de seni anlattım.”

Ona doğru döndüm ve şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. “Millete adımı mı söyledin?”

Kolunu omzuma doğru atmaya yeltenirken onu hızla durdurdum ve sertçe yüzüne baktım. “Hayır,” deyip mavi gözlerini kıstı. “*Adı bende saklı, hocam. Bilmenize gerek yok ama aşk lafı onu bir görse önünde diz çöker, dedim.*”

Kaşlarımı yukarı doğru kaldırırken dudaklarım aralandı. Gerçekten bana âşık mıydı yoksa goy goy mu yapıyordu? *Eğer hislerin de kendin gibi yalansa seni hiçbir zaman affetmem çocuk.* Ki zaten onu daha affetmiş sayılmazdım.

“İyi,” dedim ve arkamı döndüm. Sırt sırta verirken güldüğünü işittim. İstemsizce ben de gülmeye başladım. *Ne oluyor lan? İki tatlı söze tav olacak değilim herhâlde?*

Cebimdeki telefonum titreyince elime aldım.

A:

Bir seni sevdim çok saçma

A:

Çok saçma ulan buradasın dokunamıyorum çok saçma

A:

İçim gidiyor sarılamıyorum çok saçma

Nida:

Yavaş gel

A:

Ne yapayım kızım replikler böyle

A:

Beni affedecek misin? İnadi bırak artık

A:

Zaten zor bir kız olduğun için bu oyunlara girdim.

A:

Merak etme zoru severim 😊

Yüzüm kızarıırken bu konuşmaya devam etmek istemedim çünkü zil çaldı. Banktan kalktığımda arkamdan seslendi.

“Nida?” Adımı söylediğinde duraksadım. Arkamı dönmeme gerek kalmadan konuşmaya devam etti. “Bir şey unutmadın mı?”

Anında yüzüme sinsi bir gülüş yerleştirip arkamı döndüm. “Yallah!”

Ders bitiminde eve geldim ve doğruca odama gidip yatağıma uzandım. Pikeyi boğazıma kadar çektiğimde nefes alamayıp üzerimden attım. *Hayatıma böyle heyecanlar katmak iyi geliyordu.*

Annem her zamanki gibi odamın kapısını çalmadan içeri girip karşımda dikildi. “Akşam Salih amcanlara gideceğiz ve sen de geliyorsun.”

Fevri bir hareketle doğruldum. “Valla gelmem.”

“Ne demek gelmem? Baban seni bırakmaz evde yalnız başına.”

Gözlerimi devirdim. “Ulan, sanki Amazon Ormanları’nda yaşıyoruz da eve vahşi hayvanlar saldıracak.”

“Vallahi ben bilmem vahşi mahşi. Geleceksin diyorsam geleceksin.”

Dişlerimi sıktım ve yüzümde oluşan sinsi sırıtışın ardından çantamın içinden çıkardığım çikolatayı anneme doğru salladım. “Bir daha düşün istersen, anne?”

Annem anında çikolata gibi erirken kendini tutmaya çalıştı. “Utanmadan bir de rüşvet teklif ediyor.”

Anneme nispet yapar gibi çikolatanın paketini açıp gözlerinin içine baka baka ısırdım. Reklamlarda çikolata yerken kendinden geçen kadınlar gibi yaptım bir de suratımı, oh olsun. *Hadi şimdi de karşı koysana anne?*

Annem karşımda dişlerini sıkarken yanıma geldi ve elimdeki çikolatayı alıp bana baktı. “Nasıl bir kızsın sen böyle? Allah düşmanımın başına vermesin.”

Güldüm. “Âmin.”

Annem çikolatadan bir ısırık alırken ona ıslak köpek yavrusu gibi baktım. “Gelmiyorum, değil mi?”

“Tamam, babanla konuşurum ben,” deyip odadan çıktı. Zafer kazanmış bir edayla sırtımı yatak başlığına yaslayıp sırtıtmaya başladım. *Ulan Nida, seviyorum kız seni. Yerim kendimi.*

Yatağım içinde titreşen şey telefonumdan başkası değildi.

A:

Ne yapıyorsun?

Nida:

Ne yapayım spordan geldim

Nida:

Şimdi de jakuzimde yaylanıp havyar yiyeceğim

Nida:

Allah Allah ne yapacağım?

Nida:

Yatıyorum tabii ki

Nida:

Anneler bu akşam evi bana bıraktı

O sırada annemin, “Nida, biz çıkıyoruz, dolapta yemek yok, başının çaresine bak,” dediğini duydum. *Diyorum ben size Survivor hayatı yaşıyorum diye.*

Ellerimi tuşlara götürdüğümde çevrim dışı olduğunu gördüm. *Demek bana görüldü atıp çıktın ha!*

Yatağın içinden çıktım ve üzerimdekileri çıkardım. Yarım saat kadar odamı topladıktan sonra penceremin tıklatılmasıyla duraksadım. Elim hızla kalbimin üzerine giderken kaşlarımı çattım. *Kim o?*

Yavaşça pencereye doğru yaklaştım ve elime aldığım oklavayı sıkıca kavradım. *Lan bu oklavanın ne işi var benim odamda?*

Her neyse, *Allah razı olsun senden anne*. Oklavayı usulca doğrulttum ve pencereyi bir çırpıda açtım. Elimdeki oklavayı gören Mustafa Alp hızla yere eğildi. “Dur lan, canıma kastın mı var?”

Şaşkınlıkla pencereden dışarı eğildim ve dudaklarımı araladım. “Sen ne yapıyorsun be burada?”

Mustafa muzip bir tavırla doğrulurken ben de mekanik bir şekilde kendimi geri çektim. Kollarını pencereme dayadı ve dudaklarını kıvırdı. “Beni eve atmanı istiyorum.”

“Ne zannediyorsun lan sen beni? Ben senin bildiğin kızlardan değilim.”

“Sen zaten bana bildiklerimi de unutturdun anasını satayım.”

Mavi gözleri çok güzel görünüyordu. Bana güzel güzel bakarken ellerimi göğsümde birleştirdim. “Niye geldin? Bir gören olursa döverim seni.”

Kaşlarını çattı. “Ona ne şüphe,” deyip başını hafifçe sol tarafa yatırdı. “Ama senin vurduğun yerde çiçek açar, güzelim.”

Dümdüz ona baktığımda kafasını yana çevirdi ve eline aldığı poşeti pencerenin pervazına koydu.

“Bu ne?” diye sordum merakla.

Poşeti açarken, “Annem patatesli börek yapmış, ben de seninle beraber yemek istedim,” dedi.

Ay bu çocuk beni gerçekten seviyor galiba! Kalbim nahif bir kıpırtıyla çağlarken bana uzattığı patatesli böreği aldım ve ısırdım. Aynı şekilde o da böreğinden bir ısırık aldı. Börekleri yerken aptallar gibi birbirimizi izledik; ben içeride, o dışarıda.

“Nida?” dedi boğazını temizleyerek.

“Hım?” dedim ona bakarak.

Gözleri buğulanırken elleri kıvırcık saçlarıma gitti ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Annemin patatesli böreği kadar çok seviyorum seni.”

Bir yeni mesajınız var!

“Nida?” diye seslendi Alev Hoca.

Baygın bir hâlde elimi çenemin altından çekip ona baktım. “Hı?”

Kırmızı ruju karanlık bir yolda araba farı gören geyikler gibi gözlerime çarparken, “Uykunu mu alamadın? Dersi dinle,” dedi. Ah, dün gece sabaha kadar Mustafa’yla mesajlaşmıştık. Hayır, ne konuştuğumuzu da hatırlamıyordum ama konuşmuştuk işte.

“Tamam,” dedim düz bir sesle. Ona ilk kez düzgün cevap verdiğimi gören Alev Hoca, dudaklarını büzüp kaşlarını çatı.

Selen şaşkınlıkla koluma vurdu. “İyi misin sen? Niye ters cevap vermedin?”

Omzumu silktim. “Hiç uğraşamam şimdi.”

Zil çalınca kantine indim. Tostumdan bir ısırık alırken Mustafa sandalyeyi çekip yanıma oturdu. Ona dik dik bakarken, “Oranın boş olduğunu kim söyledi sana?” diye sordum.

“Kalbin kadar değildir ha?”

Gözlerimi devirdim. “Orada sen yoksun.”

Gülümsedi. “Nasip.”

“Farkındaysan yaptığın şeyi affetmedim daha. Yani çok kolay değil o işler.”

“Hep söyledim, ben zoru severim.”

Tostumu yemeye devam ederken içeceğimden bir yudum daha alarak ağzımı temizledim. Madem buradaydı, onu tanımak için elime geçen bu fırsatı kullanmaya karar verdim. “Kardeşin var mı?” diye sordum bir anda.

“Hayır,” dedi. “Seninle ortak özelliklerimizden biri de bu.”

“Nereden biliyorsun kardeşimin olmadığını?”

“Emin ol, seni senden daha iyi tanıyorum, Kıvırcık.”

Gözlerimi kıstım. “Mesela?”

Mavi gözlerini kıstı ve üzerime doğru hafifçe eğildi. “Mesela, kitap okumayı ve rap dinlemeyi seversin. İspanaktan nefret eder, en çok patates köfte yersin. Sırf biraz daha müzik dinleyebilmek için evin yolunu uzatırsın. En sevdiğin renk sarı, kulaklığına kadar birçok eşyan sarı hem de. Nefret ettiğin kişilerin ağzına sıçarsın, hem de ne sıçma...” dediğinde gülümsedim. “Ha bir de böyle güzel gülersin işte, hem de ne gülme,” deyip iç çekti. “Utan kendinden, bu kadar güzel gülünür mü?”

Utandım. İçimde bir yerlerde ona olan öfkem diri dururken diğer yandan ona karşı koyamadığım bu his günden güne artıyordu.

“Bir şey daha var,” dedi durgun bir tavırla.

Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. “Neymiş?”

Durdu ve gözlerimin içine baktı. “Bir gün sarıyı sevdiğin gibi beni de sever misin?”

Okul çıkışı gayet sakin bir tavırla eve doğru yürümeye başladım. Evim ve okulum arasındaki mesafe yakın olduğu için yürümek fazla zamanımı almıyordu. Çantamın kenarındaki fermuarı açıp kulaklığımı çıkardım. İşime yarayacak eşyaları en yakınımaya koymak, günümü kolay kılıyordu. *Vay canına, hayati bir davranış diye ben buna derim!*

Kulaklığımı telefonuma taktım ve kulaklarıma takacağım sırada bir el tarafından durduruldu. Şaşkınlıkla arkamı döndüğümde gördüğüm kişi Mustafa’dan başkası değildi. “Beni mi takip ediyorsun sen?” diye sordum bir adım geri çekilerek.

Yüzüne değen güneş ışınları gözlerinin mavisini parlattı. “Evet,” dedi düz bir sesle.

Gözlerimi devirdim ve önüme döndüm. “İyi, devam et o hâlde.”

“Bana gittikçe ısınıyor musun sen?” diye sordu arkamdan gelmeye devam ederek.

“Havalar soğuk ya, ondandır,” dediğimde güldüğünü işittim. “Ne zaman affedeceksin beni?” diye sordu hemen ardından.

Sıkıntıyla ofladım. “Bilmiyorum. Sana güvenemiyorum bir türlü.”

Bana olan hislerinden bahsetmiyorum, benimki yersiz bir kuruntu gibi gözükse de canımı sıkıyordu bu güvensizlik duygusu.

“Anlatmama da izin vermiyorsun ki,” dedi yanıma gelerek. Tek koluna taktığı sırt çantasını hafifçe gevşetip bana yandan bir bakış attı.

Dudaklarımı büktüm ve ona baktım. “Tamam, anlat hadi.”

“Anlatayım mı?”

“He anlat.”

“Bak anlatırım?”

Gözlerimi devirdim ve yürümeye devam ettim. “Ne bok yersen ye! Ben gidiyorum.”

Adımlarını hızlandırıp tekrar yanımda soluklandı. “Tamam ya, küsme hemen.”

“Küsmek mi?” dedim yüzümü ekşiterek. “Birinci sınıfta mıyız anasını satayım?”

Gülümsedi ve boğazını temizledikten sonra devam etti. “Bak Mustafa’yken sana olan tavırlarımı az çok tahmin ediyorsundur, yani hiç pas vermiyordun ki la.”

“He öyle yapıyordum,” dedim sinsice gülerken.

“Ulan, benim gibi yakışıklı bir çocuk nasıl dikkatini çekmez?”

“Anlamadım?” dedim gözlerimi büyüterek. Güldü. *Çok güzel güldü hem de.*

“Ne yani, yakışıklı değil miyim?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

Başımı aşağı yukarı sallayıp dümdüz yürümeye devam ettim.

“Her neyse, baktım olacağı yok, ben de Alp’i kullanmaya başladım. Yani ikinci adımı işte.”

Kaşlarımı çatarken ona tuhaf bir bakış attım. Uzun boyundan dolayı ona bakarken kafamı az da olsa yukarı kaldırmak durumunda kalmıyordum. “Bakma kızım öyle, bana bir kere gül diye girmediğim şekil kalmadı lan. Tüm havamdan senin için ödün verdim anasını satayım. Yoksa bilirsin işte,” deyip dudağının kenarını kıvırdı. “Kızlar üzerime atlıyor.”

“Döverim ben o kızları.”

Duraksadı ve bana şaşkınlıkla bakmaya başladı. “Aha! Kiskandın işte.”

Gözlerimi kaçırdım. "Hiç de bile. Ben..."

"Sen?"

"Eben," deyip hızla yoluma devam ettim ve konuyu geçiştirmek istedim. "Peki, ben Mustafa'yla konuşurken bana A diye mesaj atan kimdi?"

"Ha o mu?" dedi boşluğa düşer gibi. "Bizim sınıftan, adı Cem. İkinci hattımı ona veriyordum, o da sağ olsun seninle konuşuyordu benim gibi."

"Yuh!" dedim gözlerimi büyütüp yürümeye devam ederek. "Örgüt mübarek."

"Eee? Affettin mi artık?" diye sordu bana üstten bakarak.

Onu cevapsız bıraktığımda ne olduğunu anlamadan beni hemen sol tarafına çekti. "Ne oluyor?"

Kollarını boynuma atarken kulağıma doğru eğildi. "Serserileri görmüyor musun? Laf atmasınlar şimdi durduk yere." Gözüm ilerideki bir grup meslek liseye takılırken samimiyetsiz bir biçimde gülümsedim. Kollarını omzumun üzerinden indirmek istedim. Ama buna müsaade etmedi tabii. "Dur kızım ya, iki dakika daha sarılayım anasını satayım."

Dudaklarım utançla kıvrılırken başımı diğer tarafa çevirdim. "Çilekli mi şampuanın?" diye sorarken burnunu saçlarımın üzerine götürdü.

"Hı," dediğimde kendime geldim ve kolunun altından sıyrıldım. "Tamam, yeter bu kadar. Serseriler arkada kaldı."

Mustafa hoşnutsuz bir tavır takınırken evimin önüne gelmiştik bile. Kapıya yöneldiğimde arkamdan bana baktığını fark ettim. "Tamam, git artık," dedim omzumun üzerinden bakarak.

Gözlerini kısıp gülümsedi. "Olmaz, odana gir ve pencereni açıp bana bak, sonra da gül. Anca öyle giderim."

"Değişik misin acaba?" dedim hayretle.

"Sen çok normalsin de sanki," dedi düz bir sesle. *Haklıydı. Normal değildim, o da öyleydi.*

"İyi tamam, bekle," dedim içeri girip odama girerek. Penceremi açtım ve ona gülümsedim. Çok saçmaydı ama o da bana gülümsedi. *Ama ne gülümseme... Çok güzel gülüyorsunuz Mustafa Alp Bey. Hiç gülmeyen birinin kalbine bile dokunabilirsiniz.*

Birbirimize aptallar gibi gülmeye devam ederken odanın kapısı birden açıldı. “Nida? Ne yapıyorsun kız camda?”

“Anne?” dedim şaşkınca Mustafa’nın suratına bakarak. Mustafa anında gözlerini büyüttü ve hızla arka sokağa doğru yürümeye başladı. Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm.

Annem eli belinde, ayağında ise meşhur terliğiyle bana bakarken tek kaşını kaldırdı. “Ne yapıyorsun kız?” diye sordu bir kez daha.

“Pencerenin önünü kuşlar pisletmiş de onları temizliyordum, anneciğim.”

“Anneciğim?” dedi şaşkınlıkla. “Hangi dağda kurt öldü, bana anneciğim diyen kızım?”

Pencerenin önünden çekildim ve perdeyle kapattım. “Yahu! Niye demeyeyim anneciğim diye?”

Annem dudaklarını büzdü ve hemen ardından kaşlarını çatı. “Bugün Alev Hoca aradı. Derste dalgınmışsın, aklın nerelerde geziyor senin?”

Gözlerimi kısıtım. “Hım, bir düşüneyim... Bir ara Paris’te geziyordu, bilet bulamadım tabii. Garibim muhtemelen hâlâ oralıdadır.”

Omuzlarını düşürdü ve “Sen iflah olmazsın,” diyerek kapıdan çıktı. Sırtüstü uzandığım sırada telefonuma gelen mesajı açtım.

A:

Ne diyor müstakbel kayınvalidem?

Ne? Müstakbel kayınvalidem mi?

Nida:

Yavaş gelir misin biraz?

A:

Sen iste sürünerek gelirim ben

A:

Bu arada ben sende ne diye kayıtlıyım?

Nida:

A

A:

Yok B

A:

Neyse ileride müstakbel sevgilim diye
kayıtlı olacağım zamanlar da olacak.

Nida:

Ben ne diye kayıtlıyım?

Tabii ki sadece merakımdan soruyordum.

A:

Kıvırcığım

Nida:

İyi

A:

İyi?

Nida:

Tamam git artık

A:

Bak gidiyorum

Nida:

Güle güle

Bir yeni mesajınız var!

Sabah evden çıkmak için ayakkabılarımı giyerken Mustafa'dan mesaj geldi.

A:

Köşede bekliyorum

A:

Çabuk gelme az daha özleyeyim

Nida:

Uçarak geliyorum

Telefonumu cebime koydum ve kapıyı kapatıp evden ayrıldım. Alt sokağa indikten sonra beni ışıkların oradaki köşede beklediğini gördüm. Bana bakıp kocaman gülümsedi. Ben de belli etmeden gülümsedim ve yanına doğru yaklaşırken ifademi düzeltirdim.

“Günaydın,” dedi gülümseyerek.

“Günaydın.”

Birbirimize bakıp güldük. “Eee? Niye bekliyoruz hâlâ?” dedim gözlerimi kaçırarak.

“Sabah sabah müdürün yüzünü görmeye çok meraklı değilim.”

“Yapacak bir şey yok.” Ardından önüme dönüp yürümeye devam ettim. Yanıma geldiğinde adımlarımızı izlemeye başladım. “Geçen gün söylediklerinde ciddi miydin?”

“Ne gibi?”

“Yani bu sene üniversite sınavına öylesine gireceğin konusunda işte.”

“Evet,” dedi ve omzunu silkti. “Seni yeni bulmuşken kaybedemem.”

“Olsun, kendi geleceğinden daha önemli değil sonuçta. Hem öyle olsa bile aynı üniversitede okuyacağımız ne malum?”

“Kızım, ben senin için üç sene beklemiş insanım, sokarım aynı üniversitesine!” diyerek hayıflandı.

Hem hoşuma gitmiş hem de gitmemiştii. Biz nereye kadar gidecektik, ondan da emin değildim ama okula gideceğimizden emindim.

“Elimi ne zaman tutacaksın?” diye sordu bir anda.

Gözlerimi büyüttüm. “Yok daha neler!”

“Ne *yok daha neler*? Sanki başka bir şey istedik,” dedi isyan eder gibi.

Duraksadım ve ona dönüp başımı sol tarafa doğru eğdim. “Ha isteseydin bir de?” Mustafa hoşnutsuz bir tavır takınırken okulun önüne geldiğimizi fark ettim. “İyi hadi, gidiyorum ben.”

“La aynı okulda, aynı kattayız zaten. Neyin artistliği bu?”

“Bak sen?” dedim parmak uçlarımda yükselip boyuna ulaşarak. “Sen daha artistlik görmemişsin.”

Gözlerimiz birbirine değerken muzipçe sırıttı. “Göstersenene.”

Bakışlarımı kaçırdım ve tekrar eski boyuma dönüp omzumu silktim. “Bugün olmaz, belki yarın.”

Arkamı dönmeye yeltenirken kolumu kavrayıp beni kendine çevirdi. “Nida?”

“Hı?” dedim şaşkınlıkla.

“Benden başka kimseye *yallah* deme.”

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm ve hemen ardından kolundan sıyrılıp çabucak kulağına yaklaşarak fısıldadım.

“O sana özel zaten, merak etme.”

Yüzüne bakmadan kızaran suratımla önüme döndüm ve hızla giriş kapısına doğru yöneldim.

Bir yeni mesajınız var!

Pantolonumun fermuarını çekerken tuvalet kapısının ardında kalan konuşmalara kulak kabarttım.

“Ben artık açılacağım, kızım. Olmuyor böyle,” dedi ince sesli bir kız. Kaşlarımı çattım ve onları dinlemeye başladım.

“Kimden bahsediyorsun, Gül?”

“Mustafa’dan tabii ki,” dediğinde gözlerimi büyüttüm. Yok canım, benim Mustafa değildir herhâlde.

Benim Mustafa?

“On ikinci sınıflardaki mavi gözlü çocuk var ya, o işte,” dediği anda gözlerimi irileştirdim ve kapıyı kırar gibi açıp kızların karşısında dikildim. “Hanginiz, Gül?” diye sordum kaşımı kaldırarak. Evet, şu an sinirliydim ve bunu belli etmekten hiç çekinmiyordum.

“Ben,” dedi kız bir adım öne çıkarak.

“Kime açılacaksın? Bir daha söyle bakayım.”

“Sana ne?” dedi dudaklarını sarkıtarak.

“Bana bak, kimseye açılmıyorsun. Duydun mu beni?”

“Hangi sınıftansın sen?” diyerek diklendi.

Sırıttım. “Hayırdır? Çıkışta kekolar gibi arkadaş toplayıp beni mi döveceksiniz?”

“Manyak,” dedi tükürürcesine.

Başımı sinirle kütlettim. “Bana bak, Gül müsün osuruk çiçeği misin, ne boksun? Seni elime alır, gülle gibi sallar, sonra da tam o klozetin içine atarım,” deyip sol kaşımı hafifçe kaldırdım. “Tam doksana hem de.”

Kızlar bana uzaylı görmüş gibi bakarken kendimden emin bir edayla doğruldum. “Çık gidelim, kızım. Kafayı yemiş bu,” dedi Gül denen kız, sonra arkasını dönüp yanındaki ekürisini peşinde sürükleyerek ayrıldılar.

Siz kimsiniz de benim çocuğuma el uzatıyorsunuz?

Duraksadım. *Tamam Nida, çok da şey yapma kızım.*

Elimi yüzümü yıkadım ve sınıfa girip geri kalan ölüm saatlerini sürünerek tamamladım. *Yıkılmadım hocam ama bu ayakta olduğum anlamına da gelmiyor.* Ders bitiminde okulun kapısından çıktım ve gelen mesaj bildirimiyle kaşlarımı çattım.

A:

Bekliyorum köşede

Gülümsedim ve telefonumu elime alıp yürümeye devam ettim. Okulun bahçesinden çıktıktan sonra kaldırımın kenarındaki yerde beni beklediğini gördüm. Onu görünce sebepsizce içim bir tuhaf oluyordu.

Yanına vardığımda sanki o kadar dersi ebem işlemiş gibi gülmeye başladı. Ben bir derste hayata küsüyorum, çocuk resmen dalga geçiyordu.

“Ne sırtıyorsun?”

Sırtmaya devam etti. *Güzel sırtıyordu.* “Seni görünce sırtasım geliyor, ne yapayım?”

Gözlerimi kaçırdım ve yürümeye başladım. “İyi madem, sırt,” deyip sessizce devam ettim. “Güzel sırtıyorsun.”

“Biliyorum.”

Gözlerimi büyüttüm. “Beni duydun mu?”

“Hiç olmadığı kadar hem de. Senin tek bir harfini bile kaçırmak istemiyorum la ben.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı diğer tarafa çevirdim ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Mustafa beklemediğim bir anda tek omzumda duran çantayı kolumdan çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diyerek ona baktım.

Şaşkın tavrımı gördüğünde bana muzipçe bakıp çantamı diğer omzuna attı. “Kıyamam ben sana. Öpeyim omuzlarını, acımıştır.”

“Her zaman taşıyorum zaten,” dedim öylesine. “Sen de hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun ha.”

“Fırsatlar değerlendirilmek içindir, güzelim,” dedi dudağının kenarını kıvrarak. *Bak ya, nasıl da sırtıyor güzel güzel.*

“İyi,” dedim sırf bir şey demek için, ardından yürümeye devam ettim. Sessiz bir şekilde başım önde adımlarımızı sayarken durgun bir hâlde fısıldadım. “Bugün bir kız geldi mi yanına? Böyle amele sümüğü kılıkli?”

“Hayır,” dedi kıkırdayarak. “Amele sümüğü kılıkli ne la?”

“O kız işte,” dedim.

“Niye sordun ki? Biri mi gelecekti yanıma?”

Derin bir nefes aldım. *Tamam Nida, anlat gitsin be kızım.* “Kız seni seviyormuş galiba,” dedim bozularak.

“Normaldir. Öğrenci olmanın yanında, kızların sevdiği erkek görevini de yaparım,” dediğinde hızla omzuna bir tane geçirdim.

“Çok amaçlı mısın sen? Bana bak çocuk, döverim seni,” dedim sinirle. Mustafa bana şok olmuş gözlerle bakarken bir yandan da yüzünü ekşitmiş, acıyan kolunu sıvazlıyordu. “Ne oldu la?”

“Ben burada seni korumuşum, kıza ağzının payını vermişim. Sen gelmiş...” deyip suratımı buruşturdum. “Yok anam, bir tane normal yok!”

“Sen beni mi korudun?” dedi boşluğa düşmüş gibi. Dudaklarımı ısılatıp geri çektiğimde karşı kaldırıma geçtik. “Sana diyorum,” dedi koluma dokunup beni durdurarak. “Sen beni mi korudun?”

Gözlerine bakmamakta kararlıydım ama üzerime doğru eğilip sıcak nefesini tenime üflerken bu pek mümkün olmuyordu. “Kızım, söyle-sene bir şey,” dedi aynı tavırla.

Dudaklarımı ısırdım ve başımı hızla kaldırıp gözlerine baktım. “Evet, yaptım. Kız sana açılacağını söyledi, ben de gidip kapattım ağzını.”

“Ne dedin?” diye sordu yumuşarken.

“Sana ne?”

“Ne dedin?” dedi üzerime gelerek.

“Akıllı ol, ondan uzak dur, dedim. Çünkü o...”

“Çünkü o?”

Yardır gitsin la.

“Çünkü o benim şeyim, dedim,” derken gözlerimi kaçırdım.

“Neyin?” diyerek güldü. *Kelime oyunu mu yapıyorsun la sen?*

“Hoşlaştığım çocuk.”

Mustafa üzerimden çekilirken yüzünde oluşan gülümseme gittikçe arttı. Utaçla başımı yere eğerken yanaklarımda toplanan kızarıklığı görmesini istemedim. Yanından uzaklaşırken beni durdurdu. “Bir şey unutmadın mı?”

Hızla arkamı döndüğümde bana bakıyordu. “Yallah?”

“O değil, salak,” deyip omzundaki çantamı bana uzattı. Ona bakmadan çantamı kavradım ve aynı şekilde arkamı dönüp hızla yürümeye devam ettim. Beni takip etmeden arkamdan seslendi. “Eyvallah, hoşlaştığım değil, *âşık* olduğum kız.”

Eve geldiğimde beklemeden banyoya girdim. Kısa bir süre ılık suyun altında yıkandım ve kurulanıp odama geçtim. Saçlarımı kurutmadan havluyu kafama iyice sardım, üşengeçlik işte. Tüm gün böyle sadrazamlar gibi evde gezerim valla.

Çalışma masamın üzerinde duran kitabı alıp sırtımı yatak başlığına yasladım. Kitabın kapağını açıp okumaya başladım. İlk sayfayı okumama rağmen kendimi veremiyordum. Aklım hep ondaydı. İstemsizce elim yanaklarıma giderken gülümsediğimi fark ettim.

Tövbe tövbe, neden gülüyorum ben?

Kitaba haksızlık etmemek için kapağını kapattım ve komodinin üzerine bıraktım. Tam o sırada telefonuma mesaj geldi. Mustafa’dan olduğuna emindim. Gülümseyerek mesajı okumaya başladım.

A:

Benden hoşlaşan kız ne yapıyor acaba şu an?

Nida:

Banyo yaptım

A:

Sıkı giyin üşütme sakın

Nida:

He giyindim ama saçlarımı kurutmadım

A:

Git kurut hastalanacaksın sonra

Nida:

Üşeniyorum bir şey olmaz

A:

Eee?

Nida:

Ne demek, eee?

A:

Ne zaman evleniyoruz?

Nida:

Uçtun ama sen

A:

Kanadımı kırdın ama sen

A:

Aslında düşündüm de biz böyle iyiyiz

A:

Yani ilişkinin en güzel zamanları

A:

Birbirimizi seviyoruz ama bir türlü adını koyamıyoruz

Nida:

Ne diyorsun la?

Nida:

Sen benimle gönül mü eğleniyorun?

A:

Ulan sağır dedem bile bu kadar bir yerinden anlamazdı

Nida:

Bok

A:

snsvyrm

Sebepsizce attığı *random*'u inceledim. *Seni seviyorum* yazıyordu. Yok artık!

A:

Klavye bile aşka geldi ama sen gelemedin zalımın kızı

Sırıttım ve yazmaya devam ettim.

Nida:

Ya bir şey söylemek istiyorum

A:

Söyle yavrum sabaha kadar dinlerim

Nida:

Bazı şeyleri akışına bırakmak lazım

Nida:

Yani tamam hadi sevgiliyiz biz demek çok şey değil mi?

A:

Ney?

Nida:

Yani saçma

Nida:

Ben sana karşı hislerimi belli ettim

Nida:

Bırak da içimden geldiği zaman elini tutayım

Aferin kız Nida. İlk kez doğru bir şey söyledin. Kendimle az gurur duyup mesajını okudum.

A:

Yavrum ben seni zorlamıyorum ama artık yeter

A:

Sene sonu yaklaşıyor daha elini tutamadım

A:

Okul bahçesinin arkalarında gizli gizli buluşup sarılmak, sonra da müdüre yakalanıp ifşa olmak istiyorum

A:

Çok şey mi istiyorum?

Nida:

Daha çok yakalanırsınız biz merak etme

Nida:

İyi hadi ders çalışacağım ben

Nida:

Gece de mesaj atma uyurum erkenden

Atma çünkü aklımı senden alıp derslerime veremiyorum.

A arıyor...

Telefonumu hızla yatağın üzerine bırakırken toparlandım ve derin derin nefes almaya başladım. *Bu bizim ilk telefon konuşmamız olacaktı.*

Bir süre daha çaldığında telefonu açıp kulağıma dayadım.

“Sesini duymak istedim. Bu gece ölürsem duyduğum son ses seninki olsun.”

Ses tonu buğulu çıkarken gözlerimi kapattım. “Deme öyle, ne ölmesi? Allah korusun be!”

“Ölürsem üzülür müsün?”

“Cevabını bildiğin soruları sormaz mısın artık? Hayırdır? Ak sakallı dede mi yokladı seni? Ne ölmesi be akşam akşam?”

“Neyse, git hadi ders çalış benim zeki kızım.”

“Hım.”

“Bekle,” dedi ve dudaklarını hoparlöre bastırıldığını hissettim. Minik bir öpücük sesi duyduğumda tebessüm ettim. “Şimdilik bununla idare edelim.”

“Yapma şunu,” dedim hızla.

“Neyi?” diye sordu kuşkuyla.

“Senden daha çok hoşlaşmama müsaade etme.”

“Sen bırak hoşlaşmayı, bana öyle bir âşık olacaksın ki...”

“Ha?”

“Neyse,” dedi iç çekerek. “Zamanı geldiğinde görürüz.”

Tepkisiz kaldığımda ona veda edip telefonu kapattım. Kalbim deli gibi atarken sırtüstü yattım ve telefonumu karnıma koyup dişlerimi göstere göstere sırtıttım.

Sanırım zamanı geldi Mustafa Alp.

Bir yeni mesajınız var!

“Diğer ders sınavsınız, biliyorsunuz değil mi?”

“Ne sınavı, hocam?” diye sordum.

“Ehliyet,” dedi Sıçan Mert. Ona bakıp gözlerimi devirdiğimde tıpkı onun gibi mizah seviyeleri paçalarından akan sınıftaki diğer salaklar gülmeye başladı. *Ha ha! Çok komik.*

“Nida, bir hafta önceden söylendi. Uyuyor musun sen?” dedi Alev Hoca. *Ayı mıyım la ben? Bir haftadır nasıl uyurum da haberim olmaz?*

“Söylediğim gibi sınıfları karıştıracağız ve bu ortak bir sınav olacak. 12-C edebiyat, siz de matematik sınavı olacaksınız. Karma bir sistem. Anlaşıldı mı?”

“Daha ne kadar açık olabilir acaba?” dedim sessizce. “Bir de başımıza bu çıktı; yok karma, yok bilmem ne? Alt tarafı matematik sınavı, neyin havası bu?”

“Hem çalışmamışsın hem de söyleniyorsun,” dedi Alev Hoca si-temkâr bir sesle. *La sesli mi düşündüm ben yine?*

Cevap vermeden kafamı sertçe sıranın üzerine koydum. Öldürseler matematik yapamam. Tek bildiğim şey dostumun dostu dostumdur, dostumun düşmanı düşmanımdır, düşmanımın düşmanı dostumdur. *Bu ne lan? Beynim yandı!*

Gözlerim kapalı söylenmeye devam ederken başımı hızla kaldırdım. “N’oldu kız, kafanda lamba mı yandı?” dedi Selen hayretle.

“Yandı valla,” dedim sevinçli bir ses tonuyla.

12-C mi dedi o? Mustafa’nın 12-C?

Hocam, siz yazın benim karneye oradan bir seksen puan!

Zil çalınca hızla Mustafa’nın sınıfına doğru koşmaya başladım. Diğer öğrenciler karman çorman sınıflara geçerken ben de şıp diye sınıfın içine damladım.

Mustafa duvar dibinde, en arka sırada oturuyordu; beni görünce gözleri kocaman olsa da gülümsedi. Bense altın yumurtlayan tavuk bulmuş gibi ona el salladım. Öğrencilerin arasından geçince yanında başka birinin oturduğunu gördüm.

Gözlüklü ve inek bir tipe benzeyen çocuk, sınav için tüm hazırlığını yapmış, öylece dua ediyordu. *Kanka, kasma bu kadar ya, ahiret sorusu sormayacaklar herhâlde.* Peki, ya benim çaresizliğim?

Bir tarafta kalemini, silgisini, okunmuş suyunu hazırlamış çocuk; diğer tarafta ise elinde sadece dişlenmiş bir kurşun kalem tutan ben. *Üstelik uçlu bile değil!* Şu an utancımın sıranın altına girsem yeridir.

Mustafa'nın karşısında dikildiğimde gözlerimle çocuğu yallah etmesi için işaret ettim. Mustafa hafifçe öksürerek çocuğun kulağına yaklaştı. "Sen başka sıraya geç, burası yengenin."

Yüzüm ani bir utançla kızarıırken gözlüklü çocuk, düz bir ifadeyle bana baktı. *Ay tövbe bismillah! Çok korktum.*

Ardından derin bir nefes alıp ayaklandı ve masadaki eşyalarını toplayıp ön sıraya geçti. *Ha şöyle ya, sen bir kere ineksin. Ne işin var arka sıralarda?*

Mustafa'nın yanına oturduğumda kalbim hızlanmaya başladı. Ellerim titrerken kurşun kalemimi masanın üzerine bırakıp başımı diğer tarafa çevirdim. *Utaniyorum, ne yapayım? Hele de aynı sınıfta başka öğrenciler varken...*

"Çalıştın mı?" dedi kulağımın dibine yaklaşarak.

"Aslında sınav olduğunu bile bilmiyordum," dediğimde hızla ona doğru dönmem ve burun buruna gelmem bir oldu. Gözleri ve dudakları muzipleşirken nefesimin sesini duyamadım. *Nereye kaçmıştı? Ama ani yakınlıklara karşı alerjim var benim.*

Hafifçe öksürdüm ve geri çekildim. "İyiymiş böyle," dedi boğuk bir sesle.

"Edepsizleşme," dedim dişlerimin arasından. "Zaten sınava çalışmadım hatta sınav olduğunu on dakika önce öğrendim."

"Nasıl yapacaksın o zaman, sayısal zekâ özürlü?"

"Hı," dedim gözlerimi devirip dudaklarımı bükerek. "Sensin özürlü."

“Sana olan aşkım yüzünden aklımı yitirdim. Beni özürlü birine çevirdin.”

“İnşallah bu süslü cümlelerin sınavda da işe yarar?” dedim hafif bir imayla.

“Yardıırız.”

“Şey,” dedim ona doğru dönerek.

“Ney?” dedi gülerek.

Bana gülerek bakmaya devam ederken yutkundum ve ona kirpiklerimin altından bakmaya başladım. “Bana yardım edersin, değil mi? Ben de sana edebiyatta yardım ederim. Çok iyidir benim edebiyatım.”

“Benim de iyi,” dedi.

Çık çık, Allahuekber Dağları'na çık. Mustafa, ben seni hak etmiyorum. Bu iş başlamadan bitsin lütfen.

“Olsun, belki yapamadığın bir soru çıkar,” dedim zorlayarak.

Mustafa hafifçe üzerime doğru eğilip gözlerini dudaklarıma kaydırıldı. “Diyelim ki yardım ettim, karşılığı ne olacak?” dediğinde bacağına vurdum. “Sapık mısın salak mısın be?”

“Ne var ya?” dedi bozularak. “Ayrıca sen fesatsan ben ne yapayım, Allah Allah?”

“Oh oh, kıvrır bakalım soldan soldan,” dedim keyifle.

Gülümsediğinde devam etti. “Eee? Ne diyorduk? Karşılığı ne olacak? Boşuna mı çözeceğim ben o soruları?”

“Sevgi karşılıksızdır,” dedim düz bir sesle.

Mustafa buz gibi bir bakış attı. “Ha işine gelince sevgi tabii.”

Geriye doğru çekilirken trip attığını fark ettim ve bunun büyümesine müsaade etmeyip onu durdurdum. “Ya, tamam tamam.”

“Ne, tamam tamam?”

“Sana yaprak sararım ellerimle...”

“Ne?” dedi inanmamış gibi.

“Ne?” dedim şaşkınca. *Ben ve yaprak sarmak? Ben bulaşık yıkamaktan kaçan bir insanım. Ne sarması yahu?*

“Tamam, kabul. Bol zeytinyağlı olsun ama.”

Sınav başladığında Mustafa harıl harıl kâğıdını doldurmaya başladı. Bense kâğıtla bakışmakla meşguldüm. *On ikinci soru, seni beğendim. Bir çaya çıkabiliriz. On üçüncü soru, çok sertsin. Seni sevmedim.*

“Çözüyormuş gibi yap bari,” diye fısıldadı Mustafa.

Alev Hoca’ya çaktırmadan bakarken, “Onu bile yapamıyorum. Sayısal zekâm o kadar körü işte,” diyerek fısıldadım.

“Tamam, bekle bekle,” dediğinde başını kaldırdı ve Alev Hoca’yı ko-laçan edip hızla kâğıtlarımızı değiştirdi. “Tamam, bu bende. Son soruyu sana bıraktım,” dediğinde sayfanın arkasını çevirip son soruya baktım.

“Bir insana bir insan herhâlde yeterdi,”⁴ cümlesinden yola çıkarak anlamlı bir paragraf oluşturunuz.

Gözlerim Mustafa’ya kayarken bana kısa bir bakış atıp göz kırptı.

Derin bir nefes aldım ve kâğıda kapanıp soruyu cevapladım.

“Bir insana bir insan herhâlde yeterdi çünkü değer vermek iki kişilik, aşk da iki kişiliktir. Karşındaki seni anlar, sen de onu. İki yürekte tek bir kalp olur, birbirine bölünür duygular. Sevgi de saygı da birbirine yeter çünkü alınan ve verilen duygular karşılıklıdır.”

Zil çalınca Alev Hoca kâğıtları topladı. “Teşekkür ederim,” dedim Mustafa’ya mahcup bakışlar atarak.

“Ne demek, güzelim,” dedi gözlerini kısarak. Ona uzun uzun bakmak isterdim lakin sınıflar yeniden değişmeye başladı. Ayağa kalktım ve kale-mimi elime alıp Mustafa’ya baktım. “O zaman görüşürüz.”

Koşarak eve geldiğimde annem kapıyı telaşla açtı. “Ne oluyor kız, alacaklı gibi pata küte daldın içeri?”

“Yaprak,” dedim anneme bakarak. “Yaprak sarmamız lazım.”

“Yerli malı haftası geçmedi mi?” dediğinde gözlerimi devirdim. *He anne, ilkokul ya orası. Hatta sarı kartonlara afişler hazırlayıp hep birlikte sınıf sınıf geziyoruz.*

“Yok, anne. Yerli malı değil,” dediğimde doğru cümleyi düşünmeye başladım. “Alev Hoca,” dedim hızla. “Alev Hoca istedi, ben de kıramadım.”

“Alev Hoca senden yaprak sarmanı istedi, sen de kıramadın?” dedi şüpheyile. “Kız sen ona günahını bile vermezsin.”

⁴Sabahattin Ali’nin *Kürk Mantolu Madonna* isimli eserinden bir alıntı. (c.n.)

Anne gibi anne be! Nasıl da biliyor beni?

Annemi mutfağa kadar takip ettim, içeri girdiğimde, “Yaprak falan ıslamamız lazım,” dedi annem.

“İslat o zaman,” dedim.

“İslit i zimin,” dedi beni taklit ederek. “Tamam, ben şimdi yaprak ıslatayım kaynar suda. Sen de git üzerini çıkar, sonra da gel soğan doğra.”

“Soğan mı?”

“Evet, hanımefendi. Soğan,” dedi turşu bidonundan çıkardığı yaprakları büyük bir kovaya koyarken.

İsyan ederek odama girdim ve gayet yavaş bir şekilde kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Belki bu sayede annem benim yerime doğrardı soğanları. Aradan yarım saat kadar geçince annem bana seslendi. “Öldün mü kız?”

“Maalesef!” diyerek bağırdım.

“Kalk kız soğan doğra,” dedi hemen ardından. *Bu kadın gerçekten benim annem.*

Mayışmış bir şekilde mutfağa girdiğimde tezgâhın üzerinde duran beş adet kafam kadar soğan, tüm şehvetiyle bana bakıyordu. “Anne, daha yok muydu?” diye sordum soğanların birini elime alarak.

“Az laf, çok iş. Hadi bakalım, Nida Hanım. Göster marifetlerini,” deyip elime bıçağı tutuşturdu.

Yemek yapmayı bilmiyorum kabul ama bir soğan doğrayamayacak kadar da şey değilim yani... *Meksikalı değilim.*

Soğanları güç bela soyduktan sonra birini elime aldım ve doğramaya başladım. Gözlerim anında yanmaya başladı. Burnumu çektim. *Ulan Mustafa, ağlatırken mutlu eden tek insan tanesisin. Bu gözler senin için yaş akıtıyor, kıymetimi bil.*

“Ağlama kız, yarın koca evine gidince ne yapacaksın?” dedi annem yaprakları süzerken.

“Her gün soğan mı yedireceğim?”

“Orası belli olmaz,” deyip bana baktı. “Hele bir de kuru fasulyenin yanında soğan kıracak bir tipse işin iş valla.”

Soğanları güç bela doğradıktan sonra sarmanın içini hazırlayıp annemle masaya oturduk. Elime bir tane yaprak alıp önüme güzelce

serdim. Daha önce bir kere daha yaprak sarmıştım ama pek bir şeye benzememişti. *Bakalım bu neye benzeyecekti?*

Canım Mustafa benim elimden zehir olsa yer. Yani yemesi lazım yoksa o sarmaları boğazına tek tek dizerim.

“Oluyor mu?” diye sordum anneme yaprağın iki ucunu içeri büküp yuvarlarken.

“Oluyor, oluyor,” dedi annem tatmin olurcasına. Dudaklarım keyifle kıvrılırken sarmaya devam ettim. İki saat kadar sarma sardıktan sonra belimin anasının ağladığını fark ettim. Annem sarmayı kısık ateşte pişirmeye aldıktan sonra kendimi odama atıp yatağımın üzerine uzandım.

“Oh oh, Alev Hocacığım yarın bir güzel yer artık sarmalarımı,” derken telefonuma mesaj geldi.

A:

Bir şey diyeceksin sanki?

Nida:

Yaprak sarman hazır diyecektim

A:

Ben de diyorum bu koku nereden geliyor?

Nida:

Aşağı mahalleye kadar nasıl geliyor o koku?

Cevap vermedi ve çevrim dışı oldu. Uzatmadan sarmanın pişmesini bekledim. Ara sıra mutfağı kontrol ediyordum, bir süre sonra annem ocağın altını kapattı. Tencereden bir avuç alıp yedikten sonra odama kapanıp yatağıma kuruldum ve gece lambamı kapattım. Beş dakika ya geçti ya geçmedi, odamın penceresi tıklatılmaya başlandı.

“Tövbe bismillah,” dedim yerimden kalkarak. Gece lambamı açıp penceremin önüne yaklaştım. *Aha! Canım oklava yine orada.* Annem herhâlde onu geceleri beni rahatsız eden pencere sapıklarını dövmem için bırakmıştı.

Perdeyi bir kenara çektiğimde Mustafa titreyerek bana bakıyordu. Başparmağımyı üst dişlerime götürerek kafamı arkaya doğru yatırdım. “Manyak mısın?” dedim pencereyi açarak.

“İçeri al beni, dondum anası satayım,” dedi kızaran burnuyla.

“Ya senin gece gece benim evimde, penceremde ne işin var?”

“Yarını bekleyemedim,” dedi gülerek.

“İyi halt ettin, annemler uyanırsa nah görürsün sen yarını! Tabii ben de,” dedim sessizce.

Mustafa bana dümdüz bakarken elleriyle yükselip pencerenin pervazına oturdu. “Eee? Ne yapıyorsun?” dedi sevimlice.

Gözlerimi irileştirdim. “Ha sen ciddisin?”

“Yok, keyfimden geldim gece gece... Götüm dondu lan!”

Güldüm. “Gelmeseydin,” dedim omzumu silkerek.

“Geldim. Bir itirazın mı var?” dedi üzerime doğru eğilerek. Mavi gözleri karanlıkta parlarken yutkundum ve geri çekildim.

“İyi, ne yapalım? Gelmişsin buraya kadar, bir sarmamı yersin artık,” deyip çabucak mutfığa gittim. Tabağı sarmayla doldurup yeniden odama geldim. Anahtarla kapıyı kilitledikten sonra elimdeki tabağı Mustafa’ya uzattım. Mustafa keyifle tabağı eline alırken, “Hangilerini sen sardın?” diye sordu.

Güldüm. “Kısa ve şişman olanları.”

Mustafa kısa ve şişman olan sarmalardan birini ağzına atıp keyifle dudaklarını yaladı. “Elinin lezzetinden midir nedir?” deyip bir tane daha attı. “Çok güzel olmuş la.”

Zafer kazanmış bir edayla kaşlarımı kaldırdım. “Aksi düşünülemezdi zaten.”

Mustafa keyifle sarmalarını yedikten sonra bana bakıp tabağı uzattı. “İyi bari, evlenince aç kalmam,” dedi.

“Valla ben senin kadar ilerisini göremiyorum. Matematikten geçeyim Allah kerim,” dedim.

Beklemediğim bir anda eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Kalbim hızla atarken gözlerimin içine bakarak fısıldadı. “Bir şey söyle.”

Gözlerimi kırpmadan yutkundum. “Yaprak sarması kadar çok hoşlaşıyorum senden.”

Bir yeni mesajınız var!

Teneffüs aralarında Mustafa Alp'imle mesajlaşıyor, birbirimize komik fotoğraflar atarak dünyanın en gır gır çifti olma yolunda emin adımlar atmaya devam ediyorduk. *Bir insan sevdiğinin yanında düşünmeden çocuklaşıyor ve şımarıyorsa sevildiğinden emindir efendim. Nereden bildiğimi sorun çünkü sevilen benim.*

Mustafa'nın attığı mesaja gülerek cevap vereceğim sırada bir el arkamdan uzanıp telefonumu elimden çekip aldı. İrkilerek ayağa kalktığımda bunun Sıçan Mert'ten başkası olamayacağını anlamıştım.

"Ver lan telefonumu!" dedim bağırarak.

Sinsice gülüp sınıfın ortasına doğru yürümeye başladı. "Aşırı şirinsin... Seni seviyorum, geri zekâlı..." Mert bağıra bağıra mesajlarımı okumaya başladığında sırayı hızla ittirip olduğum yerden çıktım. Ekledi. "Aşk zaten deliliktir," dediği anda hem onun hem de sınıftaki diğer katıksız andavalların ağzı o şeklini aldı. "Vay vay," diyerek kaçmaya devam ettiğinde sıraların üzerine çıktım.

En öndeki İnek Meltem bana bakıp ince sesiyle bağırdı. "Defterimi çiğnedin!"

"İyi, ye sen de o zaman," dedim umursamadan. "Lan ver şu telefonu!" diyerek tekrar bağırdım. Sıraların üzerine basa basa onu yakalamaya çalışıyordum.

"Demek, A," dedi Sıçan Mert keskin bir sesle. "Kimmiş bu, A?"

"Benim o, A," diye bir ses duyulduğunda olduğum yerde kalıp sınıfın kapısına baktım. Mustafa dimdik bir şekilde durmuş, kızgın bakışlarını Mert'e yöneltmişti.

"Mıstığım?" diye fısıldadım sadece kendim duyabileceğim bir şekilde.

Mustafa olduğu yerden ayrılıp sınıfa girdiğinde, "Ama sen benim fazla sinirimi bozdun, ufaklık," diyerek Mert'in elindeki telefonu hızla alıp bana fırlatırken zaman kaybetmeden yakasına yapıştı ve sıraların

birinin üzerine yatırıp üzerine doğru eğildi. “Bana bak çocuk, bir daha sakın sana ait olmayan ve seni ilgilendirmeyen şeylere dokunma, olur mu?”

Mustafa’yı ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. Sınıf kapısına baktığımda diğer sınıftaki öğrencilerin meraklı bakışları hem benim hem de Mustafa’nın üzerindiydi. *Bok var, gelin gelin!*

“Ne oluyor burada?” *Hah! Bir siz eksiktiniz müdürüm.*

“Hocam,” dedi Mert nefes almaya çalışarak. “Şikâyetçiyim bunlardan.”

“Bak hâlâ konuşuyor,” dedi Mustafa dişlerini sıkıp Mert’e bakarak.

“Kesin tantanayı kesin,” dedi müdür bey, ardından şaşkın bakışları beni buldu. “Kızım, sen ne yapıyorsun orada?”

Şimdi ben buraya nasıl çıktım, niçin çıktım? Bunu izah etmeye gerek yok. Gördünüz işte, yürüdüm çıktım ama çıkmamış da olabilirim.

“Hocam,” dedim yere atlayarak.

“Yok hocası hacısı,” deyip gözleri bizi buldu. “Derhâl odama!”

Müdür beyin odasına girdiğimizde bizi çalışma masasının etrafına sabitlenmiş siyah, deri bir koltuk takımı karşıladı. Şampanya rengindeki duvarları süsleyen birkaç tablonun yanında bordo renkli deri panoya raptiyelerle notlar asılıydı. Hemen köşede ise uzun, beyaz renkli, kırık bir kitaplık ve içine renk katan sıralı dosyaların yanında burnuma gelen yemek kokusu... Evet, muhtemelen hemen yan odadaki mutfakta Ayşe teyze yemek pişiriyor.

Geçen sefer geldiğimde bu kadar detayı neden fark edemedim acaba? Üstelik size anlatacak kadar? Tabii ya, şimdi olduğu gibi o zaman da yanımda Mustafa vardı, değil mi?

“Evet, anlatın bakalım. Derdiniz ne sizin?” diyerek bizi karşısına aldı müdür bey. Kendisi de hemen masasına kuruldu tabii.

Sıçan Mert hemen başını tutarak Mustafa’ya baktı ve duygu sömürüsüne başladı. *Geç kalır mı hiç?*

“Hocam, üzerime saldırdı bu A kişisi.”

“Mustafa, doğru mu evladım?” dedi müdür bey. *Hocam, kör değilseniz eğer az önce çocuğun bokunu çıkarttı Mustafa’m. Daha neyi sorup*

sorguluyorsunuz Allah aşkına? Belki de Mustafa'ya çok güveniyor, belki o yüzden emin olamıyor?

Çok mantıklı.

“Hocam, hak etti,” dedi Mustafa, Mert'e bakarak.

“Neyi hak etti? Çocuğum ağzınızdan cımbızla mı alacağız lafı? Sebep ne?”

Bak cımbız dedin, aklıma Alev Hoca'yı getirdin. Allah seni.

“Kıvırcığın,” derken hafifçe öksürerek bana olan bakışlarını tekrar müdür beye yöneltti. “Nida'nın mesajlarını okuyordu sınıfın ortasında bağıra bağıra.”

“E okusun, arkadaş onlar. Senin ne ilgin olur?” dedi. *Ne demek ne ilgilisi olur? O benim hoşlaştığım çocuk yahu!*

“Hocam, zaten ikisinin mesajlarını okudum ben. Ondan dövdü beni,” diyerek hızla araya girdi Sıçan Mert.

“Lan bak,” dedi Mustafa dişlerini sıkıp Mert'e bakarak.

“Kesin sesinizi,” dedi müdür bey otoriter bir şekilde. “Nasıl mesajlarmış bunlar?” diyerek Mustafa'ya döndü.

Mustafa sıkılğan bir tavırla başını eğdi. “Hocam,” dediğinde hızla araya girdim. “Hocam, geçen gün ikimiz aynı sınıfta sınav olduk. Silgim olmadığı için ondan almıştım. Bende kalmış silgisi, teneffüste getireceğimi söylediğimde istemedi. Ben de teşekkür ettim tekrardan. Olay bundan ibaret.”

Mustafa kaşlarını çatarken Mert alayla bana baktı. Ona kızgın bakışlarımı yönelttiğimde sustu.

“Tamam, her neyse,” deyip devam etti. “Mustafa, bu yaptığın suç ama sana okuldan uzaklaştırma cezası vermeyeceğim,” deyip bana döndü. “Hele sen, küçük hanım... Notlarının ve derslerinin hâli ortada. Uzaklaştırma cezası vermem bir ödül olur senin için.”

Vay canına, beni benden daha iyi tanıyor! Seni tanımak istiyorum yigidim. Beni mutlaka ara.

“Hocam, Nida'nın bir suçu yok,” dedi Mustafa araya girerek. *Nasıl da koruyor beni?*

“Olay onun yüzünden zaten. Hem okul sırasının üzerinde ne işi var?” diyerek bana baktı müdür bey. *Aman, ver sen de ne vereceksen, uzattın he! Artistlik yapmak cezasına eğer çekerim be!*

“Yarın okul çıkışı iki gün boyunca okulumuzun duvarlarını boyayacaksınız. Üst kısımlar kalsın sadece. Belli bir çizgi var oraya kadar.”

“Bir şey söylemek istiyorum,” deyip elimi kaldırdım. “Alaattin abinin görevi değil mi o?”

“Bir şey söylemek istiyorum,” diyerek ayağa kalkıp üzerime doğru eğildi müdür bey. “Sen bana hesap mı soruyorsun?”

“Tamam, hocam. Hallederiz,” dedi Mustafa sakın bir sesle.

“İyi, hadi dersinize şimdi.” Müdür bey bizi eliyle kapıyı gösterirken duraksadım. “Hocam, Mert’e ceza vermediniz?”

“Hocam, burada mağdur olan benim,” diyerek yakasını gösterdi Mert.

“Özür dile arkadaşından.”

“Ama hocam,” diyerek itiraz ederken müdür bey kaşlarını çatı. Mert sıkıntıyla bana dönerken sessizce, “Özür dilerim,” dedi.

“Duyamadım,” dedim kulağımı açarak.

“Kızım,” diye diklendiğinde Mustafa öne atıldı. “Dile lan.”

Mert sinirle solurken, “Özür dilerim,” dedi.

İçten içe güldüm. “Tamam, bir daha olmasın.”

Mustafa’nın dudağı keyifle kıvrılırken odadan çıktık. Ardından Mustafa, Mert’i bir kez daha durdurdu. “Lan Sıçan?”

“Ne var?” diyerek döndü Mert.

“Bundan sonra ayağını denk al. Eğer bir daha bu kıza bir yanlış yaparsan kendini müdür odasında değil, hastane odasında bulursun. Hadi şimdi siktir git!”

Mert dişlerini sıkıp bana baktıktan sonra hızla yanımdan uzaklaştı. Müdürün bulunduğu koridordan çıktıktan sonra merdivenleri inmeye başladık. “Sağ ol,” dedim sessizce.

“O niye?”

“Beni korudun ya, yani benim için elini kana buladın.” *He katil oldu çocuk sanki. Az daha abart!*

Mustafa sırttırırken üzerime doğru eğildi. “Herhâlde koruyacağım, sen benim kız arkadaşımısın.”

“Bir kere elleyeyim mi?” dedim utanarak.

Kıkırdayıp gözlerini kıstı. “Anlamadım, neyi elleyeceksin?”

Kaşlarım çatılırken hafifçe öksürdüm. “Kaşlarını lan, neyi olacak?” deyip kollarına dokundum. “Maşallah yiğidim benim.”

Gülmeye devam etti. “İstersen karın kaslarıma da elleyebilirsin.”

Gözlerim anında irileşirken koluna vurdum. “Fırsatçı,” deyip bakışlarımı kaçırdım.

“Hani sen beni böyle sarmalıyorsun falan ya, ben daha çok insan döverim senin için,” dedi kulağımın dibine yaklaşarak. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kokusu burnumum direğine kadar girerken gözlerimi kapattım ve hemen kendimi frenleyip geri çekildim.

“Tamam, hadi derse gidiyorum ben,” dedim geri geri giderek.

“Ders ne?” diye sordu.

Bir süre düşündüm ve hemen yüzümü ekşittim. “Alev’in dersi... Sınavlar? Oha! Sınavları açıklayacaktı...”

“Sıkıntı yok, zaten yüksek almışsındır,” dedi kibirli bir sesle.

Alnımı kırıştırdım. “İyi bari, gideyim de herkesin içinde aldığım notu göğsümü gere gere taşıyayım.”

Güldü. Güldüm. Başını eğip bana bakarken, “Geri zekâlı,” dedi. *Bu seni seviyorum demektir.*

Başımı eğdim ve sırttım. “Yallah!” *Bu da senden çok hoşlaşıyorum demektir.*

Gülümsemesi büyürken başını kaldırdı ve sırtarak göz kırptı. “Eyvallah, yavrum.”

Okul çıkışı dosdoğru eve geldim. *Başka nereye gidecektim zaten?* Annem kapıyı açınca bir anda boynuna atladım. “Tövbe bismillah, ne oluyor kız?” dedi boğuk ve oldukça şaşkın bir sesle. Kıkırdadım.

“Nida, iyi misin annem? Beynin yerinde, değil mi?” diye sorduğunda gözlerimi devirerek gülümsedim. *Kadın alışık değil tabii haklı olarak.*

Annemden ayrılarak içeri girdim. Ayakkabılarımı oturarak çıkarırken bir yandan da ceketimin düğmelerini açmaya başladım. Odaya gidene

kadar zaman kazanayım diye. *İşte böyle küçük hesaplar peşinde koşan minnoş bir kıyım ben. Üzmeyin lan beni!*

“Nida?” diye sordu annem. Hâlâ neler olduğunu anlayamamıştı. Gülmseyerek ona baktım. Bu sevincim matematikten en yüksek notu alıp Alev Hoca’nın sınıfın ortasında beni alkışlamasından ziyade başka bir sevinçti. Yani öylesine sebepsiz.

Annemin yanağına kocaman bir öpücük kondurup geri çekildim. “Dünya Avratlar Günü’n kutlu olsun.”

“Ney günüm?” dedi kaşlarını yukarı doğru kaldırarak.

“Kadınlar Günü işte.”

Annem tepkisiz kalıp sakın bir sesle, “Senin de kıy,” dedi.

Bir süre sessizliğin hâkim sürdüğü ortamı bozup anneme yeniden baktım. “Anne, yarın ve ertesi gün eve biraz geç geleceğim.”

“O niye?”

Müstakbel herifim, senin de müstakbel damadın benim için elini kana buladı anne. Hâliyle ikimiz de az biraz ceza aldık benden ötürü.

“Okulun duvarlarını boyayacağız.”

“Tövbe estâğfurullah, kıy sana mı kaldı boyamak?” *Değil mi anne? Kıyın gencecik yaşta ellere boyacı oldu.*

“Ne bileyim, anne? Müdür bey rica etti,” dedim düz bir sesle.

Annem benimle kısa bir göz temasının ardından omzunu silktili. “Kaç kişisiniz?”

Bir ben bir de Mustafa... Henüz çocuk düşünmüyoruz.

“Yani,” dedim bakışlarımı kaçırarak. “Varız işte birkaç kişi.” *Allah’ım affet.*

“Hım,” dedi tatmin olmamış gibi. “Neyse, gündüzler uzadı zaten. Çok geç kalmazsan sorun olmaz.”

“He, öyle valla.”

“İyi, aç mısın?” diye sordu.

“At gibi hem de,” dedim gözlerimi büyüterek.

“Şekerimiz bol, git ye,” dedi dalga geçerek. *Kesinlikle ben senden doğmayım, canım anam benim.* Annem burnunu kıvrarak mutfağa doğru

yürümeye başladı. “Baban gelir birazdan. Bekle de akşama patates kızartayım.”

Gözlerimi irileştirdim. “Harbi mi?”

“Yok, *barbie*.”

“Anne, ben evde yokken sen ne yapıyorsun Allah aşkına?”

“Yok kız, ben seninle konuşurken az sana benziyorum. Öyle bir çenen ve dilin var ki insan ister istemez ayak uyduruyor,” diyerek itiraf etti.

“He,” dedim başımı aşağı yukarı sallarken. “Neyse, ben odamdayım. Yemek olunca çağırırsın.”

“Olur, sofrayı hazırlamaya çağırırım.”

A:

Neredesin kızım ya?

Nida:

İşemek de mi suç?

A:

Ha tuvalettesin yani?

Nida:

Yok ben müdürün odasındaki kuma işiyorum bilmiyor musun?

Nida:

Hazır mı boyalar?

A:

He hadi bitir şu işemeni de gel

Nida:

Tamam geliyorum

Tuvaletten çıkmış olmamı fırsat bilip merdivenlerden indim. Okulda in cin top oynuyordu, bir tek güvenlik görevlisi amca kapıda duruyordu; o da okuldaki birkaç öğretmen gittikten sonra kapıları kilitleyip gidecekti.

Çantamın kolumdan bileklerime kadar düşmesine izin vererek okulun arka bahçesine dolandım. Sağa doğru döndüğümde Mustafa'yı elinde

uzun bir fırça ile okulu boyamaya başlarken buldum. Duraksadım ve ona belli etmeden bir süre izledim. Üzerine yapışan siyah, V yaka bir tişört giymişti. Maşallah kaslar falan meydanda, havalar da ısındı, yağidin malı meydanda olur tabii.

“Tamam çok yakışıklıyım tamam. Allah kahretmesin,” dedi kıkırdarak.

Anında gözlerimi büyüttüm. “Ne?”

“İzle izle, hoşlaştığın çocuk ileride sana koca olacak nasılsa. Bak şimdiden eve ekmek götürmenin derdine düştü,” dedi bundan keyif aldığını belli eden bir sesle.

Gözlerimi devirdim ve ileriye doğru adım atıp elimdeki çantayı yeterince yerde sürünmemiş gibi özensizce bankın üzerine bıraktım. “O koca önce disiplin cezası almamayı öğrensin.”

“Kimin yüzünden acaba?” dedi bana bakarken. Omzumu silktim ve gömüğümün kollarını sıyırıp saçlarımı özensizce bileğimdeki tokayla topuz yaptım. *Ulan, özensem bu kadar güzel topuz yapamam he.*

“Kırmızı?” dedim duvarın yeni farkına vararak. “Hem de açık kırmızı?”

“Hem de ne kırmızı?” dedi başını eğip bana bakarken. Kaşlarımı çatıgımda gözleriyle yanaklarımı işaret etti. “Yanakların diyorum...”

Alayla başımı sağa sola sallayıp boya kutusunun içinde duran fırçayı elime aldım. “Benim boyum o kadar yükseğe yetmez ki.”

“Sen alt tarafları boya, ben üst kısımları hallederim.”

Ses etmeden elime aldığım fırçayı duvara sürmeye başladım. Sebepsiz bir şekilde boyanın kokusunu içime çektim. Saçma gelecek ama kömür, lastik ve araba egzozunun kokusunu seviyordum. Boya kokusu da onlardan biriydi. *Tebrikler, tertemiz bir tırreksiniz!*

“Bu nasıl renk? Okul mu pavyon mu belli değil anasını satayım,” dedim şaşkınlıkla. “Okul dediğin ya şampanya rengi ya da daha açık, hafif tonlarda olur. Kırmızı ne lan? Bir disko topumuz eksik.”

Mustafa gülerken, “Bir şeye de söylenmesen olmaz, değil mi?” dedi.

“Olmaz anasını satayım, ne yapacaksın?” dediğimde elindeki fırçayı kovanın içine bırakıp hızla bana doğru döndü.

“Neler yapacağımı bilmek ister misin?” dedi gülümseyerek. Yutkundum ve sırtımı duvara yaslayarak elimi indirdim. Mustafa beni duvara iyice sıkıştırmaya başlarken üzerime doğru hafifçe eğildi. Gözlerine bakarken güneş ışınları elmacık kemiklerine düşüyor, göz bebekleri daha güzel gözüküyordu.

“Mesela?” dedim sessizce.

Başını hafifçe eğip gözlerini dudaklarıma kaydırıldı. “Seni öperim mesela?”

Bir şey söylemeden gözlerine bakmaya devam ettim. Kalbim ağzımda atıyordu. Mustafa tepkisiz kaldığımı fırsat bilip üzerime daha çok eğilmeye başladı. Saçları yüzüme değerken kalbimin içindeki ince bir sızı, kan basıncımı bozguna uğrattı.

Gözlerimi kapattım ve sadece onun nefesini hissettim. İlk kez kalbim bu kadar hızlı ve düzensiz atıyordu. Mustafa çenemi kavradığında saçları burnumun üzerine dokundu.

Vallahi yaklaşıyor, sıcak mı oldu ne? Alo? Kazan fokur fokur kaynıyor!

Derin bir nefes aldım ve sinsî bir gülüşle hızla elimdeki fırçayı Mustafa'nın yanağına sürdüm.

Mustafa şok olmuş bir şekilde geri çekilirken eli yanağına gitti. “La ne yapıyorsun?”

“Neler yapacağımı bilmek ister misin?” dedim dudaklarımı kıvrıp onu taklit ederek. Mustafa yüzündeki boyaya dokundu ve eline bulaşan boyayı yüzüme sürdü. Hızla geri çekildim. “Pislik misin?”

“Sen değil misin?” dedi keyifle.

“Ya of,” dedim yüzümdeki boyayı çıkartmaya çalışarak.

“Ya of, ne?”

Mustafa'yı duymazlıktan gelip çantamdaki ıslak mendili alarak yüzümü silmeye başladım. Mustafa'ya kızgın bakışlar atarken bana gülmemek için kendini zor tutan bir ifadeyle karşılık verdi. “Ne oldu?” dedim hayretle.

“Galiba daha büyük bir sorun var?”

“Neymiş?”

“Sırtın,” dediği anda duvardaki silik boyayı gördüm ve ne demek istediğini anladım.

Kafanı omzumun arkasına atarak bakmaya çalışırken dişlerimi sıktım. "Allah belanı vermesin ya."

"Benim mi?"

"Ebenin."

"Umarım ebem mezarında rahattır," dedi sakince.

Omuzlarımı düşürerek Mustafa'ya döndüm. "Ne yapacağım ben şimdi? Başka kıyafetim de yok. Eve bu şekilde gidemem."

"Gel," dedi bana bakarak.

"Anlamadım?" dedim hayretle.

"Gel sen," dedi tekrar ve okula doğru yürümeye başladı. Ben de çantamı elime aldım ve hızlı adımlarla onu takip ettim. Zemin kattaki spor salonunun tuvaletine girdiğimizde kapıyı kilitleti ve ne olduğunu anlamadan üzerindeki siyah tişörtü çıkarttı.

Hızla arkamı dönüp gözlerimi kapattım. "Tövbe estağfurullah, ne yapıyorsun sen?"

"Sana giyecek veriyorum," dedi gülerek.

Gözlerimi sımsıkı kapatırken utançla dişlerimi sıktım. "Ben senden giyecek mi istedim?"

"Bir nevi istedin."

Dudaklarımı kemirmeye başladım. "Çıkarttın mı ya da giyindin mi?" deyip yüzümü ekşittim. "Şeylerin meydanda değil, değil mi?"

"Neylerim?" dedi gülerek.

"Tulumbaların."

"Baklavaların diyecektin galiba, dilin sürçtü."

"Baklava sevmem," dedim. *Bu arada, gözlerim hâlâ kapalı ve arkam dönük bilgisinin altını çizeyim.* "Ya giyinsene hadi, aile var burada be!"

"Yok, yavrum. Aile olmamıza daha çok var."

İstemsizce gülümsedim ve hemen toparladım. "Bak sinirleniyorum ama!"

"Bana hava hoş," dedi.

"Giyindin değil mi sen? Bu kadar çok konuştuğuna göre?"

"Dönebilirsin, daha fazla sapık muamelesi görmek istemiyorum," dediğinde derin bir nefes alıp gözlerimi açarak arkamı döndüm. Üzerinde

basketbol forması vardı. Elindeki siyah tişörtü bana uzatırken, “Al giy hadi,” dedi.

Güçlkle bana uzattığı tişörtü kavradım. “Olmadı ama böyle.”

Güldü. “Eve gidip müstakbel kayınvalideme bir ton açıklama yapmanı istemem.”

Güldüm ve daha fazla beklemeden yan taraftaki kabine girip hızla giyindim. Parfümü anında burnuma nüfuz ederken, “Çok güzel kokuyor parfümün,” diye itiraf ettim.

“Kokum üzerine sinsin, ileride nasılsa silemeyeceksin,” dedi.

Bu sözü yüzümde manasız bir tebessüme yol açarken tişörtün kollarını kıvrıp lekeli gömleğimi katladım ve çantamın içine attım. Kabinin içinden çıktığımda Mustafa beni kısa bir süre süzdü. Aynanın karşısına geçip kıkırdadım.

“Çok komik görünmüyor muyum sence de?”

Mustafa bana bakarken iç çekti. “Çok güzel görünüyorsun, sanırım sana âşık olmam tesadüf değil,” deyip hemen yanıma geldi. Yutkundum ve başımı biraz kaldırarak mavi gözlerini hedef aldığımda dudaklarını araladı. “Ve sanırım sana olan aşkımın bir sınırı yok.”

Ve sanırım benim de sana olan hoşlaşma evrem, aşklaşma evresine geçiş yapıyor Mustafa Alp Levendoğlu.

Bir yeni mesajınız var!

Mustafa'yla vedalaştıktan sonra eve geldim. Annem kapıyı çabucak açıp bana bakmadan mutfığa girmişti. Ben de bunu fırsat bilerek parmak uçlarımda yükselip odama doğru yürümeye başladım.

“Kız?”

Eyvah, annemin radarına yakalandık!

“Nereye gidiyorsun? Gel bakayım buraya,” diyerek bana seslendi.

“Anne, çişim geldi.”

Üzerimdeki tişörtü görmemeliydi. “Kız gelsene, bir şey olmaz,” dedi ısrar ederek. *Tamam anne, işeyeyim altına anne, sıçayım hatta anne!*

“Efendim?” dedim sessizce kapıdan bakarak. Annem elleri leğenin içinde bulaşıklarla cebelleşiyordu. “Oha! Ne ara yaptın bunları?” dedim masanın üzerinde duran poğaçaya uzanarak.

“Yarın günüm var, yeme sakın,” dedi hırçın bir tavırla. Omzumu silktim ve poğaçadan bir ısırık aldım. O an aklıma Mustafa'nın annesinin yaptığı patatesli börekler geldi ve tıpkı çizgi filmlerdeki gibi başımın üzerinde bir ampul yandı. Sinsice sırtıttığımda annem ellerinin köpüğünü durulayıp bana baktı.

“Bu üzerindeki kimin?”

Müstakbel damadının.

Hafifçe öksürdüm ve poğaçayı ağızımdan çektim. *Hadi Nida, çalıştır kızım fişek gibi beynini.* “Ha, bu mu?” dedim zaman kazanmak istercesine tişörtüme bakarak. “Şey ya,” diyerek güldüm. “Üzerime boya bulaştı, sağ olsun Alev Hoca'm da bana yardımcı oldu.”

Alev Hoca dersin ama âdeta bir Wonder Women. Zor durumumda sana sığınıyorum, affet kız.

Annem dudaklarını sarkıtıp üzerime doğru eğildi. “E erkek parfümü kokuyor bu?” *Anne fazla koklama, kafa yapıyor.*

“Ne bileyim, anne? Kadın, erkek parfümlerini seviyor demek ki.”

Valla ben de seviyorum, Mustafa’nın kokusuna âşık oldum yahu!

“İyi tamam, gömleğini kirli sepetine at,” dedi tekrar bulaşıklara dönerek. Başımı belli belirsiz salladım ve anneme gözükmeden bir tane de tarçınlı kek alıp kaçtım. “Kız ben kime diyorum?” diye bağırdığında çoktan zafer kazanmış bir edayla odama kapandım.

Çantamdan çıkardığım lekeli gömleği kirli sepetine attıktan sonra kendimi de her zamanki gibi yatağımın üzerine attım. Yüzümde hayvan gibi bir tebessümle tavanı izlemeye başladım.

“Mustafa, mesaj atar mısın? Şu an sadece seninle konuşmak istiyorum...” derken telefonum titredi.

A:

Kokum hâlâ üzerinde mi?

Nida:

He çıkarmadım daha

A:

Güzel güzel çıkarma

A:

Anlat

Nida:

Neyi?

A:

Seni

Nida:

Beni mi?

Nida:

Şey...

Nida:

Adımı biliyorsun hikâyemi değil 🤔

A:

Geri zekâlı 🤔

Nida:
Yallah!

Evet, şu an aşırı derecede aşk yaşıyoruz.

Nida:
Annem poğaça yapmış onu yiyorum

A:
Demek müstakbel kayınvalidem poğaça yaptı ha?

A:
Akşam pencerendeyim haberin olsun

Nida:
Oha be!
Nida:
İyi alıştın ha sen de

A:
Napim? Bacadan mı gireyim?

Nida:
Ayrıca bu poğaçayı zor aldım
Nida:
Annemin yarın günü varmış da

A:
Hoşlaştığın çocuk için atomu bile parçalaman lazım la senin

Nida:
Bana ne bel
Nida:
Parçalayan parçalamış
Nida:
Ben sana başka şeyler yaparım

A:
Fesatlaşmak serbest mi?

Akşam olduğunda annem ve babamla yemek yedikten sonra anneme gözükmekten hemen Mustafa'ya bir tabak hazırladım. *Anasını satayım, birbirimizin karnını doyurmakta üstümüze yok.*

Dişlerimi birbirine vurarak Mustafa'yı beklemeye başladım. Bir gün annem bizi basarsa savunmam bile hazırды.

"Anne, her şeyi açıklayabilirim. Evet, Mustafa'yla aramızda bir şeyimiz var. Adı konulmamış bir şeyimiz."

Çok mantıklı.

Mustafa'yı beklerken kitap okumaya başladım, aradan çok zaman geçmeden pencерem tıklatıldı. Sevinçle yatağımdan fırlarken köşedeki oklavaya selam çaktım. *Sana bu sefer ihtiyacım yok kanki, sağ ol.*

Perdeyi sıyırdığımda Mustafa'nın gözleriyle karşılaştım. *O güzel mavi gözleriyle...* Pencereyi açtığımda kendini yukarı doğru çekerek pencere pervazına oturdu.

"Üşüdün mü?" diye sordum.

"Kıçım dondu."

Güldüm. "Valla seni içeri alırdım ama anamlar izin vermez be *Ferat*."

Gülümseyip dudaklarından çıkan sıcak buharı yüzüme üfledi. "O zaman beraber üşürüz be *Şanem*."

"He," dedim omzumu silkerek.

"Eee? Tabak nerede?" diye sordu beklemeden.

"Lan bir soluklansaydın önce," dedim kaşlarımı yukarı doğru kaldırarak.

"Sana bakarken nefes bile alamıyorum. Sen gelmiş bana *bir soluklansaydın önce*, diyorsun."

Kalbimin içinde bir deprem meydana geldi, böyle en şiddetli olanından. Geride bıraktığı hasar bedenimi enkaz altında bıraktı. *Ama Mustafa Alp Bey, siz böyle şeyler söylerseniz kalbimin direncini kırarsınız.*

"Ha öyle diyorsun," dedim iç çekerek. *Yok, ben iltifat miltifat edemiyorum.* Ardından masanın üzerine koyduğum tabağı elime alıp ona uzattım. "Ne?" dedim bana şaşkınlıkla bakan gözlerine ithafen.

"Ne demek, ne? Yedirsene."

“What dedin gülüm?”

“Gül sevmem, sen bana şu kısırdan versene az,” dedi gözleriyle kısırı işaret ederek. Başımı diğer tarafa çevirdim, güldüğümü görmemesini istiyordum çünkü.

Üzerime doğru eğildi ve bakışlarımı yakalamaya çalıştı. Gözlerimi kaçırmaya devam ederek, “Ya bakma şöyle,” dedim.

“Nasıl?” dedi boğuk bir sesle.

“Şöyle işte,” dedim sessizce.

“Elimde değil,” deyip iç çekti. “Sana bu kadar yakınken uzak durmaya çalışmak ne kadar zor biliyor musun sen?”

Başımı ani bir hızla kaldırdığımda göz göze geldik. Kalbim ağzımda atmaya başlarken kirpiklerimi kırıştırdım. “Kısır?” dedim fısıldayarak.

“Öpsem ya,” diye fısıldadı.

“Hı?” derken yutkundum.

Mustafa başını hafifçe sola doğru eğdiğinde gözlerimi istemsizce kapattım. Teninin sıcaklığı tenime işliyordu. Kalp atışını kendi bedenimde duymaya başladığım esnada birden koridorun ışığı yandı.

Telaşla kendimi geri çektim. “Oha! Basmasınlar bizi yoksa basarlar beni.”

Mustafa afallarken eline tabağı alelacele uzattım. “Hadi git,” dedim. Mustafa’nın yüzünde hoşnutsuz bir tavır belirirken aşağı atladı. Elindeki tabağa bakarken güldüm.

“Pişt!” diye seslendim.

Bana baktığında kafamı eğip yanağına çabucak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim. “Onları ben yedirdim gibi düşün, olur mu?”

Bana muzip bir bakış atarken dudakları da yukarı doğru kıvrıldı. “Ben sana her lokmamı bir borç bilirim, güzelim.”

Bir yeni mesajınız var!

“Nida,” diyerek seslendi babam. Elimdeki kitabı bırakarak yatağımdan indim. Babam bir kez daha seslendiğinde hızlı davranarak odamdan çıktım.

“Efendim, baba?” dedim oturma odasının kapısından içeri girerek. Babam kanepede ayaklarını uzatmış televizyon izliyor, annem de ona meyve soyuyordu. *Oh, mis gibi aile!*

“Şu kumandayı uzatıver, kızım,” dedi eliyle iki adım ötede duran sehpayı göstererek. Annem gülümserken gözlerimi *azıcık* devirdim.

“Peki,” deyip kumandayı alarak babama uzattım.

Annemle bakışırken bana soyduğu elmayı uzattı. “Ye de zihninin açılsın.”

“Yok, yemeyeceğim,” diyerek arkamı döndüğümde babamın sesiyle yeniden duraksadım. “Kızım, hemen ne diye odana kapanıyorsun? Otur şurada iki dakika.”

Arkamı dönerek babama baktım. “Ders çalışıyorum, baba,” dedim sakince. *Teneffüslerde Mustafa’yla falan mesajlaşıyorum demesem de olur yani.*

“Nasıl gidiyor dersler? Geçen gün sorduğumda geçiştirdin.”

“İyi diyelim iyi olsun,” dedim bakışlarımı kaçırarak.

Babam yüzünü ekşitti. “İyi diyelim iyi olsunmuş... O ne demek öyle esnaf ağzı gibi?”

Sevgili babacığım ve sevgili anneciğim, ben kesinlikle sizin evladınızım. Kimse aksini iddia edemez.

“Yani iyi diyorum,” dedim.

Babam gözlerini kısıp bana şüpheli bakışlarını yollarken kendimi olabildiğince kedi yavrusu pozisyonuna sokup tüm şirinliğimi sergiledim. *Artık ne kadar becerebildiysem...*

“Neyse, karnende görürüz bakalım,” deyip elindeki kumandayı televizyona doğrulttu. Başını sallamakla yetinerek tekrar odama kapandım.

Yatağımın üzerindeki kitabı rafa koyarken telefonum titredi. Yüzümde müthiş bir tebessümle yatağın üzerine zıplarken bildirimleri açtım.

A:

Kollarım kopuyo

Nida:

Neyse ki bitirdik

Bugün okul çıkışı kalan disiplin cezasını da yerine getirerek okulu boyamıştık.

A:

Ah burada olaydın da ovaydın kollarımı

Nida:

Anana ovdur

A:

Müstakbel kayınvaliden uyudu yavrum

Töbe estağfurullah, ne müstakbelmiş arkadaş?

Nida:

Kendin ov o zaman

A:

Seni görüntülü aramak istiyorum artık mesajlar kesmiyor beni

Nida:

Daha bugün okulda görüştük ya

Kesinlikle iltifat kaldıramıyorum.

A:

Yetmiyor diyorum, özledim diyorum zalımın kızı

Az biraz... Yok be, ne az birazı? Bildiğin belediye rögarının kapağı gibi sırttım anasını satayım.

Nida:

Tamam bekle

A:

Biliyordum

Nida:

Neyi?

A:

Sen de beni özledin 😊

Gülerek gözlerimi devirdim ve görüntülü aramasını kabul ettim.

“Az yaklaş kız, gözlerini görmek istiyorum,” dedi gülerek. Güldüğümde sırtımı yatağa dayadım ve telefonu yüzüme yaklaştırdım.

“Oldu mu?”

“Oldu,” dedi sakın bir sesle. “Çok güzel oldu.”

“Eee? Anlat bakalım bir şeyler?” dedim sessizliği bozarak.

Mustafa ekrana yaklaşarak derin bir iç çekti. “Gözlerin konuşuyor her şeyi, bırak onları dinleyeyim.”

“Ben seni duymak istiyorum ama,” diyerek iltifat ettiğimde güldü.

“Bak sen?”

Ben ve iltifat etmek? Bismillah, ne oluyor?

“He, öyle valla,” dedim. Bir süre sonra bilgisayarına yöneldi ve bir ses yükseldi.

Yaz meyvesi tadında dondurma gibisin,

*Birazcık yesem çok çabuk erir misin?*⁵

“Ne oluyor be?” dedim şarkının sözlerini duyduğumda.

⁵Bahar Candan'ın *Dondurma Gibisin* isimli şarkısından. (c.n.)

“Dur la, bunu açmayacaktım anasını satayım.” Aceleyle kapattı.

Güldüm. “Sen böyle şeyler mi dinliyorsun?”

“Virüs ya virüs,” dedi kıkırdayarak.

Gözlerimi kıstım. “Tabii canım tabii.”

“Senin *canım* diyen ağzını yerim,” dedi bir anda.

Bakışlarımı kaçırdım.

“Lafın gelişi o bir kere.”

“Hı salak hı.”

Kahkaha attım. *Yahu! Bir insanda bu tür hareketler hiç mi iğreti durmaz?*

Mustafa bilgisayarı kenara koyarak bana baktığında alttan müziğin sesini işittim.

*Bazen kırıyorum kalbini pamuk yüzlüm istemeden,
Sarılmak istiyorum, korkuyorum git demenden,
Rüyama giriyor kavgamız, boğuyor içimi,
Sen ve ben bir aşk masalıyız, bitmesini hiç istemem.*

*Hayatımda görmedim hiç böyle bir aşk çiçeğini,
Koparmak isteyenin kopartırdım yüreğini,
Sevgimin en sonbaharı seninle olacak bebeğimiz,
Beraber atacak sonsuza dek yüreğimiz.*

Şarkı devam ederken ikimiz de gözlerimizin içini ezberledik. Ellerini ekrana koyduğunda sebepsizce ben de ellerimi ekrana koydum. Oysa basit bir cam parçasına dokunuyordum, neden parmaklarımda başlayıp kalbime sıçramıştı bu yangın?

*Merhaba sevgilim, bugün de benimlesin, bu çok güzel,
Kanatsa dahi elimi onlarca dikenli tel,
O günlerin hatırı var, kalbimde hep gezer,
Uyuşturucu etkisisin vücudumda en güzel...⁶*

⁶Taladro'nun *Sevgilim* isimli şarkısından. (c.n.)

“Nida,” dedi boğuk bir sesle.

“Hım,” dedim sessizce.

Ellerim yüzünde gezindi. Bunu az çok görebilse de umursamadım.

“Kızım, ben seni cidden çok seviyorum la, öyle böyle değil.”

“Sağ ol, canım.”

Durdu ve gülmeye başladı. Durmadım ve ben de ona eşlik ettim. Hani o bilmem kaç kuruşluk sakız fallarında çıkan dört satırlık maniler var ya? İşte onlar bizi anlatıyordu. *Ben onun falında çıkmıştım.*

Bir yeni mesajınız var!

Avni Hoca bana bakıp eliyle işaret etti. “Nida?”

“Efendim, hocam?” dedim doğrularak.

“Matematik sınav notun çok iyi. Aynı başarıyı geometriden de bekliyorum,” dedi.

Beni sürekli Mustafa’nın yanına oturtursanız neden olmasın hocam?

“Öyleyimdir,” dedim sol kaşımı kaldırarak. Ardından sınavın en inek öğrencisi Meltem’le göz göze geldik. O benden daha düşük almıştı, bu yüzden de bana kızgın bakışlarını gönderip duruyordu. Omzumu silktim. “Not sizin köpeğiniz olsun, hocam.”

“Kelimelerimizi düzgün seçiyoruz,” dedi Avni Hoca düz bir sesle.

Hafifçe öksürdüm ve dikleştim. “Kusura bakmayın, hocam. Alışık değilim böyle iltifatlara.”

“Alışmak senin elinde, unutma.”

“Unutmam,” dedim sessizce. Avni Hoca sınıfın ortasına kadar geldi ve gözleriyle bizi süzdü. “Diğer ders okulumuzun 12-C ve 12-D sınıfı öğrencilerinin basketbol maçı var. Yani ders boş.”

Sınıfta belirgin bir gürültü koparken herkesin suratında güller açıyordu. *Ulan, alt tarafı bir ders boş. Yaz tatiline girmeyeceksiniz. Neyse, öğrenci için iki dakikanın bile ne denli kıymetli olduğunu unutmamak lazım, öyle değil mi?*

Zil çalınca koşarak spor salonuna girdim. Sahada birkaç öğrenci, az sonra başlayacak maç için alıştırma yapıyordu. Salonun zeminine basıp öğrencilerin yanına yaklaşırken gözlerim Mustafa’yı aradı. Oradaydı. Sıfır kol, lacivert bordo renkli bir formayla potaya doğru atış denemesi yapıyordu. *Attığın gol olsun be, yığdım benim!*

“Pişt,” dedim ellerimi arkama saklayıp utangaç bakışlarla Mustafa’nın yanına gelerek. Mustafa potadan çıkan topu aldı ve bana döndü.

Şakaklarından aşağı doğru hafiften ter süzölmeye başlamıştı. “Dur, daha maç başlamadı. Hemen ne terliyorsun?”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Yok, ondan değil. Sen geldin ya, ter bastı birden.”

Elimi omzuna geçirdim. “Hadi oradan, sinsi pislik lanet olası salak kas parçası.”

Mustafa güldü. *Anasını satayım, bayağı güzel güldü hem de.* “Kızım, şu lafları ezberleyene kadar hoşlaştığın çocuğa iki iltifat et.”

Utanırım ama ben. Hakaret etmeyi seviyorum, iltifat etmeyi değil.

“Hı,” dedim sessizce. Ardından zil çaldı ve tribünlerdeki yerler dolmaya başladı. Sahaya inen öğrenciler artmaya başladığında Mustafa araya girdi. “Tamam, git hadi. İstemiyorum iltifat falan.”

“Trip ha?”

“Yoo!”

“Yok yok, bayağı triplisin şu an.”

Mustafa bakışlarını kaçırırken bıyık altından sırıtmaya başladı. *Ciddi kalmayanlar köşemizde bugün sayın seyirciler!* Koluna dokundum ve göz kırptım. “Bu maçı kazanırsanız eğer seni iltifat yağmuruna tutacağım.”

“İçinden gelmesi lazım,” dedi.

“İçimden gelen birçok şey var ama neyse,” dedim son harfı uzatarak.

Mustafa başını eğip tebessüm etti. “Tamam, senin için anasını ağlatacağım bu potanın.”

Sırıttım ve kol kaslarını sıktım. “Yiğidim benim, yaparsın sen.”

“*Yiğidim* diyen ağzını yerim senin,” deyip sıkıntıyla etrafa baktı. “Ama önce kazanmam gereken bir maç var.”

“He.”

“He.”

“İyi tamam, gidiyorum ben,” deyip geri geri yürümeye başladım. Mustafa bana bakarak elindeki topu sektirmeye başladığında tribündeki yerimi aldım. *En önden herhâlde, sizce aksi mümkün mü?*

Salon tamamen dolduğunda maç başladı. Karşı takımdan bir çocuk ilk sayıyı alırken Mustafa oyunu tekrar ele alıp ilerlemeye başladı. *Hey yavrum be! Şu asalete, şu yakışıklılığa bak!*

“Kızım, çok tatlı lan.”

Gözlerimi kısıtım ve yanımdaki kızların sesine kulak verdim.

“Yerim ya.”

Yüzümü ekşitirken kıza doğru döndüm. *E bu geçen tuvalette haşladığım osuruk çiçeğiymiş.* “Mustafa’ya mı yazıyorsun sen?” diye seslendim.

“Sen kimsin ya?”

Derin bir nefes aldım ve önüme döndüm. Mustafa arkadaşından aldığı pası potaya atarken sayıyı aldı. Sevinçle yerimden sıçradım. “Oley be!”

Mustafa anında bana baktı ve göz kırpıp oyuna tekrar döndü. Birçok kişinin gözleri bana çevrilirken yanımdaki osuruk çiçeğine döndüm. “Öğrendin mi şimdi kim olduğumu?”

Odak noktamı tekrar sahaya çevirdiğimde Mustafa’nın koluna bir çocuğun vurduğunu gördüm. Yani oyun esnasında itişme kakışma gibi bir şeydi. Çocuk faul yaparken hocaya bağırdım. “Hocam, faul resmen ya!”

Hoca bana tuhaf bir bakış atarken, “Kızım, sen ne karışyorsun?” dedi.

Ellerimi *Yılmaz Vural* gibi öne ittim. “Hocam, ezdi çocuğu resmen!” Sinirle sahaya baktım ve Mustafa’ya tezahürat yapmaya başladım. “Aslanım be! Saldır!”

Tribündeki kızlar şaşkınlıkla bana bakarken Mustafa üçlük bir sayı kazandı. Ellerimi havaya kaldırıp zıpladım. “Helal be! Helal sana!”

Tüm maç böyle devam etti. Sesim kısılana kadar Mustafa’ya tezahürat yaptım ve maçı kazandık. Öğrenciler salonu yavaş yavaş boşaltırken Mustafa’nın yanına gittim. Nefes nefese kalmış bir hâlde bana bakarken tekrar göz kırptı.

“Kazandık.”

Gözlerimi kaçırdım. “Yani?”

“Ne yani? O kadar şeyi sırf iki iltifat alayım diye yaptım.”

“Ha yoksa sayı almayacaktın yani?”

“Sayı bahane, iltifat şahane,” dedi gülerek. Ben de güldüm ve derin bir nefes alıp parmak uçlarımda yükselip Mustafa’nın kulağına fısıldadım. “Galiba ben de...”

“Galiba sen de, ne?” dedi sessizce.

Utançla parmak uçlarını indirdim ve ellerine uzandım. Mustafa şaşkınlıkla birleşen ellerimize baktı. “Ellerin ne sıcakmış yahu,” dedim gülererek.

Mustafa hafıfe başını eğdi ve gülümseyerek şu sözleri söyledi: “Ellerimiz birken artık üşümek ne mümkün.”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

Bir yeni mesajınız var!

A:

Sevgilim?

Nida:

Efendim?

A:

Oh be hâlâ sevgiliymişiz

Nida:

Geri zekâlı 🤪

A:

Ben de seni 🤪

Salak ama seviyorum, ne yapayım yahu?

A:

Eee? Ne yapıyormuş benim müstakbel sevgilim?

Nida:

Aynı tas aynı hamam işte

A:

Banyo mı yaptın?

Allah affetsin, yatağında tepindim. Umarım bu ciddi bir soru değildir.

Nida:

Lafın gelişi o bir kere

Nida:

Oturuyorum öyle

A:

Bir şey soracağım?

Nida:

Sor

A:

O lanet olası rehberde hâlâ lanet olası A diye mi kayıtlıyım?

Nida:

He

A:

Tamam artık değiştir

A:

Sevgili olduk kızım sevgili

Nida:

Ay tamam be iyi ki bir sevgilin var

Hem ne diye kaydedebilirdim ki?

Aşkım mı? Midem bulanıyor.

Bebeğim? Tutun beni yoksa şimdi kusarım.

Bir tanem? Yüzüm ekşidi.

Ben sana *MAL* derim, boş ver.

Nida:

Dur bir şey diyeceğim sana

A:

Söyle yavrum dinliyorum

Nida:

Şimdi biz sevgiliyiz ya?

A:

Bak ya nasıl da yakışıyor ağzına o laf (??)

Nida:

Çocuk iki dakika kesme sözümü

A:

Tamam başladı iki dakika

Nida:

Bazı kurallar ve maddeler olacak

A:

Hı?

Nida:

*Misal telefonu ilk ben kapatacağım
sen de mal gibi kalacaksın*

Nida:

Bak nasıl da açık sözlüyüm

Nida:

*Sonra aradığım zaman ya da mesaj attığım
zaman hemen geri dönüş yapılacak*

Nida:

*Instagram veya diğer sosyal medya
zıvalıklarındaki kızlar tek tek engellenecek*

Nida:

*Öyle Yunan heykellerini ağlatır cinsten fotoğraflarını
da sileceksin. Ben beğeniyorum seni başkasına gerek yok*

Nida:

Ders çalışırken mesaj atılmayacak aklım sende kalıyor

Nida:

Şimdilik bu kadar aklıma gelirse yine yazarım

Mustafa kısa bir süre cevap vermedi. Muhtemelen şu an ya soğuk su içiyor ya da *nereden denk geldim bu deliye* diye söyleniyordur.

Nida:

Mustafa?

Güldüm.

Bir süre daha cevap gelmedi.

Nida:

Nerdesin?

A:

Bu ne la?

A:

İtilaf ve İttifak Devletleri arasında imzalanan antlaşmalar gibi

A:

Mondros muyum la ben?

Nida:

Ha karşı geliyorsun yani?

Nida:

Ayrılalım?

A:

Hop hop!

A:

Tamam anasını satayım tamam

Ve zafer inananlarındır. Ha tabii sevmek önemli olan şimdi.

Nida:

Hem bak fena mı tarihin gelişti

A:

*Kızım ben seni üç yıldır dakika kaçırmadan sevmişim.
Yemişim tarihini marihini*

Kalbim hızla atarken annem bağırdı. Şu romantizmin içine ettin ya anne, harikasın gerçekten.

“Nida?”

“Ne var?”

“Gel buraya!” dedi bağırmaya devam ederek. Yanaklarımı şişirip Mustafa’ya döndüm.

Nida:

Annem çağırıyor, bekle iki dakika.

A:

He tamam.

Telefonumu bıraktım ve annemin yanına gittim. Kendini yorgun argın koltuğun üzerine bırakmış bana bakıyordu.

“Efendim, anne?”

“Şuraları bir siliver, belim ağrıyor,” dedi yüzünü ekşiterek.

“Anne dersim var benim.”

“Sanki âlim olacak başımıza! İki dakikada doktorluk hayallerin suya düşmez,” dedi sesini yükselterek. Yetişkin bir anne ne kadar hasta olursa olsun iş bağırmaya geldiğinde âdeta bir kaplana dönüşüyor. *Doğaları böyle, ne yapalım?*

“İyi, tamam tamam,” dedim bezi sıkıp elime alarak.

“Aferin,” dedi annem keyifle.

Bezi parkede gezdirmeye devam ederken kenarda kalmış ufak bir pisliği halının altına itekledim. *Ne yapayım, bez almıyor ki onu?*

“Güzel sil, tavşan ayağı gibi yalapşap iş yapma,” dedi annem otoriter bir sesle.

“Siliyorum ya, görmüyor musun anne?” Bezi bir oyana bir bu yana savurduktan sonra işimi bitirip elimdeki kovayla banyoya doğru yürüdüm.

“Akşam için de salata yapılacak,” dedi annem hemen ardından.

Gözlerimi irileştirdim. “Çocuk işçi çalıştırıyorlar diye bağıracığım şimdi. Yeter artık!”

“Şimdi çocuk oldun tabii,” deyip ses tonunu incelterek devam etti. “Baba telefon alalım, kocaman oldum... Baba büyüdüm, bilgisayar alalım...”

“Ne yapayım, öleyim mi?”

“Ölme, git salata yap.”

Başımı alayla sağa sola salladım. Mustafa mesaj atmamıştı ama hâlâ *çevrim* içiydi. Sırıttım. Zaten bu çocukla olduğum her an hep sırıtıyorum.

Nida:

Çok beklettim mi?

A:

İşemeye gitmiştim zaten

A:

Tuvaletteyken aklıma bir şey geldi

Nida:

Başka bir yerde gelse şaşarım zaten

A:

Lanet olası bir ilham odası sanki

A:

Tamam benim de bir maddem var

Nida:

Neymiş?

A:

*Şimdi ben şairane ruhlu birisi olduğum için
sana çok iyi iltifat ediyorum değil mi?*

Nida:

Hı hı

A:

*He işte geceleri yatmadan önce sana uzun
uzun güzel mesajlar attığımda him, ok yazmak yok*

A:

Eğer yazarsan bedeli ağır olur

Nida:

Hım, ok

Son mesajı yazdığım gibi kahkaha atarak konuşmadan çıktım. *Anam!*
Bedel falan dedi la bu. Aman, ne olabilir sanki? Alt tarafı iki trip atar.
Yani umarım.

Bir yeni mesajınız var!

A:

Naber lan sevgilim?

Nida:

Ay hoşt ulan

A:

Pardon kuzenim yazmış

Nida:

Hı salak hı

A:

Eee? Pazar pazar evde oturmaya devam mı?

A:

Hazır hafta sonu

A:

Hazır sevgili olmuşuz

A:

Annenden al izni de buluşalım hadi

A:

Pardon müstakbel kayınvalidemden

Nida:

Ne alaka?

A:

Ne demek ne alaka?

A:

Kızım farkında mısın sevgiliyiz biz?

A:

Sevgililer ne yapar?

A:

Ders çalışmaya gidiyorum ayağına sevgilisiyle buluşur

Nida:

Ha anneme yalan söyleyeyim yani?

Nida:

Peki Mustafa peki

A:

Gelme la gelme, otur dur öyle evde

Nida:

Trip ha?

A:

Evet tripse trip anasını satayım, hem de en büyüğünden!

A:

Sevgilimizin yüzünü göremez olduk be!

Nida:

Görüntülü?

Allah affetsin, bayılıyorum onu sinir etmeye.

A:

Kökünü nasıl alacağım peki?

A:

Saçlarından bir tel kopar güvercinle yolla bari

Nida:

Olur ama güvercin yok ki 🐦

A:

Dalga ha?

Nida:

Denizde olur

A:

Bir içim susun zaten denizle işim yok

Nida:
He öyle diyon

A:
Aman iki güzel laf etme zaten

A:
La dur sen

A:
Sen bana dün hım, ok yazan kız değil misin?

Nida:
Buyurun benim

A:
Kanka bedelini ödeyeceksin, ödeyeceksin kanka bedelini.
Bizim Derya'ya benim hakkımda kötü kötü şeyler söylemişsin

Nida:
Sjfsjsjfsj

A:
Tamam sakın ol

Nida:
Pardon abarttım sanki

Kendi kendime odada sıırıtmaya devam ederken bir yandan da aynaya bakıp yüzümü şekilden şekle sokup eğleniyordum. *Mustafa, sen benim nereme âşık oldun Allah aşkına? Bu ne ya böyle? Madonna görse mezarında ters döner. Dur, o kadın daha ölmedi ki... Neyse, ölünce döner nasılsa.*

A:
Hadi al izni

Nida:
Tamam diyelim ki aldım? Nereye götüreceksin beni?

A:
Bu da soru mu?

A:

Bizim Cemal abi var çok iyi döner yapıyor

A:

Hem de ayranı dönerle aynı anda bitirebiliyorsun o derece iyi

Nida:

Şaka mı?

A:

Kusura bakma Nida Hanım.

İtalyan lokantasında yer ayırtamadım

Nida:

Aaa! Bana ne? Kırmızı şarap içmeden olmaz

Nida:

Tamam madem geliyorum.

A:

Essah mı?

Nida:

He essah

A:

Tamam yarım saate köşedeki durakta buluşalım

A:

Ama dur sen geç gelirsın şimdi

A:

Ben on beş dakika geç geleyim

Zeki çocuk.

Nida:

Ben senin bildiğin kızlardan değilim oğlum

A:

Evet çünkü sen bir tek benim bildiğim kızsın

Mustafa Bey, bu kadar güzel ve beklemedik bir anda iltifat etmeyi nereden öğrendiniz acaba?

Nida:

Tamam edebiyat yapma

A:

Tamam sen de ağlama

Nida:

Tövbe estağfurullah niye ağlayayım?

A:

Kafiyeli oldu ya ondan şey ettim

Nida:

Tamam yeter çıkamayacağım yoksa

Nida:

Hadi geliyorum yarım saate

A:

Tamam hadi

Sırıtarak telefonu kapattım ve annemden Selenlere gidiyorum yalanıyla izin alıp evden ayrıldım. Yarım saat sonra durağa geldiğimde Mustafa'yı elleri koyu mavi kotunun cebinde, omzunu durağın duvarına yaslamış bir hâlde buldum. Haşın bakışlarını ise bana doğru çevirmişti.

Tamam çok yakışıklusun tamam. Anladık.

Mustafa'nın yanına yaklaştığımda omzunu duvardan çekip gözlerimin içine bakarak sırıttı. *Oh, bir de güneş vursun suratına! Ay gibi parla. Maşallah yiğidim benim.*

Sırt çantamın kollarından tutup usul usul yanına vardım. "Nida'm?"

Yüzüm anında kızarıırken başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Mustafa'm?"

Mustafa keyifle sırıtırken başını eğdi ve yanağıma bir öpücük bıraktı. Kalbim o anda freni patlamış kamyon gibi atarken yapabildiğim tek şey, yola saçılan tekerler gibi dağılmak oldu.

“Bu kadar güzel kokup çiçekleri kışkandırmak da ne bileyim?” deyip sahte bir gülüşle burnunu kıvırdı. “Biraz şov bence.”

“Hı salak hı,” dedim ince bir sesle.

“Sen bana hakaret ediyorsun ya hani böyle, ben onu *canım cicim* falan anlıyorum, söyleyeyim,” dedi.

Aferin, ben de o yüzden söylüyorum zaten.

“Hadi gitmiyor muyuz Cemal abinin yanına?” diye sordum.

“Acıktın mı?” diye sordu.

Güldüm. “Ayıdan hâllice.”

“Hayatım tehlikede desene?” dedi gülerek.

Sol kaşımı kaldırarak gözlerine baktım. “Korkma, insan eti yemiyorum.”

“Bak sen,” dedi üzerime doğru eğilerek. Duraktaki yaşlı teyze bize dik dik bakarken zihninden geçenleri okuyabiliyordum. “Bu gençliğin hâli ne olacak böyle?” der gibi bakıyordu.

Valla ben de bilmiyorum teyzem. Mustafa’dan sonra bana ne oldu, onu da bilmiyorum.

“Tamam ya, hadi gidelim,” dedim kaçarcasına. Mustafa itiraz etmeden doğruldu ve elimi kavrayıp parmaklarımızı birleştirdi. Kalbim hopladı bir an.

Şaşkınlıkla ellerimize bakarken Mustafa kulağıma doğru eğildi. “Şu günleri de gördüm ya, artık ölsem de gam yemem.”

“Ölmek falan yok. Daha çok işim var seninle.”

Mustafa bir şey söylemeden doğruldu ve el ele yürüyerek Cemal abinin dönerci dükkânına geldik. Cam kenarında bir masa seçip karşılıklı oturduktan sonra masadaki menüleri incelemeye başladık.

“Ben bir ayran bir de döner alacağım, ya sen?” diye sordu. “İstersen dürüm ye sen de.”

Menüyü incelemeye devam ederken omzumu silktim. “Yok, sen ne yersen ben de ondan yerim.”

“Olur,” dedi keyifli bir sesle. Ardından yanımıza gelen garsona sipariş verdi. Tekrar baş başa kaldığımızda birbirimizin gözlerinin içine bakmaya başladık. Derin bir nefes aldı. “Şu anı yaşamayı o kadar uzun

zamandan beri bekliyordum ki içimdeki mutluluğu sana anlatamam,” dedi.

Ellerimi masanın üzerine koydum. “Bir şey soracağım? Peki, A diyerek mesaj atmasaydın bana nasıl ulaşacaktın?”

“O sadece bir araçtı. Bir gün sana ulaşacağımı biliyordum, ulaştım da.”

“Ne zamandan beri? Beni hangi hareketimle gördün ve âşık oldun?” diye sordum.

Suratında minnoş bir tebessüm meydana geldi. “Ben ikinci sınıftım, sen de liseye daha yeni başlamıştın. Okulun ilk günü seni kütüphaneden çıkarken gördüm. Hatta yağmurlu bir gündü ve kütüphanenin kapısının önünde yağmur damlalarının oluşturduğu küçük su birikintisine basıp küfretmiştin.”

“Küfür ettiğim için mi âşık oldun yani?”

“Hayır,” dedi usulca. “Bir insan nasıl olur da kendiyle bu kadar barışık olabilirdi? Bilmiyorum işte,” dedi omzunu silkerek. “O an çok tatlıydın ve kıvrıcık saçlarının arasından gözüken sarı kulaklığınla beni kendine bağladın. Her şey bir anda gelişti ama bir anda bitmedi. Aksine giderek büyüdü...”

Ben kendi yalnızlığımdaya yaşarken meğer beni kendi yalnızlığına ortak etmiş. Ben daha önce böyle birini görmemiştim. Hayır, Mustafa’yı görmüştüm ama fark etmemiştim.

Sonra siparişlerimiz geldi ve onları yemeye başladık. İtiraf etmeliyim ki tüküreyim İtalyan lokantasına! *Burada döner var ulan döner! İtalyan kimmiş be?*

“Nasıl, beğendin mi?”

“He,” dedim keyifle.

“Demiştin ben,” dedi anında. Dönerlerimizi yerken birbirimizin gözlerinin içine bakıp o romantik şeyi yaptık. Tuhaf bir çifttik. Hâliyle tuhaf bir romantik anlayışımız vardı. *E bu da bizim serseri serbest stilimiz.*

“Ha,” dedim yutkunarak. “Dün bedel falan bir şeyler diyordun? Ne bedeliydi o?”

Mustafa sustu ve derin bir nefes alıp gözlerini kıstı. Sebepsizce ben de ellerimi masanın üzerine koydum ve kendimi ona kilitledim.

“Bedel değil,” dedi düz bir sesle. “Bir rica.”

Kaşlarımı çattım. “Rica?”

Kafasını yana doğru eğip kirpiklerinin altından bana baktı. “Sen benim başıma ömür boyu bela olsana?”

Dudaklarımdan bir hıçkırık sesi firar ederken kıkırdayarak ellerine uzandım. Mustafa ellerimi öpüp gözlerimin içine baktı. “Sen iste yeter ki. Ben gerekirse ömrümden çalar, başına bela olurum,” dedim.

Nereden bilebilirdim ki seni bu kadar çok sevebileceğimi?

Bir yeni mesajınız var!

Nida:

Çıktım ben kitapçıya gitmem lazım

Bir iki dakika güneşin altında bekledikten sonra cevap yazdı.

A:

Bekle geliyorum iki dakikaya

Nida:

Gerek yok işim az zaten

A:

Bekle sen Allah Allah

Gülümseyerek telefonumu cebime koydum ve saçlarımı savurarak gözümün önünden çektim. Gerçekten de iki dakika sonra gelmişti.

“Geldim işte,” dedi sakince.

Yüzüne baktım. “Tamam, gidelim.”

Mustafa sesini çıkarmazken yan yana gelip kitapçıya doğru yürümeye başladık. Bir süre konuşmadan yürüdük ve okuldan uzaklaştığımızda Mustafa beklemediğim bir anda kolunu omzuma atarak beni göğsüne çekti.

“Tövbe tövbe, ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. *Bir yandan da sırıtıyorum, hoşuma gitmiyor değil hani.*

“Sarılıyorum hatta sarmalıyorum,” dedi gülerek. İtiraz etmeden sağa sola bakındığımda okuldan kimsenin olmadığını gördüm. Derin bir nefes alıp verdikten sonra ellerimi beline attım.

“Şaşırtıyorsun beni,” dedi keyifle.

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. “Ben de şaşıyorum kendime ama içimden geliyor, ne yapayım?”

Mustafa gözlerini kısıtı ve dudaklarını saçlarımın üzerine bastırıp geri çekildi. “Bir şey yapma, sadece sarıl.”

“He sarılayım,” dedim gözlerine bakıp gülümseyerek. Mustafa cevap vermeden beni kendine daha çok çekti. Sokakta böyle yürümeye devam ettik ve kitapçıya girince ayrıldık.

“Ne alacaksın?” diye sordu raflara bakarak. Gözlerimi kitapların üzerinde gezindirmeye devam ettim. “Edebiyat hocası bir haftaya kadar *Suç ve Ceza*’nın özetini istedi.”

“İnternette bak,” dedi gülerek.

Dudaklarımı büzerek gözlerimi devirdim. “Ben niye düşünemedim bunu acaba?” deyip biraz göz gezdirdikten sonra kitabı bulup elime aldım.

“Kütük gibi anasını satayım,” dedi Mustafa düz bir sesle.

“Senin gibi,” dedim dişlerimin arasından tıslayarak.

“Duyamadım?” dedi kulağıma doğru yaklaşarak.

Tatlı nefesi tenimi yalarken gözlerimi kaçırdım ve arkamı dönüp kassaya doğru yürümeye başladım. “Senin gibi işte. İyi bir kitap.”

Mustafa sessizliğini korurken arkamdan gülümsediğini işittim. Kassaya geldim ve elimi çantama attığımda Mustafa benden önce davranıp parayı ödemişti.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. “Ne yapıyorsun sen?”

“Sevgilime kitap alıyorum.”

“Ama gerek yoktu, ben ödeyecektim parasını,” diyerek görevli kadının poşete koyduğu kitabı elime alıp arkamı döndüm.

Mustafa çok geçmeden kollarını boynuma sardığında sesi saçlarımın dibine dağıldı. “İleride alacaklarımın teminatı olsun,” dedi. İstemsizce gülümsedim ve kapıya doğru yürümeye başladık.

Kolları hâlâ boynumdayken, “Kollarını çek, bir gören olacak,” dedim.

“Kim görecektir? Baban mı?” dedi umursamaz bir tavırla.

Kitapçının kapısından çıkarken, “Olsun. Belki gör-” dememe kalmadan olduğum yerde kalakaldım. “Baba?”

Gözlerim karşımda gördüğüm kişiyle yuvalarından fırlarken karşımda gördüğüm kişi de gözlerimi yuvalarından fırlatacak kişiydi. *Evet, yine harika bir cümle kurdum. Alkışa gerek yok.*

Mustafa'nın kolu hâlâ boynumda dururken babam şaşkın gözlerle bana bakıyordu. "Kızım?" dedi.

"Baba?" dedim tekrar.

Sonra babam yineledi. "Kızım?"

"Baba?" dedim sesimi titretmeden.

Mustafa beklemeden babama baktı. "Babası?"

Babam, Mustafa'ya baktı. "Çocuk?"

"Babası?" Bu değişik ve aşırı saçma diyalog büyürken bir de yanımızdan geçen simitçi adam, babama seslendi. "Abi?"

"Simitçi?" Babam anın verdiği şokla simitçiye şaşkınlıkla bakarken simitçi bey amca yanımızdan uzaklaştı.

Babam tekrar bana döndüğünde Mustafa'nın kolu hâlâ omzumdaydı. Ellerini uzatarak ses tonunu artırdı. "Ne oluyor? Kim bu çocuk?"

Sevgilim. Senin de müstakbel damadın baba.

Mustafa sertçe yutkunurken babam hızla Mustafa'nın kolunu omzumdan attı.

"Ah!" dedi Mustafa ani bir sesle. Yüzü ekşirken tek ayağının üzerine ağırlığını verdi. Bir adım geri çekilerek ona iri gözlerle bakmaya başladım. "Bacağı," dedi Mustafa sol bacağına kavrayarak. *Ne oldu şimdi?*

Babam kaşlarını çattı ve Mustafa'nın üzerine doğru eğildi. Mustafa acıyla bacağına tutarken onu şaşkınlıkla izlemeye devam ediyordum.

"İyi misin evlat?" *Evet, konuştu Rıza Baba. Ve bu sefer olay yerine yakın değildik, bizzat olayın içindeydik.*

Alnımı kırıştırırken Mustafa boğuk bir sesle babama karşılık verdi. "Amca, bacağı acıyor."

Amca mı? Ay hoşt ulan!

"Ne oldu bacağına?" diye sordu babam tereddütlü bir sesle.

"Kramp girdi, amca," dedi Mustafa.

Babam vakit kaybetmeden Mustafa'nın koluna girerken kısa bir an gözleri gözlerime değdi ve başımı *ne oluyor* anlamında salladım. Mustafa

bıyık altından gülerken başını *rahat ol yavrum*, anlamında eğdi. Tavrı kafamın içindeki soru işaretlerini artırırken babam gözlerimizin arasına girdi.

“İyi misin?” diye sordu tekrar Mustafa’nın kolundan çıkmadan. Mustafa numaradan ayağını yere sağlamca basmaya çalıştı ve samimiyetsizce yüzünü ekşiterek, “Daha iyiyim,” dedi.

Babam kısa bir tedirginliğin ardından tatmin olmuş gibi kolundan çıkarken Mustafa derin bir nefes alıp babama baktı.

“Amca,” dedi kısık bir sesle. *Babacığım diyecekti, dili sürçtü herhâlde?*

Mustafa’nın gözleri bana kayarken dudaklarını araladı. “Az önce bacağıma bir şey oldu ve anladığım kadarıyla kızınız oluyor... Allah razı olsun, beni kapıya kadar taşıdı.”

Pinokyo utancından önünde diz çöktü şu an. Ne yaptın oğlum sen?

Boğazımda bir kuruluk hissettiğimde hafifçe öksürdüm ve mağdur bir ifadeyle babama baktım. “Evet, baba. Ben bu çocuğa yardımcı oldum sadece.”

Allah’ım çarpma beni, ne olur?

Babam ne diyeceğini bilemez bir hâlde bir bana bir de Mustafa’ya bakarken araya girdim. “Baba, sen ne arıyordun ki burada?”

Babam gözlerini devirip yorgun bir ifadeyle omuzlarını düşürdü. “Ya annene şifalı bitkiler kitabı mı ne alınacaktı... Kadın televizyonda ne görürse aldırıyor. Yakında kendini kaçtırtıp *Müge Anlı*’ya başvururacak bizi.”

Dudaklarımı büzdüm ve Mustafa’ya yandan bir bakış attım. Dudaklarını gülmek için sımsıkı kenetlemişti birbirine. Ona ölümcül bir bakış atıp tekrar babama döndüm. “Neyse, hadi alalım o kitabı da eve gidelim, baba.”

“Olur, hadi,” deyip kitapçının kapısına yaklaştı. “Bu arada,” dedi duraksayıp Mustafa’ya bakarak. “Ayaklarını daha sağlam kullan, böylelikle genç kızlardan yardım almak zorunda kalmazsın.”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken yutkundum. Mustafa usulca başını aşağı yukarı doğru salladığında ona kirpiklerimin altından baktım. *Al işte, daha babamla tanışmadan eksi puanı aldın bile yiğidim!*

“Neyse, geçmiş olsun,” deyip kitapçıdan içeri girdi. Hızla onun peşinden gittiğimde Mustafa’nın sesiyle duraksadım.

“Amcaya söyle. O genç kız dediği *benim sevgilim* ya da dur söyleme,” deyip dudağının kenarını kıvırdı. “Ben hatırlatacağım nasılsa.”

Yüzüm ısınmaya başlarken ona bakmadan babamı takip ettim. Annemin istediği kitabı aldıktan sonra babamla birlikte eve geldik.

“Al bakalım, hanım,” dedi babam, anneme aldığımız kitabı uzatırken. Annem mutlu bir şekilde kitabı kavrarken, “Sağ olasın,” dedi.

Babam üzerindeki montu çıkarırken ben de o sırada odama gittim. Hep birlikte yemek yedikten sonra bulaşıkları yıkayıp onlarla beraber salona geçtim. Biraz masum *Feride* imajı çizeyim de babam şüphelenmesin.

“Babacığım, kumandayı uzatayım mı?” diye sorduğumda aynı anda hem annem hem de babam bana yüzlerini çevirip gözlerini büyüttü.

“Anlamadım?”

“Kumanda diyorum, uzağında kalmış,” diyerek sehpanın üzerindeki kumandayı babama uzattım. Babam şaşkınlıkla bana bakarken o sırada annemin tuhaf bakışlarını da yakalayabilmişim.

“Ayaklarının altına da yastık koyayım mı?” diye sordum yumuşak bir sesle. Ebeveynlerim şaşkınca bana bakmaya devam ediyordu. *Haklısınız valla, ne diyebilirim ki?*

“Nida?” diye seslendi annem. Ben de o sırada babamın ayağının altına yastık koymakla meşguldüm. “Efendim, anneciğim?”

Canım anam kalpten gidecek şimdi.

“Bir boklar mı yedin sen?”

İşte beklediğim o soru. *Beni bu kadar iyi tanıman Mustafa’ya haksızlık değil mi anne?*

“Aşk olsun, anne,” deyip yanına yürüdüm. Beklemediği bir anda yavaşlığına öpücük kondurup geri çekildim. “Kızınım ben senin. Ne bok yiyeceğim sanki?”

“Valla ben bu kadar düşünceli bir kızım olduğumu bilmiyordum.”

“Bak hatırladın işte,” deyip geri çekildim. “Neyse, ben odama gideyim. Ders çalışmam lazım. Ne de olsa okuyup kendimi kurtarmam gerekiyor, değil mi?”

“Aferin kız.”

Omzumu silktim ve ona masum bir bakış atıp odama kaçtım. Kapıyı kapatıp derin bir nefes alarak kendimi yatağımın üzerine attığımda mesaj kutuma bildirim gelmişti. Biri Mustafa’dan, diğeri ise operatör-dendi.

Önce sevdiceğiminkini okudum.

A:

Tamsın değil mi?

A:

Baban üzerine geldiyse ben devreye girerim

A:

Ne de olsa dolaylı yoldan tanıştık

A:

Cevap versene

A:

Kıvırcığım?

Yüzümdeki aptal sırıtış büyürken operatörden gelen mesajı açtım.

Operatör:

*Değerli Abonemiz, paketiniz bitmiştir.
Acil para yükleyin yoksa hattınız ölür.*

Wifi’yi açıp WhatsApp’a girdim ve vakit kaybetmeden Mustafa’ya mesaj attım.

Nida:

Geldim

Görüldü ve mavi tik. *Vay be, bu ne hız yiğidim?*

A:

Nerede kaldın be? Gözüm WhatsApp'larda kaldı

Nida:

Paketim bitmiş

Nida:

Ne yapayım annemlerin yanında oturdum biraz

Nida:

Malum bugün tuhaf bir olay yaşadık

Nida:

Eee? Ağrıyor mu hâlâ bacağın?

A:

Öpsen geçer belki

Nida:

Çok beklersin

A:

Neyse önce babanın elini bir öpeyim, seni çok öperim nasılsa

Nida:

Açık sözlü müyüz biraz?

A:

Sözlü değiliz ama nişan yapabiliriz istersen? 🤔

Nida:

Nasıl kıvırdın ama hemen kurnaz sevgilim benim

A:

Sevgilim mi? Cidden mi? 🤔

A:

Alıştırırsa alıştırırsa söyle bari kızım, yüreğime incek la

Nida:

Sev

Nida:

Gi

Nida:

Lim

Nida:
Sev-gi-lim

A:

1-A sınıfından Nida arkadaşımıza teşekkür ediyoruz

Nida:

Hadi be oradan sen de

Nida:

Oha!

Nida:

Benim kitaba başlamam lazım

Nida:

Bir hafta süresi var ve kütük gibi

A:

Aman canım başlarsın

Nida:

Demesi kolay tabii Mustafa Bey

A:

Sen anasını ağlatırsın o kitabın

Nida:

Yani orası öyle şimdi

A:

Bak bak hemen nasıl da role giriyor 🤪

Nida:

Ne yapayım be?

A:

Bir şey yapma sadece yanımda ol

Nida:

Yanımdayım zaten

A:

Hep ama?

Nida:

Yallah demeyi bırakana kadar
seninleyim, yani hiçbir zaman

Nida:

Hep seninleyim ben

A:

Bu kadar sevmem normal mi yoksa sen mi abartıyorsun?

Nida:

Neyi abartıyorum?

A:

Kendine bu kadar âşık edebilmeyi?

Nida:

Ben bir abartırsam görürsün sen

Nida:

Sen daha abartı görmemişsin cnm

A:

Göster

Nida:

Önce kitap okumam lazım

Nida:

Kütük gibi bu nasıl bitecek?

A:

Yarın getir okula

Nida:

Neden?

A:

Getir sen

Nida:

Tamam

A:

Neyse bu gözlerin kitap okumak için lazım yorma daha fazla

A:

Hadi gidiyorum ben

İçimden *gitme* diye bağırasım geliyordu ama lanet olası dersler elimi kolumu bağlıyordu.

Nida:

Peki

Bihter Ziyagil tonlamasıyla ama efendim.

WhatsApp'tan çıktım ve kitabı elime aldım. Odamın ışığını söndürüp gece lambamı açtım ve sırtımı yatağıma yaslayıp okumaya başladım.

Neredeyse bir saat kitabı okuduktan sonra esneyerek yatağımın içine kıvrıldım. Başımı yastığa koyduğumda gece lambamı kapatıp telefonumu komodinin üzerine bıraktım.

Bir süre gözlerim kapalı bir hâlde kafamı dinlerken telefonuma art arda mesaj geldi. İrkilerek yattığım yerden doğruldum ve baygın gözlerle telefonumun ekranına baktım.

Operatör:

Değerli Abonemiz, paketiniz yenilenmiştir.

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken bir diğer mesaja baktım.

A:

Sen bitir ben tamamlarım

A:

Öptüm gözlerinden. En çok da o güzel kirpiklerinden 🥰

Bir yeni mesajınız var!

Yine bir gün âdeta *Meryem Uzerli* edasıyla tükenmişlik sendromuna yakalanmış, coğrafya dersinden çıkıp kafamı baygınca sıranın üzerine bırakmıştım. Selen sakın bir şekilde tahtadaki notları defterine geçirirken ben de onu izlemeye başladım. *Not tutmak da neymiş? O beni tutsun.*

Sınıftaki gürültü kantine veya bahçeye çıkan öğrencilerle azalırken ben de gözlerimi Selen'in çizgili defterine odaklayarak nedensizce sırtmaya başladım. Mustafa aklıma her gelişinde beni bir tebessüm rüzgârına sürüklüyordu. *Evet efendim, tebessüm rüzgârı.*

Hafifçe iç çektiğimde Selen bunu duymuş olacaktı ki tahtaya bakıp yazmaya devam ederek, "Ne sırtıyorsun sen öyle kendi kendine?" diye sordu.

"Hiç," dedim yumuşak bir sesle.

"Bana pek hiçmiş gibi gelmedi," dedi şüpheyle.

Gülüşüm büyürken doğruldum ve dudaklarımı ıslatıp Selen'e döndüm. "Sana bir şey söylemem lazım."

"Ne gibi?"

"Hayatımda biri var," dediğim an yazdığı satır bozuldu ve elindeki kalem defterin üzerine düştü. Selen gözlerini fal taşı gibi açarak bana döndüğünde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"A-Anlamadım?" dedi kekeleyerek.

"Nesini anlamadın? Biri var hayatımda diyorum."

"Ne zamandan beri?" diye sorduğunda kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım ve zihnimi geçmişe götürüp hemen toparladım. "Uzun zamandır desek doğru olur mu acaba?"

"Ve benim bundan daha yeni mi haberim oluyor?" dediğinde sesindeki sitemi fark etmiştim. Beklemeden koluna dokundum ve yanına

sokuldum. “Ya tamam, haklısın ama ciddi olduğunu anladığımda sana söylemek istedim.”

“Ciddi derken?” dedi sol kaşını hafifçe kaldırarak. Yüzümde manasız bir tebessüm belirdi. “Yani şöyle ki ben onunla beş dakika ilerisini değil, beş yıl sonrasını hatta ömrüm yeterse elli yıl sonrasını bile görebiliyorum ve istiyorum. Çok istiyorum hem de.”

Evet, istiyordum. Benim geleceğim Mustafa Alp’imden ibaretti. Onsuz bir günümü hayal dahi etmek istemiyordum.

“O kadar diyorsun yani?” dedi şaşkınlıkla. Başımı aşağı yukarı salladım. Sonra Selen dudaklarını kıvrıp geriye doğru yaslandı. “Eee? Kimmiş bu çocuk?”

Gözlerimi kaçırdım. “Mustafa Alp.”

“Ne? Basketbol takımındaki Mustafa Alp mi? 12-C?”

“Hı hı,” dedim usulca.

Selen dudaklarını büktü. “Helal olsun. Ama sana da helal olsun valla. Demek bunca yıllık saplık istikrarını o çocuk bozdu ha?”

“Bozdu valla,” dedim iç çekip geriye doğru yaslanarak. *Ay ben iyice bozdum onunla kafayı da niyeti de.*

Selen susmaya devam ederken gözlerimi sıranın üzerinde sabitleyip sırtıttım. “Benim hayallerim artık tek kişilik değil, Selen. Her adımımı sanki onunla beraber atıyormuş gibiyim.”

“E âşık olmuşsun sen?”

“Yok ya, o kadar da değil,” diyerek itiraz ettim.

“Bildiğin âşıksın kızım sen,” dedi düz bir sesle.

Kıkırdadım. “Ha öyle diyorsan öyledir o zaman.”

Selen güldü. “Delisin.”

Okul çıkışı Mustafa’yla birlikte bir markete girdik. Elimi hiç bırakmadan beni çikolata reyonunun önüne götürdü. “Hangisini seviyorsun?”

“Niye geldik ki buraya?” diye sordum.

“La sevgilimize de bir çikolata alalım artık,” dedi düz bir sesle.

Gözlerimi kısıp hemen önümdeki çikolatayı gösterdim. “Bunu se-verim,” dediğimde beklemeden iki tane aldı.

“Gerçi sen de tatlısın ama yenmiyorsun,” dedi.

Güldüm. “Manyak mısın?”

“Sen akıllı mısın sanki?” dedi gülerek. Daha sonra bir iki tane de kraker alıp marketten çıktık. Hava güneşliydi. Bulutlar usulca güneşin önünü kapatırken Mustafa’yla birlikte karşı kaldırıma geçtik.

“Nereye gidiyoruz?”

“Kitabı getirdin, değil mi?” diye sordu düz bir sesle. Başımı sallamakla yetinirken biraz ilerideki parka girdik. Konuşmadan birlikte bir ağaç gölgesi bulduk. “Hadi oturalım,” dedi.

“Sebep?”

“Belli ki sen bu kitabı okurken benimle konuşamayacaksın. Ben de o yüzden beraber okuruz diye düşündüm.”

Yüzümü aniden etkisi altına alan sersem gülümsemeye karşı koyalmadım. Kafasını eğip kirpiklerinin altından masum masum bana baktı. “Aramıza Dostoyevski mi girecek anasını satayım?”

“Girmesin, değil mi?”

“Girmesin,” dedi gülerek. Bakışlarımı kaçırdım ve parktaki sakinliğe göz atıp beklemeden ağacın gölgesine çöktüm. Çantamı yanıma koyarken sırtımı ağacın gövdesine yasladım. Mustafa elindeki su şişesini yere bıraktı ve yanıma oturup başını dizlerime koyarak uzandı. Bu hareketiyle gözlerim aniden büyürken dizlerimin üzerinde hissettiğim kafası içimi bir tuhaf etmişti.

“Ne yapıyorsun ya?” dedim sessizce konuşup etrafı kolaçan ederken.

Mustafa sırtüstü uzanmış, son derece umursamaz bir tavırla ayaklarını birbirinin üzerine atmıştı. “Dizlerinde yatıyorum, ne var Allah Allah? Suç mu ceza mı?”

Başını bana doğru çevirip şirin şirin gülümseyerek avucunun içini açtı. “Alayım kitabı.”

“Kitap?”

“*Ayşegül Tatilde* diye bir kitap var ya hani?” dedi pürüzlü bir sesle. “Onu.”

Elimi yanaklarına götürüp hafifçe vurdum. “Bak ya, dalga geçiyor bir de,” deyip güldüm.

Mustafa hâinden son derece memnun bir şekilde elimi kavradı ve avucumun içini öpüp ardından kokladı. İçim bir tuhaf olurken karnımın üzerinde bir ağırlık hissettim. Derin bir nefes alıp elimi çektim ve kitabı Mustafa'ya uzattım. Kaldığım yeri buldu ve okumaya başladı.

“Ölüm cezasına çarptırılmış...” Mustafa'nın sesi, saçlarına dokunan ellerimle yarıda kesildi. Kafasını usulca kaldırdı ve saçlarındaki ellerimi fark edip bana baktı. Gülümsedim.

“Saçlarını sevebilir miyim?” diye sordum.

Mustafa şaşırdı. Çocuk da haklı şimdi, şaşırmayıp ne yapsın? Ben bile şaşırdım kendime. *Kızım Nida, sen de az değilsin he.*

“Seve seve hem de,” dedi iç çekip gülümseyerek. İtiraz etmeden başımı ağacın gövdesine yasladım ve gür saçlarıyla oynamaya devam ettim.

*“...biri sehpayı çıkmadan bir saat önce şöyle söylüyor ya da düşünüyordu: Yüksek bir yerde, bir kayanın üzerinde ancak iki ayağımı koyabileceğim kadar daracık bir yerde yaşayacak olsaydım, dört bir yanı uçurumlarla, okyanuslarla çevrili olsaydı; fırtınalar, zifiri karanlık olsaydı her yanı, kimsecikler olmasaydı yanımda, o daracık yerde öylece bir ömür, binlerce yıl, sonsuza dek yaşamak isterdim! Yaşayabilsem, yalnızca yaşayabilsem, yaşayabilsem! Nasıl olursa olsun yaşasam!..”*⁷

Yarım saat kadar kitabı okudu. Sesi öyle güzel ve tane taneydi ki duyduğum her harf ve cümle, gözlerimin önünde âdeta bir tiyatro sahnesi yaşatmıştı.

Mustafa kitabın kapağını usulca kapattı ve yanına koydu. “Teşekkür ederim,” dedim ellerimi saçlarından çekmeden.

“Ne demek, güzelim. Senden ayrı geçen her bir dakikanın hesabını sormazsam günah değil mi bize?”

⁷Fyodor Mihayloviç Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza* isimli eserinden bir alıntı. (c.n.)

Bir yeni mesajınız var!

A:

Hadi kız on dakikadır bekliyorum

Nida:

Ben gelmiyorum bugün

A:

Anlamadım?

Nida:

Dün çimlerin üzerine oturunca soğuk geçti herhâlde

Nida:

Bir de grip oldum üstüne

Nida:

Allah'ım çok amaçlı bir hastayım sanki

Nida:

Sen git okula bekleme beni

A:

Tamam

Ekrana gözlerimi büyüterek bakarken yüzüm müthiş bir ekşimeyle buruştu. *Tamam mı? Demek öyle Mustafa Bey. Geberirsem eğer sana da sümüklü peçetelerimi miras bırakırım artık.*

Yatağımın içinde *Nihal ve Behlül*'ün evlilik haberini alan *Bihter* gibi bitik bir hâlde boylu boyunca uzanmış burnumu çekiyordum. Telefonumu bir kenara bırakırken komodinin üzerinde duran peçete kutusuna uzandım. Gecedan beri bu kaçınıcı peçeteydi sayamamıştım. *Anam yetişin, ölüyorum!*

Burnum Alev Hoca'nın kırmızı ruju gibi kızarıırken annem odanın kapısını açıp bana baktı. "Daha iyi misin?" diye sordu. Kadıncağzı geceden beri odama gelip ateşimi kontrol ediyordu.

"Daha kötüyüm," dedim kırık bir sesle.

Annem beklemeden pencereyi perdelerini usulca sıyırdı. Güneş yüzüme vururken gözlerimi kırıştırdım. "Anne, kapat perdeleri. Odam kireç tutsun," deyip gülerek başımı gömdüğüm yastığa bir öpücük bıraktım.

"Hastasın ama hâlâ formundasın bakıyorum," dedi imalı bir sesle.

"Sen bardak kırıldı diye su içmekten vazgeçiyor musun?" diye sorduşumda annem yüzünü ekşitti. "Ne alaka kız?"

"Bilmiyorum, bu sözü hep bir yerde kullanmak istemişimdir."

Annem, *sen iflah olmazsın* bakışı atarken güldüm. *O bakış nasıl oluyorsa artık siz düşünün.*

"Arkadaşlarına haber verdin mi? Okula gitmeyeceksin ya hani?"

"Selen'e mesaj attım," dedim. Sanki hocalarımın çok da umurundaydım.

"Çorba getireyim mi?" diye sordu.

Gözlerimi büyüttüm ve başımı yastıktan kaldırdım. "Sabah sabah ve buraya? Anne?"

"Hı?" diye sordu.

"Sen bana neden böyle davranıyorsun? Yoksa üç günlük ömrüm mü kaldı?"

"Salak salak konuşma, gripten ölecek değilsin herhâlde," deyip dudaklarını büzdü. "Burnunu çekerken dikkat et. Beyin sıvıların akması, malum oldukça az."

Ona ölümcül bir bakış atıp kafamı tekrar yastığa gömdüm. "Sonra bana niye böylesin diye kızırıyorsun. Anasına bak kızını al demişler."

Annem beni umursamadan odadan çıkarken, "Evi süpüreceğim, bir isteğin olursa kalk kendin al," dedi.

Aradığım netlik.

"Tamam," dedim burnumu çekerek. *Hayır, çekiyorum çekiyorum bitmiyor. Bu ne canım böyle?*

Yatağında sırtüstü uzandım ve kollarımı iki yana açıp derin bir nefes aldım. Daha doğrusu almaya çalıştım. Burun kanallarım tüm yollarını tıkamıştı sağ olsun. Elim tekrar telefonuma uzandı ve mesaj kutuma girdim. *Ulan, çocuk harbiden tamam yazıp bıraktı anasını satayım. Vay Mustafam vay!*

Beni bugün hastalıkta bırakan, yarın nikâh masasında bırakır. Sonra Mustafa Ceceli'nin *Hastalıkta Sağlıkta* şarkısı öksüz kalır.

Telefonumu gelişigüzel bir şekilde yatağın içine attım ve hapşırdım. *Dün iki romantizm yaşayacağız diye hasta oldum, şaka mı?*

Bir süre öylece mal gibi odamın duvarlarını izledim. Kendimi üç yıl bitkisel hayatta kalmış, esas oğlanı esas kıza kaptırdığını anlayan kötü karakterin mucizevi bir şekilde hortlayışı gibi hissediyordum.

Evet, acilen dizi izlemeyi bırakmalıyım.

Usulca *şaka şaka*, ayı gibi öksürürken dilimin kopmasından, akciğerlerimin ise patlamasından korktum. Ben öksürmeye devam ederken annemin süpürge sesiyle gözlerimi devirdim ve çalınan kapıyla anneme bağıldım.

“Anne!”

Ses vermedi.

“Anne, kapıya bak...”

Süpürge kafa yaptı galiba.

“Anne!” Pes edip ayaklandığımda karnımın ve başımın ağrısı kardeş kardeş takılmaya başladı. Odamın kapısını açtığımda annem de süpürge'nin düğmesini kapatmıştı.

“Ne oldu kız?” diye sordu.

Başımla kapıyı gösterdim. “Kapı çalışıyor kapı.”

Annem ufak bir telaşın ardından kapıyı açtığında başımı biraz daha öne çıkardım ve gelen kişiye baktım. Elinde çantası, üzerinde ise mavi üniformasıyla göbekli bir adam duruyordu.

“Abla, beni Lütfü Bey gönderdi. Mutfağın musluğuna bakacağım.”

“Musluk mu?” diye sordu annem. “İyi de bizim musluk sağlam.”

“Valla Lütfü Bey gönderdi. Bilmiyorum, abla,” dedi adam düz bir sesle. Annem düşünceli bir şekilde adamı içeri alırken alayla başımı salladım ve kapımı kapatıp kendimi yatağın içine attım.

Pikeyi bacaklarıma örterken yeni bir peçete açıp burnuma götürdüm. *Yok anam! Bir gün kopacak bu burun, biliyorum ben.* Burnumu silerken hapşırdım ve aniden açılan kapıyla gözlerimi irileştirdim.

Mustafa?

“Höst!” dedim şaşkınlıkla. Mustafa eliyle *sus* işareti yaparak odamın kapısını usulca kapattı. Yatağımda dikleştım ve kocaman olmuş gözle-
rimle ona baktım. “Nasıl girdin la eve?” diye sorduğumda üzerindeki
mavi yeleş süzdüm. “Âdem Tesisat?”

“He,” dedi keyifle yatağımın ucuna oturarak. “Sevgilimiz hasta
olmuş, gelmeyelim mi yani?”

“Nasıl ya?” diye sordum henüz şaşkınlığımı üzerimden atamadan.

“Sen hastayım deyince ben de dayanamadım, ne yapayım? Gittim,
Âdem Usta’yı buraya getirdim. Baban arada kaynadı yalnız.”

“Annem?” dedim irkilerek. “Seni burada görürse eğer sümkükdüğüm
sümükleri burnumdan getirir yemin ederim.”

Mustafa gülererek, “Başka nerenden getirecekti sanki, salak?” dedi. Ar-
dından gözlerini kısıp yüzümü incelemeye başladı. “Neren hasta?”

“Her yerim,” dedim kırık bir sesle.

“Ateşin var mı?” diye sordu.

Elimi alnıma koydum ve dudaklarımı sarkıttım. “Yok gibi.”

Mustafa beklemediğim bir anda dudaklarını alnıma bastırdı ve geri
çekildi. *Oğlum ne yapıyorsun? Âşık oldum.* “Yok,” dedi bana bakarak.

Burnumu çektim ve elindeki poşete baktım. “Bunlar ne?”

Mustafa elindeki poşeti yatağın üzerine koydu ve içinden çıkardığı
meyve sepetini bana uzattı. Gözlerimi küçülttüm ve gülümseyerek uzat-
tığı sepeti aldım.

“Sen yeter ki iyileş, yetmezse kamyonla getiririm,” dedi.

“Yok artık,” dedim gülererek.

“Tamam, kasa olsun o zaman,” dediğinde sepetin içindeki papatyayı
aldım. Aldım ama köklerindeki toprakları hesaba katmadım tabii. “E
bu yolunmuş... Lan bari toprağını silkeleseydin,” dediğimde çarşafa dö-
külen toprakları yere attım. *Annecim, temizlemen gereken bir mesele var.*

“Dışarıda, duvarın dibinde bitmiş. Ben de yoluverdim,” dedi.

“Çok romantiksin,” dedim öksürerek. Ardından sepetten çıkardığım çileği ısıtırıp ona baktım. “Yıkandı değil mi bunlar?”

Mustafa gözlerini kırptırıp başını sallarken şu an gözüme o kadar şirin gözükmüştü ki yanaklarını sıkasım gelmişti.

“Ne güzel çilek yemek o öyle,” dedi kısık bir sesle.

Utançla çileği dudaklarımdan çektim ve yutkunup ona uzattım. “Yer misin?”

“Sen ye, sana aldım ben,” diyerek itiraz etti.

Çileği ağzıma götürürken öksürdüm. “Annem gelecek şimdi, hadi git artık.”

“Müstakbel kayınvalidemi de gördüm. Bir dahaki sefer elimde çiçek ve çikolatayla geleceğim inşallah,” dediğinde burnumu kıvırdım.

“Geçen sefer bacağıma kramp girdi yalanı, şimdi ise tesisatçı ayağı ha? Babam o çiçeği yedirir sana haberin olsun,” dedim.

“Yerim ben de seve seve. Seni de yerim.”

Güldüğümde o da güldü. *Anam bir girse şimdi odaya, son gülen iyi güler hesabını yaşatırdı bize.* “Okula gitmeyecek misin?” diye sordum.

Omzunu silktilti. “Bir dolanır gelirim.”

Elimi peçeteye uzattım ve burnuma götürdüm. Burnumu yavaşça çekerken Mustafa da gözlerini bir an olsun çekmemişti gözlerimden.

“Berbat görünüyorum, değil mi?”

“Yoo!” dedi iç çekerek. “Sana bakınca insanın doktor olası geliyor.”

“Salak,” dedim gülerek.

“Efendim, geri zekâlı?” dedi gülerek.

“Tamam, hadi git artık. Valla annem görecektir şimdi. Ben böyle aksiyonlu şeylere alışkın değilim, oğlum.”

“Alış kızım alış. Bu işler böyle,” dediğinde öksürerek güldüm. *Mustafa, sen benim başıma gelen en güzel şey olabilirsin.*

“Tamam,” dedi yataktan kalkarak. “Sen dinlen iyice. Hastalanma kızım ya, okula gidesim gelmiyor anasını satayım.”

“Keyfimden değil herhâlde,” dedim. Mustafa tesisat ceketini düzeltirken eğildi ve yanağını öpüp geri çekildi.

“Hastalık mı bulaştırmak istiyorsun kendine?” diye sordum şaşkınlıkla.

Bana üstten üstten bakarken sırtıttı. “Varsın hastalık sebebim ol. Ben seninle iyileşmeyi de bilirim.”

Kalbim ufak çaplı çarparken, “Yahu! Tamam, hadi git,” dedim.

“Ararım seni,” deyip odamdan çıktı. Yatağın içinde aptal gibi sırtmaya başladım ve sırtımı yatağımın başlığına dayayıp bana getirdiği meyve sepetindeki meyveleri yemeye devam ettim.

Mustafa, seni kendime istiyorum... Aldım gitti!

Bir süre sonra annem görmesin diye meyve sepetini yatağımın altına sakladım ve başımı yastığa koyup yorganı üzerime çektim.

Hastaysanız hayat çok acımasız efendim. Fakat hayatınızda Mustafa Alp gibi bir detayınız varsa eğer o kadar da değil. Hatta hiç değil.

Sıpasını gören eşekler gibi gülmeye devam ederken annem içeri girerek bana baktı. “Akşama istediğin bir şey var mı?”

Damadın halletti o işi anne.

“Domates çorbası olabilir,” dedim sessizce.

Annem, “Tamam,” deyip kapıyı kapatacağı sırada yerde gördüğü şeyle duraksayıp eğildi. “Kız bu topraklar nereden geldi buraya?”

Hızla doğruldum ve dudaklarımı o şekilde açtım. Annemin şaşkınlığı ikiye katlanırken elindeki tornavidayı bana gösterdi.

“Peki, bunun ne işi var burada?”

Ay ben şok!

Annemle dünyanın en saçma bakışmasını yaşamaya başladık. *Nefes alma, düşün Nida düşün.* Zaten nefes alamıyorum, ben de ne diyorsam... Annem benden bir cevap beklerken ona masum bakışımdan yollayıp gözlerimi pencereme doğru çevirdim.

Güneş ne ka güzel, değil mi anne? Hava bayağı sıcak falan böyle, böcekler erimese ya da ne bileyim, araba tekerleri yapışmasa bari yola. Hele şu pencere pervazındaki kuş pisliği ne kadar hoş duruyor orada, âdeta bir *Picasso* tablosu!

Ah, canım oklava da buradaymış... Varlığının neden benim odamda olduğunu anlayamadığım o garip alet.

Oklava... Canım oklava!

Başında ampul yanan çizgi film karakterleri gibi anneme döndüm. Kadın tornavidayı sallayarak bana bakıyordu. *Anne, gerilim filmi çekmiyoruz. Bir sakın kız.*

“Nida, cevap verir misin?”

“Anne,” dedim düz bir sesle. Son derece rahatım tabii bu sırada. İdmanlıyım ya, ondan olsa gerek. “Odamda oklavanın olmasına şaşırırmıyorsun da,” derken gözlerimi pencere dibindeki oklavaya diktim. “Tornavidanın olmasına mı şaşırıyorsun sen? Allah seni.”

Annem şaşkınlıkla oklavaya bakarken elindeki tornavidayı vakit kaybetmeden aldım. “Hem boş ver sen benim odamı. Bir kurcalasan var ya, ta Mezopotamya uygarlığına ait şeyler bile bulursun valla.”

Annem gözlerini bana doğru çevirirken, “Kalk da temizle o zaman. Eşek kadar oldun, ben mi toplayacağım senin arkanı?” diye homurdandı.

Usulca tekrar yatağıma kıvrıldım ve peçetemi burnuma götürdüm. “Hastayım ben, inzivaya çekiliyorum.”

“Ne yapıyorsan yap,” dedi yüzünü ekşiterek. “Benim dizim başladı. Bir şey istersen mutfağa gidebilirsin.”

“Ya çişim gelirse?”

“Saksı var odanda. Git ona işe,” deyip gözlerini büyüterek ellerini havaya kaldırdı. “Tövbe estâğfurullah.”

Yatağımanın içinde kıs kıs güldüm. *Ama harbiden kıs kıs ha.* Annem söylene söylene odamdan çıkarken derin bir nefes alıp oklavaya baktım.

Sağ ol koca yürekli canım oklava. Neden orada olduğunu hiçbir zaman anlamasam da hayatımı kurtardın.

Zaten kurtarılacak bir hayatım da yok. Bak çok depresif konuştum ama şimdi. Neyse, gideyim de az daha burun çekip kafa bulayım.

Ve gittim.

Ertesi gün okula gittim. Evde oturup annemle garip hayatımıza gariplikler katmak yerine okula gelip hocalarımla vakit geçirmek istedim.

Aslında şey... *Hoca bahane, Mustafa şahane!*

A:

Kaç dakika ulan bir zil?

Nida:

On beş dakika falan herhâlde

A:

İngilizce ne saçma la

A:

Hav ar yu ne var yu

A:

Ben de ayem fayn tenks end yu

Nida:

İngilizce ağlıyor şu an

A:

Bu arada sen iyileştin mi?

Nida:

Yool

A:

Bok mu var da geldin o zaman? Daha çok hastalanacaksın

Nida:

Bir gün zor dayandım o yatağa

A:

Ha dersler daha cazip geldi yani?

Nida:

Yav ders bahane...

A:

Derken?

Nida:

Yav bahane işte

A:

Yav ne bahane?

Ona saçmadan seçmeler silsilesi çıkartmalarımdan gönderdim.

A:

Telefonunun galerisini çok merak ediyorum

Nida:

İşsizim oğlum ben

A:

Belli anasını satayım

A:

Hayır beni de kendine alıştırırdın

Nida:

Alışmak sevmekten daha zor geliyor...

A:

Seviyorsun anladık tamam

Nida:

Yoo!

A:

Nah, yoo!

Nida:

Ölüyorum

Nida:

Hastalıktan geberiyorum

Nida:

Peçete al bana

Nida:

Kokulu olsun

“Nida?”

Alnımı sıramın üzerinden kaldırdım ve Zeynep Hoca'ya afallayarak baktım. Siyah, kısa saçlarına iki tane toka tutuşturmuş, bana şüpheyle bakıyordu. “Dersi dinle, kafanı da kaldır sıradan.”

Yutkundum. “Tamam, hocam.”

“Hocam, belki başka bir şey yapıyordur,” diyen Sıçan Mert’e doğru döndüm. Bana yandan bir bakış atarken gözlerimi kısıp dişlerimi sıktım. “Hani olur ya, ne bileyim...”

“Ne diyorsun lan?” dedim sinirle. Zeynep Hoca elini masanın üzerine bir iki kez sertçe vurdu. “Kesin konuşmayı!”

“Bence Nida arkadaşımız kessin konuşmayı, hocam. Ama telefonuyla!”

Dişlerimi sıkarken Selen’in *sakin ol* fısıltılarını umursamadım bile. Zeynep Hoca benden önce davranıp kaşlarını çatı. “Nida? Telefon mu var senin elinde?”

“Hayır, hocam,” dedim zorlanarak. Zeynep Hoca tatmin olmayıp yanıma geldi ve sıramın altına baktı. *Aha da gördü telefonu!* Kalbim ağzımda atıyor tabii bu sırada.

“Ver şunu,” dedi düz bir sesle.

“Hocam oynamıyordum ki,” dedim itiraz ederek. Allah’ım ya mesajları görürse? Ki görse bile benim ve Mustafa’nın bir ruh hastası olduğunu görürdü.

“Nida ikiletme, kızım. Ver şunu,” dediğinde elimi titreterek telefonun ekranını kapattım ve Zeynep Hoca’ya verdim. Telefonumu beyaz önlüğünün içine atıp gözlerime baktı.

“Çıkışta alırsın. Bir daha da derste telefonla oynama.”

“Peki, hocam,” dedim sessizce. Sınıfta herkes bana bakarken benim gözlerim yalnızca Sıçan Mert’e odaklıydı.

Zil çaldığında hemen sıramdan çıktım ve Mert’in başında dikildim. “Ne istiyorsun lan sen benden, terliksi hayvan?”

“Gıcığım sana,” dedi pürüzlü bir sesle.

“Sen kimsin ki bana gıcık oluyorsun, oğlum?”

Mert oturduğu yerden kalkmadan bana pişkin pişkin sırtıtırken elimi masanın üzerine koydum ve gözlerimi kısıtım. “İğreniyorum senden,” dediğim an bakışları sertleşti ve ayağa kalkıp üzerime yürüdü.

“Düzgün konuş.”

“Konuşmuyorum lan, ne yapacaksın?” diye sordum. Selen kolumu tutmuş, beni kenara çekmeye çalışırken omzumu salladım ve ellerinden kurtuldum.

“Nida,” dedi gözlerime bakarak.

“Ne uğraşıyorsun sen benimle?” Ses tonum oldukça sert ve tok çıkmıştı.

“Canım uğraşmak istiyor,” dediğinde alayla gülmeye başladı.

Ona tiksinierek baktım ve dudaklarımı araladım. Lakin benden önce davranan birisi vardı.

“Hayırdır, koçum? Bir sıkıntı mı var?”

Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde Mustafa hemen arkamda duruyordu. Yutkunarak ona baktığımda bana hiç bakmadı, eliyle beni arkasına alıp önüme geçti. Boyu Mert’ten uzun olduğu için ona rahatlıkla üstten bakabiliyordu.

“Yine mi sen lan? Uyarmadım mı oğlum ben seni?”

“Sana ne?” dedi Mert.

Mustafa başını hafifçe sola yatırdı ve sırtıttı. *Of, şu an inanılmaz karizmatiksin. Hep böyle kalabilirsin yigidim.*

“Sana ne demek? Bana ne mi gerçekten?” deyip Mert’in göğsüne sertçe vurarak onu geriye doğru itirdi. Mert sıraların üzerine düşerken sınıftaki paparazi kılıklı şam şeytanları, büyümüş gözleriyle ikisini izlemeye başladı.

Mert toparlanmaya çalışırken Mustafa onu yakasından kavrayıp üzerine doğru eğildi. “Bir daha kız arkadaşına bulaşırsan seninle fena bozuşuruz haberin olsun. Bak o zaman bu kadar nazik olmam.”

Sınıftakiler şok olmuş bir şekilde bana bakarken ellerimi göğsümde birleştirip onlara baktım. *Havam batsın ayol!*

Selen kulağıma doğru eğildi. “Kızım, nereden buldun bunu? Pardon yanlış oldu,” deyip ses tonunu kıstı. “Turnayı nasıl gözünden vurdun?”

Ona bakıp gülümsedikten sonra Mustafa, Mert’i sertçe bıraktı ve beklemeden elimi kavrayıp sınıfa döndü.

“Nida benim sevgilim. Benim her şeyim, anlıyor musunuz?” deyip Mert’e döndü. “Ve sen küçük sıçan... Bir daha kız arkadaşına bulaşırsan elimi cidden fena kana bularım. Sonra hastanelerden toplarlar seni. Duydun mu lan, zibidi?”

Mert nefesini düzene sokup sakince başını aşağı yukarı salladı.

“Aferin,” deyip elimden tutarak beni dışarı götürdü. Anam! O nasıl bir çıkıştı öyle? Of, bir görseniz var ya, sanki sınıfın ortasında değil de kırmızı halıda yürüyorduk anasını satayım. *Yani biraz mütevazıyım dır bilirsiniz.*

Köşedeki kalorifer peteklerinin oraya gittik. Tabii ellerimiz sınıf kapısını geçer geçmez ayrıldı. *Bir Kaliforniya Meslek değil ki el ele gezelim.*

“Ne söyledi sana?” dedi. Hâlâ sinirliydi.

“Boş ver,” dedim sakince.

“Ne demek boş ver? Zibidiye bak lan, meydanı boş mu buldu?”

“Seninle mesajlaşırken Zeynep Hoca’ya ispiyonladı beni,” dedim düz bir sesle.

“Ben de diyorum, bu kız niye cevap vermedi bana? Merak ettim, sınıfına geldim. İyi ki de gelmişim,” dediğinde gülümseyip omzuna vurdum.

“İyi ki geldin ha.”

Mustafa’nın sinirli tavrı usulca yumuşarken gözlerini kıstı.

“Hoş, gelmeseydin de ben döverdim onu,” deyip bakışlarımı kaçırdım.

Mustafa yüzünü buruşturup üzerime doğru eğildi. “Bak sen?”

“Bakıyorum,” deyip anında gözlerine baktım.

O güzel mavileri bana içli içli bakarken gülümsedi. “Hep bak.”

“Hep bakarım.”

“Baktığın yerde olurum.”

“Baktığın yerde ölürüm.”

Oha! O nasıl iltifat kız? Heyt be Nida! Sen bunları diyecek kız mıydın be?

Aslında suç bende değil, bana bunları söyleten Mustafa’daydı.

Okul çıkışı telefonumu alıp eve geldim. Hele şükür ki Zeynep Hoca telefonuma dokunmamıştı. Akşam yemeğini yedikten sonra hâlsiz bir şekilde kendimi yatağıma attım. Kitabımın bitmesine çok az kalmıştı. Birkaç sayfa okudum ve gözlerimin yorgunluğuna yenik düşüp kitabı komodinin üzerine bırakarak uzandım.

Yatağın içinde telefonumla oynamaya başladığımda sosyal medyaya girip Mustafa’nın profiline baktım. *Bak nasıl da havalı bak. Bak takipçilere bak.*

Aptal aptal sırtıtmaya devam ederken fotoğrafını beğenen kızların profiline girip her birine en az yirmi kez *spam* bastım.

İşsiz değilim, sevdiğim var. İnşallah hesabınız kapanır kepçük ağızlılar sizi.

Profilinden çıktım ve WhatsApp'a girdim. En son bir saat önce *çevrim* *içiydi*. Dudaklarımı büzdüm ve ona iyi geceler mesajı attım.

Nida:

İyi geceler

Nida:

Seni çok seven bir dost

Nida:

Seni valla çok seven bir kız

Nida:

Yallah sevgilim yallah 😊

WhatsApp'tan çıktım ve aptal aptal sırtıp telefonumu komodinin üzerine bıraktım. Yorganı boğazıma kadar çekip yüzümdeki tebessümü hiç silmeden gözlerimi kapattım.

İki dakika kadar gözlerim kapalı bekledim. Sonra telefonumun titreşimiyle sıçradım. Beklemeden telefonu elime aldım ve mesaj kutuma girdim. Yüzümdeki sersem tebessüm yerini usulca şaşkın bir ifadeye bıraktı.

Gizli Numara:

boşver rapi. gel ajdar dinleyelim.

Bir yeni mesajınız var!

Gizli Numara:

*biliyorum sende sıkılıyorsun ama hayat ajdaların şarkıları
kadar eğlenceli değil. fark ettimde hayat zaten çok boktan*

Gözlerimi devirerek mesajı okudum. *Kimdi bu gizli numara?*

Gözlerimi bu sefer kıstım ve mesajı tane tane okumaya başladım. Hım, demek cümlelerin başını küçük harfle başlatıp sonuna nokta koymadın, muhtemelen Türkçe dersin zayıf. *Evet, âdeta bir Sherlock Holmes modundayım şu an.*

Başımı alayla sağa sola salladım ve mesaj kutumdan çıkıp WhatsApp'a girdim. Mustafa'nın profiline girdiğimde son görülmesinin dün gece bıraktığı saatte olması dikkatimden kaçmamıştı. Okulda da görememiştim zaten onu.

Nida:

Neredesin?

Nida:

La meraktan öldürmek mi istiyorsun beni?

Nida:

Tamam öleyim tamam

Nida:

Sen de başka kıvırcıkları seversin artık

Nida:

Yani sebze olanından

Daha fazla saçmalamadan telefonu kapattım ve başımı sıranın üzerine koydum. Selen masanın üzerine koyduğu kitabı okumaya devam ederken sıkıntıyla soludum. “Canım sıkılıyor.”

“Seninki gelmedi mi daha?” diye sorduğunda kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım.

“Gelmedi. Mesajlarıma da dönmüyor.”

“Beñce seninle ömrünü geçirmenin bir delilik olduğunu anladı ve aklını yitirmeden kaçtı.” Selen gözlerini kitabın satırlarında gezdirirken gözlerimi kısıp yüzümü ekşittim.

“İnanılmaz bir mizahın var,” deyip tekrar ofladım. “Kızım, harbiden nerede bu çocuk?”

“Sen bilmezsen ben nereden bileyim?” deyip başını sağa sola salladı.

Mustafa, elma dersem çık, havyar dersem çıkma. Elma! Hadi çık zalımın oğlu.

Selen kitabını okumaya devam ederken telefonum titredi. Bir heyecanla ekran kilidini kaldırıp gelen mesajın gizli numaradan olduğunu görünce dişlerimi sıktım.

Gizli Numara:

selam ben gizli numara. buda gizli numaram. zaal

“Zaa ne be?” dedim sesli bir şekilde. Allah bana gizli numaranın bile akıllısını nasip etmiyor. Tüm deliler benim başımda anasını satayım.

“Ne oldu?” diye sordu Selen irkilerek.

Telefonu sıranın üzerine bıraktım ve Selen’e döndüm. “Dün gecedan beri gizli bir numaradan mesaj alıyorum.”

“Oha! Kimmiş?”

“Çok gizli olduğu için bilemiyorum,” dedim ve yüzümü müthiş bir şekilde ekşiterek devam ettim. “Selen, senin aldığın notlar, okuduğun kitaplar beynine ulaşmadan eriyor mu?”

“Yok ya, aksine kilo aldım son zamanlarda.”

Ellerimi dua eder gibi açıp birkaç şey söyledikten sonra yüzüme sürdüm. “Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim, diye boşuna dememişler.”

Selen keyifle güldü. “Öyleyimdir valla.”

Ona karşılık vermeden dudaklarımı çabucak yaladım ve ses tonumu kısıtım. "Sence bu kişi Mert olabilir mi?"

"Sıçan mı?" diye sordu.

"Hı hı, o mal," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak.

Selen sınıfa döndü ve Mert'in boş olan sırasına bakıp tekrar bana döndü. "Bilmiyorum ki... Dün seninki onu fena benzetmişti. Sanmıyorum o kadar yürek yiyebileceğini."

"İyi de başka kim olabilir ki?" diye sordum.

"Kız yoksa seni küçükken kerttiler de şimdi belalıların peşine mi takıldı?"

"Kerttiler mi?" diye sordum dudaklarımı bükerek.

"Yani hani böyle filmlerde oluyor ya; küçükken beşik kertiyorlar, sonra büyüyünce evlendiriyorlar."

Selen'e dünyanın en saçma bakışını atıp elimi yüzüne koyarak dokundum ve usulca okşadım. "Canım arkadaşım benim. Sen kitabını okumaya devam et, beyin fırtınası yapmak sana iyi gelmedi. Bir uçtun sen."

Selen bana boş boş bakınmakla yetinirken ellerimi yüzünden çektim ve başımı tekrar sıranın üzerine koydum. *Kız ben iki saat Mustafa'sızlığa dayanamadım, seneye ne halt edeceğim?*

Pes eder gibi telefonumu elime aldım ve onu aramaya başladım. Kapalıydı. *La çocuk neredesin?*

Gizli Numara:

teklifim hala geçerli. seninle ajdar dinleyip hayatın tadını çıkarabiliriz.

Gizli Numara:

o sevgilinde malın teki. uyuzum ona.

Gizli Numara:

sen bana gel.

Telefonumun gizli numaraları engelleme ayarını kapatmadım çünkü bulacaktım onu her kimse. Ondan sonra da boyuna posuna bakmadan yolacaktım. *Evet, bunu yapacağım ama önce sevgilime ulaşmam lazım.*

Ona bir iki mesaj daha bıraktım.

Nida:

Kaçırdılar beni

Nida:

Ama sanırım çok konuştuğum için bırakacaklar

Nida:

Sana gerek kalmadı yani 🌟

Tüm gün okulda bayram arifesinde sürünen kasiyerler gibi gezindikten sonra eve geldim. Annem gündelik dizilerden birini izlerken çantamı koltuğun dibine koyup oturdum.

“Hayırdır? Çok mu yoruldu?” diye sordu annem çayından bir yudum alırken.

“Ölüyorum,” dedim kollarımı iki yana açarak.

“Gayet de yaşıyorsun valla.”

Annem böyle mizah yapmayı nereden öğrendi? Yok yok, bugün herkes bana oynuyor, biliyorum ben.

“Kefenimi hazırla, ana,” dedim kısık sesimle.

Annem bana yandan ters bir bakış atarken istemsizce kıkırdadım.

“Şimdi sana şuradan bir uçarım, o zaman görürsün sen kefeni. Hem ben *Huriye’nin kızı gelinlik giymeden kefen giymiş*, desinler istemiyorum,” deyip parmağını sehpanın üzerine vurdu. “Allah korusun kız.”

Bir anda ayaklandım ve annemin üzerine oynaya oynaya yürüdüm. “Amanın amanın Huriye, sevmiş kaçmış Lütfü’ye.”

Annem gülerken elindeki çaydan bir yudum daha alıp bana döndü. “Kız çıkart üstünü başını.”

“Amanın amanın Huriye, sevmiş kaçmış Lütfü’ye.”

Az önce uydurduğum dizeleri tekrar ede ede odama gittim. Üzerimi değiştirirken Mustafa’dan bugün hiç haber alamamış olmam aklıma gelince moralim düşüvermişti. Sıkıla sıkıla üzerimi değiştirdim ve kitabımın kalan kısmını okumaya başladım. Yarım saat kadar okuduktan sonra akşam yemeğimi yiyip tekrar odama kapandım. Ve o zaman dili-minde bile Mustafa’dan mesaj gelmemişi.

Allah’ım delireceğim, nerede bu çocuk?

Gizli Numara:

öf keşke gizliden atmasaydım mezaç.
tek başıma takılmak sıkıcı oluyor. zaa!

Ebene zaa!

Anlaşıldı, bugün böyle amaçsızca geçecekti. Kitabımı nihayetinde bitirdim ve gece lambamı kapatıp uykuya daldım.

Bir Saat Sonra...

Kulağıma dolan telefon sesiyle irkilip gözlerimi usulca araladım. Sesi öyle gür çıkıyordu ki daha fazlasına müsaade etmeyip ekranın kilidini kaldırdım.

“Alo?” dedim açar açmaz.

“Evin arkasındaki parktayım, oraya gel.” *Bu Mustafa’nın sesiydi.* Afallayarak yatakta doğruldum ve dudaklarımı panikle açtım.

“Mustafa?”

“Nida... Sadece gel, tamam mı?” diye sordu. Sesi o kadar kötü çıkıyordu ki bir an kalbim sıkışmıştı. “Sana ihtiyacım var, güzelim.”

“Mustafa, iyi misin sen?” diye sordum ürkekçe.

“Sen gelirsen daha iyi olacağım,” dedi oldukça kısıp ve kırık bir sesle.

Telefonu kulağımdan çektim ve sağ üst köşedeki saate bakıp tekrar Mustafa’ya döndüm. “On ikiye çeyrek var. Nasıl geleyim gece gece?”

“Seni bekliyorum,” diyerek telefonu yüzüme kapattı. Öylece kalamırken sesinin hüznü aklıma geldi ve ne olursa olsun yanına gitmem gerektiğini anladım. Üzerime ince bir hırka alıp sessizce evden çıktım. Sokak lambası yolun üzerini aydınlatırken kimseye görünmeden evin arkasına dolandım.

Bir sokak aşağıdaki parka vardığımda Mustafa arkası dönük bir şekilde, boş bir bankın üzerinde oturuyordu. Kaşlarımı çattım ve koşarak

yanına gittim. “Geldim,” dedim nefes nefese. Yüzünü bana doğru dönerken solgun yüz ifadesi boğazımın kurumasına yol açtı.

Teredditle bankın üzerine oturdum. Mustafa sessizce bana bakarken elimle yüzüne dokundum. Üşümüştü. “İyi misin, neyin var?”

Gözlerini kapatırken iç çekti ve kurumuş dudaklarını ıslatıp güzel gözlerini yeniden gözlerime dikti. “Bugün doktora gittim,” dediği an elimi yüzünden çektim ve hırkamla kendimi sardım. “Doktor hasta olduğumu söyledi.”

“Hasta mı?” diye sordum korkuyla.

“Evet, çok hastaymışım, Nida,” dediğinde esen sert rüzgâr, etkisini vücudumun her yerine dağıttı.

“Nasıl ya?” diye sordum hemen ardından.

Mustafa omuzlarını çökertmiş bir şekilde bana bakıp boynunu büktü ve “Doktor dedi ki,” deyip başını dikleştirdi, ardından saatine bakıp gözlerimin içine baktı. “İki dakika sonra on sekiz yaşına girecek kıvrıcık saçlı, dünya güzeli, dünya delisi tatlı bir kıza *hastasın sen*, dedi.”

Bir süre öylece kaldım. *Bildiğin kal geldi anasını satayım*. Mustafa benden tepki vermemi bekler gibi gülümserken derin bir nefes alıp gözlerimi kıstım. “Anlamadım?”

“Hastayım sana, kızım. Çok hastayım,” diyerek yüzümü avuçları arasına aldı.

Ona kirpiklerimin altından baktım ve avuçlarının arasından çabucak sıyrıldım. “Allah belanı vermesin, ölüyordum lan korkudan!”

Mustafa sessiz bir şekilde gülerken onun bu tavrına sinir olup daha sert çıktım. “Bak bir de gülüyor ya. Tüm gün boyunca meraktan delirdim ben!”

“Gördüm mesajlarını,” deyip gülmeye devam etti.

“Bunun şakası mı olur?”

Mustafa beni kolunun altına çekerken saçlarıma öpücük kondurup geri çekildi. “Seni on beş yaşından beri seviyorum. On beş yaşından beri uzaktan kutluyorum doğum gününü. Şimdi on sekizine girmek üzeresin ve yanımdasın. Asıl şaka bu bence.” Üzerimdeki sinir yerini tatlı bir sevince bırakırken beni kolunun altından çekip yüzüme baktı. “Değil on sekiz, tüm yaşlarını benimle geçirmeni istiyorum. Hepsini.”

Muzip muzip ona baktım ve dayanamayıp sarıldım. Burnumu saçlarının dibine gömerken, "Bu kadar romantik olman da biraz şov bence," deyip kıkırdadım.

"Sen beni kendine âşık ederken en büyük şovu yaptın zaten."

Gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çekerek sarılmaya devam ettim. Bir süre sonra kollarını belimden çekip bankın arkasından çıkardığı paketi bana uzattı.

"Bu ne?" dedim paketi kavrarken.

"Aç bak," demekle yetindi.

Dudaklarımı büzdüm ve poşetin içinden çıkan sarı kumaşı açtım. Bu bir tişörttü, hem de... "Oha!" dedim şaşkınlıkla. Mustafa kıvrıcık buklelerini kulağımın arkasına sıkıştırırken ona baktım. "Mustafa... Bu?"

Hidra imzalı tişört.

"Tüm gün bunun için ortada yoktum," dediğinde tişörtü hayranlıkla incelemeye devam ettim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum... Bu çok güzel," dediğimde, "Sen daha güzelsin," dedi.

Tişörtü kucağıma bıraktım ve ona bir kez daha sarıldım. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."

Hayatımda olduğun için. Beni sevdiğin için. Her şey için.

"Asıl ben kalbime teşekkür ederim. O kadar insan içinden sıyrılıp bir tek senin için atıyor. Koca yürekli kalbim benim."

Sözlerine karşı tebessüm ederken bir süre daha o bankta baş başa oturduk ve sonra eve geldim. Anahtarla eve sakince girdim ve parmak uçlarıma basa basa odama kapandım. O kadar mutluydum ki şu an o gizli numaradan mesaj gelse bile umurumda olmazdı... Derken geldi bile. Şom ağzıma teşekkür edip mesaja baktım.

Gizli Numara:

anan bu satte dışarıda olduğunu biliyormu yada lütfi bey?

Gizli Numara:

neyseki zor da kalmışların tek dostu ajdar var.

Gizli Numara:

*şah şah şah. dam dam dam. ar ar ar.
şahdamar şahdamar. ajdar. ajdar.*

Gizli Numara:

zaa!

Seni bulacağım oğlum.

Bir yeni mesajınız var!

Ertesi gün okula canım Mustafa Alp'imın aldığı Hidra imzalı tişörtle gittim. *Müdür bey ağzıma sığmasa bari.*

Okulun bahçesinden içeri girdim ve saçlarımı savura savura kırmızı, büyük kapıdan içeri girerek sınıfıma doğru yürümeye başladım. Kapı ve pencere kenarına tüneyen birkaç öğrenci başını bana doğru çevirirken bir kez daha savurdum saçlarımı. *Havam diyorum, batmasın batmasın!*

“Oha! Hidra mı yazıyor üzerinde?” diye sordu kısa saçlı çocuk. Muhtemelen aşırı dozda *İçerde* izlemişsin ama *Sarp* olacağım diye kabak olmuşsun, haberin yok.

“Gerçekten de Hidra, bir de imzalı,” dedi bir diğeri.

Ay ben bir keyifliyim ki anlatamam... Koridoru Jennifer Lopez edasıyla yürüdüm, *daha doğrusu yürümek isterdim ama nerede bende o kalça?*

Sınıfa doğru ilerlemeye devam ederken arkamdan fısıldanan sözleri de işitmeye devam ettim. Kendimi seviyorum ama Mustafa'yı sevdiğim kadar değil. Onu çok başka, çok özel seviyorum.

Derin bir nefes aldım ve sırama geçip oturdum. Selen hayretle bana dönerken tişörtüme baktı. Dudağımın kenarını kıvırdım. “Oha! Nereden aldın bunu?” diye sordu.

Çantamı belimin yanına sıkıştırdım ve Selen'e döndüm. “Enişten sağ olsun.”

Selen'e bir kal gelirken yutkunma sesini dahi işittim. *Luk luk.*

“Bu çocuk bayağı-” Devam etmesine izin vermeden sözünü kestim. “Biliyorum, mükemmel bir detay ve üstelik benim.”

Selen gülümserken önüne döndü. O sırada ders zili çaldı ve kapıdan içeri sürüngeleler familyasının en mide bulandırıcı olanı Sıçan Mert girdi.

Ona şüpheli bir bakış atarken bana göz ucuyla baktı ve yerine geçip oturdu. Hemen ardından Avni Hoca içeri girip kapıyı kapattı. İlk ders geometri, *buyurun cenaze namazına!*

Selen'den rica edip duvar dibine çöktüm. Nasıl olsa uyuyacaktım, sırtımı duvara yaslayayım bari.

O sırada telefonum titredi ve yüzümü kocaman bir gülümseme kapladı.

A:

Sınav varmış

Nida:

E gir

A:

Ya o bana girerse?

Nida:

*Tamam terbiyem bugün yanımda
neyse ki devam edemeyeceğim*

Nida:

Hangi ders?

A:

Tarih

Nida:

Tamam ben zaten dersten muaf sayılıyım

Nida:

Sen yolla bana soruları ben çözerim Sülüman

Nida:

Sevgili cariyen Hürrem

A:

Sınava gireceğim kızım ya güldürme 😊

Nida:

Tamam hadi bekliyorum soruları

A:

Tamam

Daha sonra WhatsApp'tan çıktım ve telefonumu cebime koydum. Saniyeler sonra tekrar çıkardım ve sıranın altında tutarak kilidini kaldırdım.

Gizli Numara:

hıdra imzalı tişörtmü? ajdar gibi bir sıtar varken üstelik?

Gizli Numara:

sevgilin fazla salak ama sana zafım var.

Ne diyorsun sen ya? Günlerdir beni rahatsız ettiği yetmiyormuş gibi şimdi bir de imla hatalarıyla gözlerimi kanatıyordu! TDK sizlere ömür.

Gözlerimi devirdim ve ayarlara girip gizli numara engelimi aktifleştirdim.

Gizli Numara engellendi.

Hadi sıkıyorsa şimdi mesaj at. Zaa!

A:

Locarno Antlaşması neydi?

Kısa bir süre düşündüm ve hızla yazmaya başladım.

Nida:

1 Aralık 1925 tarihinde Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Belçika, Polonya ve Çekoslovakya arasında uluslararası barışı korumaya yönelik bir antlaşma.

A:

Heyt be!

A:

Dur yazıyorum kâğıda

Nida:

Yaz yaz yaz bir kenara yaz bütün sözlerimi...

Ulan, ne güzel bir şeymiş bu his...

A:

ASALA olarak bilinen terör örgütünün temel amacı nedir?

Nida:

Türkiye'nin topraklarında bir Ermeni Devleti kurmak.

A:

Bok kurarlar kalıplarını siktiklerim!

Nida:

Nah kurarlar ağızına tükürdüklerim!

A:

Tamam gerisini ben hallederim

A:

Teneffüste arka bahçeye gel de az sarılayım.

A:

Özledim 😊

Telefonu kapattım ve başımı sıranın üzerine koyup zilin çalmasını bekledim. Allah'tan saçlarım gürdü de hayvan gibi sırtıttığımı kimse görmüyordu. Mustafa çalışkan bir çocuktu ama sayısali daha iyiydi.

Ders bitene kadar saçma salak hayaller kurdum ve zil çaldığı gibi arka bahçeye uçtum. Koca çınar ağacının arkasındaki banka doğru yürürken Mustafa görüş alanıma girdi. Gözlerimi kıstım ve sağa sola bakınarak yanına gittim. Arkası dönük olduğu için geldiğimi görmemişti.

Ben de hep yapmak istediğim ve yapanlara itici gözüyle baktığım şeyi yapıp ellerimle arkadan gözlerini kapattım.

“Ben kimim?” diye sordum ses tonumu kalınlaştırarak. *Biliyorum, oldukça salak görünüyorum şu an ama yapmak istedim işte.*

“Mahmut abi?”

“Yok, Nusret,” dedim ses tonumdaki pürüze engel olamadan.

Mustafa güldü ve elleriyle ellerimi kavrarken, “Yumuşacık eller ve çilek kokan saçların sahibi, hım?” deyip ellerimi usulca indirerek avuç içlerimi öptü.

Yahu! Yapma çocuk şöyle şeyler, millet kıskanıyor.

“Senin benim enseme şaplatman gerekiyordu şu an,” deyip omzunun üzerinden bana baktı. “Ne bu NidaSu hâlleri?”

Gözlerimi devirdim ve yanına geçip oturdum. “Sana romantiklik haram zaten.”

“Bakıyorum da hemen giyilmiş tişörtler,” dedi konuyu değiştirip üzerime bakarak. Gülümsemeye başlarken az önceki tavrım eridi.

“Yakışmış mı?” diye sordum.

“Cevabını bildiğin soruları sorma,” dedi düz bir sesle.

“Yani?”

“Âdem Tesisat gibi olmuşsun,” dedi keyifle dudaklarını kıvrırken.

“Duyamadım?” dedim sol kaşımı kaldırarak. Mustafa sırtıtarak bana döndü ve topladı yine güneşi gözlerine. *Kardeş bakma şöyle, kalbim var benim.*

Usulca kulağımın dibine yaklaşmaya başladı. *Anam titriyorum sanki. Yok valla titriyorum ben.* Dudakları saçlarıma değerken nefesimi tuttum.

“Tişört senin köpeğin olsun. Bu ne güzellik anasını satayım?”

Tatlı ve ılık nefesi kulak dibime dokunurken bedenim adını koya-madığım duyguların altında ezilmeye başladı. Gözlerimi kapattım ve sabırla kendini çekmesini bekledim. Ama çekilmedi, dudaklarını kulak dibime yakın bir yere dokundurup yumuşacık öptü ve geri çekildi.

Çimdiklesin biri beni, imdat!

“Okuldayız,” dedim gözlerimi usulca açarken.

“Biz de Cemal abinin dönercisindeyiz demedik zaten,” deyip sırtını bankın tahtalarına dayadı. Beklemeden kolunu omzumdan aşağı sarkıtıp yanağımla oynamaya başladı.

“Bak hocalar görürse-” Devam etmeme izin vermeden sözümü kesti.

“Alacaksam senin için alayım disiplini de cezayı da,” deyip yanağımlı sıkı. Bildiğin sündürmeye başladı. Ona biraz daha sokuldum ve kokusunu hissetmeye başladım. *Çok güzel kokuyorsunuz Mustafa Alp Bey.*

“Mezuniyete az kaldı,” dedim iç çekerek. “Seneye sen yoksun.”

“Yokum,” dedi kısık bir sesle.

Şu anda boğazımda bir yumru oluştu. Ne olursa olsun burada olduğunu bilmek, iki sınıf ötemde olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu. Seneye bunları özleyecektim. *Hem de çok.*

“Keşke daha çok vakit geçirebilseydik bu okulda,” dedim ona nazaran daha kısık bir sesle. Ardından neşeden uzak bir şekilde güldüm. “Keşke şu boktan yere daha çok hatıra bırakabilseydik...”

“Aslında,” dedi ve kolunu omzumdan çekerek bana döndü. “Bırakabiliriz.”

“Nasıl?”

Gözlerini üzerimden çekmeden cebinden çıkardığı maket bıçağını bana gösterdi. Gözlerim büyürken, “O ne arıyor sende?”

“Böyle anlar için yanımda taşıyordum. Kısmet bugüneymiş.”

“Malsın sen ya,” dedim gülerek. Mustafa itiraz etmeden kafasını aşağı yukarı salladı. “Malım, evet. Valla malım ben,” dediğinde kaşlarımı çattım. Ekledi. “Mustafa Alp Levendoğlu ya hani? Ondan MAL’ım.”

Sinir bozucu bir şekilde güldüm ve başımı alayla salladım. Maket bıçağının ucunu açtı ve hafifçe geri çekildi. “Ağaca zarar vermeyelim.”

“Ne kadar da ÇEVKO bir bey.”

Gülümsemekle yetinirken bıçağın ucunu tahtaya bastırıp adımın ilk harfini yazmaya başladı.

“Türk filmi gibi ha,” dedim onu izlerken.

“Öyle ha,” dedi taklidimi yaparak. Daha sonra devam etti ve kısa bir süre sonra adımızı kazıdı.

“NidAlp?”

“NidAlp,” dedi bana bakarak. “Mustafa’yla uyumlu değil ama Alp afili oldu he.”

“Oldu valla,” diyerek yazdığı yazının üzerine dokundum. “Silinmez, değil mi?”

“Denemeye kalkışan olur mu sence?” dedi tehditkâr bir sesle.

“Bilmem, müdür görürse ağzımıza sığabilir.”

“Ben o müdürün ta-” dediği anda zil çaldı. *Yok çalan zil değilmiş, müdür beyin ses telleriymiş.*

“Ne oluyor orada?”

Mustafa ve ben birbirimize bakmakla yetindik. *Hadi bakalım, müdür bey mi büyük yoksa sen mi Mustafa Alp Bey?*

Müdür bey yanımıza doğru yaklaşırken oturduğumuz yerden kalkmış, bankı arkamızda bırakmıştı. Mustafa sakince müdürün gelmesini beklerken bense çoktan dişlerimi birbirine vurdurmaya başlamıştım.

“Şimdi sıçtık,” dedim homurdanarak.

“Sifonu çektim, sıkıntı yapma,” dedi sessizce.

Şaşkınlığımı gizlemeden ona baktığımda müdür bey çoktan yanımıza gelmişti. “Ne yapıyorsunuz siz burada?” diye sordu gözlerini bir bana bir Mustafa’ya yönelterek. Ellerimi önümde birleştirdiğimde Mustafa’nın kolu ensesine uzandı ve hafifçe orayı ovmaya başladı.

“Hocam, geçen gün Nida arkadaşımıza ders anlatmıştım da; *bugün de anlatır mısın*, diye sormaya gelmiş.”

Yalanına sıçayım senin. Ulan, müdür benim ne kadar tembel biri olduğumu benden daha iyi bilir.

Müdür bey bana bakarken yüzümde samimiyetten uzak bir tebessüm belirdi. “Ya öyle işte, hocam.”

Adam kaşlarını çatmıştı. *Sanki karşında gâvur var anasını satayım, gel döv bir de istersen. Pardon müdür bey öğretmenim, o kaşlarınızı azıcık indirir misiniz?*

“Kızım, emin misin sen ders dinlediğinden?” diye sorduğunda cevabını beklemeden Mustafa’ya döndü. “Oğlum, sen başka biriyle karıştırmış olabilir misin?”

Yemin ediyorum adam beni benden daha iyi tanıyor. Helal sana koca yürekli müdür bey öğretmenim.

“Evet, hocam. Matematik çalıştırıyorum,” dedi Mustafa düz bir sesle.

“Doğru mu bunlar?” diye sordu müdür bey. *Kardeş, İspanyol dizisi çekmiyoruz. Ne o öyle yedi sezondur kardeş olduğunu öğrenmeye çalışan tipler gibi?*

“Doğru tabii, hocam,” dedim fire vermeden. “Biliyorsunuz ki Mustafa’nın dersleri çok iyi.” *Maşallah yiğidim benim. Allah seni Pisagor’a bağışlasın.* “Benimkilerin de hâli ortada. Rica ettim, o da sağ olsun kabul etti.”

Müdür bey bir şey söylemeden başını salladı ve kaşlarını tekrar çattı. *Çatma kurban olayım onları. Gözleri üzerimdeki tişörte kayarken, Aha! şimdi hapı yuttun, dedi içimdeki ses.*

“Kızım, üzerin nerede senin?”

“Hocam üzerimde ya,” dedim hayretle. Adamın kelime dağarcığı zayıftı, ben ne yapayım?

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle?” diye sorduğunda bakışlarımı kaçırdım.

“Esağfurullah, hocam.”

Ulan, şu an kendime inanamıyorum. Yüzyılın ifşası bu sayın seyirciler! Biri ekran kaydı alsın da sonra bakar bakar gülerim.

“Nerede kıyafetin?”

“Annem yıkamayı unutmuş.”

“İlkokul mu burası? Ne bu bahaneler?” diye sordu tok bir sesle.

“Bir daha olmaz, hocam,” dedim utana sıkıla.

“Tamam, bir daha olmasın.”

“Olmaz dedim ya, hocam,” dedim çabucak.

“Replikleri karıştırdın, uyarımdan sonra konuşacaktın,” dediğinde şaşkınca dudaklarımı araladım. *Müdür bey şaka değilseniz eğer sizinle bir çay içelim efendim.*

“Peki, müdür bey öğretmenim,” dedim. Mustafa kıkırdadığında müdür bey bana üstten üstten bakıp bir türlü kapatamadığı ceketinin ilk düğmesini kapattı. Diğerini kapatamadı ama. *Göbek de göbekmiş ha, bana mısın demedi.*

Ardından Mustafa’ya bakarak, “Biraz da Türkçe çalıştır bari, nasıl hitap etmesi gerektiğini öğrensin,” dedi. Mustafa sessiz kalırken o sırada zil çaldı. “Hadi girin sınıflarınıza.”

Müdür bey bize arkasını döndüğünde, “Bir dihi ilmisin,” diyerek onu taklit ettim.

Mustafa boğazını temizleyerek bana döndü ve sol kaşını kaldırdı. “Eee? Kaç gibi geliyorsun ders dinlemeye?”

“Ebenin köründe,” dedim gülerek. “Tövbe ya Rabb’im.”

Onu arkamda bırakıp sınıfa doğru yol alırken beni takip etti ve söylenmeye devam etti. “Çıkışta bekle beni.”

Güldüm ve kalabalığa doğru yöneldim. "Yallah!"

Mustafa'nın güldüğünü işittiğimde istemsizce ben de güldüm ve ona bakmadan sınıfa girdim. *Bakınca ayrılamam ki ben. Kıyamıyorum la ona. Çok başka bir şey hissediyorum ona bakınca.*

Yedi saat ders işledikten ve yine canım çıktıktan sonra okulun uzakındaki durakta Mustafa'yı beklemeye başladım. Havalarda ısındı ha. Gelsin terli hava sahaları, gitsin canım kış ayları. *Ne mana bilmiyorum ama kafiye oldu.*

Mustafa uzaktan görüş alanıma girdiğinde sebepsizce sııttım. Millet, *deli mi bu kız*, der gibi suratıma bakmaya başladığında ben de, *sana ne be salak*, der gibi onlara baktım. Bir bakışla bir anlam oldum, vurdum onları. *Kızım Nida, sen dünyanın sekizinci harikasısın.*

Mustafa harika değil. O harika olamayacak kadar mükemmel. Şimdi siz kesin diyorsunuzdur; kızım madem çocuğa bu kadar hayransın, niye hiç yüzüne güzel laflar etmiyorsun?

Niye? Bir tarafları kalkmasın diye.

Bu kadar ince düşünceli olmam da ne bileyim, biraz şov bence.

"Çok beklettim mi?" diye sordu nefesini dizginlemeye çalışarak.

"Evet," dedim düz bir sesle.

"Valla mı?"

"Yalan mı söyleyeceğim?"

"Neyse, beklemiştin artık, yapacak bir şey yok," dedi gülerek. "Kızım, sen daha dersten çıkmamı bekleyemediysen yarın bir gün askere gittiğinde ne yapacaksın?"

Afalladım. "Askere mi?"

"Hı," dedi Mustafa gözlerimin içine bakarak. "Üniversiteden sonra giderim, olmadı okulu dondururum." *Bak ben bunu hiç düşünmemiştim ha.*

"Şey," dedim gözlerimi kısarak. "İç çamaşırı falan getireceğim değil mi sana?"

Mustafa beklemediğim bir anda kahkaha attığında kaşlarımı çattım. "Hapishaneye girmiyorum, askere gidiyorum," dedi.

“Askerlere de götürölüyor,” dediğimde gülüşü usulca silikleşti ve beni kolunun altına alıp önüne döndürerek ileri doğru yürümeye başladı. “Tamam, sen getir. Hatta şimdiden atkı falan örmeye başla bana.”

“Sen ciddisin?”

“Bunun yalanı mı olur? Tabii ki askere gideceğim,” deyip adımlarımızı izlemeye başladı. Onu takip edencesine ben de adımlarımızı izlemeye başladım.

“Sana boşuna *yığidim benim* demiyorum ben,” dedim gülerek.

Mustafa sessiz kalırken saçlarıma bir öpücük bıraktı ve geri çekildi. “Kolumun altındasın ama göğsümün içine sığsan oraya alacağım seni.”

“Kalbinin içindeyim zaten,” dedim hızla.

“Kalbimin içindesin,” dedi iç çekerek.

Omzumdan sarkan elini tuttum ve avuç içini öpüp geri çekildim. Mustafa şaşırda da bir şey söylemedi. Zaten şu okulu daha kaç kez birlikte gidip geleceğiz ki? Bırakın da tadını çıkarayım bari.

Eve geldiğimde telefonumu şarja taktım. Üzerimi değiştirdikten sonra yarın teslim edeceğim *Suç ve Ceza* kitabının özetini çıkarmaya başladım. Çizgili kâğıdın üzerine koyduğum beyaz kâğıdı seksen yerinden ataşla tutturarak yazmaya başladım.

Hiç duraksamadan iki sayfa kadar yazdıktan sonra elimin uyuştüğünü hissettim ve biraz mola vererek telefonuma uzandım.

Wifi’yi açtığımda Instagram’dan gelen birkaç tane mesajın olduğunu gördüm.

@gizlinumara:

whatsapptan kovsan instegramdan girerim.

@gizlinumara:

zaa!

Allah’ım sen sabır ver!

Nida:

Hasta mısın çocuk sen?

@gizlinumara:
sana hastayım.

Sinirle dişlerimi dudaklarıma sapladım.

Nida:
Yürü git lan hastaymış

Nida:
O değil de bir insan niye kullanıcı adını
gizli numara diye kaydeder?

@gizlinumara:
beni tanı diye.

Güldüm.

Nida:
Zahmet etmişsin ya. Böyle bir salağı nerede olsa tanırım.

@gizlinumara:
ilgimi çekiyosun sert kız napım?

Nida:
İlgine tükürürüm senin

Nida:
Kimsin lan sen?

@gizlinumara:
kibar olmayı öğretmedilermi sana?

Nida:
Okullarda insanlarla iletişim kurmayı
öğretiyorlar, tek hücrelilerle değil

@gizlinumara:
bu yönün o salak sevgilinin dikatini çekmiş olmalı. zekisin.

Nida:
Doğru konuş lan onun hakkında dingill

@gizlinumara:

ha yeri gelmişken biliyormu benimle yazıştığını?

Nida:

Ne yazışması bel

Nida:

Ağzına sıcıyorum senin farkında değil misin?

@gizlinumara:

bilse kızarmı?

Nida:

*Ona söylemeyeceğim. Ben senin hakkından gelirim.
Hadi defol gitt*

Mesajları yolladıktan sonra görmesini bekledim ve *görüldü* yaptığı an engeli bastım.

@gizlinumara adlı kullanıcıyı engellediniz.

Seni bir gün bulacağım oğlum ve bulduğum zaman bir kasa muz kışına saplayıp Ajdar'ın yanına yollayacağım.

Bir yeni mesajınız var!

“Nida?”

Annemin gür sesiyle başımı kapıya çevirdim. Sanki kapıda kadının yüzü.

“Ne?” diye karşılık verdim. *Yine kibarlık seviyem taş çatlatır cinsten hâllice tabii.*

“Ne deme, buraya gel!” dedi aynı tonda bağırarak.

Gözlerimi devirdim. “Yahu! İki mesaj atamıyoruz sevgilimize. Bu ne anasını satayım?” diye söylenerek Mustafa’yla olan konuşmamıza döndüm.

Nida:

Annem çağırıyor

A:

Git bak bakalım ne diyormuş müstakbel kayınvalidem

Nida:

Sen de ne meraklısın be

A:

Şşşt! Müstakbel kayınvalideme laf yok

Nida:

Ay tamam be iyi ki bir kayınvaliden var

Nida:

Pardon müstakbel olanındandı değil mi?

A:

İyi ki

“Kız gelsene, ne bağırttırıyorsun insanı?” diye tekrar ikaz ettiğinde yerimden kalktım ve Mustafa’yı mal gibi bırakıp telefonu kapattım.

Gerçekten de mal gibi bıraktım.

“Ne oldu?” dedim mutfağın kapısında dikilerek.

Annem ocağın başında çorba karıştırıyordu. “Şunu bir karıştırıver, başım ağrıyor, midem de bir kötü.”

“İyi misin kız?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Değilim dedim ya!”

“Ha?”

Annem başını sağa sola sallarken iç sesini duymamak elde değildi. *Lütfü, biz bu kızı yaparken neyi unuttuk acaba?*

Ne bileyim ben ya, yaparken yanınızda mıydım?

Evet, kendi kendime beyin fırtınası yaptıktan sonra annemin elindeki kaşığı aldım. Annem kenara çekilip köşedeki sandalyeye oturdu. Çorbayı karıştırdım ve bir süre sonra karıştırdığım yönün tersine karıştırmaya başladım. *Hayatıma heyecanlar katma serisi tüm hızıyla kaldığı yerden devam ediyor efendim. Çok seviyorum la kendimi. Her şeyden keyif alabiliyorum.*

“Düzgün karıştır,” dedi annem düz bir sesle.

“Yuvarlak karıştırıyorum, tencere yuvarlak ya?” dediğimde annemin bakışlarını kaçırmamak için omzumun üstünden ona baktım.

Yüzü anında ekşirken, “Bak zaten midem kötü, kusturmaya teşvik etme,” dedi.

“Gül diye dedim kız.”

“Kus diye olmasın o?”

“Yapma, anne. O kadar da kötü değildi,” dediğimde annem elini karnına koydu. Çorbayı karıştırmaya devam ederken kaşlarımı çattım. “Anne, git dinlen. Kötüsün gerçekten.”

“Çorba ne olacak?” diye sordu sıkıntıyla.

“Ya burada Nida Usta duruyor, sen sıkıntı yapma,” dedim güven vermeyen bir sesle. *Anne bakma artistlik yaptığımı, dibi tutar bu çorbanın.*

“Güvenemiyorum.”

“Ben de ama yapacak bir şey yok.”

Annemle uzun bir bakışmanın ardından ilk pes eden taraf o oldu. Elini karnına koyarak kalktı ve mutfaktan ayrıldı. Arkasından bakarken çorbaya geri döndüm ve bir şeyler mırıldanmaya başladım.

Bak biri kollarımda uyuyup gitmem diyordu, gitti.

Biri can verip de ölsem bitmez diyordu, bitti.

Yüreğim ses etmez inanır, sözler şerefsiz oldu.

Bu yolun sonu yok, ne olur söz verme sen de aşkım...⁸

“Aşkım mı?” diye bir ses duyduğumda kelimeler boğazıma dizildi.

Başımı usulca kapının ağzına çevirdiğimde babamın şüpheli bakışlarının esiri altına girdim. “Ne aşkı mı?” diye sordum şaşkınca.

“Ne bileyim, ben de sana soruyorum?” dedi babam düz bir sesle.

Bir sıcak bastı sanki kız. Yok be, çorbanın buharıymış o.

“Ha o mu?” dedim gülererek. “Şarkı sözü, baba. Yoksa ne aşkı? Tövbe estağfurullah... Ben ve aşk? O ne ya, yeniyor mu?”

“Ne aşkıymış? Hele bir duyayım...”

Ama babacığım, Mustafa Alp çok harika bir damat olur sana. Gel bir daha düşün. Kıyma be bize!

“Tamam, baba. Zaten benim derslerim var, ne aşkıymış?”

At yalanı ortaya, saçılın dört bir yana. Ulan Mustafa, sayende cehenneme VIP biletim hazır.

“Aferin, sene sonu göreceğiz, Nida Hanım. Geçen sene kaçan askerler, inşallah bu sene de kaçmaz.”

“İnşallah, babacığım.”

Babam sakince odasına giderken derin bir nefes aldım ve kaynayan çorbayı kapatıp odama kapandım.

Ertesi sabah okula gittim ve edebiyat dersinde çıkardığım özeti teslim ettim. Zil çalınca Selen bana döndü. “Kantine gidiyorum, geliyor musun?”

⁸Norm Ender’in *Sözler Şerefsiz Oldu* isimli şarkısından. (c.n.)

“Ne ısmarlıyorsun?” diye sordum sol kaşımı kaldırarak.

“Sakız,” dediğinde dudaklarımı sarkıttım. “Oha! Aşk olsun, o kadar büyük bir şey istemedim.”

Selen gülmeye devam ederken, “Şaka yaptım ya, gel tamam,” dedi.

“Ben de şaka yaptım zaten. Canım bir şey istemiyor,” deyip kollarımı sıranın üzerine, kafamı da kollarımın üzerine koydum. Selen bakışlarını üzerimden çekerken, “Peki,” demekle yetindi.

Sınıftaki erkekler arka sırada toplanmış, Ali’nin aldığı yeni telefonu incelerken büyük bir sıkıntıyla iç çektim.

“Ben biliyordum canının sıkıldığını.”

Duyduğum ses, yüzümde ani bir tebessüme yol açarken kafamı kaldırdım ve bana üstten üstten bakan Mustafa’yla göz göze geldim.

“Ya,” dedim sevinçle. *Lan ben niye NidaSu triplerine girmeye başladım?*

“Ya,” dedi Mustafa kafasını eğip yanıma oturarak. Sınıftaki birkaç kız ve erkeğin gözleri bizim üzerimizde toplandığında Mustafa’yı kolundan çekip iyice yanıma yanaştırdım. *Ne bakıyorsunuz be şam şeytanları?*

Mustafa kolumdan çıkmadan bana baktı. “Sıkıldım ve seni özlediğimi fark ettim. Ben de geleyim dedim.”

“İyi yapmışsın,” deyip gülümsedim.

“Eee? Ne yapıyordun?” diye sorduğunda kolundan çıkıp kafamı sıraya koyarak Mustafa’ya baktım. O da beklemeden aynını yapıp kafasını sıraya koydu ve bana döndü. O kadar tuhaftı ki sanki sadece ikimiz var gibiydik.

Gözleri benim şehrimdi.

O şehre bakınca içinde yaşayan her şey, herkes soyutlanıyor, sanki bir tek biz nefes alıyorduk. Sanırım artık Mustafa olmadan nefes alamayacağımı düşünüyordum.

Ulan, böyle şeyler bana çok ergen ve saçma gelirdi. Yani ne bileyim, onsuz nefes alamam gibi. Ama oluyormuş işte. Bazen tek bir nefesi iki ruh paylaşabiliyormuş.

Bunu seni severken anladım Mustafa. Bunu seni severek anladım.

Elleri alnımın üzerine giderken güldü. “Şimdi burada benim adım mı yazıyor?”

Güldüm ve ben de elimle onun alınına dokundum. “Şimdi burada benim adım mı yazıyor?”

İç çekti. “Yazmıyorsa biz yazarız, güzelim. Sıkıntı yok.”

“Ya benimsin ya kara toprağın diyorsun yani?” derken kıkırdadım ve elimi alnından çektim.

O ise parmaklarını saç tellerime dolayıp oynamaya başladı. “Aynen öyle diyorum.”

“Bir şey söyleyeyim mi sana?” dedim tedirgince. Kaşları çatıldı.

“Dün akşam babam, ‘*Aşk maşk yok, sadece derslerine odaklan. Bir duyayım öyle bir şey, görürsün sen.*’ dedi.” Sonra usulca fısıldadım. “Ne bok yiyeceğiz lan?”

“Damadının ben olduğumu bir bilse var ya, üzerime atlar lan,” dediğinde boş bir ifade belirdi suratımda.

“Nah!”

“Asıl sana nah! Ne demek aşk yok? Kaçırırım seni,” dediğinde gözlerimi büyüttüm.

“Höst!”

“Sahi, kaçır mısın benimle la?”

“Ciddi misin sen?” diye sordum ciddi ciddi.

“He.”

“Ne bileyim, oğlum? Hiç düşünmedim,” dedim gözlerimi kapatıp açarak. *Ulan, nerede yaşıyoruz sanki? Hiç düşünmedim ne? Tövbe tövbe.*

“Valla ben bilmem. Baban seni bana vermezse ben de kaçırırım.”

“Koca istiyorum koca, gel beni al,” dedim gülerek. Mustafa da gülmeye başladığında hafifçe kafama vurdu. “Geri zekâlı.”

“Salak.”

“Dana.”

“Orangutan.”

“Sana orangutan lan,” dedim düz bir sesle. Gözlerine baktıkça içinde kayboluyordum sanki. *Ya ben senin bakışlarını israf etmemek için gözlerimi bile kırpmam çocuk.*

Hoş geldin Nida Süreya.

Zil çaldığında gözlerimi devirdim ve yavaşça yerimden kalktım. O da beni takip ederken omuzlarını düşürdü. “Bana bak, sınıfta kızlarla konuşmuyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Ben konuşmuyorum, onlar konuşuyor,” dedi gülerek.

“Söyle onlara, *Nida yengeniz kızıyor*, de.”

“Nida yengeniz mi?” diye sorduğunda yüzümde büyüyen tebessüm yerini bir hayli keyifli bir ifadeye bıraktı.

“He, yenge.”

“Lan,” dedi iki eliyle yanaklarımı sıkarak.

“Mustafa, ne yapıyorsun ya?” dedim zorla. Gülmeye devam ederken yanaklarımı sündürmeye, ardından da kafamı sağa sola çevirerek benimle oynamaya başladı.

“Ay tamam, acıdı. Git artık,” dediğimde yanağımı serbest bıraktı ve çabucak öpüp geri çekildi. Elim yanağıma giderken gözlerimi büyüttüm. “Ne yapıyorsun ya?”

“Öptüm.”

“Essah mı?”

“He essah,” diyerek kapıya doğru yöneldi. Selen kapıdan içeri girdiğinde Mustafa’ya bakıp gözlerini irileştirdi.

Mustafa sınıftan çıkarken Selen elindeki krakerle yanıma geldi. “Enişte bey miydi o?”

“Ta kendisi,” dedim keyifle.

“Enişte de erik gibi kütür kütür maşallah,” dediğinde koluna vurdum. “Tövbe ya Rabb’im.”

“Tamam ya, Allah bir yastıkta kocatsın,” deyip krakerini sıranın altına koydu.

Valla artık bir yastık mı olur yoksa sıra mı olur bilemem. *Anam izin vermez be Ferat, bilmez misin?*

Okul çıkışından sonra eve geldim ve üzerimi değiştirip akşam yemeğine geçtim. Babam sakince yemeğini yerken annemle bakışıp durmaya başladılar. Çorbamdan bir yudum aldım ve ekmeğimi bölüp ağzıma attım.

“Söyleyelim artık,” dedi annem fısıltıyla.

“Neyi?” dedim irkilerek.

Babam derin bir nefes alıp bana baktığında kaşlarımı çattım. *Bu adam niye böyle bakıyor bana? Lan yoksa ben evlatlık mıyım?*

“Nida,” dedi annem sessizliği bozarken. Yüzümü ona doğru çevirdim ve gözlerine odaklandım. Annem dudaklarını ıslatıp geri çekti. “Sana bir kardeş yaptık.”

Ne?

Olduğum yerde kalakalırken yediğim mercimek taneleri boğazıma yapışmıştı.

“A-Anlamadım?” dedim sessizce kekeleyerek.

Annem, babamın gözlerine baktı ve derin bir nefes alıp bana döndü. “Hamileyim.”

Olamaz! Dünya henüz ikinci bir Nida’ya hazır değil.

Duyduğum şeyle bana bir kal gelirken annem gözümün önünde elini sallamaya başladı. “Kız?”

Aradığınız Nida’ya şu anda ulaşamıyoruz. Sesli mesaj da bırakmayın çünkü nah döner size!

“Kızım, ne oldu?” dedi babam. Yutkundum ve donuk bir suratla annemin yüzüne baktım. Ne yani, bana gülen dudaklar şimdi başkasına mı gülecekti? Bana bakan gözler şimdi başkasına mı bakacaktı? Beni büyüten cicikler şimdi başkasını mı büyütecekti?

Başkası dediğin kim la? Kardeşin salak kardeşin!

“Anne?” dedim şaşkınca. Annem dümdüz bana bakarken dudaklarımı araladım. “Bana sordunuz mu?”

“Neyi?”

“Kardeş istediğimi.”

“Tövbe estağfurullah,” dedi babam başını sağa doğru döndürerek.

“Kızım, o nasıl laf öyle?” deyip elini karnına götürdü annem. “Minnacık daha o.”

“Neycik?”

“Minnacık,” deyip kaşığı çorbasına daldırıp üzerinde kalan mercimek tanesini gösterdi. “Şu kadarcık.”

Allah’ım, annem iyice HuriyeSu triplerine girdi bile.

“Sevinmedin mi?” dedi babam.

Boş bir suratla babama bakarken, “Ha?” diyebildim.

“Ne bileyim,” dedim dudaklarımı büzerek. “Mercimek kadar bir şeymiş zaten.”

Lan ben az önce o mercimek tanesini dişlerimle ezdim. *Iyy! Şimdi kusacağım.*

Babamın eli annemin karnına giderken yüzüm müthiş bir şekilde ekşidi. *Sen de hoş geldin LütfüCan.*

“Neyse,” dedim sandalyemi geri itip ayağa kalkarak. “Allah analı babalı büyütsün.”

Nida:
Geliyor

İki dakika sonra *çevrim içi* oldu.

A:
Kim?

Nida:
Mercimek kardeş

A:
Anlamadım?

Nida:
Abla oluyorum

A:
Ne? Ne? Ne?

A:
Nasıl yani?

Nida:
Aynı tepkileri verdim

A:
Şimdi ben anlamadım. Sevindin mi sevinmedin mi?

Nida:
Bilmiyorum şimdilik araftayım şu an

A:

Müstakbel kayınvalidem ve kayınbabamın maşallahı varmış 🤲

Nida:

La resmen abla olacağım ben

A:

Acaba junior kayınçom mu olacak yoksa baldızım mı?

Nida:

Ne kadar salak salak sorular bunlar ya?

A:

Tamam bir sakın ol

A:

Eminsin değil mi Junior Nida yolda?

Nida:

Yok uzayda

Nida:

Geliyor diyorum, anam HuriyeSu triplerine girdi bile diyorum

A:

Ulan ben seninle evlenip çoluk çocuğa karışmanın hayalini kurarken Lüffü babacım benden hızlı davrandı

Nida:

Bana şu an moral lazım

A:

Seni anan benim için doğurmuş canım.
Hamurunu benim için yoğurmuş... Boş ver mercimeği

A:

Aha da buldum!

Nida:

Neyi?

A:

Junior Nida'nın cinsiyeti belli olunca annemlere söyleyeyim bana da kardeş yapsınlar

A:

Kerttiririz

Nida:

İkisi de kız olursa ne olacak?

A:

Tekrar deneyiniz ha ha!

A:

Hem senin için de değişiklik olur

Nida:

Ya ne demezsin

A:

*Hoş o zamana kadar kendi çocuğunu büyütürsün.
Ne güzel hem anne hem de abla*

Nida:

Ne evlenmesi ya?

A:

Ne demek ne evlenmesi? Topuklarına sıkarım kızım.

Nida:

Çıçu çıçu 😊

A:

E o zaman bir çeyreğimizi takarız

Nida:

*He sen elinde bir çeyrekle gel, bak gör bakalım
babam o çeyreği senin nerene takıyor?*

A:

Şaka yaptım

A:

Öğrenci insanız çeyreğe para mı yetişir?

Nida:

Yuhum geldi

A:

Niye?

Nida:

Aslında uykularımın kaçması gerekiyordu ama geldi işte

A:

İyi hadi git yat. Rüyanda beni gör

Nida:

Riyindi bini gir

Nida:

Saçma salak ilişki yaşamıyoruz oğlum

A:

Bak sen?

A:

Nasıl bir ilişki yaşıyormuşuz Nida Hanım?

Nida:

Rüyanda beni gör değil, rüyalarım ol da kâbuslarımı götür

A:

Sevgilim?

Nida:

Sevgilim?

A:

Bu sensin değil mi?

Nida:

He

A:

Yalan.

Nida:

Yallah

A:

Tamam inandım bu sensin

A:

Telefonu usulca bırak ve uyu. Sadece uyu tamam mı?

Nida:

Peki babacığım

A:

Kocacığım diyeceksin

Nida:

Nasip canım ya

Telefonumu kapatıp uykuya daldım ve ertesi güne uyandım.

Oha! Bir satır, sekiz kelimede sabah oldu!

Üzerimi giyindikten sonra odamdan çıktım. Annem mutfaktaki televizyonu açmış, karşısında çay içiyordu. *Bir plazma da tuvalete taksaydınız canlarım.*

“Gidiyorum ben,” dedim bıkkınlıkla mutfağın önünden geçerken.

“Gel bir buraya,” dediğinde duraksadım ve geri geri gidip anneme baktım. “Sen gerçekten istemiyor musun kardeş?”

“Ne diyorsun, kardeş?” dedim gülerек.

Annem bön bön bakıp yüzünü buruşturdu. “Doğacak kardeşine böyle espriler öğretme sakın, aman diyeyim.”

“Ha şu mesele,” dedim sanki bilmiyormuşum gibi.

“He o mesele,” dedi annem bana bakarak. Omzumu kapıya yasladım ve sinsice güldüm.

“Diyeceğim şu ki; umarım beni yaparken unuttuğunuz şeyi onda unutmamışsınızdır.”

Annem bana boş boş bakınmakla yetinirken gözlerini kısıp, “Nasıl konuşuyorsun sen?” dediğinde ondan önce davranıp, “Lütfü, biz bu kızı yaparken neyi unuttuk acaba?” diyerek kıkırdadım.

Annem ayağına uzandı ve terlik olmadığını fark edince dişlerini sıkı. Kahkaha atmaya başladığımda, “Terliğimi getir kız, kıcına atacağım,” dedi.

“Hadi ben kıçtım,” diyerek ona el salladım ve evden ayrıldım. Ya Rabb'im, inşallah doğacak mercimek kafalı bebek bana benzer, ablası gibi insanüstü bir varlık olur. *Sübhanেকে dinimiz âmin.*

Okula gittim ve her zamanki gibi tüm günü sıkıcı bir şekilde geçirdim. Öğle arası Mustafa'nın antrenmanı olduğu için görüşmemiştik. Teneffüs araları zaten ödemeli arama gibi anasını satayım. Çıkış zili çaldığında İstiklâl Marşı sırasına geçtik.

Mustafa'nın sınıfıyla aramızda üç sınıf vardı. En önde müdürüm hocamın dikkatini çekmemek için arkaya sıvıştım. Gözlerim Mustafa'yı bulduğunda yanındaki sarı yelloz kılıklı kız dikkatimi çekti.

Gözlerimle Mustafa'yı kendime çevirmeyi başardığımda dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı sertçe sağa salladım.

“Ne arıyor la o kız senin yanında?”

Kafasını sağa sola salladı. *Anlama sen anlama, ben senin ağzına etmesini bilirim.*

Önüme döndüğümde müdürüm hocam kapanmayan ceketinin zorla kapatmaya çalışıyordu. *Yahu! Bırak o düğmeyi, kapanmıyor işte zorlama.* “Ses bir iki ses,” dedi elindeki mikrofona. *Ne diyorsun abi? Çocukları pistten alalım de bir de istersen, tam olsun.*

Tüm okul sessizlik sağladığında müdürüm hocam konuşmaya başladı. “Biliyorsunuz ki havalar ısındı.”

He, valla öyle.

“Pazar günü tüm okul pikniğe gidiyoruz.”

Vay canına, ne kadar yaratıcı?

Öğrenciler hep bir ağızdan *yuppi, yehu* diye sevinmeye başladıklarında gözlerimi devirdim. *Lan sanki uzaya çıkacaksınız salaklar.*

“Hocam, kampa gidelim,” dedi önden bir çocuk.

Vay canına, bu daha yaratıcı!

“Biz sizin bildiğiniz okullardan değiliz. Ben daha kravatıma sahip çıkıyorum. Bu kadar öğrenciye nasıl sahip çıkayım?”

Bir anda ellerimi birbirine vurdurarak alkışlamaya başladım. Tüm okul bana dönerken, “Müdür gibi müdür be!” dedim.

“Tamam, kesin tantanayı,” dedi. “Pazar günü saat onda herkes burada olsun, otobüsler okulumuzun önünden kalkacak.” Ardından İstiklâl Marşı için saygı duruşuna geçtik.

Hadi bakalım. Gelsin mangallar, patlasın toplar.

“Tık tık tık.”

“Kim o?”

“Ben Mahmut, alo?”

Kıkırdadım ve omuzlarımı düşürdüm. “Mahmut kim?” dedi annem kapının arkasından. *Mercimek kardeş, annemin yediklerini yiyeceksin. Beynini değil.*

“Anne benim, aç kapıyı ya,” diyerek homurdandım. İki saniye sonra kapı açıldı. Belki daha fazladır bilmiyorum. *Ne bileyim lan ben, kum saati miyim?*

“Şükürler olsun Ya Rabb'im,” dedim ellerimi havaya kaldırıp anneme bakarak. Annem yine üç numaralı bakışını atıp beni ciddiye almadı. Her zamanki gibi. *Almayın zaten, ben bile kendimi ciddiye almıyorum.*

Sırtımdaki çantayı sanki gülle atıyormuşçasına halının üzerine atıp ayakkabılarımı çıkardım.

“Hayırdır? Maç yapmaya mı gidiyorsun? Ne bu Mustafa hâlleri?”

Gözlerim anında kocaman olurken olduğum yerde kalakaldım ve anneme baktım.

“M-Mustafa mı?” diye sordum kekeleyerek.

“Kız ne bileyim, öyle aklıma gelince söyleyeyim dedim. Ne bileyim Mustafa kim?” derken dudaklarını sarkıttı. *Ayol, damadın o senin. Ne demek ne bileyim ben?*

Annem kapıyı kapattı ve salona doğru yürümeye başladı. Ayakkabılarımı nihayet çıkardım ve rafın üzerine koyup onu takip ettim. “Pikniğe gidiyoruz biz,” dedim. *Konulara girme şeklim, o sarı yelloza dalma şeklimle kapışır.*

“Kiminle?”

“Okulla birlikte, pazar günü,” dedim anneme bakarak. Eline aldığı kumandayla bilmem kaçınıcı bölümünün yayınlandığı diziyi açtı. Göz ucuyla ben de baktım. “Abo!” dedim istemsizce. “E bu kız geçen bölüm ölmüştü.”

“Yok yok, kız tam morga girdi. Sonra bir anda hortladı.”

“Anne, Allah aşkına kapat şunları ya! Hayır o değil, mercimek kardeşim de görür etkilenir maazallah. Doğarken *Beni Affet* diye bağırır sonra.”

“Mercimek kardeş mi koydun adını?”

“Ne koyayım? Cinsiyeti bile belli değil, ne koyayım?”

“Allah seni alsın,” deyip tekrar entrika harikası mükemmel diziye geri döndü.

“Ölmemi mi istiyorsun yoksa? Ha ben ölünce hemen yenisi de hazır zaten, oh valla,” dedim.

Annem, “Tövbe estağfurullah,” diye söylenmeye başladığında güldüm. *Sinir etmeyi çok seviyorum. Özellikle de seni HuriyeSu.*

“Ne yapacağız pikniğe? Kurabiye, poğaça?” dediğinde omzumu silktim.

“Kız salla, iki mısır patlat, olmadı çekirdek falan götürürüm,” deyip sııttım. “Sınıfta enayi bol, onlardan otlanırim.”

Yine dâhiyane bir zihinle baş başasınız efendim.

“Olur mu hiç öyle şey?” dedi düz bir sesle. “Kurabiye falan yapalım.”

“Aman, boş-” Bir dakika, bir dakika? *Mustafa Alp'im aç kalmasın ama değil mi?* Hatta benim elimden başka kimsenin yemeklerini bile yemesin. Yoksa tıkarım boğazına. *Yaparım bilirsiniz.*

“Aaa! Bak unuttum sana söylemeyi,” dedim yalancı bir tebessümle. “Alev Hocacığım derslerde bana bağırıyor artık.” *Çünkü onu dinlemiyorum.* “Ben de bu güzel hatırı için ona kurabiye ve sigara böreği yapacağım.”

“E yapmışken tüm sınıfa yapalım,” dediğinde başımı sağ tarafa çevirdim.

“Ya anne, ne meraklısın milleri doyurmaya?”

“Sen de onlarınkinden yiyeceksin ama,” dediğinde sessizce gülümsedim. *Yok canım anam, ben kendi hazırladığım şeyleri Mustafa ile birlikte yiyeceğim.*

“Ben yerim, sen bana ne bakıyorsun?” deyip ses tonumu bilerek artırdım. “Sen mercimek kardeşimi besle. Boş ver gerisini.”

Annem gülerek elini karnına götürdü. “Oy anasının mercimeği, fıırını.”

Huriye Hanım, ne yapıyorsunuz Allah aşkına?

Daha fazla anne bebek arasına girmeden odama kaçtım. Cebimden telefonumu çıkardım. Anında WhatsApp'tan bildirimler gelmeye başladı.

A:

Selam güzellik?

Nida:

Kimdi o sarı şam şeytanı?

A:

Allah aşkına kaç tane sarı şam şeytanı gördün?

Nida:

Bugün gördüm bir tane. Senin yanındaydı.

A:

Kıskançlık yaptın anladım hatta hoşuma kaçtı ama ben ne yapabilirim yani? Kızı mı itekleseydim?

Nida:

Adı ne o kızın?

A:

Buse

Nida:

Bak adını da biliyor şimdi döveceğim seni

A:

Kızım dört yıldır aynı sınıftayız la

Nida:

Ne alaka?

Nida:

Ben hâlâ bizim sınıftaki en arkada oturan çocuğun adını bilmiyorum

A:

O da senin mallığın

Nida:

Sensin MAL

A:

Senin malın

Nida:

Evet benim malım

Cümle yanlış anlamaya tamamen kapalıdır.

A:

Sevgilim?

Nida:

Hı?

A:

Oh be ayrılmamışız

Nida:

Ya bak çocuk ayarlarımla oynadın yine

Nida:

Neyse asıl meselemize gelelim

Nida:

Geliyorsun değil mi pikniğe?

A:

Evet geliyorum tabii ki

Nida:

Gidelim bakalım

Konuşmadan çıktım ve banyoya girdim.

Ertesi gün mutfakta vakit öldürüp kurabiye yaptım. Akşam olduğunda sigara böreklerini sarıp sabah için kızartmaya hazır hâle getirdim. Annem de bana bir poşet mısır patlatmıştı. *Sınıftaki kromozom tayfa için.*

Yattım, kalktım sabah oldu. *Dudu Peri, zamanı bir gün ileri mi akıttın kız? Bu ne hız böyle?*

Kafiye yapmak bir sanat artık senin için Nida Hanım. Ve sen sanatsalsın.

Üstüme garip desenlerin dans ettiği siyah bir tişört; altına da mavi, dar kotumu giydim. Kendi kendime söylendikten sonra çantamı da elime alıp mutfığa gittim. Sabah kızarttığım börekleri dondurma kabına koyup çantamın en dibine yerleştirdim. Onun üzerine de kurabiye-leri koydum. Mısır poşetini de özensizce çantamın içine atıp fermuarını

çektim. Kulaklığım ve su şişemi de kontrol ettikten sonra evden ayrıldım. Hava sıcaktı... Hava çok sıcaktı.

Okulun bahçesine girdiğimde Mustafa bankta oturmuş beni bekliyordu. Beni görünce gülümsedi, ben de o sırada okulun önündeki otobüslere baktım. “Tur şirketi mi lan bu? Bu kadar otobüs ne arıyor burada?”

“Sana da günaydın,” dedi bıkkın bir tavırla.

Gözlerimi ona çevirdim. “Ha, günaydın.”

“Nida,” dedi Selen elini sallayıp yanıma gelerek. *Mübarek tatile gidiyoruz sanki, bavul hazırlasaydın güzelim.*

“Ne getirdin?” diye sorduğunda, “Mısır,” dedim.

“Sadece mısır mı?”

“Hı.”

“Sen ne yaptın?” diye sordum.

“Kısır, börek, patates salatası, gözleme falan.”

Gözlerimi büyüttüm. “Bence sen pikniğe gelme, buradan direkt bir altın gününe geçiş yap valla.” Mustafa güldüğünde Selen bakışlarını kaçırdı. Gülüşümü bastırdım ve tekrar dudaklarımı araladım. “Neyse ya, hadi gidelim.”

Selen başını salladı ve otobüse doğru ilerlemeye başladı. Mustafa’ya döndüm. “Sınıf sınıf mı gideceğiz?”

“Muhtemelen öyle görünüyor,” dedi sessizce.

Alev Hoca bize seslendi. “Çocuklar, hadi gidiyoruz.”

Ona döndüğümde garip bakışlarım üzerinde toplandı. “Topuklu ayakkabı mı giymiş o?”

Mustafa’nın gülme sesini işittim. “Ormana gidiyoruz la, kadın topuklu giymiş cidden.”

“O da onun serseri serbest stili.”

Mustafa kendi sınıflarının olduğu, ben de kendi sınıfımızın olduğu otobüse bindim. Selen ve ben en arkada bir yere oturduk ve sınıf sayımını bekledik. O sırada telefonum titredi. Gelen bildirimin Instagram’dan olduğunu gördüm ve alnımı kırıştırıp üstüne tıkladım.

@gizlinumaral:

özledinmi?

Ay bu geri zekâlı hâlâ yaşıyor mu?

Nida:

Ölüyorum aşkından

@gizlinumaral:

bende geliyorum pikniye.

Nida:

Bok mu var?

@gizlinumaral:

sen varsın.

Nida:

Kimsin ya sen?

@gizlinumaral:

bugün kim olduğumu öğreneceksin.

Nida:

Öğrendiğim zaman seni ellerimle boğacağım

@gizlinumaral:

ajdarı görmeden ölmek istemiyorum.

Nida:

Geber

@gizlinumaral:

salak sevgilinin haberi yok değilmi hala?

Nida:

Neyden haberi yok mu?

Nida:

Bana bak muz sapığı

Nida:

*Haddini aşma yoksa ben seni bir
aşarım görürsün sen o zaman*

@gizlinumaral:

bana hava hoş.

Nida:

Engelleyeceğim

@gizlinumaral:

bir daha hesap açarım.

@gizlinumaral:

zaa!

Allah'ım iğrenç birisi bu.

Nida:

Mesajlarına cevap vermeyeceğim

Karşılık vermesini beklemeden engelledim ve açık kalan internetimi kapattım. Alev Hoca yoklamayı aldıktan sonra şoför beyin izniyle bizim kromozom tayfa şarkı açtılar.

“Tavukları pişirmişem, hacıyı da çarşıya göndermişem...”

Şimdi kusacağım galiba.

Yüzümü buruşturdum ve kulaklığımı takıp önüme gelen ilk rap parçasını açtım. Selen de onlara ayak uydurduğunda müziğin sesini açtım ve gözlerimi kapatıp otobüsün hareket etmesini bekledim. Otobüs hâlâ hareket etmediğinde kaşlarımı çattım ve gözlerimi araladım. Mustafa karşımda duruyordu. Şaşkınlığım artarken müziğin sesini kısıp kulaklığımı çıkardım. “Ne işin var burada?”

“Yoklama alındı, ben de hemen buraya kaçtım.”

Gülümsemem genişlediğinde Selen'e döndüm. Selen durumu fark ettiğinde derin bir nefes alıp Mustafa ve bana baktı. “Neyse, ben önlere gideyim bari.”

“Kusura bakma ya,” dedim.

Kulağıma doğru eğildi. “Sevenleri ayırmayalım.”

Bir şey söylemeden gülümsedim ve geçmesi için ona müsaade ettim. Mustafa cam kenarına oturdu ve kendini kamufle eder gibi usulca

yanıma çöktü. Kendimi nedensizce onu izlerken bulmuştum. Gözlerimiz birleştiğinde kaşlarını yukarı doğru kaldırdı ve sıırttı. İ çekip kulaklığımın tekini ona uzattım. “Gel kaybolalım.”

“Kimse bulamasın bizi,” deyip kulaklığı aldı ve kulağına taktı. Gülmsemem genişlediğinde gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım. Mustafa eliyle başımı omzuna düşürürken gözlerimi çabucak araladım.

“Bu sahneyi ne zamandır hayal ettiğimi bilemezsin,” dedi sessizce.

“Hayaller gerçek oldu o zaman,” dedim ve gözlerimi kapatıp müziğı açtım.

*Arkana yaslan sadece dinle,
Her şeyi boş ver bu şarkı çalsın.
Bir kere olsun kalbini dinle,
Kuralları bırak sınıfta kalsın.*

*Sensizlik ve de sessizlik bak,
Duyup da kabul edemediğın bir yankı.
Unutmak mı? Salla bu densizlik,
Seni sever mi olsa kalbin aklı?**

Bir saat kadar süren bir otobüs yolculuğunun ardından ağaçlarla dolu yemyeşil bir alana gelmiştik.

Herkes sınıf sınıf ayrılırken ben de yanlarına gittim. Masaların üzerine bırakılan börekler, çörekler iştahımı kabartsa da bunu biraz erteledim. Çantamdan çıkardığım mısır poşetini bir kenara fırlatıp Alev Hoca’ya döndüm.

“Hocam, benim canım pek bir şey çekmiyor.”

“Acıkırsın birazdan, daha yemek yemeyeceğiz zaten. Sohbet falan ederiz,” dedi.

“İyi peki. Ben buralardayım o zaman.”

“Kaybolma sakın.”

“Tamam, hocam. Kaybolmam,” dedim ve Mustafa’nın yanına gittim.

*Norm Ender’in *Sadece Dinle* isimli şarkısından. (e.n.)

“Hadi gidelim.”

“Nereye?” diye sorduğunda, “Hiç, müdürüm hocama hâl hatır falan sorarız belki diye düşündüm,” dedim.

“Açım ben,” dedi homurdanarak. Sınıflarındaki kızlar getirdikleri şeyleri masaların üzerine koyarken onlara iğreti bir bakış attım. “Ben seni doyururum, yiğidim,” deyip koluna girdim.

Öğrencilerden biraz daha uzağa gidip büyük bir ağacın altındaki banka oturduk. Çantamı bankın üzerine koydum, sonra da içindeki dondurma kabını ve kurabiyeleri çıkardım.

“Bunlar ne la?” diye sordu Mustafa neşeli ve şaşkın bir sesle.

“Bize yaptım. Senin başkalarının yaptığı şeylerden yemene izin verecek göz var mı bende?”

“Yok valla,” deyip sigara böreğinden bir ısırık aldı. “Tamam, evlenelim hadi.”

Lacivert tişörtü ve onun altına giydiği siyah kotu ile tipi konuşuyordu mübarek. “Ayrıca sen niye bu kadar yakışıklı oldun ki?” diye sordum sessizce.

“Sen beni bir de damatlıkla gör,” dediğinde öksürdüm.

“Görürüz inşallah,” deyip geçiştirdim ve çantamın içine sakladığım, bizim sınıftan arakladığım bir litrelik kolayı masanın üzerine çıkardım.

“Sevgilin seni aç bırakmayacak, rahat ol.”

“Ona ne şüphe,” derken sııttım ve kolaları bardaklara koymaya başladım. Birlikte sakın bir yemek yedik ve oturduğumuz yerden kalkıp biraz uzaktaki geniş gölge kısıma geçtik. Ellerimle bağdaş kurduğum bacaklarımı sararken başımı Mustafa’nın omzuna koydum.

“Bir şey diyeceğim,” dedim sakince.

“Hı.”

“Olur da bir gün ayrılırsak,” dediğim anda sözümü kesti.

“Olmayacak öyle bir şey.”

“Ya mesela diyorum,” deyip derin bir nefes aldım. “Başka birini sever misin?”

“Senin yasını tutacak değilim herhâlde,” dediğinde başımı omzundan kaldırdım ve gözlerine baktım. “Ne diyorsun la?”

“Ne demek ne diyorsun la? Bana kız mı yok?” dediğinde koluna çimdik attım.

“Acıdı!”

“Acısın, acısın,” dedim sinirle. “Yazıklar olsun sana,” deyip diğer tarafa döndüm. Mustafa bir süre bekledi ve sonra bana arkadan sarılarak çenesini boynuma gömdü. İçim bir tuhaf oldu. *Yapma çocuk şöyle şeyler.*

“Seni bırakmam, beni bırakmana da izin vermem. Ayrılık lafı, o güzel dudaklarına yakışmayan tek şey.”

Gözlerimi kapattım: “Aferin.”

Gülümsediğini hissettiğimde gülümsedim. Beklemediğim bir anda yanağıma yumuşak bir öpücük bıraktı ve hızla kendini geri çekip bağırdı. “Ananı...”

“Ne oldu?” dedim irkilerek. Mustafa ayağa kalkmış bacağına bakıyordu.

“Böcek girdi galiba,” deyip pantolonunun fermuarına uzandı. Gözlerimi hızla büyüttüm. “Ne yapıyorsun ya?”

“Kızım ısırıldı herhâlde,” deyip fermuarını aşağı indirmeye başladı. Vakit kaybetmeden arkamı döndüm.

“Isırmış mı?”

“Bakıyorum daha,” dedi sıkıntılı bir sesle. Olduğum yerde sayarken telefonum titredi. Açıp baktığımda bilinmeyen bir numaradan olduğunu gördüm.

0532.....:

Yüz metre ilerideki deponun arkasına gel.

0532.....:

Ben gizli numara ama artık değil.

0532.....:

Tek başına gel yoksa başına ömür boyu bela olurum.

Kalbim sıkışmaya başladığında nefesimi doğru bir oranda tutmaya çalışıp dudaklarımı araladım. “Benim çişim geldi. Bir tuvalete gideyim ben.”

“Tamam, az bekle. Beraber gideriz,” dedi arkamdan.

“Yok, ben gider gelirim hemen,” dedim ve bir şey söylemesini beklemeden yanından ayrıldım. Biraz yürüdüğüm zaman sözünü ettiği depo görünmeye başlamıştı.

Adımlarım yere çivileniyordu sanki. Deponun önüne geldiğimde derin bir nefes aldım ve sağ tarafa doğru yöneldim.

“Buradayım,” diye bir ses duyduğumda gözlerimi irileştirip sesin sahibine baktım.

“Sen?” diye sordum afallamış bir şekilde.

“Ben,” deyip oturduğu kesik ağaç gövdesinden kalkarak bana doğru yürüdü. “Hasan.”

“Ben de Hüseyin.”

Karşımda benimle aynı boylarda kızıl, kısa saçlı, çilli bir çocuk vardı. *Çocuklar Duymasın, Havuç?*

“Zaa,” dedi gülüp yanıma doğru yürümeye devam ederken.

Kaşlarımı çattım ve ona sert bir bakış attım. “Sen kimsin lan?” Çocuk yüzündeki pişkin ifadeyi büyütürken ona kurşun atar gibi bir bakış attım. “Kimsin oğlum sen?”

“Gizli numara,” dedi sakın ve rahat bir şekilde.

“La salak mısın? Ne gizlisi?”

“Ha sen soy ağacımı istiyorsun?” dediğinde yarım ağız güldüm.

“Sanmıyorum. Senden bir başlasak ta dedene gidene kadar girmedim günah kalmaz.”

Çocuk benimle bakışmaya devam etti. Adımlarını büyütürken yere dökülen birkaç yaprağın çıkardığı ses kulaklarımı rahatsız etti. Olduğum yerde mihlanmış gibi beklerken çocuk tam karşımda durdu ve başını hafifçe sola yatırıp gülümsedi. “Nasılsın?”

Ha?

“Mustafa bak, buradalar işte. Görüyor musun sevgilinin yaptığını,” diye bir ses işittiğimde alnımı kırıştırıp sesin olduğu yöne doğru döndüm.

Osuruk çiçeği?

“Ne oluyor lan burada?” diye sordu Mustafa.

Yönümü tamamıyla ona doğru çevirdim ve dudaklarımı ıslatıp geri çektim. Ama arkamdaki havuç kılıklı şeytan benden önce davrandı. “Konuşuyorduk.”

Gözlerimi sertçe kapatıp açtığımda Mustafa çoktan ileri doğru adım atmış, çocuğun üzerine yürümeye başlamıştı. “Ne konuşması? Ne diyorsun lan, yavşak herif?”

“Sevgiline sor. Günlerdir benimle mesajlaşıyor.”

Mustafa’nın keskin bakışları anında beni buldu. Şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. “Hayır ya,” deyip sinirle çocuğun kafasına vurdum. “Sen bana gizliden mesajlar atıp durdun, engelledim ama yine hesap açtın. Ben sana düzgün bir karşılık verdim mi?”

“Verdin, evet,” dedi keyifle.

Mustafa beni geriye doğru iterken çocuğun yakasını kavradı. “Ne istiyorsun lan sen benim sevgilimden?”

“Sevgilin bana yazıyordu,” dediğinde dudaklarım rögar kapağı gören masum köylü gibi açıldı. “Ha?”

“Hadi lan,” dedi Mustafa çocuğu sarsarak. “Nida asla öyle bir şey yapmaz.”

Yiğidim benim, nasıl da tanır beni?

“Mesajlaştı ama benimle,” dedi gülerek.

Mustafa sinirle dudaklarını birbirine bastırdı. “Doğru konuş. Ayrıca eminim mesajlaşmamış, ağzına sıçmıştır senin. Tanıyorum lan ben onu, sana mı inanacağım?”

Mustafa, seninle hemen şu an evlenebiliriz ama önce matematik dersini geçmem lazım yiğidim.

Yönümü osuruk çiçeğine doğru çevirdiğimde tırnaklarını yemekle meşguldü. Kaşlarını çatarken alnım kırıştı. Bir dakika? Tabii ya! Ellerimi yumruk yaptım ve kızın yanına yürüyüp önünde durdum. “Sen yaptırdın, değil mi?” diye sordum tehditkâr bir sesle.

Tırnaklarını ağzından çekti. “Ne diyorsun sen be?”

“Bana bak,” dedim sol ayağımı öne çıkartarak. “Ayağını denk al. Senin başının altından çıktı tüm bu ucuz roman klişeleri, biliyorum ben.”

“Salak mısın kızım sen?” dediği anda geriye doğru ittirdim onu.

“Mustafa sana kalacak sandın, değil mi?” diye sordum sinirle.

“Kafayı mı yedin?” diye cırladı. Kızgınlığım devam ederken Mustafa beni belimden kavradı ve havaya kaldırarak arkasına aldı. *Uçtum la bayağı.*

O sırada yüzümü havuç kafalıya çevirdim. “Hadi itiraf et sen de oyun olduğunu!”

Ne itirafı? Havuç neyi itiraf edecek Firdevs Hanım?

“Söylesene, oğlum? Ajdar dinlerken iyi ama,” dediğim anda dudaklarını büzdü.

“Abla, Ajdar deyip durma Allah aşkına! Ben Eminem dinleyen bir insanım, Ajdar ne ya?”

Abla mı?

“Şimdi de abla mı oldu lan?” dedi Mustafa sertçe.

“Evet. Ben daha dokuzuncu sınıfım, abi.”

Çocuğun yüzüne tükürdüm. “Püü sana! Utanmadın mı hiç?”

Çocuk sıkıntıyla nefes alıp verdikten sonra osuruk çiçeğine döndü. “Mecbur kaldım. Para karşılığı seninle oynamamı istedi.”

Mustafa ve ben aynı anda kıza bakarken bakışlarını kaçırmaya başladı. Mustafa sakince, “İyi de ne alaka lan?” diye sordu.

Kız dudaklarını aralamadan öne atıldım. “Ben sana söyleyeyim ne alaka olduğunu: Bu salak sana âşıkım,” deyip kıza ters bir bakış attım. “Aşkına başlarım onun ha!” Mustafa’nın şaşkın gözleri büyürken, “Benim başıma bu veledi yollayıp bizi ayırmaya çalışmak istedi. Ama,” dedim ve sol kaşımı yukarı doğru kaldırarak kıza baktım. “Cevabını aldı tabii.”

“Bittin kızım sen,” dedi ağlamaklı bir sesle. Gülümsedim. Kız bir süre bize baktı, sonra da homurdanarak arkasını döndü ve gitti. Havuç suyu bana dönerek, “Abla kusura bakma tekrar,” dediğinde Mustafa, “Defol git lan! Bir daha görmeyeyim seni,” diyerek onu azarladı.

Çocuk usul usul yanımızdan uzaklaşırken Mustafa’ya döndüm. Bakışları donuktu, suratı gibi. “Mustafa?”

“Bana niye söylemedin?”

“B-Ben,” dedim afallayarak. “Ciddiye almadım çocuğu, yani...”

“Ciddiye almadın, öyle mi?” dedi kaşlarını yukarı doğru kaldırarak. “Çocuk seni buraya kadar getirmiş. Ya sana bir şey yapsaydı? O zaman ne olacaktı, Nida Hanım?”

“Ama olmadı,” dedim hızla.

“Ya olsaydı?” diyerek tekrarladı. “Neyim ben burada, çam kazığı mı?”

“Özür dilerim, sana söylemeliydim,” dedim kısık bir sesle.

“Dileme,” dedi düz bir sesle. “Ve bir süre konuşma benimle.”

“Ne demek bir süre konuşma benimle?” dedim gözlerine bakarak. Bana bakmıyordu. “Hiç mi konuşmayayım yani?”

Asık suratı gevşer gibi olurken, “Tamam, azıcık konuşabiliriz,” dedi. Kendime hâkim olamadan gülümsedim.

“Güldürme, ben ciddiym,” dedi bana dönerek.

“Ciddi olmak sana yakışmıyor,” dedim sessizce. Gözlerinin içine bakıp güldüm. O da gülmeye başladı ama sonra hemen toparladı. “Bak ben ciddiym. Sen de bunu anla, tamam mı? Senin bana olan bu güvensiz...”

“Güvensizlik mi?” diye sordum şaşkınca. “Ulan, ben Selen’e bile söylemediğim sırları sana söylüyorum. Ne güvensizliğinden bahsediyorsun sen?” Mustafa sustuğunda, “Ya valla böyle olsun istemedim,” dedim.

“Konu tartışmaya kapalı, bir süre konuşmayalım. Ama kırgın olduğumu bil.”

“Yapıştıırım ben o kırılan yerleri.”

“Kalbimi nasıl yapıştıracaksın?” diye sorduğunda köpek yavrusu gibi ona alttan alttan baktım.

“Öperim orayı.”

Mustafa önce düz bir bakış attı, sonra gözleri kısıldı. “Bak şirinlik yapma yoksa yiyeceğim ağzını burnunu ha,” diye mırıldandı.

“Valla mı?” dedim tüm ambiyansın içine ederek.

Ellerini havaya kaldırdı ve beni arkasında bırakıp ilerlemeye başladı. Onu takip ettim. Adımlarım hızlıydı.

“Barıştık mı?”

“Bir süre konuşmayalım dedim ya!” dedi bağırarak.

“Tamam, iki dakika oldu bile.”

“Nida, Allah aşkına ciddiye al beni.”

“Tamam.”

“Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

“Allah razı olsun.”

“Dostlar sağ olsun,” dediğimde ikimiz de duraksadık. Bana dönmeyen omzunun üstünden gözlerime baktı.

“Ay pardon, hatlar karıştı.”

“Ya Rabb'im, nelerle uğraştırıyorsun,” diye homurdanarak yürümeye devam etti.

Piknik sona erdiğinde ayrı otobüslerle gitmiştik. Canım o kadar sıkılmıştı ki otobüsün içinde bağıra bağıra, “*Tavukları pişirmişem, hacıyı da çarşıya göndermişem,*” diyenleri bile duyamamıştım.

Eve geldim ve annemin sorularını yarım ağız cevaplayıp odama kapandım. *Arayı soğutma Nida.* Aynaya baktım. *Senin bu kıyafet konulamaz caziben, Mustafa'yı yumuşatır güzelim. Durma, kalk ve ona mesaj at.*

İçimdeki sesin gazına gelip ona mesaj attım.

Nida:

Kūs müyüz hâlâ?

İki dakika sonra *çevrim içi* oldu. Mesajımı gördü ama yazmadı.

Nida:

O mavi tiki bir yerine sokmadan bana cevap ver lan

A:

Hem suçlusun hem de tehditçi

Nida:

Ben Sadettin Teksoy sokarım 😊

A:

Ok

Nida:

Gülsene la

A:

Komik değildi

Nida:

Ya bak haklısın tamam mı?

Nida:

Sana söylemem lazımdı ama Sıçan Mert olduğunu
düşündüm, bu yüzden de ciddiye almadım

Nida:

Hem sen onunla kötüsün elinden bir kaza çıksın istemedim

A:

Senin için elimden bir kaza bile çıkmayacaksa
ben niye yaşıyorum o zaman?

A:

Ayrılalım?

Nida:

Ağzına sıçarım otur lan oturduğun yerde

A:

Ehehe!

A:

Nasılmış Nida Hanım? İnsanın yüreğine iniyormuş değil mi?

A:

Ayrıca trip atmak zevkli bir şeymiş.
Daha önce niye denemedim ki ben?

Nida:

Ben zevk almıyorum ama biliyor musun?

Nida:

Sen bana kūsünce kalbim acıyor ♥

A:

Acımasın kalbin. Öptüm orayı 🤪

*İşte bu! Mustafa, sen çok güzel bir çocuksun. Ne olursa olsun bana kıya-
mıyorsun.*

Nida:

Barıştık mı yani?

A:

Düşünmem lazım

Nida:

Bak dellendirme beni

A:

Zaten delisin

Nida:

Senin delin

A:

Benim delim

Nida:

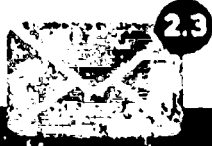
Sevgilim?

A:

Efendim?

Nida:

Oh be barışmışız

Bir yeni mesajınız var!

“Anne!”

“Ne var?”

“Anne!”

“Kız ne bağırp duruyorsun?”

“Anne!”

“Ya sabır!” diye bağırdığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Tuvalet kâğıdı bitmiş, versene bir top.” *Evet, şu an tuvaletteyim.*

“Neredesin?” diye sordu yüksek sesle.

Gözlerimi devirdim. “Çatıya çıktım, yukarıdan insanların üzerine işemek nasıl olurmuş diye merak ettim. Onu test ediyorum,” deyip ses tonumu düzleştirdim. “Tuvaletteyim, nerede olacağım kız?”

Annemden bir süre ses gelmediğinde koridordaki dolabın kapandığını duydum. Muhtemelen bana tuvalet kâğıdı getiriyordu. Adım sesleri yaklaşıncı tuvaletin kapısını usulca tıklattı.

“Kim o?” dedim gülmemeye çalışarak.

“Tuvalette bile saçmalıyorsun,” deyip devam etti. “Ayrıca tuvalette konuşulmaz.”

“Tuvalet kâğıdı bitmiş. Nasıl haber verecektim, anne? Dumanla mı?”

“Kapıyı tıklatsaydın.”

“He,” dedim boş verir gibi. “Üç kere tıklatınca suyu aç, dört kere tıklatınca cam aç.”

“Beş kere tıklatınca da...” deyip sertçe kapıya vurdu. “Kız ben de gelmiş seninle burada muhabbet ediyorum. Al şunu da okula git hadi. Geç kalacaksın,” deyip kapı aralığından tuvalet kâğıdını bana uzattı. Aldığım gibi de kapıyı kapattım. “Hayır, sabah sabah ne yedin de ne çıkartıyorsun?” diye söylenerek uzaklaştı.

Ne bileyim ben? Mideme sormam lazım.

Her neyse, yine harikulade bir sabaha uyandım ve kahvaltımı yapıp okula gittim. İlk ders boştu. Oh oh, burama da boş, şurama da boş. Gerçi bana her ders boş.

Selen yeni aldığı kitaba başlarken ben de arkama yaslandım. Sınıfın erkekleri de uzuneşek oynamaya başlamışlardı. Şişman Zeki yastık olurken diğer XY kromozom tayfa da kuyruğa girmişlerdi. Tüm gün lise günlüklerime aksiyon dolu bir geçmiş daha kaydedip sayfayı kapattım.

Okul çıkışı Mustafa ile birlikte eve doğru yürümeye başladık. Kolunu boynumun üzerinden atarak beni kendisine yapıştırdı.

“Yarın matematik sınavım var,” dedim bitkin bir hâlde.

“Çalış o zaman,” dediğinde ona göz ucuyla baktım. “Ne?” dedi şaşkınca.

“Çalışıyorum ama kafam basmıyor,” derken ona sevimli sevimli gü-lümsedim. “Belki sen...”

“Tamam başımın belası tamam. Yardım ederim ben.”

“Canını yerim senin,” dedim sevinçle.

Mustafa sesli bir şekilde gülerken omzumdan aşağı sarkan elini tuttum ve parmaklarımızı kenetledim. “Yalnız tamam iyi hoş da... İleride üniversite sınavına girdiğin zaman ÖSYM Baba kapının önüne koyar seni ha,” dedi ciddi bir sesle.

“Hı,” dedim uzatarak. “Ben de çatıdan atlarım.”

“Hı,” dedi taklidimi yaparak. “Bok atlarsın.”

“Uçarım o zaman.”

“Ben sana kanat olurum,” dedi. Duraksadım. *Mustafa Alp Bey, edebiyat yapmadan önce haber veriniz lütfen. Ona göre ben de Nida Süreya yanıma kırmızı ışık yakayım, hazır olda beklesin.*

“Şüphem yok,” dedim sessizce. Dudaklarını saçlarımın üzerine bastır-dığını hissettiğimde iç çektim.

Bir süre pozisyonumuzu bozmadan yürümeye devam ettik. Evimin oraya geldiğimizde Mustafa'nın kolu hâlâ boynumdaydı.

“Eve geldik, hadi ayrılalım,” dedim sağı solu kolaçan ederek.

“Ya boş ver, müstakbel kayınvalidem evde nasılsa,” dediği anda evin dış kapısı açıldı. Annem elinde çöp kovasıyla kapıdan bana, daha doğrusu Mustafa ve bana bakarken elindeki çöp kovası yere düştü.

“Anne?”

Mustafa'nın kolu hâlâ omuzlarımda dururken etrafa saçılan çöplere baktım. Anam! Geçen gün kaybettiğim çorabımın eşi. Seni güzel hatırlayacağım demek isterdim lakin burnun delikti, üstelik iğrenç kokuyordun. *Saçmalamayın, kokan ayağım değil, çoraplarım tabii ki!*

“Kız?” dedi annem şaşkın şaşkın bakarak. Sertçe yutkundum ve aneme bakmaya devam ederek fısıldadım. “Ulan Mustafa, cenabet misin? Şom ağzına ayar vereceğim artık. Her yerde yakalanıyoruz lan.”

“Onlar bizi yakalıyor anasını satayım. Köstebek gibi anan baban var. Ben ne yapayım?”

“Sus, laf etme ebeveynlerime,” dedim sertçe.

“Sustum, etmiyorum ebeveynlerime laf. Yani müstakbel kayınşeylerime işte.”

Biz Mustafa ile fısıldaşırken annemin kızgın ve şaşkın bakışları sabitliğini koruyordu. “Kız kime diyorum ben?”

“Oldu o zaman, size iyi günler,” dedi Mustafa hızla kolumdan çıkıp ileri doğru yürümeye başlarken.

“Sen?” dedi annem Mustafa'ya bakarak. Ürkek bakışlarımı annem ve Mustafa arasında getirip götürdüm. Mustafa aniden duraksadı ve annem dışında her yere baktı. “Bana mı dediniz?”

Ulan Mustafa. Ulan Mıstık.

“Zaten benim kızın doğru dürüst bir arkadaşı olsa şaşardım,” deyip öfkeli bakışlarıyla bana baktı. Başımı öne eğip hemen masum *Feride* imajıma sığındım. “Gelin bakayım buraya.”

“Bakın yanlış anladınız,” dedi Mustafa araya girerek.

“Ha anlaşılacak bir şey var yani?”

HuriyeSu, yavaş gel annem. Bende romatizma var. Kalp hastalığım yok ama. Romantizma kabul olur mu doktor bey?

Harikayım, biliyorum.

Aksiyonun içine dram katıp Hollywood'a selam çaktım ve usulca annemin yanına ulaştım. Annem elini beline koyarak bizi karşısına aldığı anda bana baktı.

“Kim bu çocuk?” diye sordu.

Nasipse damadın, kısmetse kocam anacım. Ha olursa bebelerimin babası, mercimeğin abisi, kalbimin yiğidi... Sayayım mı daha?

“Arkadaş,” dedim zorlayarak.

“Nasıl bir arkadaş?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“İyi bir arkadaş,” dedim homurdanarak. Mustafa'nın sıkıntılı nefesini duyabilmişim.

“Askerlik arkadaşın mı? Çocuğun kolu boynunu sarmış ahtapot gibi?” dedi annem.

Dudaklarımı araladığımda Mustafa benden önce araya girdi. “Teyzeciğim, sen yanlış anladın.”

“Teyzeciğim mi? Annen yaşımda kadını ben,” dedi annem.

Gülmemek için kendimi sıktığımda Mustafa da bunu fark etmiş olacaktı ki bir şeyler mırıldandı. “İleride o da olacak inşallah.”

“Duyamadım?” dedi annem gözlerini kısarak.

“Yani,” dedi Mustafa öylesine konuşur gibi. *Sakatla lan bir yerini çabuk, sıyrılmamız lazım oğlum bu işten.*

“Anne, şey...” dedim geveleyerek. *Nida, aradığın beyin şu an çekmiyor kızım. Sesli mesaj bırakın, olmazsa ödemeli arayın ama acilen ulaşın. Sonuç, şarj dahi yok.*

“Ben kızınızı seviyorum.”

Aniden öksürdüm ve gözlerimi irileştirerek Mustafa'ya baktım. *Höst! Kadın iki canlı, ne diyorsun sen la?* “Oh be, rahatladım,” dedi Mustafa omuzlarını düşürüp derin bir nefes alarak.

Gözlerim yavaşça annemin suratına odaklandığında elini alnına koymuş, kapıya yaslanmıştı. “Anam! Ben nerelere gideyim şimdi? Ya Rabb'im, bu da mı gelecekti başımıza?”

Telaşla annemin kolunu tuttum. “Anne, ne oldu kız? *Erman Kuzu* gibi inme mi indi?”

“Ben sana bir ineceğim şimdi, göreceksin o zaman,” dedi yüzünü ekşiterek.

Mustafa şaşkınlıkla anneme bakarken o da dayamadı ve basamağı çıkıp annemin kolunu tuttu. “Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu kulağıma fısıldayarak.

“Lan Mustafa, yaktın oğlum beni,” dedim dişlerimin arasından söylenerek.

Annem elini alnından çekip, “Kız mercimeği tut, bana bir şey olmaz,” dedi.

“Ha?” dedim saf saf.

Mustafa bana şaşkınca bakarken, “Lan doğdu mu o?” diye sordu.

“Sen malsın, yemin ediyorum malsın,” dedim.

“Anne, ne diyorsun kız?” dedim telaşla yüzüne bakmaya çalışarak. Yere saçılan çöpleri ayağımla kenara ittim. *Oh, her yeri bok götürüyor anasını satayım. Ne ka güzel, ne ka güzel.*

“Kardeşini tut diyorum,” dediğinde gözlerim karnına indi.

Suratımı buruşturdum. “Kız, nasıl tutayım içindeki şeyi?” deyip başımı sağa doğru çevirdim. “Tövbe estağfurullah.”

Annem bayılacak gibi olduğunda Mustafa güldü. “Annen idolüm.”

“Ulan, kadın ölecek! Ne diyorsun, Mustafa?”

“Mustafa kim?” dedi annem bir anda sapasağlam dikleşerek. Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Az önce mercimeği tut diyordu, şimdi ne yapıyor?

Annemin kızgın bakışları beni hedef aldığı anda Mustafa anneme bakıp, “Benim adım Mustafa. Allah’ın izniyle kızınızı sevdim, teyzeciğim,” dedi.

Öksürdüm. *Ulan, ben hiç böyle hayal etmemiştim. Annemle seni böyle mi tanıştıracaktım Mustafa?*

“Bak hâlâ sevdim diyor,” deyip ellerini dudaklarına götürdü. “Kız siz şimdi...”

“Evet,” dedi Mustafa başını aşağı yukarı sallayarak. “Nida benim kız arkadaşım.”

Allah’ım biri tutsun beni, yemin ediyorum İspanyol dizilerinde bu kadar aksiyon yok.

“Tövbe estağfurullah,” dedi annem başını sağa sola sallayarak. Ardından elimi tutup beni içeri çekti. “Gir kız içeri.”

“Anne, bak açıklayabilirim...”

Kızım, sevgilin az önce açıklanacak bir şey bırakmadı farkında mısın? İç sesime alkış tutup nefesimi stabil duruma getirdim.

“Sus, konuşma,” dedi annem sinirle. Ardından Mustafa’ya döndü. “Çocuğum, sen emin misin benim kızımı sevdiğinden? Akli dengen yerinde mi evladım?”

“Evet, teyzeciğim, Nida’yı seviyorum ben. Bakın iki gözüm önüme aksın niyetim ciddi.”

“Ne niyeti bu yaşta?”

“Hayır, öyle değil aslında...”

“Neyse ne, hesabım bitmedi. Daha fazla el âleme rezil olmayalım,” deyip beni içeri itekledi.

Mustafa elini kapıya koyarak anneme baktı. “Üzerine gitmeyin, onun bir suçu yok yemin ederim.”

Mustafa Alp'im, bu davranışınla gözüme girdin yiğidim ama sanırım gözüme giremeden annem tarafından oyulacağım.

“Ona ben karar vereceğim,” dedi annem. Ardından kapıyı kapattı. Çöplerin yarısı içeride, yarısı dışarıda kalırken içimden bildiğim tüm duaları okumaya başladım. Annem kapıyı kapatır kapatmaz üzerime doğru eğilip gözlerime baktı. “Kız sen ne yaptın?”

“Anne, valla sandığın gibi değil ya,” dedim acı çeker gibi.

“Kız ne sandığım gibi değil,” deyip dişlerini sıktı. “Yemin ediyorum baban duyarsa kızar.”

“Anne, ne olur söyleme. Bak beni düşünmüyorsan mercimeği düşün. Genç yaşta beni mezara, babamı da mapusa mı yollamak istiyorsun?”

Umarım inandırıcı olmuşumdur. Neyse, ben Yeşilçam izlemeye devam edeyim.

“Saçma sapan konuşma,” dedi düz bir sesle. “Telefonunu ver.”

“Olmaz.”

“Babana söylerim o zaman.” *Bak bak, tehdide bak.*

Elimi cebime götürüp geri çekildim. “Anne, ben telefonsuz yaşayamam, nefes alamam.”

“Gâvur gibi de alırsın,” deyip avucunun içini açtı. “Ver şunu.”

“Başka bir şey iste.”

“Nida ver şunu, yeminle alırım şimdi ayağımın altına.”

“Al valla al,” derken sesim sevecen çıkmıştı.

“İyi peki, arıyorum babanı.”

“Tamam ya tamam,” dedim hızlı hızlı. İstemeyerek elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. İyi bari, en azından kilidi vardı.

“Bir hafta telefon yok.” Annem bir anda nefesimi kesmişti.

“Bir hafta mı? Ölüyorum anne ölüyorum.”

“İyi tamam, yedi gün olsun,” dedi yumuşayarak.

“İyi bari,” dedim kaşlarımı çatarak, ardından gözlerimi büyüttüm. “E bir hafta işte!”

“Salak,” dedi annem kafama vurarak. “Git ders çalış. Daha haftanın kaç gün olduğunu bilmiyorsun. Hadi git. Gözüm görmesin seni, kör olasıca.”

Kafa mı bıraktınız bende ya?

Anneme daha fazla direnmeyip odama kapandım. *Telefonsuz bir hafta...*

Ertesi gün okula gittim. Gitmez olsaydım anasını satayım, ilk dersmiş sınav. Mustafa bana yardım edecekti. Ben ne bok yiyeceğim şimdi? Alev Hoca içeri girip kapıyı kapattı. Topuk sesleri kafama sıkılan bir kurşun gibiydi âdeta. *Ya Rabb'im, beni matematiği atıp da tutturan kullarından eyle. Âmin.*

“Koyun çantaları ortaya,” dedi acele ederek.

Ne çantası manyak kadın? Sanırsın Sümela Manastırı'nın şifresini çözeceğiz. *Neyse Nida, sınavda uyuyacaksın nasılsa, en azından görünmezsin.* Selen çantasını sıranın üzerine koyarken kendi kendime söylendim. “Bir beni koymayı unutmuşsun içine.”

“Hı?” dedi kulak kabartarak.

“Hapı yuttuk diyorum. Kızım, ne yapacağız la?”

“Ne bileyim ben? Yapabildiğimi yaparım,” dediğinde Alev Hoca başımızda dikilmiş, kâğıtları bize uzatmıştı. İstemeyerek kâğıdı aldım ve sıramın üzerine koydum. *Selam, tanışıyor muyuz? Çivi yazısı gibi sayı var burada. Hoca alt yazı geç hoca!*

“Süreniz başladı. Dönemin son matematik sınavı. Hadi kolay gelsin,” deyip oturdu.

“Kolay girse yeter anasını satayım,” dedim kendi kendime. *Mustafa, duy beni yiğidim. Sevdiceğin iki probleme gitti demesinler.*

Kalemi dişlerimin arasına alıp sorularla bakışmaya başladım.

Onlî yuu...

Romantik bir ortam oldu he.

Kalemi ağzımdan çekip bir şeyler karaladım. Sağdan soldan bulduğum sayılarla saçma sapan işlemler yapıp ilk çıkan cevabı işaretledim. İnşallah doğrudur.

“Ayy!” dedi Alev Hoca. İrkilerek ona baktım. Elini başına koyarak ayaklandı.

“Hocam, iyi misiniz?” diye sordu İnek Meltem.

“Başım döndü.”

Gız senin de mi mercimeğin var yoksa? Baş ağrısı, mide bulantısına birebir çözüm. Kesin hamile!

“Bir lavaboya gideyim,” dedi kapıyı açarak. “Nöbetçi,” diye seslendi ardından. Sınıfta fısıldaşmalar başladığında, “Kafanızı kaldırmayın sakın,” dedi. O sırada kapının dışında olan nöbetçiye seslendi. “Beş dakika başlarında dur, tamam mı? Geleceğim ben.”

Alev Hoca tatmin olduğunda nöbetçi kapıyı kapatıp sınıfın ortasına doğru ilerledi.

Mustafa? Alp? Yiğidim?

Ağzım açık kalırken beni gördü ve göz kırptı. *Allah'ım sen büyüksün.*

Selen koluyla beni dürtüp kıkırdarken sınıftaki birkaç kişinin de gözleri bana kaymıştı. *Kıskanmayın şam şeytanları.*

Mustafa bakışlarını sertçe Sıçan Mert'in sırasına çevirdiğinde Mert'in bakışları benim üzerindeydi. “Lan Sıçan, dön önüne,” dedi Mustafa. Mert homurdanarak önüne döndü. Mustafa rahat rahat öğretmen masasına oturdu ve elindeki boş sınav kâğıdını alıp bana baktı.

“Hangi soru?” dedi dudaklarını oynatarak. Kâğıdıma baktım. Allah'a şükür, zekâm dört soruya anca yetmişti.

Parmaklarımı usulca kaldırıp, “İki,” dedim. Mustafa cebinden çıkardığı kalemle kâğıdı karalamaya başladı. Gözlerimi kırpmadan onu izledim. *Lan seni seviyorum ben. Yemin ediyorum çok seviyorum.*

Kafasını kaldırıp bana baktı. Dudakları bir harfi söyler gibi şekil alsa da anlayamamıştım. Başımı sağa sola salladım. “Anlamıyorum,” dedim sessizce.

Başını sıkıntıyla sallayıp, “Denizli güzel bir şehir,” dedi.

Hı?

“Denizli diyorum, çok güzel Denizli.”

“Arkadaşım, susar mısın?” dedi önlerden biri.

“Önüne dön sen,” dedi Mustafa. O sırada hemen D şikkını işaretledim. *Zekândan öperim yiğidim.*

“Beş,” dedim diğer soruyu söyleyerek. Beklemeden soruyu çözmeye başladı. “Bursa’da güzel ama ha.”

Gülerek B şikkını işaretledim. Sınıftakiler olanlardan bir haber mırıldanırken Mustafa gülmemeye çalışarak bana tekrar baktı. “Yedi,” dedim ardından.

Soruyu yapmasını bekledim. “Ama,” dedi kafasını kaldırarak. “Ankara bir başka. Canım memleketim, Ankara’m.”

A şikkını işaretledim.

“Arkadaşım, iyi misin? Sussana,” dedi İnek Meltem.

Birkaç soru daha cevapladığında Alev Hoca içeri girdi. Mustafa kendinden emin bir şekilde ayaklandı. “Teşekkürler,” dedi Alev Hoca masasına oturarak.

Mustafa, “Ne demek, hocam,” deyip kapıdan çıkmadan önce bana son bir kez göz kırpıp güldü.

Ah kalbim...

Mustafa senden önce hayatım çok yavanmış. Meğer hayat sendeymiş, hayat senmişsin. Bana matematiği bile eğlenceli bir hâle getirdin ya sen, bundan başka daha ne olabilir ki? Nefret ettiğim şeyleri sevdiren sen, kendine âşık ettiren yine sen. Hep sen.

“Yiğidim.”

“Buyurun benim,” dedi keyifle. Parmak uçlarımda koşa koşa yanına gittim ve geçen gün oturduğumuz banka oturdum. Gözleri anında gözlerimi bulurken sebepsizce sııttım.

O da sıırttı. Böyle salak salak sıırttıık işte.

“Teşekkür ederim,” dedim gözlerimi ufaktan kaırır gibi. *Nida, utanma evrelerini çoktan gemen gerekiyordu kızım senin. Ne bu hller?*

“Ne için?” diye sordu kolunu bankın üzerine atıp hafıe üzerime doğru gelirken. Güneş tüm işığını yüzünde toplarken o sevdiğim mavi-leri daha güzel gözükmüştü gözüme.

“Sınavda kopya verdin ya, onun için,” dedim düz bir sesle.

“Ne demek, yavrum. Her zaman,” deyip dudaklarını birbirine kenetledi. “Bilirsin, sevgilin zorda kaldığını bildiği için yardıma koştu.”

“Alev Hoca’yı sen mi hapladın yoksa?” dedim gözlerimi büyüterek.

“He, gazozuna ilaç attım, Nuri Alo’yum ya ben.”

Kaşlarımı atarken vakit kaybetmeden konuşmaya devam etti. “Aslında nöbetçi değildim, sadece ilk ders için ufak bir değişiklik yaptım. Alev Hoca sabah kahvesini benden istediğinde bu plan canıma minnet oldu anlayacağın.”

Glşm gitgide büyürken elimi sert sayılmayacak şekilde yüzüne vurdum. “Ya kimin yiğidi be!”

“Kimin?” diye sorduğunda omuzlarımı düşürdüm.

“Ebenin.” Sonra irkilerek hemen ekledim. “Lan asıl meseleyi unuttuk! Bırak şimdi Alev Hoca’nın midesini, cırcırını.”

Mustafa belli belirsiz gülerken şüpheyle bana bakmaya devam etti. “Annem telefonuma bir hafta el koydu,” dediğimde Mustafa diline engel olamadı.

“Hassiktir!”

“He, ondan işte.”

“La bir hafta mesajlaşmadan nasıl duracağız biz? Kızım deliririm ben.”

“Bir de bana sor,” dedim bıkkınlıkla. *Ya Rabb’im, sabırlar ihsan eğle bu deli kuluna.*

“Neyse, pencere nöbetleri beni bekliyor artık,” dedi sakince.

“Geri zekâlı,” derken ona döndüm. “Daha dn anneme basıldıık, bir de gece gece babam bassın istersen, tam olsun. Değil bir hafta telefon, müebbet yerim müebbet.”

“Babana,” deyip düzeltti. “Yani Lütfü Beyciğime, müstakbel kayınbabama basıldık ama sevgilinin süpersonik zekâsı sayesinde yırttık. Annene basıldık ama bayağı iyi basıldık he.”

“Mustafa?” dedim şaşkınca.

“Hı?”

“Şaka maka annem biliyor artık, oğlum.”

Kolunu bankın üzerinden çekip sırtını tahtaya yaslayarak kibirli bir şekilde gerildi. “Ne güzel işte. Kadıncağız, damadını önceden görmüş oldu. Bu herkese nasip olmayacak şans da tatmış oldu.”

“Ulan, ben ne diyorum, sen ne diyorsun?” dedim çıkışarak. “Dua et, mercimek daha fırından çıkmadı ha. Yoksa annem o fırında yakardı beni.”

“Bir şey söyleyeyim mi?” diye sorup cevabımı beklemeden devam etti. “Anasına bak kızını al lafı size cuk oturuyor anasını satayım.”

“Ya ya, ne demezsin,” dedim gözlerimi devirerek.

Mustafa yüzüme dağılan saçlarımı beklemediğim bir anda kulağımın arkasına sıkıştırırken kalbimin anasını belledi. “Annene basıldık, babana basıldık... Nasipse bir dahaki sefere bir elimde çiçek, diğer elimde çikolatayla kapıdayım, güzelim.”

Bu şey değil mi ya? Koca istiyorum koca, gel beni al. Al beni lan.

“He,” dedim alaya alarak. “Senin anne ve baban ne olacak?”

İlk defa aile konularına bu denli girmiştik. Biliyorum, daha çok erkendi ama ileride evleneceğim insan Mustafa olacaktı ve böyle hayaller kurmam son derece normaldi.

“Ha sen diyorsun ki,” dedi kulağıma doğru yaklaşarak. “Yiğidim, beni annenle tanıştır.”

Gözlerimi irileştirdim ve bacağına çimdikledim. “Lan,” dedi refleksiyle bacağına çekerken.

“Al sana anne,” dedim keyifle. Hemen ardından ciddiyete büründüm. “Bu arada annenin adı ne?”

“Müstakbel kayınvalidem diyeceksin.”

“Mustafa Alp Havayolları.”

“Sana bakınca ne görüyorum biliyor musun?” diye sorduğunda, “Ne?” dedim.

“Seni.”

“Oha! Ben de ebemi gördün sanmıştım,” dedim cılız bir sesle.

“Seni görüyorum çünkü görmek, bakmanın da ötesinde bir şey. Yallah sözünün ardına saklanan bir kız var ve sen onu benden gizliyorsun.”

“Ne gibi?”

“Kazandibi,” deyip tüm ciddiyetin içine etti. “Canım kazandibi çekti lan.”

“Zıkkım ye,” dedim sinirle. O sırada zil çaldı ve beklemeden ayağa kalktım. Mustafa kolumu kavrarken şey dememek için kendimi zor tuttum:

“Bırak kolumu, canımı acıtıyorsun.” *Aha! Dedim bile.*

Mustafa ürkekçe kaşlarını çatarken, “Oha! Acıttım mı?” diye sordu. Mal bu çocuk, yemin ediyorum mal. *Buradan müstakbel kayıinvalideme sesleniyorum, ismini bu denli güzel koymanız da biraz şov bence.*

Ona üstten üstten bakıp güldüm. “Hayır. Sadece bunu hep yapmak istemişimdir. Hani kitaplarda, filmlerde oluyor ya, o yüzden.”

“Korktum salak acıttım diye,” deyip ayaklandı. “Şaka yaptın, değil mi?” diye sordu ardından. *Allah affetsin, gülmemek için dişlerimi sıkı sıkı kıracağım şimdi.*

“He şakaydı he.”

“Yapma şöyle aptal şakalar,” dedi ters bir tavırla.

“Mustafa tamam, şaka yaptım.”

“Peki,” dedi alttan alır gibi.

“İyi hadi, birine daha basılmadan gidelim.”

“Öpeyim bir kere,” dediği an duraksadım ve şaşkınca gözlerine baktım. “Yok daha neler?”

“Yanağından la yanağından,” dedi homurdanarak. Şu hâli gözüme inanılmaz sevimli gelmişti.

“İyi tamam,” dedim etrafı kolaçan ederek, daha sonra sağ yanağıma çevirdim. “Bu yanağıma öp.”

“Neden o yanağı?”

“Çünkü en sevdiğim yanağı ve onu sana sakladım.”

Oha! Romantik oldum şu an. Yani inşallah olmuşumdur.

Mustafa sakince eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. Göğüs kafesim sıkışırken parmaklarımı karıncalanmaya başladı. "Tamam, yeter bu kadar," diyerek ayrıldım.

"Yetmiyor da yetiyor numarası yapıyorum işte, ne yapayım?"

Okul çıkışı dosdoğru eve geldim. Mustafa'yla aşağıdaki köşede ayrılmıştık. Bir baskını daha yüreğimin sanmıyorum kaldırabileceğini. Evin önüne geldiğimde, kapının önünde beyaz bir araba vardı. *Allah Allah* dedim içimden ve kapıyı tıklattım. Annem az sonra kapıyı açtığı anda, "Kim var evde?" diye sordum.

"Amcan ve babaannen var."

"Ne mana?"

"Su faturası getirmişler," dedi alayla. "Ne manası olacak, gelmişler işte."

Omuzlarımı düşürerek içeri girdim ve içi boş çantamı askılığa koyup salona geçtim. Babam da erkenden gelmişti. Babaannem beni görünce, "Nida mı bu?" diye sordu.

Yok mercimek ben. Huriye Su'nun karnından sesleniyorum, beatbox yapacağım.

"Kocaman olmuş maşallah," dedi hemen Şükrü amcam. Samimiyetten uzak bir ifadeyle babaannemin elini öptüm. *Oh, mis gibi hacı misi kokuyor.*

Babaannem bana ince çerçeveli, dikdörtgen gözlüklerinin altından bakarken kendimi bir garip hissetmiştim. Dedem yıllar önce kalp krizinden vefat etmiş, babaannem de Şükrü amcamların yanında yaşamaya başlamıştı.

"Lise kaçtı senin?" diye sordu amcam.

"Üç," diye cevapladım.

"Bizim Canan da lise üçe gidiyor," dedi ardından.

Sidikli Canan.

"Biliyorum, amca," dedim sakince ve geri çekilip annemin yanına oturdum. Canan ve ben, amca kızı olmamıza rağmen pek konuşmaz ve

geçinemezdik. Kabul, benden daha çalışkan ve daha sorumluluk sahibi biriydi. Ama bu sidikli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Derslerin nasıl?” diye sordu. *Mustafa’ya sorun çünkü o işlere o bakıyor.*

“İyi diyelim iyi olsun. Sürünüyoruz işte, amca.”

Babam hafifçe öksürerek, “Sene sonu diyorum, Nida. Kime diyorum?” dedi.

“Yani fena değil, amca,” dedim hemen toparlayarak. “Sınıfta kalmam.”

“Canan, sınıf birincisi.”

“Ne güzel,” dedim yalancı bir tebessümle. Daha sonra müsaade isteyerek odama geçtim. Allah’ım sanki bir organım yokmuş gibi eksik hissediyorum. *Telefonum ne olur geri dön... Seni çok özledim... Çık gel vefasız.*

Kıyafetlerimi çıkardım ve odamda aptal aptal takıldıktan sonra akşam yemeği için salona geçtim. Amcam çoktan gitmişti ama babaannem buradaydı. Annemin yanına gittim. Pilav yapıyordu. “Amcam, babaannemi unuttu mu?”

“Hayır, babaannen bir süre bizimle kalacakmış,” dedi. Annem bu durumdan pek memnun olmasa da kötü de değildi. Kaynana gelin mesafesi kadar diyelim.

“Nerede uyuyacak?” diye sorduğumda bakışları beni buldu. “Ne?” dedim afallayarak. Ardından hemen yükseldim. “Yok artık!”

“Kız nerede yatacak kadın? Salondaki koltuklar daha yeni. Hem soğuk olur orası. Biraz idare et, yere yatak sereriz. Odanda uyursun işte.”

“Anne, iyi misin sen?”

“Ne yapayım hı ne yapayım?” dedi hızlı hızlı.

“Telefonumu ver bari,” dedim fırsat bu fırsat diyerek.

“Yok ya,” dedi annem şakayla. *Yok mu ya?* “O meseleyi daha sonra masaya yatıracağız, Nida Hanım.”

Bitkin bir şekilde homurdanmaya devam ederken babam elinde çalan bir telefonla içeri girdi. Bir dakika? E bu zil sesi bana ait. *Babalık, hemen o telefonu usulca bana uzat.*

“Kim bu A?”

Yok artık, ebesinin tersten dönmüş mezarı!

“Efendim?” dedim yutkunarak. Annemle bakışmaya başladığımızda dudaklarımı çoktan kemirmeye başlamıştım. “A arıyor, yazıyor,” dedi babam.

Ulan Mustafa, geri zekâlı mısın oğlum sen? Hayır o değil, iyi ki A diye kaydetmişim seni. Mustafa yazsaydı ne olurdu, tahmin bile etmek istemiyorum ya Rabb'im.

“Ha o mu?” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Alev Hoca.”

Kadın *Wonder Women* gibi her zora düştüğümde bana istemeden de olsa yardım ediyordu.

“A diye mi kaydettin hocanı?”

“He,” dedim sessizce. “Adını yazarken tuşlar alev alacak diye korktum. A diye kaydettim.”

Babam bana ters ters bakıp telefonu elime vererek mutfaktan çıktı. Beklemeden aramayı reddettim.

Nida:
Allah be!

Mesajın devamını göndermeden annem telefonumu hızla elimden aldı.

“Daha altı günün var.”

“Anne yap-”

“Salata yap, hadi bakayım,” dedi lafı ağzıma tıkayıp telefonumu cebine atarken. Gitti gül gibi telefonum gitti. Akşam yemeğinden sonra uyumak için odama girdim, daha doğrusu girdik. Babaannem benim yatağıma kuruldu, ben de kendime yer yatağı yaptım.

“Rahat mısın yavrum?” diye sordu babaannem. *Bak yavrum dedin, aklıma yiğidimi getirdin.* Oha! Çocuk pencereye gelecek bu gece la. Öldürmeyen kader süründürüyor işte.

“İyiym, babaanne. Hadi uyu sen.”

Allah aşkına uyu hemen Ayşe Azur. Hadi bakayım.

Sırtüstü uzandım ve dakikaları saymaya başladım. Babaannem nihayet horlamaya başlamıştı. Ulan, ilk defa horlayan birine teşekkür edecektim. “Ulan Mıstık, beni bu hâllere sen getirdin...” derken pencerem tıklatıldı. Hızla kalktım ve pencereyi açıp elimi ağzına götürdüm.

“Şşşt! Sessiz ol, babaannem horluyor.”

Gözleri anında irileşirken ellerimi ağzından çektim. “Ne alaka?”

“Bizimle kalacak bir müddet.”

“Odanda mı?”

“Aynen öyle.”

“Telefon yok zaten, bir de babaannen çıktı başımıza. Seni kaçırmaktan başka şansım kalmadı artık,” dediğinde koluna vurdum.

“Ya sen niye arıyorsun beni, salak mısın?”

“Malım ben, salak değil.”

Güldüm ve sonra duruldum. “Zor kurtuldum, arama sakın bir daha.”

“Ne bileyim, kızım? Özlemesem arar mıyım?”

“Aramaz mısın?” diye sorduğumda gözlerini kaçırıldı.

“Bilmem.”

“Bilmim,” dedim onu taklit ederek. Babaannem garip bir ses çıkarınca geriye dönüp onu kontrol ettim. “Tamam, hadi git.”

“Daha iki dakika olmadı.”

“O iki dakikalar, sonra haftalara sebep oluyor.”

Sıkıntıyla iç çekti. “İyi be iyi. Yiğidim desene bir kere daha. Çok seviyorum öyle konuşmanı.”

Peki, benim neden şu an kedi gibi sana sokulasım geldi Mustafa?

“Yiğidim.”

“Güzelim.”

Sırıttık ve güç bela ayrıldık. Pencereyi kapattım ve zaman kaybetmeden yatağıma kuruldum, *yani yer yatağıma*. Kafamı yastığa koydum ve gözlerimi kapattığım an duyduğum sesle irkildim.

“Yiğidim kim?”

Ama yeter ya! Bir babaannem kalmıştı basılmadığımız, sonunda o da oldu.

Mustafa acilen abdest alman gereken konular var. Zira bu cenabetliğin bir açıklaması olamaz.

Gözlerim büyürken kafamı yastıktan kaldırdım ve dudaklarımı sıktım. Bizim sülalenin kökeni nereye dayanıyor? Baban da mı polisti

be kardeşim? “Yiğidin mi kim?” diye sordum sessizce. Evet, şu an zaman kazanıyorum çünkü neden kazanmayayım?

Babaannem bir şey söylemezken devam edip, “Babaanne?” diye sordum. Ses gelmediğinde kulak kabartıp onu kontrol ettim. Aha da horladı. Oh be, uyumuş.

Kafamı yastığın üzerine koyup derin bir nefes aldım. Evet, bir baskın daha tarihin tozlu sayfalarındaki yerini alırken ben de uykunun tozuna karışıp gözlerimi kapattım.

Ertesi sabah okula gittiğimde ilk ders coğrafyaydı. Branş hocası işleri nedeniyle gelememiş, onun yerine dersimize müdür bey öğretmenim girecekti. Ki o da girmezdi zaten. Hangi idareci dersin başında derse girerdi ki? Ya son beş dakika ya da hiç.

“Telefonuna ne oldu senin?”

Selen’in sorusuyla dalgınlığım dağılırken, “Hı?” dedim.

“Organın nerede? Hani şu nefes almanı sağlayan şey?” dedi.

“Yan sınıfta,” dedim sol kaşımı yukarı doğru kaldırarak. Selen bana boş boş bakmaya devam ederken bir anda far gören tavşan gibi gözlerini irileştirdi. “Ne arıyor telefonun yan sınıfta?”

“Senin Allah bela-” demekten vazgeçip yanaklarımı şişirdim ve dolan havayı boşalttım. “Yahu kızım, Mustafa’dan bahsediyorum.”

“Ha Mustafa’da yani telefonun?”

Geometride bundan sonra üçgen beşgen yok, Selen var çünkü onun beyni ve algıları daha köşeli.

“Aynen, aynen,” dedim umursamazca. Daha sonra sıraya uzanıp ofladım. “Çok sıkıldım.”

“Müzik dinle,” dedi Selen.

“Kulaklığı neye takacağım, kıcıma mı?” diye söylendim. Selen tepkisiz kalırken omuzlarımı düşürdüm ve gözlerimi kapatıp açtım. Sınıftaki kromozom tayfa kendi çaplarında bir şeylerle uğraşıyordu. *Ya Rab-b'im, ben sana ne ettim de beni bunlarla aynı hücreye koydun?*

Gözlerimi bıkkınlıkla kapattığımda kafama bir kâğıt geldi. Hatta kâğıdın sivri yeri kafama girdi o derece. İrkildim ve kafamı sıranın üzerinden kaldırdım. Sıramın üzerinde kâğıttan bir uçak vardı. Kâğıdı elime alıp yönümü sınıfa çevirdim. “Kim attı bunu?”

Sınıftakiler bana boş boş bakarken sürüngen kılıklı Sıçan Mert bana bakıyordu. “Yanlışlıkla oldu,” dedi düz bir sesle.

Kâğıdı buruşturdum ve ayağa kalkıp hızla üzerine attım. “Bana yanlışlıkla dahi bir şey atma, duydun mu beni?”

“Tamam be, ne abarttın,” dedi gülerek. “Sevgilin yokken artistliğin bu kadar mı?” dediği an sinirlerim bozuldu ve Selen’i iterek sıradan çıktım.

Selen yere düşerken, “Uçtum lan,” dedi.

Onu duymazlıktan gelip Sıçan Mert’in sırasının önünde durdum. Oturduğu yerden bana dümdüz bakarken dişlerimi sıktım. “Zaten o yokken anca bu kadar olabilirsin sen.”

“Ya bir git, kızım,” dedi yalancı bir tebessümle.

Gözlerimi kıstım. “Düzgün konuş benimle. Ben senin kızın falan değilim, anladın mı?”

Sıçan Mert bana dünyanın en saçma bakışını atarken Selen kolumu kavrayıp beni geri çekti. “Boş ver şunu ya,” dedi.

Kolumu hızla çektim. “Ne boş vereceğim ya? Ayağını denk alsın. Uğraşıp durmasın benimle.”

Mert bana dik dik ama bir o kadar da anlam veremediğim bir şekilde bakarken oturduğu yerden hızla kalkıp sınıftan dışarı çıktı. Afallayarak kaşlarımı çattım. Ne yapıyor lan bu salak? Tam yerime geçip oturacakken zil çaldı.

Pekâlâ Nida, salla kızım. Neyse, yiğidimin yanına gideyim de iki nefes alayım. İki alayım ama, üç alırsam yanlışlar doğruyu falan götürür, sonra ölürüm maazallah.

Evet, bu gereksiz bilgilendirmeden sonra Mustafa ile her zamanki bankımızda buluştuk. Benden önce gelmişti. Parmak uçlarımda koşarak yanına gittim ve ensesine bir tane şaplattım.

“N’aber lan sevgilim dediğim, sevgilim?” *Oha! Çok romantikti, fark ettiniz mi?*

Mustafa clini şaşkınlıkla ensesine götürüp arkasını döndü. Gülerek yanına oturdum. “Başka ne diyeceksin?” dedi şaşkınlığından sıyrılıp gülümseyerek.

“Ne bileyim? Hiç düşünmedim,” dedim omzumu silkerek.

“Yiğidim de,” dedi anında. Yüzüne vuran güneşin etkisiyle gözleri kısıldı. *Şu an inanılmaz yakışıklısın, dur da ekran görüntüsü alayım.*

“Ya ya,” dedim ağır ağır. Daha sonra başına kürek yiyen *Tom* gibi irkildim. “Yiğidim dedin, babaannemi aklıma getirdin. Dün gece bizi bastı kadın.”

“Nasıl?”

“Uyumuyormuş,” dediğimde dudaklarını büzdü. “Vay anasını sarayım, *Dallas* gibi hayatımız var.”

“*Dallas* bizim yanımızda *Akasya Durağı* falan kalır,” dediğimde sesli bir şekilde güldü.

“Ne ka güzel, ne ka güzel.”

Ben de ona eşlik edip güldüm. Bir süre sonra sırtımızı banka yaslayıp ayaklarımızla oynamaya başladık. Sebepsizce iç çekerken, “O değil de yarın oruca kalkıyoruz,” dedim.

“He,” dedi düz bir sesle.

“Tutuyorsun değil mi sen?” diye sordum.

“Tutuyorum tabii,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Gülümseyerek ona döndüm ve omzuna yalandan vurdum. “Yiğidim benim, kurban olurum sana.”

“Essah mı?” diye sordu gülerek.

“He essah,” diye karşılık verdim.

“Ama daha kurbanı çok var,” dediğinde ağzımı omuz başıma kadar sokmak istedim. “Kalk git buradan,” dedim sahte bir azarlamayla.

“Giderim bak,” dedi.

“Git,” dedim inatla. Mustafa beklemediğim bir anda kalktı ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Şaşkınlıkla ona bakarken duraksadı ve omzunun üstünden gözlerimin içine baktı.

“Söylemeyi unuttum,” dedi dönerek. “Çıkışta halı saha maçım var. Gelsene.”

“Bana ne,” dedim umursamazca.

“Sana ne mi?” diye sordu. Sesinde ve yüzünde müthiş bir kırgınlık sezdim. “Evet, bana ne senin maçından,” dedim soğuk olmaya çalışarak. Gülmek istemiyorum, Allah’ım gülmeyeyim ne olur?

“Tamam, sen bilirsin,” dedi düz bir sesle. Ardından gözlerime bakmadan arkasını döndü ve uzaklaşarak gitti.

Gitme sana muhtacım, demek isterdim ama sürprizimin içine etmek istemedim.

Okul çıkışı direkt eve geldim çünkü Mustafa erkenden çıkmış, beni beklememişti. İlk defa yorgun bir şekilde okuldan gelmedim çünkü tüm derslerde uyudum. Evet, her zamanki gibi.

Annem ve babaannem mutfakta börek açıyordu. Börek mi? *Hem de patatesli.*

“Kaynana ve gelin dayanışması mı?” dedim mutfağın kapısından onlara bakarak. Babaannem elindeki oklavayla bana baktı. *Oklavam, canım yavrurum. Hayatımı kurtaran yegâne eşyam.*

“Yarına hazırlıyoruz, malum Ramazan geldi,” dedi annem. Ocağın üzerinde duran tencerenin kapağını açtığımda gözlerim yuvalarından fırladı. *Yoo! Hiç de fırlamadı aslında.*

“Ne ara yaptınız bunları?” dedim sevinçle yaprak sarmalarına bakarken.

Babaannem, annemin kulağına doğru eğilerek, “Ne diyor?” diye sordu. Annem benim alt yazımı geçerken duraksadım. Kız Ayşe Azur, dün yiğidim lafını duydun da bunu mu duyamadın? Siz yok musunuz siz, anca işinize geleni duyarsınız.

Yaprak sarmasından bir tane alıp ağzıma attım ve annemin kulağına doğru eğildim. “Anne, ben Selenlere ders çalışmaya gideceğim.”

Ders çalışmak mı? Kırk yıllık yalancıyım, söylediğime ben bile inanmadım.

“Yalan söyleme kız,” dedi annem hızla. *Canım annem, nasıl da tanır beni.*

“Anne essahtan kız. Performans ödevi yapacağız,” dedim.

Annem bana ters bir bakış atıp, “Kız bana bak, oğlanla mı buluşacaksın yoksa?” diye sordu.

Gözlerimi büyüttüm. “Yok daha neler?”

“Valla ben bilmem,” dedi annem hamurun içine kıyma koyarak. Kıymalı değil de patatesli daha güzel. *Mustafam beni öyle seviyor, patatesli börek kadar.* E mide önemli bir detay efendim.

“Anne hadi ya,” dedim üzerine giderek. Annem derin bir nefes alıp beyaz bayrağı kaldırdığında sevinçle güldüm ve vakit kaybetmeden üzerimi değiştirmeye başladım.

Bensiz maç ha? Ana avrat tezahürat yapmaya geliyorum anasını sarayım.

Evden çıkmadan boş dondurma kaplarının içine biraz yaprak sarması biraz da börek koydum. Aç aç top koşturmasın çocuk.

Elimdeki poşetle mahallenin halı sahasına girdiğimde tribünlere baktım. *Abo, osuruk çiçeği!* Bu kız istenmeyen tüy gibi her yerden çıkmakta rekora koşuyordu. Maç henüz başlamamıştı. Osuruk çiçeği ve yanındaki kaktüsler olmayan maça tezahürat ederken güldüm.

“Ay hadi, başlasın artık şu maç,” dedi bıkkınlıkla.

“Hayırdır? Kim için buradasın?” diye sordum.

“Sen nereden çıktın be?” diye sorduğunda güldüm.

“Valla benim nereden çıktığım belli de seninki şüpheli.”

Omzunu silkerek, “Kudur,” dedi.

Kudur mu? Ne alaka ya?

“Ne diyorsun la değişik?” diye sordum hayretle.

“Kudur canım kudur. Mustafa’yı yalnız bırakacaktın ama bak ben geldim.”

Anam! Bam telime bastı. Anam! Tutmayın beni.

Elimdeki poşeti koltuğun üzerine bıraktım ve hızla gidip önünde durdum. “Bana bak, geçen gün acıdım da saçlarını yolmadım ama bu sefer kel bırakırım seni.”

Osuruk çiçeği bana sinirli sinirli bakarken elimi belime attım. “Çok komiksin sen,” dedi. Sonra da yer değiştirdiler.

Arkalarından, “Ayrıca kudur deyince de kudurmuyorum. Sen kudur, bitli!” diye bağırdım.

Ayaklarını yere vura vura giderken arkasından bakıp sesli bir şekilde güldüm. Önüme döndüğümde Mustafa ve takım arkadaşları soyunma odasından çıkmış, sahaya doğru koşmaya başlamışlardı. *Allah’ım lacivert forma nasıl da yakışmış yiğidime. Sanırsın sevgilisi ben.*

Koşa koşa tribünden inip koltuktaki poşeti alarak sahaya atladım. Mustafa beni görür görmez gözleri şaşkınlıkla aralandı. “Oha! Hani gel-meyecektin sen?”

“Geldim,” dedim gülerek. “Oğlum, beni ciddiye alma la.”

Mustafa yanıma geldiğinde şortu ve üstündeki sıfır kol formasıyla gözlerimi bayağı doyurmuştu maşallah.

“Bunlar ne?” diye sordu elimdeki poşete bakarak.

“Yiğidim aç kalmasın, yesin de goller atsın dedim.” Poşetin içinden çıkardığım dondurma kabının kapağını açarak elime aldığım patatesli böreği ağzına tutuşturdum.

Mustafa şaşkın bir tavırla ağzına soktuğum böreği ısıırken, “Boğula-cağım la yavaş,” dedi.

Ellerimle kollarını sıktım. “Kürek gibi kolun var, yüzersin sen.” Mustafa böreğini yerken ağzına yaprak sarması uzattım. “Al bunu da ye, kan yapar.”

Ağzını yaprak sarması ve börekle doldurmaya devam ettim. Şu an askerden gelen oğluna yemek yediren anneler gibi hissediyordum kendimi.

“Allah aşkına yeter,” dedi nefes nefese.

“Sus, bitecek bunların hepsi,” deyip dudaklarımı kıvırdım. “Müstakbel kayınvaliden yaptı, oğlum.”

“Canım müstakbel kayınşeyim.”

“Mustafa, hadi oğlum ya,” dedi arkalardan bir ses.

Kafamı çıkarttım. “Sanki kupa maçı... Çatladınız mı be topu patlayasıcılar?”

Çocuklar bana tip tip bakarken Mustafa yutkundu ve geri çekildi. Şakaklarındaki teri görünce cebimden çıkardığım peçeteyle orayı silmeye başladım. “Bir de terlemiş... Hayır o değil, kızlar var. Böyle daha yakışıklı görünüyorsun.”

“Şaka mısın sen?”

“Değilim,” dedim ve başka bir peçete çıkarıp ona uzattım. “Al bunu, terlediğin zaman sil. Kız çekme üzerine.”

“La nereme koyacağım? Hem cebi yok bunun,” diye homurdanırken üzerini süzdüm ve eğilip çoraplarının içine sıkıştırdım.

“Hoppala! Bak oldu işte.”

“Yok yemin ediyorum, senden bir tane daha yok.”

“Ne sandın, oğlum? Benden bir tane, o da sende,” dedim. *Aha! Vallahi billahi romantik konuştum.*

Mustafa dudağının kenarını kıvrırken, “Bende,” dedi. *Esra Hanım, biz bir çay içelim hatta yemeğe çıkalım.*

“Oğlum hadi,” dedi yine aynı ses. Gözlerimi devirdim.

“Neyse, sen tribüne git hadi,” dediğinde poşeti kavradım ve arkamı döndüm. Mustafa beni durdurdu ve beklemediğim bir anda yanağıma öpüp geri çekildi. Kalp atışım çizelgeyi bozdu. “Şans öpücüğü,” dedikten sonra göz kırıp arkasını döndü.

Nefesimi tutarak tribüne yürüdüm ve sakince oturup onu izlemeye başladım. Tabii maç başladığında aynı sakinlik kalmadı üzerimde.

“Yavaş, yavaş!” dedim Mustafa’ya omuz atan çocuğa bağırarak. Mustafa çocuktan sıyrılarak ayağındaki topu ileri doğru sürmeye başladı. Ayağa kalkıp elimi kaldırarak aşağı yukarı salladım. “Bastır be! Daha hızlı koş hadi!”

Tribünlerdeki çocuklar bana bakarken, “Ne bakıyorsunuz, kepçük ağızlılar? Yiğidiniz yok tabii, anlamazsınız siz,” dedim. Bana uzaylı gören masum köylü bakışı atarlarken Mustafa çoktan gol atmıştı bile. “Aslanım benim, canını yerim!” dedim bağırarak. Mustafa bana baktı ve bileğini öpüp kalbinin üzerine koyarak göz kırptı.

Nabız alınamıyor...

Oyun yeniden başladığında dur durak bilmeden tezahürat yapmaya devam ettim. Osuruk çiçeği ortalıkta görünmüyordu... Derken sağa dönmemle biraz ileride, koltukta oturduğunu fark ettim. Bana ters bir bakış atarken omzumu silkip Mustafa’ya bağırdım. “Hey yavrum be! Analar neler doğuruyor!”

Mustafa beni duysa da karşılık veremiyordu. Bunu fırsat bilip osuruk çiçeğine baktım. “Kuduruyor musun kız, bitli?”

Kız tepkisiz kalırken Mustafa ikinci golünü atmıştı. *Hem basketbol hem futbol... Çok amaçlı çocuk. Oh, mis mis.*

Dağılan saçlarını düzeltirken bana bakarak, “Seni seviyorum,” dedi. Dudak hareketlerinden bunu anlamıştım. “Ben de,” diye karşılık verdim ve oyun yeniden başladı.

Maç bitiminde hava kararmadan eve geldim. Tabii ki Mustafaların takımı kazanmıştı. Annemi mutfakta yakaladım ve yanına gittim. “Geceye ne yiyeceğiz?”

“Börek yaptık ya kız,” diye söylendi. *Unuttum. Kusura bakma HuriyeSu.*

“Anne, telefonumu verir misin artık? Dayanamıyorum,” dedim fırsattan istifade.

Annem gözlerini bana çevirirken, “Sus, bir hafta olmadı daha,” dedi.

“Ölüyorum kurban olduğum annem,” dedim ağlamaklı bir sesle.

“Bana bak, o çocukla devam mı hâlâ?” diye sordu pat diye.

Kaşlarım çatılırken boğazımı temizledim. “Valla bizim niyetimiz ciddi, anne.”

“Kız ne niyeti?” dedi annem kızarak. “Bacak kadar boyunuzla-” dediğinde hemen sözünü kestim.

“İşinize gelince eşek, işinize gelmeyince bacak kadar olur zaten. Yok ya!”

Annem başını sağa sola sallarken babamın içeriden sesini duyduk. “Çayım nerede kaldı?”

“Getiriyorum,” dedi anne sesini yükselterek. Daha sonra bana baktı. “Hadi yat erkenden, gece seni kollarından sündüre sündüre kaldırmak istemiyorum.”

“Yatmayıp ne yapacağım? Telefon mu var sanki?”

Kitap oku, ders çalış, babaanneyle gecelere ak falan... Güzel teklifler ama ben yokum. Neyse, gideyim de yatayım bari.

Yedi Saat Sonra...

Kulağımın dibinde çalan davul sesiyle gözlerimi araladım. *Amca, tamam kalktık! Pencereimin önünü rahat bırakır mısın artık?*

Adam çalmaya devam ederken güç bela ayaklandım. Babaannem horlaya horlaya uyuyordu. Hey yavrum hey! Kim bilir kaçınıcı uykusunda?

Sandalyemde asılı duran hırkayı üzerime geçirdim ve penceremin dibinde çalan Ramazan davulcusuna yöneldim. Perdeyi açmamla Mustafa'yı karşımda görmem bir oldu.

Mustafa boynunda asılı davul ile bana bakıyordu.

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman olurken pencereyi açtım. Güldü ve kollarını iki yana açıp, "Mustafa Alp Levendoğlu ile Sahur Vakti," deyip elindeki değneği davula vurdu.

Elimi ağzıma götürdüm ve şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. "Mustafa, ne yapıyorsun sen?"

"Her şeyin ilkininle seninle yaşıyorum," deyip bir adım yaklaştı. "İlk sahurumuz beraber olsun istedim." Daha sonra iç çekti. "Aslında bu anı düğünümüze saklıyordum ama kismet bugüneymiş."

Kırılmadık çıta, atacak nabız bırakmadın zalımın oğlu.

"Deli misin sen ya?" dedim gülerek.

"En az senin kadar hem de," deyip güldü. Çocuk davulla bile yakışıklıydı anasını satayım.

"Davulu nereden buldun?" diye sordum sessizce.

Dudaklarını büzdü. "Ahmet amcadan iki dakikalığına ödünç aldım."

"Hâlâ şaşkınım," dedim sessizce.

"Şaşıрма, yavrum. Niye şaşıırıyorsun?" deyip davula bir kez daha vurup güldü. Elimde olmadan ben de kıkırdadım.

O sırada koridorun ışığı yandı. "Kalktı bizimkiler," dedim telaşla.

"Tamam, hadi gir sen içeri. Ben de şunu Ahmet amcaya vereyim de uyandırsın milleti."

"Tamam, eve git sen de hadi. Üşürsün oğlum sokaklarda."

"Sana uzanan her sokak hırka bana."

Ve sustum, çok güzel sustum.

Ve sevdim, çok güzel sevdim.

Ve sevildim, çok güzel sevildim.

Seni seviyorum güzel çocuk.

Bir yeni mesajınız var!

Lan benim sabahlarım niye alarmla başlamak yerine annemin elektrik süpürgesiyle başlıyor?

Uyuşuk uyuşuk gözlerimi açtım ve yüzümün önüne gelen saçlarımı itekleyip başımı yastığımdan kaldırdım. Babaannem çoktan kalkmış, yatağıma toplamıştı bile. *Ayşe Azur Babaanneciğim, iyi sahip çıkıyorsun yatağıma he. Eksik olma kız, sağ ol.*

Annem hunharca ev süpürmeye devam ederken, “Sefere mi çıkacağız? Ne bu sabahın köründe ya?” diye söylendim. Söylendim söylenmesine de duvardaki saate bakıp 12.34 olduğunu görmemle utandım.

Nida, az daha uyusaydın kız. İftara ne kaldı şurada zaten, top patlayınca uyanırdın.

Neyse, yeni gelin gibi öğlenin köründe hayatı sorgulamak için fazla şeyim... *Bekârim.*

“Kız kalk artık. Uykuya mı tutturacaksın orucu?” diye bağırdı annem.

“Kalktım,” dedim ona karşılık vererek. Dudaklarımı yalarken susadığımı fark ettim. Ne güzel, öğlen bile olmadan susadım. *Huriye Su, hazırla kız damacaneları iftara.*

Yer yatağıma topladıktan sonra pijamalarımı çıkarıp rahat bir şeyler giydim ve odamdan çıktım. Annem elektrik süpürgesini yerine koymuş, mutfığa geçmişti. Babaannem de salonda ramazan programları izlemekle meşguldü.

Bu huzur veren sakinlik, ramazanın hiç bitmemesini istediğim en küçük nedenlerindendi. “Kalkmasaydın,” dedi annem ben mutfığa girince.

Bitkin bir şekilde masaya oturup anneme baktım. “Uyuyakalmışım.”

Annem çıkardığı soğanları doğrarken, “Ne yiyeceğiz akşama?” diye sordum.

“Yemek,” dediğinde çiğ köfteye çikolata sosu döküp yediğimde ağızımda olan o garip tadın yüzüme yansıyan şekli gibi baktım ona. Evet, bu gereksiz cümleyi de kurduktan sonra devam ettim. “Valla mı?”

“He essah,” dedi gülerek.

Essah? Mustafa? Lan yigidimi özledim ben.

Sakince ayaklanıp annemin yanına gittim. “Anne?” dedim sakince.

“Hı?”

“Telefonumu versene artık, valla çok sıkılıyorum,” dediğimde beni alaya aldı.

“Çok mu sıkılıyorsun yoksa oğlanı mı merak ediyorsun?” diye sordu.

Kadın leb demeden Ankara’yı anladı anasını satayım. E madem bu kadar güzel ve zekâ işeyen genlerin var. Beni niye yapamadınız? Sorun babamdan mı kaynaklanıyor acaba?

Sessiz kalışım anneme cevabı çoktan verirken gözlerimi kaçırdım. Annem elindeki soğanı tezgâhın üzerine bıraktı ve üst rafı açıp telefonuma uzandı. “İyi tamam, al hadi.”

Gözlerim kemik gören köpek gibi sonuna kadar açılırken, “Oha! Es-sahtan mı kız?” dedim.

“Ne kadar salak salak sorular bunlar ya?”

Annemin uzattığı telefonumu elime alırken vücudum dile gelmiş masaj koltuğu gibi titreşmeye başladı. Allah Allah, bugün de değişik benzetmeler yapıp kurduğum cümlelere çam dikiyorum.

Oruçtan bunlar hep oruçtan. *Yoksa bilirsiniz, edebiyat gibi su içip felsefe gibi işeyen bir kızım ben.*

Telefonumu aldım ve hızla annemin yanağına uzanıp sulu sulu öptüm onu. “Canım benim be, en sevdiğim annem.”

“En mi sevdiğin annen?” diye sorarken, “He,” dedim.

Annem tarif edemeyeceğim kadar tuhaf bir bakış atıp yemeklerin anası olan soğanı tekrar eline aldı. Telefonumun tuşuna basıp açılmasını beklerken, “Özledin mi anneni?” diye sordum.

“Kız hadi normalde saçmasın da oruçluyken yapma bari.”

“Olmaz,” dedim gülerek. “Saçma olmamak benim doğama ters.”

Annem bir şey söylemeden soğanı doğramaya devam etti. O sırada telefonum açıldı. Vay anasını satayım, bir bildirim bile yok. *Oparatör kardeş, sen de olmasan telefonum hâlsiz hatırsız kalırmış ha.*

“Kız bana bak,” dedi annem fısır fısır. Baktım. “Konuşuyor musun hâlâ oğlanla?”

“Anne, ben sana ne dedim? Niyetimiz ciddi bizim, bak yemin ederim,” dediğimde annem gözlerini kıstı.

“Bak niyetimiz ciddi diyor hâlâ?”

“Ya anne, Mustafa sandığın gibi bir çocuk değil. Yani arasan bulamazsın,” deyip ses tonumu biraz daha arttırdım. “Çocuk oruç tutuyor, zeki, temiz, efendi...”

Affet beni yığdım, daha çok övmek isterdim seni ama annemin beni salak gibi görmesinden çekindim. Yoksa ona kalsa *sen nasıl benim gibi birini seversin* olacak.

Annem bir kez daha susarken bana üstten üstten baktı. “Kaçınıcı sınıf?”

“On iki, bu sene son yanı,” dedim gülererek. *Hadi hadi, sen de sevdin HuriyeSu, yeme beni.*

“Kızım, seneye üniversiteye gidince unuttur o seni. Yol yakınken bırakın bu işleri.”

“Allah’ım çıldıracağım,” dedim sahte bir sinirle. “Anne, çocuk sırf benim için bir yılını çöpe atıp seneye beraber girmemizi bekledi.”

“Ha sen seneye kazanacaksın yani kesin,” dediğinde alnından öpmek için kendimi zor tuttum. “Çocuk benim için o kadar fedakârlık yapmış, ben de bir sene dişimi sıkarım artık.”

Annem umutsuz bir şekilde başını sağa sola sallarken tencereyi ocağın üzerine koyup dolaptan tereyağını çıkardı.

“İyi tamam, demiyorum bir şey.”

Annemin pek pozitif olmayan sesiyle yanına koşup bu sefer de diğer yanağını öptüm. “Boşuna demiyorum ben *en sevdiğim annem* diye.”

“Boşuna demiyorum ben *en sevdiğim kızım* diye.”

Acele eder gibi mutfaktan çıktım, odama gireceğim sırada babaannemin sesiyle duraksadım. “Nida?”

“Efendim, babaanne?”

“Benim dizimi bir açiver, kızım.”

Geri döndüm ve salonun ortasındaki sehpanın üzerinde duran kumandayı alıp babaanneme baktım. “Hangisi senin dizin?”

“Hint dizileri,” deyince öylece kaldım. Zaten kazınan mideme bir kepçe de sen batırdın be Ayşe Azur. Kumandayı televizyona tutarken, “Ya babaanne, izleme şunları. Değişik değişik tipler,” diye söylendim.

“Hı?” dedi sorarak. Duymadı galiba beni ama camda yiğidim olsaydı otuz tane kulak çıkardı hemen.

Pes edip kumandayı sehpaye koydum. “Yok bir şey. Hadi izle sen.”

“Sağ olasın, yavrum,” dedi gülümseyerek.

Odama geçtiğimde ipinden kopan boğalar gibi telefonuma sarıldım.

Nida:

Lan

Nida:

Cevap ver yiğidim telefonuma kavuştum

Nida:

Çılgınlar gibi random atasım var

Nida:

kdjkdjkdj

Durduramıyorum kendimi, imdat!

Ulan, sanki yıllarca telefonsuz kaldım ha. Olsun, iki dakika uzak kalmak bile canımı sıkıyordu, iki gün iyi dayandım ha. Mustafa Alp'im sağ olsun.

A:

Sakin 😊

Nida:

Bana diyene bak hele

A:

Nasıl aldın? Bir hafta geçti mi?

Nida:

Oğlum senin sevgilinin yapamayacağı ne var?

A:

Matematik

Nida:

Haklısın maalesef

Nida:

Susadım

Nida:

Oruç nasıl gidiyor senin?

A:

İyi sıkıntı yok şu an

A:

Az kaldı sabret sen de. Yatcaz kalkcaz ezan okunacak

A:

Dur dur!

A:

Ben sana şey demeyi unuttum

Nida:

Ney?

A:

Akşama beraber açalım iftarı. Annemden izin al

Nida:

Annemden? Bakıyorum da hemen sahiplenmişsin

A:

Kızım elini ayağını öpmemek için zor tutuyorum kendimi.

A:

Her şeyden önce seni doğurmuş, kurban olunur öyle anneye

Ya demesene şöyle şapşık. Öhöm öhöm! Ne bu PelinSu havaları? Iyk!

Nida:

İyi tamam da babam izin vermez ki

A:

Arkadaşım iftara çağırıyor de

A:

Merak etme günü geldiğinde damadın diyeceksin

A:

Ama şimdilik bununla idare ediyoruz ne yapalım

Nida:

Dur bir anneme sorayım bekle

Telefonu bıraktım ve annemin yanına gittim. Patlıcanların arasına kıyma koyuyordu.

“Dünya’nın en güzel ve en anlayışlı annesi?”

“Sadede gel,” dedi.

Kadın artık leb demeye kalmadan havyarı anlamaya başladı. Bu ne arkadaş?

“Şey,” dedim sıkıntıyla. “Akşama arkadaşlar iftara çağırıyor, gidebilir miyim?”

“Dilin sürçtü herhâlde. Oğlan olmasın o?” dedi düz bir sesle. Yalan söylemek istemediğim için susma hakkımı kullandım. “Olmaz, izin vermiyorum. Çok olmaya başladın ama sen,” dedi.

“Anne valla bu son. Lütfen ya,” dedim yalvarır gibi.

“Nida, olmaz dedim.”

“Öleyim, kabız olup yataklara düşeyim. Âşık olup çöllerde gezeyim, sokağa çıkıp yerlerde sürüneyim.” Biraz *Flash Tv* oyunculuğu biraz da *Samanyolu* fon müziği... Oh be, aç sesi aç. “Bunları mı yapayım, anne?”

“Yap, bana ne,” dedi gülerek.

Boş boş baktım. “Anne, şu mübarek günde yap bir iyilik gözünü seveyim. Kırk yıl kölen olayım.”

“Ay ne kırkı? Matematiği geç yeter,” dedi çıkışarak.

Geçtim ki. Yüzümde olağanüstü, kibirli bir duruş belirdi.

Annem patlıcanları tencereye koymaya devam ederken yanına gittim ve kalçamla kalçasına vurup hafifçe itekledim. “Amanın amanın Huriye, sevmiş kaçmış Lütfü’ye.”

“Kız dur, kör olasıca.”

“Ha kör olayım bir de?” dedim sessizce. “Tamam, öyle olsun.”

“Allah’ım sabır ver bana,” deyip derin bir nefes aldı. “Tamam. Ama bak telefonun açık olacak, fazla da geç kalma. Ben babana söylerim bir şeyler.”

“Ya sen mükemmel misin yoksa minnoş bir anne falan mı?” deyip annemin yanaklarını sıktım.

“Kız dur, acıyor,” dediğinde durdum ve annemin karnına baktım. “Mercimek, ne yapıyorsun la değişik? Sıkılmıyor musun orada?”

“Megafonla bağır, duyar belki. Tövbe estâğfurullah.” Annem başını bir sağa bir sola çevirerek söylenmeye başladığında güldüm.

“Anne, bu ne zaman nohut büyüklüğü evresine geçecek? Geçmesin, mercimek demek istiyorum ben ona.”

“Kız baklagil mi bu çocuk, ne nohutu?”

“Cinsiyeti belli olana kadar böyle,” deyip güldüm. “Neyse, ben gi-deyim de hazırlanayım bari.”

“Bak bak,” dedi gözlerini kısıp kafasını sallayarak. Gözlerimi kırptırdım ve ona öpücük atıp odama girdim.

Akşam olunca babam gelmeden evden ayrıldım. Mustafa beni aşağı köşedeki durakta bekliyordu. Üzerimdeki ceketin yakasını düzelterip saçlarımı geriye doğru savurarak yanına gittim. “Çok beklettim mi?” diye sordum.

“Sorun yok, yavrum. Sahura kadar da beklerim seni,” deyip güldü. İftarımı Mustafa ile açabilir miyim? *Birazdan yiyeceğim de kendisini.*

“Valla dün geceki olaydan sonra beklerim yani,” dedim gülererek.

Elini kulağımın arkasına götürdü ve bir iki saç telini sıkıştırıp sırtıttı. “Güzel,” dedi iç çekerek. “Güzelsin.”

“Sen de,” dedim sakince. “Kalbin de yüzün de çok güzel.”

Tamam, vallahi billahi romantik oldum şu an. Oh be, kırdım çıtaları kırmasına da Mustafa her seferinde kat çıkıyordu üzerime.

El ele küçük bir mekâna girip cam kenarında bir yere oturduk. Ezana yaklaşık yirmi dakika vardı. Garsonlar masayı yavaş yavaş donatırlarken telefonumu çıkardım ve Mustafa’yla ikimizin fotoğrafını çekip masayı da alarak kullandığım tüm sosyal medya hesaplarıma yükledim. Altına

da şöyle yazdım: “Yiğidimle ilk iftarımız. Fazla bakmayın, nazarınız değer şam şeytanları.”

Masadaki her şey hazır olduğunda ezanın okunmasını beklemeye başladık. Dakikalar kalmıştı.

“İlk iftarımız değil,” deyip devam etti. “Tüm iftarlarımızı beraber yapacağız ileride.”

Elim bardağa giderken ezan okunmaya başladı. Mustafa’ya baktım. “Allah kabul etsin, yiğidim.”

“Senin de güzelim.”

Suyumu yudumlarken derin bir nefes aldım. Ardından hemen çorbama geçtim. Kremalı mantar çorbası? *İçilir kardeş*. “Acıkmışım,” dedim çorbamı içmeye devam ederek.

Mustafa ekmeğinden bir parça alıp, “Görüyorum,” dedi.

Gülümseyip devam ettim. “Sen ne söyledin annene?” diye sordum.

“Seninle buluşacağımı söyledim,” dediğinde gözlerimi büyüttüm. “Anlamadım?”

“Kız arkadaşım ile iftar açmaya gidiyorum, anne,” dedim göz kırparak. “Biliyor seni.”

Çorba boğazımda kalırken hafifçe öksürdüm. “Höst!”

“Yuh!” diyerek karşılık verdi. “Tamam, hadi ye yemeğini. Sonra konuşuruz bunları.”

Ulan Mıstık!

Yemeğimizi yedikten sonra mahallenin parkına doğru yürümeye başladık. Mustafa kolunu omzuma atmıştı. “O kolu oraya ne zaman atsan birine basılıyoruz,” diye mırıldandım.

“E bu da bizim serseri serbest stilimiz,” deyip güldü. Ona eşlik edip ben de gülümsedim. Ramazanın en sevdiğim yanı da iftar sonrası yapılan akşam gezileriydi.

“Çekirdek alayım mı?” diye sordu.

“He al da çitleyek,” dedim.

Parkın girişinde duran amcadan bir paket çekirdek aldıktan sonra boş bir bank bulup oturduk. “Yere mi çitleyeceğiz?” diye sorduğumda çekirdek poşetini yere koyup içini açtı.

“Şuna.”

Cevap vermeden çekirdeği çitlemeye başladım. *Ne güzel lan, yiğidim yanımda, çekirdek çitliyoruz falan.*

“Annene nasıl anlattın beni?” diye sordum ona bakarak.

Gülümsedi. “Anlattım işte, boş ver.”

“Kesin delinin biri, evde kalmış yazık olmasın diye ben aldım, dedin değil mi?”

Kafasını sola doğru yatırıp gözlerini kıstı. “Kimse almadan ben aldım, anne. O derece mükemmel biri, dedim.”

Yanlış anlaşılma için kusura bakın bir zahmet. Şu çocuğa bir gün nazar değerse bunun hesabını kim verecek Allah'ım?

“Ben de anneme bahsettim senden biraz,” dediğimde gözlerini büyüttü. “Ne dedin?” diye sorduğunda kıkırdadım. “Koca istiyorum koca, gel beni al.”

“Salak,” deyip burnumu sıktı.

“Mal,” deyip yanağını sündürdüm.

“Efendim, yavrum?” dedi ciddi olur gibi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp parkın ortasındaki tahterevalliyi işaret ettim. “Tahterevalli?”

Gösterdiğim yere bakıp, “Tahterevalli?” diye sordu.

“Binsek ya,” dedim sakince, o sırada Mustafa'nın gözlerine baktım. Sırıttı.

“Binelim anasını satayım.”

Sevinçle elimdeki çekirdeği bir kenara koyup tahterevallinin yanına koştum. Ne zamandır binmiyordum, iyi oldu he.

İkimiz de oturduktan sonra bir aşağı bir yukarı hareket etmeye başladık. “Lan çok özlemişim ya.”

Mustafa gülmekle yetinirken, “Salıncakta da sallayayım mı?” diye sordu.

“He Yeşilçam filmi de çekelim mi? *Baharda kuşlar gibi geldin kondun dalıma...*”

“Susamıştım sevgiye, çiçekler sundum sana...”¹⁰ diye devam ettiğinde duraksayıp gözlerinin içine baktım. “Boş ver baharı çiçeği, biz anladığımız dilden konuşalım.” Sustuğunda gülümseyip derin bir nefes aldım.

“Gözlerinde kaybolan bu sabahsız gecelere hapsoldum,

Anılar duman olmuş, yaş olur kanamaz yarem...”

Mustafa devam etti.

“Bir umut nöbetlerdeyim, aşkın kötü huylu bir kanser gibi sarmış yüreğimi,

Hiç hâlim yok zaten...”¹¹

Sözler bitince Mustafa tahterevalliyi durdurup bana baktı. *Çok güzel bakıyorsun, yapma şöyle şeyler yığdım.*

“Önce bir hastalık gibi girdin kalbime, sonra bir kanser gibi yayıldın bedenime. Önünü arkasını toplayamadım bu hissin, giderek büyüdü ve büyümeye devam ediyor... İşin garibi ne biliyor musun?” diye sorup iç çekerek devam etti. “Bunun bir tedavisi yok. Olmasın da zaten, ben seni deli bir hastalık bildim ve sana yakalandım.” Nefesimi tuttum.

“Fena yakalandım hem de. Öyle böyle değil.”

¹⁰Özdemir Erdoğan'ın *Baharda Kuşlar Gibi* isimli şarkısından. (c.n.)

¹¹Norm Ender'in *Yarem* isimli şarkısından. (c.n.)

Bir yeni mesajınız var!

“Nida, kalk kız ezan okunacak beş dakikaya.”

“Beş dakika daha,” dedim yarım yamalak duyduğum sese karşılık vererek.

“Beş dakikaya kadar okunacak diyorum!”

“Ya,” dedim mızızlanarak. Şu an bilincim açık ama ne söylediğimi bilmiyordum. Ellerimi yastığımın üzerine atmamla kollarımdan sürdürülmem bir olmuştu.

“Kızım kalksana! Kime diyorum ben?”

“Anne, Allah aşkına git mercimekle uğraş. Beni bir salın ya!”

“Şimdi salacağım ben seni ha,” dedi tehditkâr bir sesle. Gözlerimi kırpıştırıp anneme baktım. Başımın üzerinde dikilmiş bana uzaylı gören ördek gibi bakıyordu. Yoo! Aslında hiç de öyle masum bakmıyordu. *Bu şey değil mi ya? Kalk kız soğan doğra.* Hah! Bu bakış işte.

Derin bir nefes aldım ve kafamı yastığımdan kaldırdım. “E beş dakika geçti,” dedim uyuşuk bir şekilde.

Annem gülmeye başladı. “Kandırdım, bir saat var daha.”

“Ya,” dedim elimi havaya kaldırarak. “Sen anasın ana! Ne bu HuriyeSu havaları?”

“Ya ben anayım ana! Hani şu senin oğlanı saklayan kişi?” dediğinde küçük dilim boğazımda kalıp kendini köprüden atmaya hazırladı. Dudaklarımı ıslatıp geri çektim ve dizlerimi yer yatağımdan üzerine bastırarak doğruldum. “Ya sen mükemmelsin.”

“Az da şuramı öv,” dedi sol kaşını yukarı doğru kaldırıp yüzünün diğer tarafını çevirerek.

Kadın yeni jenerasyon anneleri gibi mübarek. Mercimek, sakın annemin kafasından çekme. Sen de hatalı çıkma, tamam mı ablası?

Mesaj gönderilemedi.

“Huriye,” diye bir ses işittiğimde annem sert sayılmayacak bir biçimde koluma vurdu. “Baban bağılıyor, kalk hadi.”

“Tamam. Geliyorum, HuriyeSu,” diyerek kıkırdadım.

“HuriyeSu ne be?”

Elimle havada saçma sapan bir şeyler çizip ses tonumu artırdım. “En safından, en tok rutanından ve en hatasızından su markası efendim. Su mu? Bizim işimiz,” deyip güldüm. “Aha da HuriyeSu.”

Annem bana boş boş bakınmakla yetinirken kafama vurdu. “Ben de diyorum senin bu zekân niye gelişmedi? Aha da NidaSu.”

Körle yatan şaşı kalkar lafına selamlarımı çakıyorum lakin annem şaşı olmadı. Kör olup beni bile geçti.

Yatağımdan çıkıp hırkamın kollarını sündürerek lavaboya gidip yüzümü yıkadım. Aynaya baktığımda... *Ananı. The Walking Dead* için yeni sezon oyuncu aranıyorsa ben adayım hatta koy beni direkt başrole, makyaja bile gerek yok.

Kendimle uğraştıktan sonra lavabodan çıkıp mutfığa gittim. Babaannem usulca çayını içiyor, babam da menemene eklemek banıyordu. Annem çayları koyarken göz göze geldik. Bana dişlerini sıkıp kafasını sallarken gözlerimi yarı bayık bir şekilde devirip yerime oturdum. Elimi yanağıma bastırdım ve kafamı yan yatırıp sofraya kedinin ciğere baktığı gibi bakmaya başladım.

“Nida yesene, yavrum.”

Mıstık?

“Efendim, yiğidim?” dedim bir anda. Babaannem dâhil babam ve annem bana tuhaf tuhaf bakarken öksürüp yutkundum. “Şey,” dedim dikkati üzerimden çekmeye çalışarak. “Dün akşam yatmadan bir dizi izledim de... Oradan aklımda kalmış galiba?”

Babam gevşeyerek çayına alırken bana baktı. “Dün iftara gittiğin arkadaşın, sınıf arkadaşın mıydı?”

O anda gözlerimi hemencecik anneme çevirdim. Bana *aha sıçtın*, bakışı atarken ben de ona *sen öyle san HuriyeSu*, bakışı atıp kollarımı masanın üzerine koydum. *Bakışlarla anlaşıyoruz, anlıyorsunuz değil mi?*

“Evet, baba. Sıra arkadaşım Selen.”

Maşallah bende yalan hedefi çok. Sırada kim var? Sıçan Mert? Yok yok, ona sıra gelmez. Gelmemeli, gelmesi teklif dahi edilmemeli.

“Sela mı?” dedi babaannem bana bakarak. He babaanne sela, yarın da helvasını yemeye gideceğim. Tövbe tövbe.

Biri bizim aileye format atsın, olmamışsınız biz.

“Selen,” dedim biraz bağırarak. “Arkadaşım.”

“Ha,” dedi anlamış gibi. Yani umarım anlamıştır. *Anladın mı kız, Azur başı?*

Annem çayları koyduktan sonra sandalyesini çekip oturdu. Ekmeğimden bir parça kopardım ve menemene bandırdım. Sonra ağzıma attım, sonra mideme düşürdüm, sonrasını biyoloji dersinde görürsünüz zaten.

Sakin sakın yemeğimizi yedikten sonra ezana beş dakika kala sularımızı içtik. En fazla iki bardak içebiliyordum. Zaten bir bardak da içsem, beş bardak da içsem aynı oranda susuyordum. Ezan bittikten sonra babaannem salona geçip namaz kılmaya başladı.

“Hadi git, sen de yat. Sabah okula gideceksin,” dedi annem küfrederek gibi. Ses tonu değil, kurduğu cümle küfür gibi anasını satayım.

“Bağla kollarımdan beni yatağa,” dedim kollarımı öne doğru atarak. “Yollama beni oralara, anne. Kızını harcıyorlar oralarda, HuriyeSu.”

“Bak hâlâ HuriyeSu diyor,” dedi şakacı bir sinirle. *Güldüresim var seni, ne yapayım annem?*

“Tamam ya,” dedim mızızlanarak. “Okula da ben giderim, derslere de ben girerim. Sen otur, tamam.”

“Tabii sen gideceksin!” diye arkamdan bağırdığında kıkır kıkır odama kapandım. Babaannem gelene kadar yiğidime bir mesaj atayım. Yorganın altına girince nefes alamıyorum çünkü.

Nida:

Naber yakışıklı?

Çok değil sadece bir dakika sonra *çevrim içi* oldu.

Ulan, sen bana çevrim içi olmuşsun. Ben hayata çevrim dışı olurum be.

A:

Güzelim?

Nida:

Okundu ezan

A:

Şaka yapıyorsun?

Nida:

Yool Essah

A:

Sana essah asıl

Nida:

Doyurdun mu karnını?

A:

Sana kadar tokum o derece

Nida:

Ha zıkkımın köküne kadar yedin?

A:

He sana kadar yedim

Aman aman, sakın altta kalma. Yatağıma uzandım ve sırtıtarak telefona bakmaya devam ettim. Sanki film izliyorum.

Nida:

Üç saat sonra okula gideceğiz farkında mısın?

A:

Üç saat sonra sana sarılacağım.
Dibine kadar farkındayım

A:

Şimdi ben kapatacağım gözlerimi sonra sabah
olacak ve sen kolumun altında olacaksın

A:

Gözleri açık hayal kuruyorum şu an

Mustafa Alp'im, seni evde besler, kuş sütü içiririm.

Nida:

Yatıyorum babaannem geldi zaten

Babaannem içeri girince mesajı gönderdim.

“Uyusana, kızım. Erken kalkmayacak mısın?”

“Uyuyorum, babaanne,” dedim öylesine.

A:

*Sağ yanağından öptüm çünkü en sevdiğin yanağın
ve ben en sevdiğin şeyleri bile seviyorum*

Nida:

Ben de

Nida:

En sevdiğim şeyleri sen seviyorsun diye seviyorum

Beni seviyorsun Mustafa ve ben bazen deliliğimi bile seviyorum.

Telefonumu bıraktım ve gözlerimi kapatıp ertesi sabaha uyandım. Ne bekliyorsunuz ki? Zaten iki saat kadar uyuyup uyandım. Böyle vaziyetin cidden elini ayağını öpeyim.

Mustafa her zamanki köşede beni bekliyordu. İçi boş sırt çantamın saplarını biraz daha gevşetip yanına gittim. “Günaydın.” Bana döndü ve güzelce gülümseyip sarıldı. Ay bir hoş oldum nedensizce. Biz çok sarılan bir çift değildik ve bu duyguyu sanki her defasında ilk kez yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Kollarımı geniş sırtına sardım ve çenemi omuzlarının üzerine koyup gözlerimi kapattım. Romantik bir insan olamasam da duygusal biriydim. Bazen kelimelerimle değil, hareketlerimle onu sevdiğimi belli ediyordum.

Bir süre sonra ayrıldık ve Mustafa beni kolunun altına alıp göğsüne çekti. Ben de boşta kalan elimle onun belini sardım. Bir sağ bir sol, sonra yine sağa baktım. Karşıdan karşıya geçmek için değil, birine

yakalanmamak için. Cenabet bir çift olduğumuzu bilmeyen yoktur zannımca.

“Bugün Ömer Hoca ile ilçedeki spor salonuna gideceğiz,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“O niye?”

“Birkaç hafta sonra okullar arası basketbol turnuva maçları var, ona hazırlık için.”

“Ne zaman gideceksin?”

“Sanırım tüm gün okulda olmayacağım,” dediğinde iç çektim.

“Hım,” dedim sessizce. “Ne olacak, canım? Alt tarafı birkaç saat nefes alamayacağım. Evde kafamı leğene soktuğumda en fazla yirmi beş saniye durmuştum, rekor kırmak için iyi bir fırsat.”

“Sen kafanı leğene mi sokuyorsun?” diye sordu gülerek.

“He, çok zevkli oluyor. Psikopatça takılıyorum, öneririm.”

“Aman,” dedi dikkate alır gibi.

Gülümsediğimde ılık nefesi saçlarıma karıştı. “Bir dakika?”

“Ne oldu?” dedim yürümeye devam ederek.

“Sen bensiz nefes mi alamadım dedin?”

E mal değilsen dedim valla. E MAL'sın zaten. Ya bu ne müthiş bir döngüdür Mustafa? Her kapı sana çıkıyor oğlum.

“Allah Allah, öyle mi dedim ben?” diye sordum bilmezlikten gelircesine.

“Hı hı,” dedi usulca. Ay ne güzel bir sestir o öyle. Sar sar dinle.

Okula geldiğimizde tüm paspal hâlimle sınıfa çıktım. Mustafalar muhtemelen birazdan gideceklerdi. Selen saçlarını geriye doğru savurduğunda ofladım. “Kolumu kanadımı kırdılar. Uçamadım, anne.”

“Al gırdın gırdın,” dedi tam bu şekilde. Oh be, çevremde normal insan yok.

“Millet, Alev Hoca notları sisteme girmiş,” dedi İnek Meltem. Ne ka güzel, ne ka güzel. İnternetimi açtım ve sisteme girdim.

Matematik İkinci Sınav Notu: 90

Mustafâ'n öptüm beyninden, hissettin mi yiğidim?

“Kaç almışsın?” diye sordu Selen.

Rahat bir tavırla arkama yaslandım. “Doksan alıvermişim.”

“Höst!” dedi gözlerini büyüterek. “Nerenle çözdün kızım soruları?”

Mıstığımın beyniyle, problem nedir?

“Sen kaç aldın?” diye sordum.

Yüzü düştü. “Altmış.”

Yiğidin olsaydı o altmış, doksan olurdu ama bilin bakalım ne yok? Ben de öyle düşünmüştüm.

Tüm günümü boş boş geçirdikten sonra son dersten önceki tenefüste tuvalete gittim. Mustafa olmadan okul ne yavanmış be, ensesine şaplak atacağım biri bile yok. Leş gibi tuvaletlere insan gibi işedikten sonra sınıfa girdim. Selen kütüphaneye inmişti. Yarı uykulu bir şekilde sırama yürüdüğümde kitabımın üzerinde ufak bir kâğıt parçası duruyordu. Kaşlarımı çattım ve alıp okudum.

“İki dakika sonra okulun arka bahçesinde ol. Önemli.”

Kim la bu?

Sebepsizce sağa sola bakındım. Bedenim garip bir biçimde kasılırken elimdeki notu tekrar okudum. *Emir Sarrafoğlu* gibi kollarımı iki yana açıp, “*Nasıl bir oyun lan bu?*” diye bağırasım gelmişti.

Merakıma yenik düşüp sınıftan çıktım ve arka bahçeye yürüdüm. Kalbim nedensizce garip bir şekilde sıkılmıştı. Belli ki Mustafa değildi. Peki, ya kimdi? Köşeyi dönünce karşımda gördüğüm kişi, ilerideki ağacın altında durup boş boş bana bakıyordu.

Mert.

Hani şu sıçan olanından?

“Ne oluyor be?” dedim şaşkın şaşkın yanına yürüyerek. Derin bir nefes alıp ağacın altından çekilip üzerime doğru yürümeye başladı. Kaşlarımı çatıp tam karşısında dikildim ve elimdeki notu gösterdim. “Sen mi yazdın bunu?”

“Evet,” dedi sakince.

“Ne için?” diye sorduğumda alayla güldü.

Yüzümü ekşittim. “Ne gülüyorsun be?” dedim tiksindirici gibi. “Hastamısın çocuk?” Gülüşü gerçekten sinir bozucu ve mide bulandırıcıydı. Sinirlendim ve koluna vurdum. “Geri zekâlı, sorunlu musun?”

Ve aniden gülüşünü sonlandırdı. “Evet, sorunluyum ve tek sorunum sensin.”

Ha?

“Tek sorunum seni seviyor olmam.”

Ha?

“Tek sorunum sana sorunlular gibi deli oluyor olmam.”

“Mert!” diye büyüttüm gözlerimi. “Lan dalga mı geçiyorsun sen benimle, dingil?” dedim üzerine kükrercesine. Elim ayağım titriyordu. *Şakaydı sanırım. Evet, şaka şaka!*

“Hayır,” dedi düz bir sesle ve gözlerimin içine baktı. “Sadece seni seviyorum. Çok seviyorum. Nida. Manyak gibi...”

“Sus, devam etme sakın.”

Allah’ım sen aklıma mukayyet ol. Mert sakın bir nefes alıp dudaklarını araladı. Gözlerimden âdeta ateş fışkırıyordu. “Seviyorum işte, ne yapayım? Amacım seninle oynamak değil yemin ederim, sadece seviyorum seni. Biliyorum, sevgilin var ama o bu sene mezun-”

“Ne boklar diyorsun la sen? Mezun olunca ne olacak, sana mı kalacağım?” dedim bu saçmalığa bir son verip sinirle kafamı sağa sola sallayarak. “Tövbe tövbe, mübarek ağzımı açtırma, kaybol. Bu dediklerini duymadım, sen de söylemedin, tamam mı?”

“İş işten geçti, güzelim,” dediğinde gözlerimi büyüttüm.

“Ne güzeli lan? Ben sadece birinin güzeliyim, sen de onun kim olduğunu eşek gibi biliyorsun.”

Mert sinirle bir soluk alıp verdi. “O olmasaydı böyle olmazdı.”

“Bak çocuk, daha fazla konuşup iyice tiksindirme kendinden,” dedim sinirle. *Ben hâlâ niye buradaydım ya?* “Oruç başına vurmuş senin, git iki iftar yap, sonra yat,” dedim ve son sözlerimi söyledim. “Benden ve Mustafa’dan da uzak dur!”

Aptal notun yazılı olduğu kâğıdı suratına fırlattım ve hızlı hızlı okula yürüdüm. Son derse girmeyi beklemeden çantamı hızla koluma attım ve kimseye bir şey söylemeden eve geldim.

Yahu! Şaka mı bu? Mert lan Mert. Sıçan Mert. Hani şu sürekli benimle uğraşıp Mustafa'dan bir araba sopa yiyen Mert.

Elimi yüzümü yıkadım ve derin bir nefes alıp yatağıma uzandım. "Acaba Mustafa'ya söylesem mi?" diye düşünürken telefonum ritredti.

A:

Bravo

A:

Sana cidden bravo be

Mustafa'nın attığı mesajla nedensizce kalbim sıkışmaya başladı. *Valla ben Bravo'yu dondurma markası olarak biliyorum. Ne diyorum ben ya? Açlıktan beynim eridi sanırım.*

Nida:

Ne bravosu?

Al işte. NidaSu, HuriyeSu derken bir de BravoSular çıktı başımıza. Ya siz bana bakmayın, ben şu an aşırı stresliyim. Kafa bir milyon benim.

A:

Nasıl yaptın ya bunu bana nasıl?

Nida:

Ne yapmışım?

Ellerim titreye titreye yazdım.

A:

O sıçanla nasıl konuşursun sen?

A:

Nasıl lan nasıl? Aklım almıyor!

Ha?

Bizi görmüştü, belki de biri uçurmuştu hemen. Sorun bu değildi, sorun her şeyi yanlış anlayıp beni yargılamasıydı.

Nida:

Ne konuşması ya?

Nida:

O geri zekâlıyla konuşmadım, o benimle konuştu

A:

Yalan söylüyorsun

A:

Keşke o boktan resimleri görmez olsaydım...

A:

Bana neden söylemedin?

A:

İnkâr da etme sizi gördüm

Nida:

Mustafa yanlış anladın bak. Cidden yanlış yapıyorsun şu an

A:

Ha bir de yalancıyım öyle mi?

Evet, öylesin.

Nida:

Kim söyledi sana bunları?

A:

Ne fark eder ki? Gerçekleri değiştirebilecek mi?

A:

Onunla bir daha konuşma dedim sana ama sen ne yaptın?

A:

Okulun arka bahçelerinde konuştun

Nida:

Yazık

Nida:

*Gerçekten o kıza inanıyorsan yazık çünkü ben kimin
sana fotoğraf gönderdiğini şu an çok iyi anladım*

Nida:

Ben yanlış bir şey yapmadım tamam mı?

Nida:

Anlamadan, dinlemeden hesap sorup posta koyan sensin

Nida:

Asıl sana bravo

Nida:

Güvenine sokayım senin

Nida:

Defol git!

Ve sinirle telefonu kapattım. Ellerim titremeye başladı. Her şeyi yanlış anlamıştı. Yanlış anlaşılacak bir durum da yoktu hâlbuki. İlk defa bir konuşmamız bu kadar canımı yakmıştı. Oysa Mustafa bana güvenirdi, o bilirdi beni. Hatta beni bir tek o iyi bilirdi. Vay be! *Nida Azur, bir osuruk çiçeğine kurban gitti* diyecekler.

Neyse Nida, topla kendini, sen kendini biliyorsun kızım. O pislik, *dur kız sevgilim sayılır daha*. Bak sevgilim diyorum hâlâ. Anasını satayım, şu durumda bile kafiye yapıyorum ya pes!

Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. İyi olmam gerekiyordu ama berbattım. İbrahim Tatlıses gibi, *"Yemin ederim, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum,"* diyecektim. Ama bok ağlardım, o ağlasın beni kaybettiğine.

Neyse, aşkımı henüz kaybetmiş sayılmam. O Mustafa'nın yüzüne tükürmem lazım daha.

Lavabodan çıktım ve annemin yanına gittim. İftara çok az kalmıştı. Bitkin bir hâlde dolabın kapağını açıp domates ve salatalık çıkardım. Aslında domates ve Mustafa aldım. *Ondan âlâ hıyar mı var?*

Lan Mustafa yaktın beni.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi annem şaşkınlıkla.

Mustafa da inanmamıştı.

Annemi duymazlıktan gelip elimdekileri tezgâhın üzerine koydum ve musluğu açıp yıkamaya başladım.

“Yavrum?” dedi annem elini alnıma koyarak.

“Anne, *yavrum* falan deme bana,” dedim ters bir sesle. Ulan, daha iki saat öncesine kadar *yiğidim* diyordum. Senin yüzünden Mustafa, beni bu hâle sen getirdin.

“Ama yavrumsun,” diyerek ısrar etti.

“Peki,” diyebildim sessizce.

Annem bana sıçan görmüş kedi gibi bakarken elime bıçağı alıp domatesleri doğramaya başladım. HuriyeSu bakma bana öyle, valla ağlamak istemiyorum... Boğazımda bir yumru var, su içersem geçer mi?

Geçmez, değil mi?

Bu yumruyu bir tek Mustafa çıkartabilir. Ona da gerek yok zaten.

Annemle sofrayı kurduk. Dakikalarca sessiz sessiz iş yaptım. Babam bile bana ne olduğunu sormuştu. *Damadın olacak andavalla tartıştık*, diyemedim tabii. Hoş, benimki de laf. Bu saatten sonra damadın olur mu acaba baba?

Ezan okunduktan sonra kimseyle konuşmadan yemeğimi yedim. Hatta öyle ki bulaşıkları bile toplamaya başlamıştım. Ben bulaşıkları makineye dizerken annem mutfağın kapısını kapatıp yanıma geldi. “Kız ne bu hâlin senin?”

“Bir şey yok, anne,” dedim ona bakmadan.

“Bana bak, oğlanla mı bir şey oldu yoksa?” dediğinde kafamı hızla kaldırdım.

“Ne alakası var, anne? Yok tabii ki.”

“Ne o zaman bu suratının hâli?”

“Gülesim yok,” dedim bardakları sepete dizerken.

Annem kıkırdayıp kolumu dürttü. “Kız sen NidaSu’sun, ne demek gülesim yok?” *Anne gibi anne köşemizde bugün! Daha doğrusu her gün.*

Buruk bir şekilde tebessüm ettim. “Anne valla hâlîm yok.”

“Aman iyi be,” dedi geri çekilerek. “Bulaşıkları toplayınca git de yat, gece kalkamıyorsun sonra.”

Acaba uyuyabilecek miyim anne?

“Tamam,” dedim sessizce.

Annem bir süre bekledi ve iç çekerek yanımdan ayrıldı. Ben de sakince mutfaktaki işimi bitirdikten sonra odama kapandım. Elim güç bela telefonuma uzandı. Vay anasını satayım, bir bildirim bile yok.

Parmaklarım ekranın üzerinde durdu ve girip girmemekle tereddüt yaşadı. Daha sonra derin bir nefes alıp WhatsApp’a girdim.

Mustafa çevrim içiydi.

Mustafa şu an bir mesaj ötemdeydi. Allah’ım bu nasıl bir his böyle? Daha önce hiç yaşamadığım...

Bekledim, aptallar gibi yazmasını bekledim ama yazmadı. Ağlamamak için direndim ve ağlamadım.

WhatsApp’tan çıkıp Instagram’a geçiş yaptım. Mustafa hikâye paylaşmıştı. Kendime engel olamadan hikâyesine tıkladım. İçinde göndermeli bir mesaj vardı. Ula sanki haftanın her günü yedi sülaleyi karıştıran ama cuma günleri âyet paylaşan yengemsin anasını satayım. Allah’ım girdiği triplere bak!

Fakat ben de durmadım ve Google aramalara girerek hızla eski sevgiliye laf sokmalık gönderiler araştırdım, ardından da hikâyemde paylaştım. Asla ciddi değildim, sadece misilleme yapmak istemiştım, aslında onun da ciddi olduğunu sanmıyordum da neyse... Gerçi o benim sandığım birçok şey değilmiş zaten. Yak işte yak!

Hikâyemi ise anında gördü. Zaten bir beni göremedin be Mustafa. Püü sana!

Instagram’dan çıktım ve yer yatağımı yapıp yattım. Bu saatte asla uyumazdım ama yapacak bir şeyim yoktu. Kafamı sağa çevirdim cık, sola çevirdim cık. Belki de ilk kez bu kadar berbat hissediyordum. Beni çok sevdiğine inandığım biri yüzünden bu hâldeydim. Demek ki her şey sevmek değilmiş.

Güven, sevginin üzerine devrilince ortadaki bağ bir halat gibi kopmuş.

Maşallah NidaSu, bugün de Süreyalığından hiçbir şey kaybetmedin kız. Eee? Acı çektiren kim?

Ertesi sabah sırtımda boş çantayla okula girdim. Osuruk çiçeği arkadaşlarıyla beraber bankların orada gülüşüyordu. Hızlı hızlı yanına yürüdüm. Etraftakiler bana bakarken ben hiç umursamadan adımlarımı büyüttüm ve çantamı çabucak çimlerin üzerine atıp osuruk çiçeğine okkalı bir yumruk salladım.

Kız ne olduğunu anlamadan yere düşerken yanındaki kaktüsleri itip üzerine eğildim. “Kalk lan ayağa! Sana benimle uğraşma dedim, seni gebertirim dedim!” deyip bağırmaya başladım. “Ne istiyorsun ya, ucuz musun kızım sen?”

“Bırak kızı,” dedi kaktüsleri.

Onları sertçe ittim. “Defolun siz!”

Sonra tekrar kıza döndüm. “Başın göğe erdi mi o fotoğrafları Mustafa’ya yollayınca?”

Kız sırtıttı. “Ayrıldınız mı?”

“Çok mu hoşuna gitti?”

“Çok,” diye güldüğünde maalesef ki susup oturamayan bir karakterim olduğundan dolayı elimi havaya kaldırdım fakat tam o sırada Mustafa elimi havada tuttu ve bana, “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu.

Kaşlarımı çatarak öfkeyle onun gözlerine baktım. “Çek ellerini! Seni ilgilendirmez!”

“Nida, kafayı mı yedin?” diye sorduğunda güldüm. “Bunu bana sen mi soruyorsun? Boş versene ya, git topla şunu yerden,” dedim osuruk çiçeğini kastederek.

“Nida, ne oluyor orada?” diye bir ses işittim. *Ha müdür beyciğim de olay yerine geldiğine göre kadro tamamıdır!*

“Kavga ediyoruz, hocam,” dedim elimi kaldırarak. “Merak etmeyin, odanıza geleceğim. Bana şöyle en afilisinden bir ceza verin de şu son günlerim huzurlu geçsin.”

O an Mustafa’nın gözlerinin içine baktım. Bana boş boş bakınmakla yetindi. Mustafa hâlâ zamanın var, *inanıyorum sana de, biliyorum seni de*. Susma ağzını kırdığım susma.

Ama sustu.

Peki.

Çantamı yerden aldım ve üzerimi düzeltmeden yukarı çıktım. Müdür bey koltuğuna geçmiş beni bekliyordu. “Nida, ne yaptığının farkında mısın sen? Şurada kaç gün kaldı tatile? Derdiniz ne sizin, kızım?”

“Hocam, kusura bakmayın,” diyebildim.

“Neden böyle bir şey yaptın? Bu yaptığın cezasız kalmayacak, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” dedim utana sıkıla.

“Bir hafta,” dedi aniden. “Bir hafta uzaklaştırma veriyorum.”

Hoca arttır hoca.

“Az değil mi?” diye sorduğumda kaşlarını çatı. “Okulların kapanmasına az bir süre kaldı zaten. Bir hafta okula gelmeyeceksin.”

“Sağ olun, hocam,” dediğimde şaşkınlıkla bana baktı. “Kızım, kafan iyi mi senin? Oruç başına mı vurdu?”

“E zaten bu yaptığım cezasız kalmayacaktı. En azından atılmadım, hocam. Bu da bir şey.”

“Allah’ım sabır Allah’ım,” dedi müdür bey iç çekerek. Daha sonra tutanak tutup sırtımdaki çantayla kapıdan çıktım. Başımı kaldırdığımda Mustafa karşımdaydı. Onu görmezden gelip sağ tarafından geçmeyi denedim. Önümü kesti.

“Çekil önümden,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Ceza aldın mı?”

“Umurunda mı?”

“Ceza aldın mı Nida?” diye tekrar sordu.

Gözlerimi sertçe kapatıp açtığımda kafamı kaldırdım. “Kıza baktın mı? Kırılmış mı tırnağı?”

Mustafa bir adım geri gidip durdu. Ona saf saf baktım. Yüzünde bir gram ifade yoktu. Kaşlarımı çatıp dudaklarımı araladım. “İyi misin?” Mustafa tepkisizliğini korumaya devam ettiğinde suratımı buruşturdum. “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum.

Ve bir anda gülmeye başladı.

Ha?

Afallayarak ona bakmaya devam ettim. Mustafa’nın gülüşü büyürken nefesim hızlandı.

“Ne oluyor be?” dedim zar zor.

“Ne mi oluyor?” diye sorup gözlerimin içine baktı. “Nida Azur, yine beni şaşırtmıyor.”

“Mustafa, açık konuş! Yeter, dünden beri burnumdan getirdin zaten!”

“Nida...”

“Bak ayrılalım, tamam mı? Ben bana güvenmeyen, başkasının laflarına inanan biriyle olamam, oğlum. Çekil şimdi önümden!”

Mustafa ise sanki sözlerimi başkasına söylüyormuşum gibi üzerime doğru gelip gülümsemeye devam etti. “Kızım, ben senden başkasına inanacak kadar aptal mıyım? Senden başkasına güvenecek kadar karaktersiz miyim? Ne ayrılmasından bahsediyorsun sen?”

“Ne diyorsun sen ya?” Kafamı bir boşluğa yollamışım da içindekini de tavuklara yem etmişim gibi baktım gözlerine. “Ne saçmalıyorsun?”

“Nida,” diye yaklaştı ve ellerimi tuttu. Yutkunamadım. Gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmiyordu ama benim kızgınlığım da geçmiyordu işte. “Beni affet çünkü en başından sana inandım.”

“Sana şimdi buradan bir uçarım, yemin ediyorum o kıza yapamadığımı sana yaparım!”

Yavaşça gülümsedi ve kabullenerek, “Olur,” diye mırıldandı. “Başım gözüm üzerine. Yeter ki kızma bana, üzme beni.”

“Mustafa, sen beni üzdün ya üzdün! Farkında değil misin?” Ona hayretler içinde bakıyordum. Bir yanım bana en başından inandığı için iç sesimi haklı çıkarmıştı ama diğer yanım bir günümü heba ettiği için kızgındı. Hiç yoktan okuldan uzaklaştırma cezası da almıştım. “Ne gerek vardı ki böyle bir şeye? Neden?”

“Sadece,” dedi ve gözlerini kaçırıp mantıklı bir şeyler söylemek istedi ama mantık bizim için en uzak ihtimaldi. “Pislik yaptım işte, anlarsın ya?”

“Senin bu aptal oyunun yüzünden okuldan uzaklaştırma aldım. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?” Ses tonuma nerede olduğumuzu hesap ederek dikkat ettim elimden geldiğince. “Ya çocuk, delireceğim ya delireceğim!”

“Özür dilerim,” dedi bana yavru kedi gibi bakarken. Öfkem diriymi ama en nihayetinde sevgilimdi. Mustafa gelip bana sarıldı. Ellerim havada kalırken yutkunamadım bile. Bu yaşadığım gerçektir, değil mi?

“Küsmeye bana. Sakın küsmeye, olur mu?” dedi boğuk bir sesle. “Ben seni çok seviyorum. Dünya doğruyu haykırırsa bile ben senin söylediğin tek bir yalana inanırım. Sana duyduğum aşk bu!”

Gözlerimi kapattım ve kıyamadım ona. Sarıldım. Bazen aşk, öfkeye inat yenilmektir ama yenildiğim kişi de oydu. Bu da onu mağlup yapmazdı zaten.

“Canımın içi,” dedi saçlarımı koklarken. Dahası yoktu. Can içi oldum, canına ortak oldum. Can içimsin, canımdan ötesin Mustafa. Bazen ağzını kırmak istesem de sen kalbini kırmaktan korktuğum o çocuksun.

Birbirimizden ayrıldığımızda mesafemi korumaya devam ederken Mustafa çenemi tutup kaldırdı ve bana muzipçe baktı. “Gerçekten özür dilerim,” diye fısıldadı. Sonra da elimden tuttuğu gibi bizim sınıfa doğru yürüdük.

“Ne oluyor?” diye sordum her şeyden habersiz.

Sınıftan içeri girer girmez Mustafa elimi bırakıp öğretmen masasının orada oturan Sıçan Mert’i ayağa kaldırıp yakasından tuttuğu gibi sert bir yumruk attı. “Bu oluyor!”

Ufak çaplı bir çılgılık attım. Sınıftakiler gözleri ve ağızları açık bir hâlde bize bakarken Mustafa, Sıçan Mert’in yakasını tutmaya devam ediyordu. “Sana ondan uzak dur dedim! Sana onunla uğraşma dedim! İstemediğini bile bile beni yok saydın, üstelik çıkararak Nida’yı kızdırdın ve onun hoşuna gitmeyen şeyler yaptın. Bunlar yanına mı kalacak sandın?”

“Sen karışma, bu benim ve onun arasında,” dedi Mert burnundan soluyarak.

Gözlerimi büyüttüm. O sırada Mustafa bir yumruk daha attı. “Bir daha söyle, hadi bir daha söyle, it herif! Canım o benim canım, sen kimsin? Duygularını açtığın kızın sevgilisiyim lan ben, yani muhatabın benim!”

“Senin,” dedi Mert. “Senin yüzünden. Sen olmasaydın böyle olmazdı.”

“Lan bak hâlâ ne sallıyorsun sen?” Mustafa’nın koluna yapıştım.

“Tamam, dur yeter. Devam etme.”

“Okul bitene kadar insan gibi dur. Yoksa acımam, yakarım diplomamı.”

Mustafa’yı ilk kez bu kadar sinirli görüyordum. Sınıfta kimse konuşmazken Mert’in suskunluğuyla birlikte Mustafa’nın kolundan tuttuğum gibi dışarı çıktık. Hiçbir şey söylemeden müdür beyin odasına girdi. Birkaç dakika onu bekledim, sonra müdürün odasından çıkıp sıırttı ve kolunu omzuma attı. “Bir hafta okul yok. Eee? Plan nedir?”

Bir yeni mesajınız var!

“Küs müyüz hâlâ?” diye sordu Mustafa biraz çekimser bir şekilde. “Beni essahtan affettin, değil mi?”

Derin bir nefes alarak yüzüne baktım ve karşısında dikildim. Gözlerimi kısarak, “Böyle yaparak neyi kanıtlamış oldun, Mustafa?” diye sordum. “Kalbimin kırılacağını biliyordun, değil mi? Beni üzmemek hoşuna mı gitti yani? Deli misin oğlum sen ya?”

“Sana deliyim!”

Gözlerimi devirdim. “Yemiyoruz koçum bu numaraları!”

“Farkındayım,” diyerek iç geçirdi ve ekledi. “Ya bak haklısın, eşek herifin tekiyim ama sadece şakalaşmak istedim.”

“Şaka anlayışına bak! Yanlışlıkla ayrılıyorduk yalnız, farkında mısınız?”

Kaşlarını çatarak beni susturdu. “Şşt! Bir daha ayrılık lafı yok, tükür çabuk o lafları tükür!”

“Ben ne diyeceğim şimdi annemlere?” diye sordum. Vallahi HuriyeSu bu sefer oyacak beni.

“Yiğidim için elimi kana buladım; uzaklaştırma aldım, anne, diyeceksin.”

“Oha! Bu hiç aklıma gelmemişti, zekân paçandan akıyor maşallah.”

“He şimdi böyle olur tabii,” deyip taklidimi yaptı. “Matematik sınavım var, Mustafa... Geometri sınavım var, Mustafa...”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve kafamı diğer tarafa çevirip kendimi gizlemeye çalıştım.

“Merak etme, zaten birkaç gün sonra bayram, unutulur gider.”

Sözleriyle ona dönerken, “Bayramda evde misiniz?” diye sordum.

“İkinci günü köye gideriz, anneannemlerin yanına,” dedi sakince. Sessiz kaldım. Bu sene babaannem bizim yanımızda olduğu için tüm sülale bizde toplanacaktı. *Olamaz, baklava ve sütlaç tepsileri beni*

bekliyor! Tüh be! Mercimek doğsaydı şeker sunumunu ona yaptırırdım en azından.

Dudu Peri, çık bir yerden gel de zamanı ileri akıt kız.

“Aman,” dedim umursamaz bir şekilde. “Nerede o eski bayramlar?”

“Kaç yaşındasın ki böyle konuşuyorsun?” diye sorarken sesindeki imayı fark edebilmişim.

“Gün geçtikçe ben dünde kalan şeyleri bile özlüyorum. Mesela eskiden bayramlarda mahalledeki birkaç arkadaşla şeker toplar oynardık. Şimdi herkes evinin perdesini çekmiş, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın hesabı yaşıyorlar.”

“Ben de önceden fena torpil patlatırdım ha, tüm gün bakkalın önünden ayrılmazdım,” dediğinde sesli bir şekilde güldüm.

“Ben de patlatmıştım. Ama sorun şu ki; torpil açık olan pencereden eve girip perdeyi yakmıştı. Annem de beni tabii.” İşte bu yüzden annem bana sürekli imalat hatalı bir kız gözüyle bakıyor. Ama hâlâ ısrarla diyorum ki sorun bende değil, sorun onların genlerinde.

Mustafa kolunu tekrar omuzlarımdan aşağı sarkıtıp beni yanına çekti. “İleride bizim çocuklarımız da böyle olacak mı?” Gözlerimi büyüttüm ve hafifçe öksürdüm.

Mustafa bu tepkime karşılık fark edilir bir biçimde güldü.

“Valla annelerine benzerlerse işim iş, sana da benzemesinler ama. Genlerini çoğaltmaya gerek yok.”

“He çocuğu da Mahmut abi yapsın,” dedi hoşnutsuz bir tavırla.

Yüzümü ekşitirken duraksadım. “La bizden anne baba mı olur Allah aşkına? Şu hâlimize bir bak, iki sabıkalı gibi dolanıyoruz etrafta.”

“Öyle deme, yavrum,” dedi dudaklarını kulağımın dibine yaklaştı-
rarak. “Senden harika bir anne olur. Manyak gibi hem de.”

Övdün mü sövdün mü şimdi? Ne diyorsun Mustafa?

“Sağ salim okulu bitireyim de bakarsız,” dedim.

“Ha ihtimal var yani?” dedi yumuşak bir sesle.

Omuzlarımdan aşağı sarkıttığı elini sıktım. Aptal aptal gülümsedim ve konuşmama hakkımı kullandım. Mustafa ile ayrıldıktan sonra eve geldim. Annem ve babaannem mutfakta bayram için hazırlık yapıyordu.

“Ooo! Altın kızlar,” dedim kapının cam kısmına dirseğimi koyarak.

Babaannem elindeki oklavayla bana baktı.

Oklavam? Canım benim.

“Hoş geldin, yavrum,” dedi tatlı bir sesle. Kız Ayşe Azur, vallahi tam yanakları sıkılmalık bir kadınsın. Dur, gideyim de sıkayım bari. Olduğum yerden ayrıldım ve babaannemin yanaklarından öpüp usulca sıktım.

“Hım,” dedi annem alttan alttan. “Keyfin yerinde. Oğlanla düzelttin herhâlde arayı?” *Anne, sen çok SherlockSu bir detaysın.*

“He öyle oldu,” dedim sessizce. Babaannem hamuru açmaya devam ederken annemin yanına gittim. “Anne, sana bir şey söyleyeceğim.”

“Yine ne boklar yedin?”

Aferin kız bildin. Bu yüzden de benden bir çatal bıçak seti kazandın HuriyeSu.

“Okuldan bir hafta kadarcık uzaklaştırma aldım,” dediğim an aneme bir kal geldi. Olduğu yerde gözlerini büyütüp nefesini tuttu. *Bu şey değil mi ya? Selena, Kıvılcım?*

“Kızım ne diyorsun sen?”

“Anne kavga ettim biraz ama valla bir hafta kadar. Okuldan atmadılar, bu da bir şey,” dedim özrüm kabahatimden büyükmüş gibi bir tavırla.

“Allah’ım bana yine bir şeyler oluyor,” dedi elini alnına koyarak.

Gözlerimi irileştirdim. “Tutayım mı MercimekSu’yu?”

“MercimekSu ne be?”

“E eksik kalmasın o da. Çıkınca üzülür vallahi,” dedim.

“Kızım nereden çıkacak?” diye sordu iyice sinirlenerek. *Nida, kadın zaten hamile. Bir de sen yakma istersen beynini be güzelim.*

“Ne bileyim, anne? Sen tecrübelisin diye şey ettim,” dediğimde, “Ben seni şimdi bir şey edeceğim, göreceksin sen o zaman,” dedi.

“Babama söyleme, olur mu?” diye sordum hemen ardından.

“Babana söylemeyip ne yapacağım? Her gün okula gidiyor gibi mi yapacaksın?”

“Zaten babam çalışıyor. Ben uyanmadan işe gidip benden sonra geliyor. Sen susarsan anlamaz,” dedim ikna edici bir şekilde. “Hadi, anne. Mercimeğin kalbisin.”

Annemin yüzü gevşer gibi olurken yüzümdeki tebessümü iyice bü-yüttüm. “İyi madem, beraber temizlik yaparız.”

“Yaparız valla,” dedim sevinçle. Valla mı? Öyle bir durumdayım ki temizlik yapmak bile mutlu etmişti beni. *Artık siz düşünün durumun masumluluğunu.*

“Sen kimi dövdün de ceza aldın? Allah’ım mezun olamadan atacaklar. Kızın kep atamadan mezun olacak, HuriyeSu,” dedi yakını gibi.

“Anne,” dedim koluna dokunarak. “Sakin ol. Atılmam, yani inşallah atılmam herhâlde.” *Güvenemiyorum. Şey, bok da çıkabilir.* “Bakıyorum da HuriyeSu falan iyice alışmışsın.”

“Deli gibi tüm gün evde HuriyeSu diye dolaşırsan böyle olur tabii,” dedi.

Sen ve ben tüm zamanların efsane ikilisiyiz HuriyeSu.

“İyi, hadi git çıkar üzerini de gel başla.”

O ne kız öyle işe alınmış gibi? Yarın sabah gel başla.

Ses etmeden üzerimi değiştirdikten sonra annemlerin yanına gittim.

Birkaç Gün Sonra...

Bayram sabahı erkenden uyandım. Şimdilik temiz kıyafetlerimi üzerime geçirdim ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra salona geçtim. Babam çoktan camiden gelmiş, annem de sofrayı hazırlamaya başlamıştı bile. Gülümseyerek salona yürüdüm ve önce babaannemin sonra da babamın elini öptüm. “Harçlık vereyim mi?” diye sordu gülerek.

“Yok, baba. Ne gerek var?” diye sordum ben de.

Yani aslında versen fena olmaz ama ben mütevazı bir kıyım lütfen.

Babam elini cebine atıp çıkardığı iki yüz lirayı kot pantolonumun cebine sıkıştırıp fısıldadı. “Olsun, al sen yine de.” *Baba gibi baba köşemizde bugün!*

“Teşekkür ederim,” dedim yumuşak bir sesle.

Daha sonra annemin yanına gidip ellerine uzandım. “Bayramın mübarek olsun, annem.”

“Senin de NidaSu,” dedi gülerek. Kadın vallahi adımı unutacak. *Neyse, ben senin benim adımı unutulabilme ihtimalini bile sevdim kız.*

Annem de benim yanaklarımı öpüp geri çekildi. “Hadi doğru şu salatalıkları,” diyerek gözleriyle tezgâhın üzerini işaret etti.

O salatalığa hıyar diyordum, yani Mustafa. Bak aklıma geldi, az şey oldum... Ay ben daha yiğidimin bayramını da kutlamadım. Neyse, kahvaltımı edeyim de öyle atayım mesaj.

Sofrayı kurup birlikte kahvaltı ettik. Birkaç çocuğun kapımıza gelmesi ve onlara şeker sunmamla geçiyordu günüm. Fırsattan istifade odama kapandım ve Mustafa’ya mesaj attım. Tabii o benden önce davranmıştı.

A:

Zillerine basıp kaçtığının kızı. Bayramın mübarek olsun

Nida:

*Zillerime basıp kaçan oğlan.
Senin de bayramın mübarek olsun*

A:

Anca mı yazabildin?

Nida:

He ya öyle oldu

Nida:

Aslında saat geç değil ama anca işte

A:

Sorun değil. Ben seni saat kaç olursa olsun beklerim

Nida:

Tabii bekleyeceksin oğlum

A:

Oh be hoş geldin!

Nida:

Bak bak 😊

A:

Bakamam yazarım

A:

Hadi izin al da buluşalım

Nida:

Amcamlar falan gelecek

A:

Ya gelmez daha kimse

A:

Hadi kız geliver

Nida:

Nerede buluşacağız?

A:

Dışarıda

Nida:

*Oha! Bu ne zekâdır yiğidim
seninle tanışmak istiyorum*

A:

Sen gel, gideriz bir yere

Nida:

Tamam izin alacağım

Telefonumu kapattım ve annemin yanına gittim. Kadın genel müdür gibi her şeyimi imzalayıp gönderiyor.

“Anne direkt konuya gireceğim. Mustafa’yla buluşacağım.”

“Nida direkt konuya gireceğim. Geliyor beş kardeş.”

“Oha! Beşiz mi?” dedim şaşkınlıkla. “Mercimek ordusu mu geliyor?”

Annem müthiş bir ekşimeyle bana bakarken, “İşte en çok bundan korkuyorum... Doğacak bebek sana benzerse, hele de beşiz olursa amanın gör sen şenliği,” dedi.

Kadını artık nasıl korkuttuysam geldiği hâle bak.

Neyse, bir şekilde annemden izin alıp evden ayrıldım. Mustafa beni her zamanki köşede bekliyordu. Sırıtarak yanına gittiğimde kollarını açıp kocaman sarılarak, “Yemişim şekerini, benim bayramım sensin be,” dedi.

Allah’a şükür bugün de âşık ettin kendine Mustafa Alp Bey.

Ayrıldıktan sonra el ele sakın bir yere gittik. Bayramda alışveriş merkezleri çok dolu olur diye bahçe tarzı bir yeri tercih ettik. Sandalyemi çekip otururken Mustafa bir şeyler sipariş etmişti. Onu izlerken yakalanınca az biraz utandım.

“Ha unutmadan,” dedi bir anda. Kaşlarımı çattım. Mustafa gülerek cebinden çıkardığı bayram çikolatalarından en sevdiğim birkaç tanesini bana uzattı. “Senin için arakladım.”

“Manyak ya,” dedim gülerek. Uzattığı çikolatayı aldım ve erimeden ağzıma attım. “Annenler ne dedi ceza almana? Malum sorunsuz bir öğrencisin, şaşırmışlardır,” dedim.

Arkasına yaslanıp omzunu silkti. “Bir şey demediler. Sorun değil ya.”

“Ha alış kızım alış diyorsun yani?”

“Alıştıırırlarsa alışırız biz de diyorum.”

Kısa bir sessizlik sonrası siparişlerimiz geldi ve usul usul yemeğe başladık. Portakal suyumdan içerken Mustafa yanağımdan bir makas aldı. Ani bir hızla dudaklarımı pipetten ayırdım. “Öleceğim lan, boğazıma kaçtı.”

“Hadi be,” dedi ciddi ciddi.

“He valla,” dediğimde, “Essah mı?” diye devam etti.

Essah Mustafa essah.

“Nida, sana bir şey söyleyeceğim,” dedi sakince. “Hı?” dedim merakla. Ellerini masaya koyup gözlerimin içine baktı. Heyecanlandım şu an.

“Annem seninle tanışmak istiyor.”

“Bir daha söyle,” dedim Mustafa’nın suratına bakarak. Boğazımda ani bir yanma meydana gelmişti ama o yanma başka yerimde de olabilir, idrak edemiyorum şu anda.

“Annem seninle tanışmak istiyor.”

“Seni doğurup bu yaşlara getiren kadından bahsediyoruz, değil mi?”

“Yok, beni buraya getiren dolmuşçudan bahsediyoruz,” dedi alayla. “Anam la anam. Huriye annemin Esmâ versiyonu.”

“Annenin adı Esmâ mı?”

“Senin beynine bir cila çekelim en iyisi. Hayır, yediğin şekerler mi kafa yaptı anlamadım ki?” diye homurdanmaya başladığında gözlerimi

kısıp düşündüm. *Kızım Nida, acaba annesi nasıl bir kadın? Yani beni sever mi? Beğenir mi?*

“Şey, annene EmaSu diyebilir miyim?” dediğimde yüzünü ekşiterek, “O ne la?” diye sordu.

“Tık oldu bende, yanına su eklemeden duramıyorum.”

“Salaksın sen,” dedi gülerek. “Teşekkür ediyorum harika iltifat için. Benden bir EmaSu Hanım teyze kazandın.”

“Anneciğim diyeceksin,” dedi yalandan bir sinirle.

“Dur, oğlum. Daha tanışmadık. Ya kadın beni sevmezse?”

“Ya ben sevmişim seni. O da sever, merak etme,” dedi gönlüme su serpiştirerek. Hatta elime su şişesini aldım ve sol avucuma döküp boynuma çarptırdım.

“Ne zaman tanışacağız?” diye sordum sıkıntıyla.

“Yarın.”

“Yuh!” dedim aniden. Sesim biraz fazla yüksek çıkmış olacaktı ki etraftaki kızlı erkekli şam şeytanları kafalarını bana doğru çevirdi. Onları umursamadan üzerime hızlı hızlı su serpiştirmeye devam ettim. *HuriyeSu moduna girdim, NidaSu olarak çıkmayı nasip et Allah'ım.*

“Merak etme, basılma gibi bir durum yok. Her şey önceden planlı,” dedi sesli bir şekilde gülerek.

Duraksadım ve boş boş bakınmakla yetindim. “Çok planlı canım çok.”

“Kasma ya kendini, kayınvaliden diye demiyorum ama aşırı minnoş bir kadındır,” deyip arkasına yaslandı.

“İyi de sen bana da minnoş diyorsun arada. Minnoş muyum ben?”

“Yoo! Değilsin.”

Umutsuzca bakışlarımı çevirdim, “Biliydim beyle olacağını,” deyip kendimi suya vurdum. *İç Nida, içinin yangınını söndürsün.*

Mustafa'yla biraz daha vakit geçirdikten sonra eve geldim. Of ya, kapının önü araba kaynıyor! Azur Familyası toplanmış belli. Allah parmak uçlarıma kuvvet versin de seke seke gideyim odama.

Kapıyı usulca çaldığımda bana kapıyı açan, halamın dört yaşındaki minik evladı Osman'dı. “Nida ablam geldi!” diye bağırdığında, “Sus Allah aşkına sus,” dedim.

Ne yazık ki her şey için çok geçti. Kapı aralığına dizilen ayakkabılara baktığımda kendimi cuma namazındaymışım gibi hissettim. Yok muydu kız daha, toplayaydınız konu komşuyu?

Osman'ı öptükten sonra evin kapısını kapattım. Salondan hunharca bir gürültü koparken derin bir nefes alıp içeri girdim.

Anasını satayım, cenazeme bu kadar insan gelmez be!

“Ooo! Nida gelmiş,” dedi büyük halam. Şükrü amcam, babamın yanında; büyük oğlu Fatih de onun yanındaydı. Aha! Canan da gelmiş, sidikli seni.

“Hoş geldiniz,” dedim sıraya girip ellerini öpmeye başlayarak. Ben öpme merasimini bitirene kadar on dakika geçse, bir yirmi dakika da beni evlatları üzerinden gömseler... Oh, bitti.

İnce fikirli olduğumu söylemiş miydim?

Dudaklarım her türlü bakteriyi kucakladıktan sonra oturacak yerin olmadığını gördüm ve kapı ağzına çömeldim.

“Eee? Nasıl gidiyor okul?” diye sordu Nuray yengem. Kendisi Canan'ın anası, amcamın da karısı olur.

İşte beklediğim soru. Bazen merak etmiyor değilim, bu kadar zekâ gerektirip dirsek çürüten soruları sorarken ne kadar düşünüyorsunuz?

“Canan takdir getirecek,” dedi ben soruyu cevaplamadan. Sol kaşımı yukarı doğru kaldırdım ve ona baktım. Zilli seni. Bana kibirli bir şekilde gülümsediğinde omzumu silktim ve onlara baktım.

Dikkat dikkat, Nida Azur Şov başlıyor! Arkanıza yaslanın ve izleyin.

“Ne güzel,” dedim sahte bir tebessümle. “Ben de takdir alıyorum. Hatta Onur Belgesi de vereceklermiş,” dedim ve ses tonumu artırdım. “Hatta beni o kadar başarılı buluyorlar ki Başarı Belgesi de verecekler. En son müdürüm hocam önlüğünü çıkarıp bana uzattı da ben almadım. Mütevazılık önemli tabii.”

Ulan Nida, bugün de çarpılmazsan bir daha yok yani kızım.

Ulan, bana *Recep İvedik*'teki Kara Ambar Kamyoncular Derneği bile belge vermez be, ne takdiri?

“Hay maşallah,” dedi babam bir anda. “Bizim kız işleri büyüttmüş.”

“Ne demek, baba. Görevimiz,” dedim gülümseyerek. Sene sonu tek bir belgeyle elimi kolumu sallayarak eve geldiğimde beni kapı önüne

koyup önüme iki tas çorba bırakmak da senin görevin olacak baba. Bil istedim.

Canan ve yengem bana tuhaf tuhaf bakarken istifimi hiç bozmadan ayaklandım. “Ben gideyim de bir elimi yüzümü yıkayayım.”

“Hayırdır? Nereden geliyordun?” diye sordu küçük halam Şükran.

Duraksadım, o sırada annemle göz göze geldik. Ben konuşmak, daha doğrusu yalan söylemek için öne atıldığımda annem benden hızlı davrandı.

“Arkadaşı Selen var, onunla vakit geçirdi biraz,” dedi. *HuriyeSu diye demiyorum canımdır, kanımdır.*

“Ya ya,” dedim annemi tasdikleyerek. “Neyse, gideyim ben.”

Ertesi gün erkenden uyandım. Babaannem dün amcamlarla dönmüş, ben de yatağıma kavuşmuştum.

Aynanın karşısına geçip dolaptan çıkardığım kıyafetleri bir bir üzerimde denemeye başladım. En nihayetinde bir kot pantolon ve tişört giyindim. Elbise giyip de pek gönüllü gözükmek istemem. *Yani şeye, gelin moduna girmeye.*

Çok alaka evet, susalım.

Odamı toplayıp çıktım. Annem ve babamı salonda görmek beni şaşırtmıştı çünkü onların uzayda falan olması lazım değil mi Nida?

“Hayırdır, anne? Bir yere mi gidiyorsunuz?” diye sorduğumda bana boylu boyunca baktı. “Asıl sana hayırdır? Sen nereye böyle?”

Müstakbel dünürünle tanışacağım, sana kuma getiriyorum anne.

“Selen ile buluşacağım,” dedim.

Teşhisimi koyuyorum.

Mitomani: Durdurulamayan yalanlar hastalığı.

Üçgenin iç açılarını bilmiyorum diye az eziklememiştiniz beni. Alın da bakın, zekâm öpülesi.

“Ev boş mu kalacak?” diye sordu annem. *Tövbe estağfurullah. Eve erkek mi atacaksın kız?*

“Siz nereye gidiyorsunuz ki?” diye sordum düz bir sesle.

Babam gülerek anneme baktığında, “Hastaneye, bebeğin cinsiyetini öğreneceğiz,” dedi.

Oha! MercimekSu kimmiş, öğrenecek miyim yani?

“Essahtan mı?” dedim aniden. Annem bana ters bir bakış atarken sustum ve mutfağa girdim. Aha! Annemler birazdan giderler ve ben de rahatça Esmasu teyzemle tanışırım. Anneme söylemedim çünkü henüz zamanı değildi. Üstelik kadınla sadece tanışacaktım, yani başka ne olabilirdi ki?

Kahvaltımı yaptıktan sonra babamların sesini duydum. “Biz gidiyoruz, çok geç olmadan dön sen de.”

“İnşallah,” dedim mırıldanarak. “Duydun mu?” diye tekrar ettiklerinde, “Duydum!” diye bağırdım.

Birkaç saatimi evde geçirdim ve daha sonra Mustafa’dan gelen mesaja baktım.

A:

Hazır mısın?

Sanki olimpiyatlara katılıyorum ha. Olsun, gelin seçme, kaynana beğenme dalında bir madalyam olsa fena olmazdı hani.

Nida:

Değilim

A:

Hadi köşede bekliyorum

Nida:

Oha! Ne ara geldin?

A:

İki sokak aşağısı zaten

Nida:

E niye zahmet ettin ben gelirdim

A:

Tedbiri elden bırakmamak lazım. Yoksa kaçarsın falan?

Nida:

Hı salak hı.

Nida:

Bir şey söyleyeceğim

Nida:

Annene bir şey alamadım ben ayıp olmaz değil mi?

Olur yavrum, bal gibi olur.

A:

Düşünmen yeter boş ver

A:

Hem annem önemsemez bu tür şeyleri

Bak iyice merak ettim ha şu kadını.

Nida:

İyi tamam çıkıyorum

Evin kapısını kilitledim ve aşağı sokağa doğru yürüdüm. Mustafa'yı köşede görünce ister istemez gülümsedim. Ulan, görüntüsü bile yetiyor içimin ısınmasına, yerim seni Mustafa.

Yanına vardım ve yüzümden eksik etmediğim gülüşümü devam ettirdim. "Çok beklerttim mi?"

"He, valla bekledim," dediğinde koluna vurdum.

Acıyla koluna dokundu. "İki dakika beni bekleyemediysen püü sana!"

"Lan otuz dakikadır bekliyorum."

"Otuz dakika bile bekleyemiyorsan püü sana!" Bana gözlerini irileştirerek bakarken bakışlarımı kaçırdım. "He öyle diyorsan aferin."

"Ulan, gel buraya," deyip gülerek beni çabucak kolunun altına aldı. Ellerim belini kavrarken birlikte evlerinin yolunu tuttuk. Ona pek belli etmeden sakinliğimi korumaya çalıştım. Ama kafamın içinde *Anka-ra'nın bağları da büklüm büklüm yolları* çalıyordu.

Apartmanlarının önüne geldiğimizde kolunun altından sıyrılıp derin bir nefes aldım.

Anam! Valla başlıyoruz.

“Ben yapamayacağım galiba,” dedim ve hızla arkamı döndüm.

Mustafa kolumdan tutup, “Manyak mısın? Geldik bile,” dedi.

“Bir şey olmaz, geldiğim gibi giderim.”

“Başımın belası,” dedi ve elimden tutup beni apartmanın içine soktu. Asansörle beşinci kata çıktık. Kapılarının önünde saksılar vardı. Demek Mustafa, *çişimi saksıya yapıyorum*, derken şaka yapmıyormuş.

Essahlı yiğidim benim.

“Mustafa hâlâ bir şansım olabilir. Acı bana,” deyip ona baktım. Gözlerini devirip, “Çok geç,” derken kapının ziline bastı.

Derin derin nefes al Nida. İki nefes al, beş ver. Ciğerlerini komple sök at.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Gözleri mavi, saçları sarıya çalan bir kadın karşımda duruyordu. Kapıyı araladı ve sıcacık gülümsedi. “Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk,” dedim zoraki bir şekilde gülümseyerek. Mustafa’nın gözleri gibiydi gözleri. *Kız EmaSu, güzel kadınsın maşallah.*

Utana sıkıla içeri girdim. Ferah bir koridor bizi karşılariken daha aydınlık bir yer olan salona geçtik. Beklemeden elimi uzattım. “Bu arada, ben Nida.”

Kadın güldü ve Mustafa’ya bakarak uzattığım eli kavradı. “Biliyorum, Nida. Mustafa senden çok bahsetti bana,” deyip gözlerimin içine baktı. “Ben de Ema.”

“Memnun oldum.”

Daha fazla ayakta beklemeden içeri geçip oturduk. Mustafa da yanıma oturunca gerginleştım. Yani şimdi baş başa olsak ensesine şaplak falan atardım ama annesiyle olunca doğru dürüst oturamamıştım bile.

“Eee? Nasılsın, Nida? Annenler nasıl?” diyerek konuya girdi. Allah’ım sana şükürler olsun, biri de derslerin nasıl diye konuya girmedi.

EmaSu gittikçe sevdiriyorsun kendini kız.

“İyiyim, onlar da çok iyi,” deyip göz ucuyla Mustafa’ya baktım. “Hatta annem hamile, bugün babamla hastaneye gittiler cinsiyetini öğrenmek için.”

Mustafa şaşkınlık içinde gülerken, “Hadi be, sonunda neyim olacağını öğreneceğim yani?” dedi.

“Öyle mi?” dedi Ema teyze gülerek, “Ne mutlu size, Allah analı babalı büyütsün,” dedi.

“Âmin,” dedim sessizce.

Sonra Ema teyze konuşmaya devam etti. “Mustafa’dan sonra bir çocuk daha doğurmak isterdim ama o bizi çok üzdü.”

“Niye ki?” dedim kaşlarımı çatarken.

Mustafa sıkıntıyla soluk alırken, “Anne başlama yine,” dedi.

Gözlerimi Ema teyzeye çevirdim. Gülmemek için kendini sıktığını gördüm. “Mustafa küçükken çok deli bir çocuktur. Hatta sürekli altına işerdi.”

Elimde olmadan güldüğümde Mustafa, “Anne ne diyorsun sen ya?” diye homurdandı.

Annesi ona aldırış etmeden devam etti. “Tüm sepet bunun çışli donlarıyla dolardı.”

Mustafa kulağıma doğru eğilip, “Hayal etme sakın,” dedi.

“Çok geç,” dedim gülerek. Ulan Mustafa, buradan bana bir ay alay malzemesi çıkar oğlum. Ne bir ayı kız, evlenirsek çocuklarıma miras bile kalır o derece yani.

“Neyse, ben gideyim de yaptığım kurabiyelerden getireyim,” deyip ayaklandı. Yardım etmek amacıyla yanına gittim. Masanın üzerinde birkaç tabak poğaçaya ve salata vardı. “Zahmet etmeseydiniz,” dedim sakince.

Kadın durdu ve bana baktı. “Mustafa’nın anlattığı kadar varsın, güzel kızsın.”

Bakışlarını kaçırırken, “Teşekkür ederim,” dedim. Kadın önüne dönüp raflardan çıkardığı bardakları tepsiye dizmeye başladı.

“Onu uzun zamandır ilk kez böyle mutlu görüyorum. Sebebi senmişsin demek.”

EmaSu, sen sevilesi bir annesin.

Mustafa, sen âşık olunası bir insansın.

Kayınbabacığım bey ise hâlâ şüpheli ama korkum yok.

Daha sonra elimizdeki tabaklarla içeri geçip oturduk. Utangaç tavrım az da olsa törpülenirken kurabiyeden bir parça alıp yemeye başladım. “Mustafa bana bir şeylerden bahsetti,” dedi Esmâ teyze. İrkilerek ona döndüm. “Ceza almışsınız sanırım?”

İdeal gelin adayı olduğumu söylemiş miydim?

“Anne araya bayram girdi zaten, bir şey olmaz,” deyip geçiştirdi Mustafa.

“Çocuklar, bu zamanlarınızın kıymetini bilin. Gençlik çok güzel.”

“Esağfurullah, siz hâlâ gençsiniz,” dedim. “Sahi, eşinizle nasıl tanıştınız?” diye sordum sonra.

Mustafa gülerek kulağıma fısıldadı. “Kayınbabacığım diyeceksin.”

Çaktırmadan bacağına çimdikledim ama istifini bozmadan gülmeye devam edip geri çekildi. Esmâ teyze o sırada konuşmaya başlamıştı. “Öyle ahım şahım bir şey değil bizimkisi. Ekmek kuyruğunda tanıştık.”

Ne ka güzel, ne ka güzel.

“Babamlar evin en küçüğüüm diye sürekli beni fırına gönderirlerdi. Bir gün yine fırına gittiğimde son iki ekmeğin kaldığını gördüm,” deyip açıkladı. “Rıfat, yani eşim kalan iki ekmeği aldığı anda biraz takıştık. Daha sonra ortak karara bağlayıp birini o birini ben almıştım. Sonra karşı okulda olduğunu öğrendim, öyle tesadüfler, işler güçler derken tanıdık birbirimizi sevdik, evlendik.”

Aslında hepimizin bir hikâyesi vardı. Mühim olan nasıl karşılaştığımız değil, kiminle karşılaştığımızdı.

“O yüzden çocuklar, bu günlerin kıymetini bilin çünkü ileride sağlıklı bir ilişkinizin olmasını istiyorsanız şimdiden ipleri sağlam tutun ki kopmasın.”

Mustafa’yı bana bakarken yakaladığımda gülümsedim. Sanırım iyi bir aileye gelin gidecektim. E nasipse tabii. Neyse Nida, önce şu yüksekte atıp tuttuğun belgeleri nasıl halledeceksin, istersen onu bir düşün.

Biraz daha vakit geçirdikten sonra Mustafa beni eve kadar bırakıp gitti. Aslında tahmin ettiğimden daha güzel geçmişti hatta bayağı iyiydi

be. Anahtarla içeri girdiğim sırada annemlerin evde olduğunu gördüm. Aha mercimek! Ay neyim olacak acaba?

“Anne?” dedim ürkekçe salona girerek. İkisi de ağzı kulaklarında bana baktılar.

“Nida,” dedi annem gülerek.

“Evet, hemen *Acun*’a bağlama da ne çıktı kutudan onu söyle,” dedim sabırsızca davranarak.

“Erkek.”

Hass...

“Hem de ikiz.”

Siktir!

Bir yeni mesajınız var!

Nida:

Geliyorlar

A:

Kimler?

Nida:

MercimekCanlar

A:

Onlar kim?

Nida:

Kayınçon.

Nida:

Daha doğrusu kayınçoların.

A:

Hass...

A:

Lan!

A:

Oha!

A:

Bir dakika?

A:

Ne yani?

A:

İki tane mi?

A:

Lan

A:

Şaka yapmıyorsun değil mi?

A:

Huriye Annem iki tane delikanlı mı doğuracak?

Nida:

He essahtan

Şu an sevinsem mi üzülssem mi bilemiyordum. Yani ben aylarca MercimekSu diye sayıklarken meğer onlar MercimekCan olarak içeride çete kurmuşlar.

Bunlar doğmadan bana çok iyi bir şov yaptılar, doğumdan sonrasını düşünemiyorum bile. Aman Nida, dert ettiğin şeye bak! İkisine de tak bir çeyrek, doğumdan sonraki hayatlarında onlara başarılar dile.

Evet, bunu yapacağım ama önce çeyrek almam lazım. Peki, bilin bakalım neyim yok?

A:

Ulan kendi çocuğum olsa bu kadar sevinmem

Ekrana tuhaf tuhaf baktım, sanki o da bunu anladı ve hemen yazdı.

A:

Çünkü daha çok sevinirim

Nida:

Aferin sana. Benden iki tane kayınço kazandın

A:

Ne sendeni? Huriye Annem'den kazandım

A:

O harika bir kadın

Hep bunu istemişimdir. Kayınvalidesini çok seven bir damat. *Mustafa evlenek mi?*

Mercimekler kafa yaptı herhâlde, çok da aldırış etmeyin benim sallamasyonumtırak laflarıma.

Evet, o kelimeyi okurken bir sürecik zorlanmış olabilirsiniz.

Sıkıntı yapmayın, siz benim şam şeytanlarımsınız. Bize zor diye bir şey yok.

Nida:

Mışğım?

A:

Kıvırcığım?

Nida:

Annen ben gittikten sonra bir şey dedi mi hakkımda?

A:

He dedi

A:

Mal mısın oğlum sen bu zamana kadar neredeymiş bu kız dedi

A:

Utanma tamam hemen

Nida:

Yool Utanmadım ki

Nida:

EmaSu Annem haklı yani

Egomla lego yapın da az oynayalım. Canımız sıkılmasın.

A:

Egonu da seviyorum boşuna zorlama

A:

Peki sen beni ileride göbeğimle sevebilecek misin?

Nida:

Severim la tabii

Nida:

Hem ben de yaşılanınca buruşacağım falan.
Kaldık yine birbirimizin başına

A:

Kal kız başıma kalacaksan sen kal anasını satayım

Nida:

Bir şey diyeceğim ama hemen şımarma

A:

Ha şımaracağım bir şey yani?

Nida:

Kaç yaşına kadar işedin?

Nida:

Merak ettim de

A:

Annem bazen abartır bakma sen ona

Nida:

He tabii tabii

A:

Essahtan kızım

A:

Yani tamam birkaç kez altıma işemiş olabilirim
ama çok da şey etmemek lazım.

A:

İnsanlık hâli.

A:

Unut la şunu artık. Gözündeki karizmam yerle bir olmasın

Nida:

Ohol Sen hâlâ karizmanın kaldığına dua et

A:

Ulan anne yaktın beni yaktın!

Nida:

Neyse evlenirken sana da bir çocuk bezi takarız artık

Nida:

Gelinden damada bir paket çocuk bezi 🧸

A:

Bakıyorum de pek bir meraklısınız evlenmeye Nida Hanım?

Nida:

Karnendeki notlar yerlerde sürünse sen de meraklı olursun

Nida:

Ya o değil de bizim ceza ne zaman bitecek?

A:

Okulu özledim deme valla altıma işerim

Nida:

Yapmadığın şey değil zaten 🧸

A:

Püü!

A:

Yarın annemlerle, anneannelere gideceğiz

A:

Araya hafta sonu giriyor zaten.

A:

Salla ya pazartesi gidelim işte. Hem pazartesi okullar arası basketbol maçım var

Nida:

Bizim okulda mı?

A:

Evet Ticaret Meslek'le yapacağız

A:

Çok erkek olur, senin yerini ben ayarlarım.

Nida:

Önlere bir yere ayırt bari de ana avrat tezahürat yaparken tüm şam şeytanları duysun

A:

Oldu bil yavrum

Telefonu kapattım ve annemin yanına gittim. Babamla birlikte içerde televizyon izliyordu. Annemin yanına oturdum ve suratına boş boş baktım. Aynı tavrı o da sergilemeye başladığında babam bize ters ters bakıp, “Ne yapıyorsunuz siz?” diye sordu.

“Bakışıyoruz, Lütfü. Sen ne yapıyorsun?” dedi annem gözlerini benden ayırmadan.

“Televizyon izliyorum, Huriye.”

“Aferin, herifim. İzlemeye devam et öyleyse.” *Yığidimin evlilik versiyonu herifim mi?*

“Hasbünallah,” dedi babam söylenerek. Gülmemeye çalışarak annemin gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Annem de benim gözlerimin içine baktı. *Hipnoz olacağım HuriyeSu.*

“Tövbetövbeye,” dedi pes ederek. “Kız beni niye kendine uyduruyorsun?”

“Sen bana uydun,” dedim gülüp geri çekilerek.

“Kafa mı bırakıyorsun insanda?”

“Ya sen onu bunu bırak da,” dedim sessizce ve yutkunarak moda girdim. “Sen en güzel duyguların katilisin, HuriyeSu.”

“Niyeymiş, NidaSu Hanım?”

“Bak MercimekSu olacaktı, birlikte analı kızlı sulayıp duracaktık birbirimizi.”

“Tövbeye estâğfurullah,” dedi gözlerini devirerek. “Kızım, Allah’tan gelen bir şey bu, nasıl konuşuyorsun öyle?”

“Şaka yapıyorum zaten de,” deyip derin bir nefes alıp verdim. “Yani erkek olunca şey ettim biraz, hem de iki taneymiş,” derken gözlerimi büyüttüm.

“Kardeşlerinle iyi anlaş, kızım. Dövme sakın küçükler diye,” dedi babam oradan bana laf yetiştirerek.

Artık beni nasıl biri olarak biliyorsa bana şimdiden nasihatler vermeye başladı adam. *Vay LütfüCan vay, demek böyle oldu şimdi.*

“Onlar beni döverken dur diyecek misin baba? İki tane çete üyesi gelecek,” deyip gözlerimi kısıarak kararlı bir şekilde konuştum. “Hissediyorum.”

“Dövmez kimse, merak etme.”

Babamın keyifli tavrına annem de eşlik ederken yanaklarımı şişirip oturduğum yerden kalkarak odama kapandım.

Birkaç Gün Sonra...

Okul yolu düz gider diyerek evden çıktım. Mustafa erkenden gitmiş, antrenman yapmaya başlamıştı. Yürüyerek bitkin bir şekilde okul bahçesine girdim. O sırada çoğu öğrencinin gözleri beni buldu. Ne bakıyorsunuz be? Hiç mi kavga edip uzaklaştırma alan öğrenci görmediniz?

Çantamı tek kolumdan indirmeden sınıfa çıktım. Gözlerim Sıçan Mert'in olduğu yöne kayarken sırasının boş olduğunu gördüm. Gelme sakın, kötü hissettiriyorsun.

Selen beni görür görmez gözleri kocaman oldu. “Sonunda!”

“Özlenecek biri değilimdir normalde ama?” dedim. Daha sonra koluma kadar düşen çantayı özensizce sıramın üzerine fırlattım.

Selen gülümseyip, “Manyak mısın? Özledim tabii,” dedi. *Ulan Selen, senin de az günahını almadım ha, affet kız.*

Yarım ağız güldüm ve sıranın üzerine oturup omuzlarımı düşürdüm. Sınıftaki birkaç kişi tüm dikkatini bana vermiş tuhaf tuhaf bakıyordu. Onlara dik dik baktım. “Ne bakıyorsunuz ya? Sabahtan beri bu ne canım?”

“Okulda herkes seni konuştu,” dedi ön sıralardan İrem.

Kafamı hafifçe çevirip ona inanılmaz boş bir bakış attım. “Yani?”

“Yanisi, sanırım herkes Mustafa ve senin sevgili olduğunu biliyor. Hocalar da dâhil.”

“Emin misiniz?” Aynı anda kafalarını salladıklarında şaşkınlıkla Selen'e döndüm. “Doğru mu?”

Derin bir nefes alıp verirken kafasını alayla salladı. “Doğru ama bir sorun olacağını sanmıyorum. Yani Mustafa bu sene mezun olacak, sene neye kadar çoktan unutmuş olurlar.”

“Kızım unutsalar kaç yazar ki? Ulan, sonum bu okuldan atılmak olacak ha,” dedim sertçe. “Ayrıca sevgili olduğumuzu bilmeleri neyi değiştirir? Bıktım bu saçma düzenden!”

Birkaç ders sonrasında hep birlikte aşağıya, spor salonuna indik. Salon hınca hınç doluydu. Mustafa’yı bulduğumda, “Bayağı kalabalık,” dedim sesimi yükselterek.

Gözleri arka tarafımdaki tribüne kayarken, “Senin yerin hazır, hadi geç otur oraya,” dedi.

Çenemi omzumun üzerine koyup arkaya doğru döndüm. En öndeki yer boştu. Yiğidim ya, pek düşünceli maşallah.

Ortam gittikçe gürültülü ve kalabalık bir hâl alırken çaktırmadan yükselip Mustafa’nın yanağına minik bir buse kondurdum. Mustafa gülümseyip dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. “Bu motivasyonla bu potanın anasını ağlatırım.”

“Şüphem yok.”

Mustafa yüzünü yüzümden uzaklaştırırken beden öğretmeni düdüğü öttürüp gürültüyü sakinleştirdi. Mustafa koluyla beni iteklerken, “Hadi git ve sevgilini izle,” dedi.

Bir şey söylemeden yerime geçip oturdum. Heyecanlı bir şekilde maçın başlamasını bekledim ve bir süre sonra o düdüğü öttü.

“Hadi,” dedim ilk anda. Top karşı takımdaydı. Herkes hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başladığında *benim neyim eksik ulan* deyip başladım yardırmaya. “Helal sana be! Helal be!” dedim bağırarak. İsim vermeden bağırıyordum. Sonra aklıma tüm okulun zaten bizi bildiği geldi

Aman, salla yavrum, boş ver.

“Hadi Mustafa hadi,” dedim ellerimi kaldırıp tezahürat yapmaya devam ederek. Tribünlerdeki öğrencilerin gözlerini üzerimde hissetmek artık alışkın olduğum bir durumdu. Yanımdaki kızı dürtüp, “Kız yap-sana tezahürat, ne bakıyorsun saf saf?” dedim ve devam ettim. “Mustafa dışında herkese tezahürat yapabilirsin. Mustafa yasak, tamam mı?”

Kız bana *kardeş ne diyorsun la sen*, bakışı atarken hızla kızın ellerini kavrayıp yukarı doğru kaldırdım. “Böyle böyle başla, hadi bakayım.”

Kız dediklerimi şaşkınlıkla yerine getirdiğinde Mustafa'nın takımından biri basket atmıştı. Sevinçle bağırmaya devam ettim. Salon inanılmaz kalabalık ve gürültülüydü.

"Mustafa!" diye bağırdım tekrar tüm gücümle. Çocuk beni duymuyordu. O sırada karşı takımdaki kısa boylu bir çocuk, Mustafa'nın kolunu dürterek gözleriyle beni işaret etti.

"Şu tatlı kıvırcık sana sesleniyor."

Çocuk öylesine yüksek sesle konuşmuştu ki sesini müdür bey bile duymuş olabilirdi. O anda gözlerimi irileştirdim ve Mustafa'yla göz göze geldim.

"Anlamadım?" dedi Mustafa. "Ne kıvırcık?"

Abo!

"Tatlı kıvırcık," dedi çocuk gülerек.

Mustafa derin bir nefes alıp çocuğa karşı diklendi ve onu sert bir üslupla uyardı. Tartışma büyümeden beden öğretmeni araya girdi. Takım arkadaşları Mustafa'yı geriye doğru çekerken beden öğretmeni Veli Hoca, "Kendinize gelin!" diye bağırdı.

Salondaki herkes olanları şaşkınlıkla izlerken endişeyle Mustafa'ya baktım. Ona el sallayıp, "Sakin ol," dedim. Bana sinirli sinirli bakıp, *tamam sakinim*, bakışı attı.

Maşallah her bakıştan bir anlam çıkartıyorum.

"Hocam, kusura bakmayın," dedi Mustafa terli tavrıyla elini Veli Hoca'ya doğru kaldırırken.

Maç bitene kadar tezahüratlarıma devam ettim. Zorlu bir mücadele sonrası uzatmalara kalmış, ufak bir farkla bizim okul bir üst tura çıkmaya hak kazanmıştı.

Gün sonunda sakin bir yere geldik. "Geçti mi sinirin?" diye sordum ürkekçe.

"Hatırlatma," dedi düz bir sesle.

Omzumu silktim. "Benim yüzümden yine ceza alacaktın."

Bana yandan bir bakış atıp, "Zaten senin için ceza alıyorum ki aldiğıma değsin," dedi. Gülümsedim. Mustafa da gülümsedi ve kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Kafamı Mustafa'nın omzuna koydum ve iç çektim.

“Biz ne olacağız böyle?”

“Nasıl, ne olacağız?” dedi, o da başını benim başımın üzerine koydu.

“Yani baksana bir hâlimize, hele ki ben ideal bir öğrenci kavramından ne kadar uzağım farkında mısın?”

“Umurumda mı bu sence?” diye sordu gülerek. “Ben senin her hâlini seviyorum. Eğer kendini bu yüzden sorgulayacaksan kendime küfretmeye başlayacağım.”

“Kendine niye küfrediyorsun?”

“Ne bileyim,” dedi sesli bir şekilde gülerek. İçim gıcıklandı ve kafamı Mustafa’nın omzundan kaldırıp gözlerine baktım. Mavileri öylesine derin ve güzeldi ki iç çekmemek elde değildi.

“Şey,” dedim gözlerimi kaçırarak.

“Ney?” dedi keyifle gülerek. Bak ya, bilerek utandırıyor.

“Utandırma be,” dedim sessizce. Mustafa gülüşünü zorla bastırıp sustuğunda gözlerinin içine baktım. “Sanırım ilk kez itiraf edeceğim.”

Mustafa öylece kalakalıırken gözlerimi kapatıp dudaklarımı oynattım. “Ben sana bayağı âşığım la.”

Oh be, valla söyledim. Yani yüzüne bakarak pek baktığım söylenemez ama söyledim işte.

Kalbim küt küt atarken Mustafa’nın elleri çenemi kavradı. Gözlerim kendiliğinden açılırken bana yoğun bir biçimde bakmaya başladı. *Romantik şeyler yapmayın Mustafa Bey, benim bünyeme ters.*

“Benim sana bayağı bayağı vurgun olduğum gibi mi?”

“Hı hı,” diyebildim sessizce.

Güldü. *Çok güzel güldü hem de.* O gülünce sebepsizce ben de güldüm. Sonra bakışları dudaklarıma kaydı. Kalbim pıt pıt değil, pat pat atmaya başladığında yüzünü yüzüme doğru yaklaştırıp dudaklarıma yöneldi.

Hayır Mustafa, şimdi değil...

Gözlerim kendiliğinden kapanırken ellerim dâhil titremeye başladım. Nefesini duymaya başladığımda dudakları çok yakınımdaydı.

Allah’ım sen affet.

Ve dudaklarını alnıma bastırdı.

Bedenim kaskatı kesilirken alnımda olan dudaklarını çekip kulağıma fısıldadı. “Her şeyin bir yeri ve zamanı var. Mühim olan yanımda olman. Ben senin dudaklarını değil, kalbini arzuluyorum.”

Kelimelerini kulağıma nakış nakış işlerken sııttım. “Mühim olan yan yana olmamız.”

Güldüğünü hissettiğimde bana sarıldı. Ben de ona sarıldım ve sonra tekrar konuştu. “Yan yanayız, sonuna kadar.”

“Sonsuza kadar.”

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

“Bugün gelir, değil mi?”

“Evet, hanımefendi. Gün içerisinde siparişinizi teslim alacaksınız,” dedi telefondaki adam.

Memnun bir tavırla gülümseyip, “İmzalı ama değil mi?” diye sordum.

Adam sıkıntıyla iç çekti. *Ay hasbam, şurada iki iş yapacağız. Hayır, ne olmuş yani seksen ikinci sorumu da cevaplayıversen.*

“Evet, hanımefendi. Olacak. Dedğiniz gibi Alex imzalı.”

Aynen canım, Alex imzalı. Fenerbahçeli olandan hem de.

Mıstığım, bak Galatasaraylı sevdiceğin senin için neler yapıyor. Ama olsun sana değer, lacivertli sarılı yiğidim benim.

“Tamam,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Olur mu öyle şey,” dedi adam. “Ben teşekkür ederim. Valla sonunda bitirdiniz, Allah razı olsun.”

“Siz sağ olun,” dedim. *Hı?*

“Aaa!” dedi adam. “Müşteri geldi, kapatıyorum.” Ve kapattı. Hiçbir vatandaş benim yüzüme telefon kapatamaz. Neden mi? Çünkü kulağımla dinliyorum, kulağıma kapatmanız gerekiyor.

Hadi kusun ama yerleri daha yeni sildim. Az öteye kusun.

Telefonu şaşkınlıkla kulağımdan indirdim ve oldukça masum bir şekilde söylenip annemin yanına gittim. Oturma odasında ayaklarını uzatmış hunharca çekirdek çitliyordu. Ben de yanına gittim ve tabağından bir miktar avuçlayıp içinden çekirdek alarak dişlerimin arasına sıkıştırdım.

“Hayırdır?” dedi annem gözlerini televizyondan ayırmayarak. “Menfaat kokusu alıyorum.”

Seni gidi SherlockSu seni.

“Ya beni bu kadar iyi tanıma, anne. Vallahi Mustafa’ya haksızlık ediyorsun,” dediğimde beklemediğim bir anda omzuma vurdu. “Kız seni ben doğurdum, herhâlde tanıyacağım.”

“Yavaş, HuriyeSu. Ciğerimi söktün ya,” dedim omzumu sıvazlayarak. Annem ağzındaki çekirdek çöpünü suratıma üfleyip, “Başlayacağım HuriyeSu’na şimdi ha,” dedi.

Bu şey değil mi ya? Cennet Mahallesi, Pembe?

Anam izin vermez be Ferat, derken şaka yaptığımı mı sandınız acaba?

“HuriyeSu’dur onun adı, iki tane çete üyesi doğurup başıma musallat edecek onları.”

Keyifli keyifli söylenirken annem de kendine engel olamadan güldü. Elimle yanaklarını sıktım. “Annemsin diye demiyorum ama çok seviyorum seni ya, essahtan kız.”

“Ben senin için aynılarını söylemeyeceğim ama,” dediğinde gözlerimi büyüttüm. “Anlamadım?”

“Benim duygularım daha başka, tarifi yok,” dedi sonra. Kız HuriyeSu, yüreğime iniyordu. Ben de bir an beni evde zorla besliyorsun falan diye düşünmeye başlamıştım.

“Eee?” dedim gözlerimi televizyona çevirerek. “Ne izliyordun?”

“Şu oğlan, şu kızı seviyor; kızın abisi de oğlanın kuzenine yanık galiba. Kız da oğlanın kuzeniyle arkadaş, kızın abisi de çekiniyor biraz. Oğlan da kıza bir türlü aşkını itiraf edemiyor, kızı çalıştığı yerin sahibi seviyor. Valla oğlan almadan alacak kızı.”

“Ha *Dallas* izliyorsun, anladım.”

“Aman ne bileyim, izliyorum işte,” dedi çekirdeği çiğlemeye devam ederek.

Derin bir nefes alıp verirken, “Ah ah,” dedim. “Para lazım.”

“Beyin mi alacaksın?” diye sordu.

“Hayır,” dedim ve kendimden emin bir şekilde annemin gözlerine baktım. “İlerideki beyime hediye alacağım.”

“Allah Allah,” dedi annem. “Eee?”

“Eee’si, para lazım işte,” deyip gözlerimi kısıp masum masum sııttım. “İki üç bir şey ateşlesene.”

“Çakmak orada. Git yak kendini,” dediğinde ağzım açık kaldı. Ya sen nasıl bir annesin Allah aşkına? Senin beynine format attılar da ben mi görmedim?

“Çok komikti, çok güldüm,” deyip avucumu açtım. “Hadi ateşle.”

Annem ters ters bakarken elimi tuttu ve ağzıma götürüp sürttü. “Avucunu yalarsın.”

Bir şey soracağım. Benim kankam olsana sen, ortalığı yakar geçeriz. Herkes bizi konuşur kız.

Elimi ağzımdan indirdim ve dişlerimi sıktım. “Tamam, güldük eğlendik. Ciddi bir konuya geçiş yapalım. Yarın Mustafa’nın doğum günü, ona Alex imzalı Fenerbahçe forması aldım. Babamın bayramda verdiği paranın yarısı duruyor, az biraz da böyle günler için sakladığım paralarım vardı. Sen de bir iki bir şey kat da sevaba gir.”

“Ne kadar lazım?”

“Sende ne kadar var?”

“Sana ne kadar lazım?”

“Dört yüz, beş yüz civarı,” dedim düz bir sesle. Annemin yüzünde garip bir tavır belirlediğinde oturduğu yerden kalktı ve odasına gidip geldi. Elindeki bir miktar parayı bana uzattı.

“Ya sen harikasin,” dedim ve yanağını öpüp geri çekildim. Annem bir şey söylemeden yerine oturdu. Ben de tam odama gidecekken sesiyle beni durdurdu.

“Çamaşırları as, tozları al, akşama da salata yap. Ha bir de şu kumandayı uzat bakayım.”

Ha?

Arkamı döndüğümde annem kaşlarını yukarı doğru kaldırmıştı. “Tekrar edeyim mi?”

Hayır, hayır! Sakın. Bu listeyi bir kez daha duymak kalbime felç indirebilir. *Kalbime felç indirebilir o derece, anlıyor musunuz?*

“Hayır,” dedim kilitlenmiş gibi.

“İyi, uzat şu kumandayı,” diye devam ettiğinde robot gibi sehpanın üzerinde duran kumandayı alıp anneme uzattım. Annem kumandayı kavrarken bana baktı. “Hâlâ harika mıyım?”

“Hı hı.”

“Tabii ki öyleyim. Ben HuriyeSu’yum.”

“Öylesin.”

Dilim lal, bakışlarım yay, kaşlarım ok. Dudaklarım zeytin, gözlerim kiraz, gel etme naz. *Divan Edebiyatı ağlıyor şu an.*

Bismillah dedim ve başladım. Önce çamaşırları astım, sonra tozları aldım. Daha sonra mutfağa girip salata yaptım. Liste? Kumandayı uzatmıştım zaten.

Bitti, ben de bittim.

Bir saatlik bir maratonun ardından odama geçip kendimi yatağımın üzerine attım. Derin bir nefes aldığım sırada telefonum titredi.

A:

Ne yapıyorsun kız?

Nida:

Seni özlüyorum demek isterdim ama temizlik yaptım ölüyorum

A:

İki hafta sonra okullar kapanıyor

A:

Bizim sınıf mezuniyet işiyle ilgileniyor yani kendine elbise bakmaya başlasan iyi edersin

Nida:

Oha! Ben de mi geleceğim?

A:

Geleceksin tabii ki

Nida:

Tamam ben şimdiden bakmaya başlarım

Nida:

Çok heyecanlandım bak şimdi

A:

Heyecanını severim senin

Nida:

Utanmamam gerekiyordu ama yanaklarım kızardı

Nida:

Ağzım kulaklarıma varamadı

Nida:

Kulak mememin iki santim aşağısında kaldı ama olsundu

A:

Salak 🤡

Nida:

MAL?

A:

Efendim?

Nida:

Yarın okula geliyorsun değil mi?

A:

Sen geliyorsan sıkıntı yok

Nida:

Benim için geliyorsan gelirim

A:

Zaten üç yıldan beri sen varsın diye geliyorum

A:

Sınavları pek de şey etme

Nida:

Tamam gel yarın

A:

Gelirim de bir şey mi dönüyor?

Nida:

Dünya

Tamam kusun tamam. Bakmıyorum hadi.

A:

Seni engelliyorum çünkü hiç komik olmayan durumlar paylaşıyorsun ve ben bu internete para ödüyorum

Nida:

Hadi engelle

A kişisi sizi engelledi.

Nida:

Lan!

(Gönderilemedi.)

Nida:

Abol

(Gönderilemedi.)

Nida:

Zıkkım!

(Gönderilemedi.)

Ertesi sabah, dün akşam gelen kargo paketini çantamın içine koydum ve okulun yolunu tuttum. Mustafa ile birlikte okula geldiğimizde o sınıfına, ben de kendi sınıfıma girdim. Henüz kimse gelmemişti. Allah Allah? Ama bu imkânsız... Ben ki derse geç kaldığım için müdür beyin odasındaki geç kâğıtlarını bitiren bir insanım. Nasıl sınıf boş olurdu?

Her neyse diyerek çantamı ta iki adım öteden sıramın üzerine koydum. Yerime geçip oturduğum sırada Sıçan Mert içeri girdi. *Anam! Bir gerildim.* Ona bakmadan telefonumu aldım ve bir şeyler kurcalamaya başladım. Yanıma gelip, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda irkildim.

"Ne hakkında?"

"Sen ve ben."

"*Sen ve ben* diye bir şey yok. Hiçbir zaman da olmayacak."

"Tamam, dinle o zaman sadece," dediğinde boş boş bakınmakla yetindim.

Peki, anlat bakalım.

"Sana olan duygularım yalan değil bu bir, beni hiç sevmeyeceksin bu iki ama izin ver sana olan sevgim usulca bitsin bu da üç."

“Bak,” dedim sakince. “Sana kızsam da kalbine söz geçirememenin ne demek olduğunu az çok bilirim. Sana asla umut vermedim, vermem de. Üzgünüm, elimde olan bir durum değil.”

Empati yapabiliyordum ki bu kişi Sıçan Mert olsa bile. Onun benimle tüm sene boyunca nasıl uğraştığını herkes görmüştür, yine de buna rağmen onu anlamaya çalışıyordum.

“Keşke daha önce söyleseydim sana,” dediğinde araya girdim. “Lütfen artık bu konu kapansın. Ben seni hâlâ benimle uğraşan o çocuk olarak bileceğim. Bana olan hislerini duymamış gibi yapacağım.”

Bunu yapmak zorundaydım. Elimden başka bir şey gelmezdi.

“Peki,” dedi ve usulca kalkıp gitti. *Ne yapayım ulan? Kırmızı halı serip barış antlaşması mı imzalayayım?*

Kısa bir süre sonra zil çaldı ve derse başladık. Zaten okullar kapanacaktı. Ders kitaplarının dibini sıyrıyor, kıyıda köşede kalmış konulara ekmek banıyorduk. Ders bitimine yakın izin alıp en yakın pastaneye giderek ikimiz için ufak bir pasta aldım. Daha sonra Mustafa’nın koluna girerek onu dün geldiğimiz yere getirdim.

“Niye geldik buraya?” diye sordu şaşkınlıkla yüzüme bakarak.

Kolundan çıktım ve beklemeden yere oturdum. “Burası artık bizim mekânımız.”

“Allah Allah,” dedi keyifle ve eğilerek yanıma oturdu. “Olsun bakalım.”

“İki dakika gözlerini kapatsana,” diye sorduğumda, “Sebep?” dedi gülerek.

“Hiç, değişik bir fantezi deneyeceğim üzerinde.”

“Essah mı lan?”

“He essah, geri zekâlı,” deyip ellerimi göz kapaklarının üzerine götürerek kapattım. Mustafa omuzlarını düşürdü ve sabırla beklemeye başladı. Çantamı kucağıma aldım ve içinden hediye alıp bir kenara koydum. “Açabilirsin.”

“Emin misin?”

“Evet, son kararım. Aç hadi.”

Gözlerini açtığında elimdeki hediye paketini ona uzattım. Kaşlarını çattı. “Bu ne?”

“Aç bak.”

Mustafa paketi açtı ve içinden çıkardığı Fenerbahçe formasını görünce gözleri kocaman oldu. “Hass...” deyip formayı yukarı kaldırdı. “Oha!” dedi ve imzaya baktı. “Lan.”

Sevinçten dörtköşe olmuştu, ben de öyleydim. *Evet, artık biz geometrili bir çiftiz.*

“Nida, bu...”

Beklemediği bir anda yanağına öpücük kondurup geri çekildim. “Doğum günün kutlu olsun. İyi ki doğdun ve iyi ki beni buldun.”

Çocuğa kal geldi la.

Bana şaşkın şaşkın bakarken formayı iyice yukarı kaldırıp arkasını çevirdi.

“Alex lan Alex!”

Ben ne diyorum, bu ne diyor? Püü sana! Neyse, bugünlük şey etmiyorum sana Mıstığım.

“He Alex. On numara adama, on numaralı adamın forması yakışır.”

Bir Galatasaraylı olarak güzel iltifat ettim. Mıstığımın payı büyük tabii.

“La,” dedi ve bana sarıldı. “Sen ne güzel bir şeysin be!”

Dudağımı kıvırdım. *Bana bilmediğim şeyleri söyle çocuk.* Egom paçamdan akacak şimdi.

“Sen seviyorsun ya, ondan güzel geliyorum sana. Sensiz dikenim ben, kanatırım.”

Nida Süreya, gururla sunar efendim.

“Dikenlerini de seviyorum, boşuna uğraşma,” dediğinde sarılırken sırtına hafifçe vurdum. “Zaten senden başkası beni böyle kabullenmez, manyak herif.”

“Başkaları gidebilir, ben seni aldım ya,” dediğinde ayrılıp gözlerimin içine baktı. “Bu beraber geçirdiğimiz ilk doğum günüm... En özelinden.”

“Özeldi,” dedim ve gülüp arkama sakladığım pastayı çıkarıp paketi açtım. “Aslında ilk pastayı kesmemiz gerekiyordu ama normal değiliz biliyorsunuz.”

“Bilmem mi?” dedi keyifle. Güldüm ve plastik çatalı ona uzattım. “Mum koymayı unutmuşum.”

“Salla ya,” dedi ve bana baktı. “Benim dileklerim bir bir gerçek oluyor zaten.”

Gülümsedim. “Peki,” dedim. “Bıçak da yok. Bence biz bu pastaya yumulalım.”

“Bence de,” dedi ve çatalı pastaya batırdı. Ardından ben de aynısını yaptım. İkimiz de keyifle pastayı yemeye başladık.

Akşama doğru eve gittim. İçim içime sığmıyor, o sırada kelebekler de, “*Yeter artık, daha fazla elemana giriş izni yok!*” diye feryat figan içerisinde homurdanıyordu.

“Nida,” diye seslendi annem.

“Hı?”

“Ali dayına gidiyoruz. Hadi giyin üzerini.”

“Gelmek istemiyorum ya! Ne olur gelmeyeyim, anne,” dedim yakı-narak. Ya ben sevmiyorum misafirlige gitmeyi. Bıktım bu okul muhab-betinden bıktım!

“Olmaz, akşam akşam yalnız mı kalacaksın evde?” diye sordu.

Babam araya girdi. “Hayır tabii ki. Gidiyoruz hadi.”

“Baba, korkmam ben yemin ediyorum. Hem benim bir sürü ödevim var, *çarpıldı*. Yarına yetişmesi lazım, *essahtan çarpılacak şimdi*. Lütfen gelmeyeyim ben.”

“Akşam akşam yalnız mı kalacaksın?” diye sordu babam.

“Kocaman kız oldum, baba. Korkmam, merak etme,” diye karşılık verdim.

Annemle bakiştık, daha sonra da babamla. *Ne ka güzel bakiştık kız.*

“Kapıları kilitle, ışıkları açık tut o zaman. Ha telefonun da açık olsun. Biz çok geç olmadan geliriz.”

“Ne kadar geç?”

“Bir iki saate kadar,” dedi babam hızla. Sessiz kaldım. Annem des-tansı bir nasihatın ardından evden çıkıp kapıyı üzerime kilitledi. *Kolla-rıma zincir vursaydınız, bir o eksik kaldı.*

Mutfağa geçtim ve kendime atıştırmalık bir şeyler hazırlayıp tele-vizyonun karşısına oturdum. *Evde tek kalmak gibisi yok be!* Ayaklarımı uzattım ve elime kumandayı alarak o kanal senin, bu dizi benim, şu

reklam senin diyerek gezinmeye başladım. Nihayetinde bir kanalda duraksadım ve izlemeye başladım.

Sakin sakin filmi izlerken bir anda hesapta olmayan bir şey oldu.

Elektrikler gitti.

“Abo!” dedim seslice. “Ne yapacağım?”

Ara Mıstığı, dediğinizi duyar gibiyim. Ama önce şu şartelleri bir kontrol edeyim. Ellerimi iki yana açtım ve körebe oynar gibi şartelin yanına ulaştım. Hayır, sorun merkezden kaynaklıydı.

Odama gittim, yatağımı biraz tarayıp telefonuma uzandım. Beklemeden Mustafa’yı aradım. Annemleri aramadım, neden peki? Nedeni yok, canım Mustafa’yı aramak istedi.

“Alo?” dedim ürkekçe. “Mustafa elektrikler gitti.”

“Dur, ne oldu?”

“Evde yalnızım, elektrikler gitti.”

“Bekle geliyorum beş dakikaya.”

“Beş dakikada nasıl geleceksin?”

“Enerji içeceği içtim, uçarım.”

Güldüm ama sonra ürktüm. “Tamam, şarjım da az kaldı. Bekliyorum. Dışarıda otururuz.”

“Tamam, bekle beni,” deyip telefonu kapattı. O gelene kadar telefonun ışığını açtım lakin şarjım bitmek üzereydi. Yatağın üzerine oturdum ve vakit geçirmek için galerime girdim. Maşallah benim galeri de Mamak çöplüğü gibi, ne ararsan var anasını satayım.

Bir süre sonra evin kapısı çaldı. *Anam! Geldi yığidim.* Telefonun ışığıyla kapıya doğru gittim ve beklemeden askılıktaki anahtarla kapıyı açtım. Annem bunu hesaba katmadı demek.

Gelmişti. “Korktun mu?” dedi sakince.

“Yok be, ne korkacağım,” deyip omzumu silktim. *Külâhınız var mı?*

“Tabii tabii,” deyip güldü. Etraftaki bütün evlerin ışıkları kapalıydı. Üzerime ince bir hırka aldım ve dışarı çıktım. Birlikte evin önündeki taburelere oturduk.

“Annenlere ne dedin?” diye sordum. Karanlıkta yüzünü net seçemesem de gözlerinin rengi belli oluyordu.

“Yârimin bana ihtiyacı var, dedim ve çıktım evden.”

Yârim...

Kısık seslerle muhabbet ettik. Hava çok soğuk değildi ama kuru bir nem vardı.

“Nerede kaldı bu elektrikler?” dediğim anda sokak lambaları yandı. “Aha da geldi!” dedim ve Mustafa’ya döndüm. “Tamam, sen de git artık. Geç oldu.”

“Ya tekrar giderse?”

“Gitmez herhâlde, hem uyurum artık,” dedim sakince.

“Ama mesaj at ya da beni ara, tamam mı?” dedi düz bir sesle.

Başımı sallayıp gülümsedim. “Teşekkür ederim geldiğin için.”

“Ne demek, yavrum,” dedi ve arkasını döndü. Anam! Dönmez olaydı... *Bizim arabanın farları mı o?*

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. Mustafa bana döndüğünde yüzümüne vuran farlar, suratımızdaki şok ifadeyi yansıtıyordu.

“Nida?” dedi babam.

Ve o anda asıl ışığın araba farı değil de ak sakallı dedenin peşinde sürüklediği beyaz fon olduğunu anladım.

“Baba?”

Buyurun cenaze namazına. Helvam nasıl olsun?

Bir yeni mesajınız var!

Az sonra okuyacaklarınızdan ben sorumlu değilim. Şu durumdan kurtulma şansımın olduğunu pek sanmıyorum. Eğer kurtulamazsam hakkınızı helal edin, Mıstığımı başka şam şeytanlarına yem etmeyin.

“Baba?” dedim şaşkınca. Arabanın farları, Bülent Ersoy’un aydınlatıcısından daha aydın, geleceğimden daha parlaktı.

Mustafa olduğu yerde kalırken babam şok olmuş gözlerle bir bana bir Mustafa’ya bakıyordu. Önce sağ sonra sol baba, sonra tekrar sağ. Hah! Şimdi kaptır.

“Ne işin var senin bu saatte dışarıda?” diye sorup üzerime doğru yürümeye başladı. Sonra Mustafa’nın yanında durup, “Bu çocuk kim?” diye sordu. Yutkundum.

Mustafa hâlâ şoktaydı. Yani haklıydı çocuk şimdi.

Babam ters ters ve şüpheli bakışlarla Mustafa’yı süzmeye başladığında dudaklarımı kemirmeye başladım. “Baba...”

“Bir dakika,” dedi babam sakince. Gözlerini kısıp Mustafa’nın kolunu kavradı ve onu arabanın önüne yaklaştırdı. *Oha! Adam zeki.* Arabanın farları Mustafa’yı boylu boyunca nurlarken babam kısılan gözlerini aniden büyüttü. “Ulan, sen şu bacağı sakat olan çocuk değil misin? Hani kitapçada karşılaşmıştık.”

Huriye Su Anneciğim, ne bakıyorsun kız? Gidip helvam için hazırlıklara başla.

Babam kaşlarını giderek çatarken, “Evet, sen o çocuksun. Ne işin var kızımın yanında?” diye sordu. “Hem de bu saatte.”

“Selamünaleyküm, Lütfü amca,” deyip anında ellerine uzandı. “Öpeyim.”

Ha?

Babam ne olduğunu anlamadan Mustafa'ya elini uzatırken annemle göz göze geldik. Annemin yüzünde garip bir tavır vardı. Mustafa, babamın elini öpüp geri çekilirken, "Nasılsınız? Afiyettesinizdir inşallah," diye sordu. *Çocuk emeklemiyor, bildiğiniz koşuyor! Koş Mustafa koş, nasılsa bir daha koşamayacaksın.*

"Evladım, ne diyorsun sen?"

Babam tedirgince Mustafa'ya baktığında usulca yanlarına yaklaştım. "Biliyorum, uygun bir zaman değil belki tanışmak için ama adım Mustafa. Mustafa Alp."

Ben yaşamıyorum. Yok ya rüya herhâlde bu gördüğüm.

Babam çatık kaşlarıyla bana baktı. "Nida? Yoksa..."

"Lütfen," diye araya girdi Mustafa. "Onun bir suçu yok, kızmayın. Tüm hata benim."

"Lan oğlum, ne hatası? Ne oluyor?"

Babamın devreler yandığında annem şartelleri kaldırıp yanımıza geldi. "Lütfü, bir sakın ol."

"Ne sakini, Huriye? Elin çocuğu gelmiş gecenin bir saati kapının önüne, tövbe tövbe..."

"Hayır, hayır," dedi Mustafa acele ederek. "Yanlış anladınız. Elin çocuğu değilim ben. Siz de uygun görürseniz eğer kızınızın gelecekteki eşi olacağım."

Bu şey değil mi ya? Kızını kendime istiyorum, veriyor musun Lütfü Bey?

Babam karnemdeki notları görmüş gibi donakalırken annem endişeyle kolunu dürttü. "Lütfü, Lütfü..."

"Baba," dedim telaşla. "Baba, iyi misin?"

Babam elini kalbine götürüp kendini arabaya yasladı. *Anam! Adam vallahi gidiyor!* Annem ellerini dizlerine vurmaya başladığında kayış çoktan kopmuştu. Ellerimle babamın gömleğinin yakasını açmaya başladım.

Mustafa araya girip, "Çekilin, ben doktorum demek isterdim ama dizi de çekmiyoruz ki," dedi.

Kaşlarımı çattım ve ona göz ucuyla baktım. "Adam gidiyor gidiyor, sen ne diyorsun ya? Ah Mustafa ah, yaktın beni zalım."

“Ne gitmesi be? Daha seni vermedi bana,” deyip öne atılarak babamın yakasını düzeltmeye başladı.

Babam, Mustafa’nın can kurtarıcı hâllerinden nasiplenerek doğru-
lurken annem dizleriyle vedalaşmış, ben de hemen onun yanına sıvış-
mışım.

Mustafa kendini usulca geri çekerken babam *kıymetlisini* arabadan
kaldırıp Mustafa’ya bakmaya başladı. “Bak evladım, ben şaka kaldıracak
bir insan değilim. Şimdi bana kim olduğunu söyle.”

Mustafa güldü. Püü sana! Bir de gülüyor. *Yalnız ben de güldüm ha.*

“Esağfurullah, efendim. Neden yalan söyleyeyim ki? Ben Mustafa,
tanısanız çok seversiniz aslında.” *Tanımadan da seversiniz efendim, öyle
bir yığittir kendisi.*

“Ulan, sen bana *bacağım ağrıyor amca, kızınız beni kapıya kadar ta-
şıdı*, derken yalan mı söylüyordun?”

Abo! Vallahi bunu ben de beklemiyordum.

LütfüCan 1, Mustafa 0.

Mustafa’nın yüzündeki tebessüm yavaşça silinirken, “Şey, o biraz
yanlış bir zamanlamaydı,” dedi.

Babamın gözleri daha sonra beni buldu. “Nida, sen niye susuyorsun?
Doğru mu söylüyor bu çocuk?”

Şakaklarımdan bir ter geldi, çeneme doğru aktı aktı aktı ve ben onu
zıkkım diye içtim. “Babacığım,” dedim zoraki bir şekilde. “Sen yanlış
anladın bizi. Mustafa benim arkadaşım.”

“Arkadaşın?” dedi babam gözlerini büyüterek.

“Evet, arkadaşız biz,” dedi Mustafa anında. “Ama hayat arkadaşlığı
bizimkisi.”

Annem kulağıma doğru yaklaşp, “Bu nasıl bir çocuk kız? Atmadığı
takla kalmadı,” diye fısıldadı.

Şimdi övdün mü dövdün mü HuriyeSu Annem?

Babam, “Bak hâlâ konuşuyor,” diye hiddetlendiğinde annem yardıma
koşan temizlik spreyindeki adam gibi araya girdi. “Dur Lütfü, yapma
herifim.”

Mustafa alnını kırıştırıp bana baktı. “Bu şey değil mi ya? Biz.”

“He biz,” dedim sessizce.

“Çocuğun kötü bir niyeti yok, bir dinle.”

“Ya Huriye bir dur, zaten ortalık karışık,” dedi babam bıkkınlıkla. Derin bir nefes aldığım sırada babam kafasının üzerinde ışık yanan kedi gibi gözlerini belertti. “Bir dakika? Sen biliyor musun bunları?”

“Yok Lütfü, ne alakası var?” dedi annem geri çekilerek. *Anne oyunculuk yeteneğin, izlediğin dizilerdeki yoldan geçen insanlardan bile daha kötü.*

“Çok alakası var çok alakası,” dedi babam ısrar ederek.

Ha bu arada, biz hâlâ dışarıdayız çünkü ekşin seviyoruz, anlarsınız ya? Mahalleli toplansın da çekirdek çitleyerek izlesin. Bunu gören bakkal amca kepenklerini açsın ve üretim artsın. *Elden ele, elden ele.*

“Tanıştınız siz yani?” diye sordu babam imalı imalı konuşarak. “En son benim haberim oluyor, neden?”

Herkes suspus olduğunda babam derin bir soluk alıp Mustafa’ya baktı. “Bak delikanlı, bana *geliyorlar*. Essahtan geliyorlar.”

“Ruh ikizi gibi bir kayınbaba,” diye mırıldandı Mustafa. “Fena anlaşıcağız lan.”

Yok, bu çocuk ya durumun ciddiyetini kavrayamadı ya da cidden kafayı yedi.

“Hadi evine git. Gece gece bela açacaksın başıma. Daha sonra seninle konuşacağız,” deyip bana döndü. “Seninle de.” *Ver mehteri usta ver mehteri!*

“Nida’yı çok sıkıştırmayın, olur mu? Ben size tek tek anlatacağım her şeyi.”

Mustafa sakince konuştuğunda babam dişlerini sıkıp, “Tövbe estağfurullah,” diye söylenmeye başladı.

Beklemeden Mustafa’yı dürttüm. “Tamam, hadi git artık. Vallahi hiç şansımız kalmayacak.”

Kafasını eğip göz kırptı. “Baban sevdi beni, anladım ben. *Zor babayım ben* rollerine girdi. Rahat ol, yavrum. Beni reddedecek kayınbaba, daha anasının karnından doğmadı,” deyip düşünür gibi yaptı. “Çünkü ilk istediğim kız sensin.”

“Evladım sana diyorum, kıt mısın?”

“Anladım, efendim,” dedi Mustafa, babama bakarak. “Kusuruma bakmamışsınızdır inşallah. Daha uygun bir zamanda, daha uygun koşullarda tanışmak isterim.”

“Ulan, gidiyorum ben,” dedi babam bir anda ve gitti. *Ha?*

Gidemedi çünkü araba ortada kaldı.

Mustafa kıkırdarken babam ters bir bakış atıp onu susturdu. Yapmacık bir şekilde öksürüp Mustafa’yı uyardığımda anneme bakıp, “Neyse, size iyi akşamlar,” deyip uzaklaşmaya başladı.

Annemle baş başa kalmıştık. Sol kaşını yukarı doğru kaldırıp, “Ne halt ediyordun kız sen gece gece dışarıda çocukla?” diye sorduğunda alnımı kırıştırdım. “Elektrikler gitmişti, ben de ona mesaj attım. Geldi işte. Ne yapayım, anne? Karanlıkta çürüteyim mi ciğerimi?”

“Salak salak konuşma,” dedi düz bir sesle. “Hem sen niye çocuğu aradın? Babanı ya da beni arasaydın.”

Ne bileyim abi, ekşin olsun istedim herhâlde.

“Bilmiyorum ki... Aklıma ilk o geldi.”

“Abo!” dedi annem yüksek sesle. “Oğlan bizden önce mi aklına geldi yani? Yazık, yazık.”

“Ne alakası var ya?” dedim bıkkınlıkla. “Benim rehberde ilk sıralamayı o çekiyor.”

İşte böyle günler için onun adını değiştirmiyorum, anladınız mı şam şeytanları?

Annem bozulur gibi olurken omzunu silkti ve eve girdi. Ben de babama yakalanmadan seke seke içeri girdim. Tam odama gireceğim sırada o mübarek insanın sesi tüm odayı doldurdu.

“Nida?”

Aha! Şimdi bittik!

“Efendim, baba?” dedim arkamı dönmeden. “Saat geç oldu, şimdi uyu. Yarın bu konuyu enine boyuna konuşacağız, anladın mı?”

“Anladım, baba. Allah razı olsun. Allah rahatlık versin.”

Paçayı kurtarıp odama kapandım. Telefonumu çabucak şarja takıp Mustafa’ya mesaj attım.

Nida:

Farkında mısın az önce babamla tanıştın?

A:

Hayalimdeki gibi değildi ama bize normal olan bir şey de yakışmazdı zaten

A:

Baban bir şey söyledi mi?

A:

Kızmadı değil mi?

Nida:

Şimdi geç oldu yarın konuşacağız dedi

Nida:

Ulan biz neden diğer sevgililer gibi bir şeyleri usulüyle yapamıyoruz?

Nida:

Basıla basıla para gibi olduk he

Nida:

Bu gecedен sonra hâlâ evliliğe sıcak bakman ve bu kadar istekli olmana şaşıyorum

Nida:

Yani babam zor bir adamdır

Aslında değil de neyse...

A:

Ya sen hâlâ orada mısın?

A:

Ayrıca tabii ki evlilik hayallerim devam edecek

A:

Gönül mü eğlendiriyorum seninle sanıyorsun?

A:

Hatta şimdiden kendime damatlık bakmaya bile başladım

Ha?

Nida:
Abart abart

A:

He bunu abarttım biraz ama bakacağız illaki la

A:

Hadi heyecanını ve stresini azaltalım

A:

Sana güzel bir şeyler anlatayım mı?

Nida:
Anlatsana

Çevrim dışı.

A arıyor...

Heyecanla aramayı kabul ettim.

“Efendim?” dedim sırtarak. Sanki ilk kez konuşuyoruz. Fark ettim de biz onunla telefonda pek konuşmuyoruz ha.

“Yatağa uzan ve kapat gözlerini. Sana güzel şeyler anlatacağım. Geleceğimizle ilgili.

“Kapatıyorum bekle,” dedim ve yorganı kaldırmadan yatağa uzandım.

“Başlıyorum,” dedi Mustafa yumuşak bir sesle. Telefonu yanıma koydum ve hoparlöre alıp gözlerimi kapattım.

“Bir küçücük A’cık varmış, kıvırcığın peşinde ko-ko-koşarmış...”

“Bu mu romantik ya?” dedim gülerek.

Mustafa da güldü. “Uyuyup uyumadığını kontrol edeyim dedim,”

“Daha yeni kapattım gözlerimi, hemen nasıl uyuyayım?”

“Tamam, hadi yeniden başlıyorum,” dedi sakince. Gülüşünü işittiğimde ben de gülümsedim.

“Zamanın birinde A denen bir çocuk varmış. Böyle yakışıklı mı yakışıklı, boylu poslu... Bakan bir daha bakıyormuş o derece...”

“Eee?” dedim keyifle araya girerek.

“Ama sözümü kesersen anlatamam ki.”

“Tamam, tamam. Konuşmayacağım söz,” dedim ve sustum.

“Bir gün bu delikanlı bir kız görmüş. Kıvrıcık saçlı, güzel, azıcık da deli...”

Gülüyorum sözlerine, *zaten sen beni hep güldürürsün Mustafa'm.*

“Kızı uzaktan izlemeye, gün geçtikçe de ona kapılmaya başlamış. Tabii bir türlü kendini açamamış, gidip başka bir yol bulmuş. Kıza gecenin bir vakti mesaj atmış, kız da hâliyle terslemiş tabii,” deyince seslice güldü. İç çektim, sonra devam etti. “Ama çocuk pes etmemiş, ona mesaj atmaya devam etmiş. Ha kız engeli basıyormuş orası ayrı ama çocuk kafaya koymuş işte. Engellese de o engeli kaldırtmasını bilmiş...”

Sanki çok eskilerdeymişiz gibi değil mi Mustafa? Oysa bizim hikâyemiz daha yeni başladı.

“Günler geçiyor, aralarındaki elektrik farkında olmadan artıyormuş. Sonra çocuk bir eşeklik yapıp kızı engellemiş ve o günden sonra tek bir engelin hayatındaki tüm engelleri kaldıracağına inanmış ve öyle de olmuş.”

Gerçekten de öyle oldu.

“Çocuk gerçek kimliğini açıklayınca kız şaşırmış çünkü kız zaten onu önceden biliyormuş.”

Ah Mustafa ah!

“Bir süre çocuğa bozuk atmış ama sonunda çocuğun cazibesine ve kalbine dayanamayıp elinden tutmuş...”

Bak ya.

“Ve ellerini bırakmamak adına birbirlerine söz vermişler,” deyip sustu. Derin bir soluk alıp verdiğinde içim titredi. “Yarın babanın karşısında ellerimiz birmiş gibi, ben varmışım gibi davran çünkü ben hep seninleyim, kıvrıcığım.”

Ben hep seninleyim sevgilim.

Kapattım gözlerimi, yarını bekledim. Ve beklediğim tren geldi, ben de bindim.

Sabah oldu. Alın bakın, tüm romantiklik uçtu gitti bir anda. Ama sabah oldu işte, ne yapalım yani?

Bugün okula gitmemiştim. Odamda biraz vakit geçirdim ve babamın sesini duymayı bekledim ve nihayet beklediğiniz bildirim geldi efendim.

“Nida?”

Sakince odamdan çıkıp salona doğru yürüdüm. Annem karşı koltukta, babam da onun yanındaki koltukta oturuyordu. Elini yanına koyup, “Gel buraya,” dedi. Ses tonu yumuşacıktı.

Gittim ve yanına oturdum. Babam bana bakıp, “Hadi bana sakince olanları anlat,” dedi.

Annemle göz göze geldik. *Anneciğim senin bir parmağın var mı bu işte? Adamı pamuk yapmışsın da.*

“Baba, anlatacak bir şey yok işte. Mustafa...”

“O çocuk senin erkek arkadaşın, öyle mi?” diye sorduğunda başımı salladım. “Bak kızım, günü geldiğinde senin hayatına giren insanla elbet tanışacaktım ama bu biraz erken değil mi? O çocuk seni yarı yolda bırakırsa üzülen taraf ben olurum.”

“Hayır, baba. Mustafa gerçekten sandığın gibi biri değil. Utanıyorum bunları söylemeye ama ben ona güveniyorum.”

“Lütfü,” dedi annem. Babam, anneme baktı. “Unutma, sen de beni bu yaşlarda bulmuştun ve bak şimdi evliyiz. Allah’a şükür ki çok mutluyuz. Mustafa iyi bir çocuk, onlara bir şans ver ve dinle.”

Anne, sen kendine ne yaptın kız?

Babam dudaklarını sıkıp bana döndü. Ona masum masum baktım. Derin bir nefes aldı. “Pekâlâ,” dedi. “Yarın bir akşam yemeği yiyelim. Kızımı emanet edeceğim çocuğu tanımam gerekiyor.”

Bir dakika? Şaka değil, değil mi? Allah’ım bu bir rüyaysa hiç uyanmayım.

Nida:

Mıştığım?

Nida:

Bak bir hele

Allah’ım içim içime sığmıyor, sığıdıkça hep bir yerden fışkırıyordu. Babam resmen az önce Mustafa’yı yemeğe çağırmamı istemişti. Annem sayesinde hem de. Yoksa benim az buçuk bir ömrüm kaldı da bana iyi mi davranıyor bunlar?

A:

Baktım yavrum

A:

Söyle hele

Nida:

Sana bir şey diyeceğim ama önce bir sakın ol

Nida:

Su falan içiyorsan bırak kaçabilir boğazına

Nida:

Babam seni yarın akşam yemeğe çağırıyor

Nida:

Söyledim gitti oh bel

Yerimde duramıyorum. Heyecanlandım kız.

Mavi tik oldu ama geri dönmedi.

Nida:

Mustafa?

Nida:

Orada mısın?

Aha! Kal geldi çocuğa ya da *kal* diyemedi gitti diğer tarafa.

Nida:

Alo?

A:

Şaka değil, değil mi?

A:

Ben hâlâ şoktayım

A:

Giriyorum mu yani aileye?

A:

Damat mı olacağım ben şimdi?

A:

Gelinlik mi giyeceksin sen şimdi?

A:

Oha be çok güzel oldu bu!

Nida:

Abartma be hemen alt tarafı bir yemek işte

A:

Öyle deme yavrum

A:

Bu işler yemekle başlar tuzlu kahveyle biter

A:

Yanımda olaydın da ısıraydım yanaklarından

A:

Neyse annem elma getirmişti onu ısırayım

A:

Isırdım hadi devam et

Salak bu çocuk ya. Tatlı salak ama.

Nida:

Devam edecek bir şey yok

Nida:

Yarın akşam buradasın

Nida:

Mustafa çok heyecanlıyım ben

Nida:

Yani ne bileyim daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım

A:

Senin benden öncen mi var sanki? Tabii yaşamadın

A:

Sahi biz birbirimizin ilkiyiz değil mi?

Nida:

He

Nida:

İliklerimize kadar birbirimizin ilkiyiz

A:

Kebelekler diyorum çok güzeller

A:

Senin karnında da var mı?

Nida:

Mustafa sakın ol

A:

Yoo! Hiç de olamıyorum valla

A:

Bunca sene seni gizliden gizliye takip edip sonra sevgili olmuşuz

A:

Yetmemiş bir de köyün imamına kadar basılmışız

A:

O da yetmemiş baban beni yemeğe çağırıyor

A:

Höh!

Mustafa ne alaka bilmiyorum ama sen çok güzel bir baba olacaksın. Baksanıza içindeki çocuk bile hâlâ tertemiz. Etrafta gezinen Junior Mustafa'lar...

Yuh! Fazla uçtum ben.

A:

Yarın okul çıkışı geleyim değil mi?

A:

Elim boş gelmeyeyim ilk günden pinti bellemesin beni adam

Nida:

Yav senin gönlün zengin be

A:

Yani bilirsin beni

Nida:

Aman aman

Nida:

Neyse ben gideyim annemin yanına

Nida:

Yarın okulda görüşürüz

A:

Tamam

A:

*Ben şimdi ayna karşısına geçip üç bin
beş yüz kez konuşma yaparım*

A:

Lan heyecan bastı anasını satayım ha

Hunharca sırtıyorum şu an.

Bir gören olsa sevgilim var sanır ha. Aferin onlara, doğru sanıyorlar.

Telefonu kapattım ve yüzümde âdeta bir rögar kapağı edasıyla beliren tebessümle annemin yanına gittim. Mutfakta pirinç ayıklıyordu. Sandalyeyi çekip karşısına oturdum ve dirseklerimi masanın üzerine koyup ellerimle çenemi avuçlayarak sırtıtmaya devam ettim.

“Gülersin tabii öyle,” dedi annem bana bakarak.

“Gülmeyeyim mi?” diye sordum gülmeye devam ederek.

Annem pirincin içinden çıkan taşı, yanındaki küçük tabağa bırakırken “E benim de payım var tabii şimdi,” dedi.

“Olmaz mı? Valla çok kıyak bir annesin sen ha.”

“Öyleyimdir,” deyip elini üç kez masaya vurdu. “Maşallah bugün de egodan ölmedin, HuriyeSu.”

“Ego mego, aştın anne kendini.”

“Aşmayayım mı?”

“Aş tabii,” dedim onaylayarak. Daha sonra tedirgin bir tavırla devam ettim. “Aş dedin, aklıma yemek geldi. Ne pişireceksin yarına?”

Annem bana ters ters bakarken, “Ben mi sen mi?” diye sordu. “Kalk yap yemeği.”

“Anne, ben bilmiyorum ki... Yumurta kırar, patates kızartırım anca. Fasulye, pırasa aşar beni.”

“Biliyor mu peki senin beceriksiz biri olduğunu?” diye bana laf sokunca ben de boş durmadım. “O benim maharetime âşık olmadı, tamam mı?”

“Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer,” dediğinde omzumu silktim. “Mustafa’nın midesine giden yol kapalı, o virajdan direkt kalbine gidiyor. Sen sıkıntı yapma, anne. Şey yapalım,” dedim hevesle. “Patlıcan oturtma, bir de yanına cacık. Mustafa çok sever.”

Annem bana boş boş bakınmakla yetinirken devam ettim. “Sen patlıcanı yap, ben cacığı yaparım.”

“Baban da yapar cacığı. İki hıyar, bir yoğurt, bir sarımsak. Karıştır babam karıştır.”

“Olsun, o da bir şey,” dedim öylesine konuşarak.

Annem alayla kafasını sağa sola salladığında gülerek masadan kalktım ve televizyon izlemek için salona gittim. Elime aldığım kumandayla o kanal senin, bu kanal benim dolaştım ve bir şey bulamadım. Hayıflanarak oturduğum yerden kalktım.

Ertesi gün okula gidip geldim. Mutfaktan mis gibi yemek kokuları yükseliyordu. Ocakta kaynayan tencerelere yöneldim ve kapaklarını kaldırıp baktım.

“Patlıcan oturtma, oh oh.” Kapağını kapattım ve diğer tencereyi açtım. “Biber dolması, mis mis.” Daha sonra diğer derin tencereye baktım. “Mercimek çorbası, hım?”

Duraksadım ve gülerek anneme baktım. “MercimekCanlar?”

“Karnımdalar,” deyip ellerini karnına götürdü.

“Anne?” diye sordum sonra. “Bir yaşam belirtisi vermiyorlar mı? Karnın büyüyor ama hâlâ bir tık yok. Arada tekme atsalar fena olmaz hani?” *Cani miyim neyim?*

“Kız dün attılar daha. Elleri ve ayakları hiç yerinde durmuyor ki. Hareketleri de oldukça sert üstelik.”

Kaşlarımı çattım. “Bana bakın len, çete üyeleri? Acıtmadan vurun vuracaksınız yoksa oradan çıkınca döverim sizi he.”

Odama gittim ve üzerimi çabucak değiştirip cacık hazırlıklarına başladım. Salatalıkları soyduktan sonra küp küp doğradım. Daha sonra sarımsaklı yoğurt özedim.

KAMU SPOTU

**Cacık yedikten sonra yakın temas kurmayın lütfen.
Bu ciddili bir konudur efendim.**

Annemle yemekleri yaptıktan sonra babam geldi. Ona hiç gözükmeden sofrayı hazırlamaya başladım. Hava iyice kararmıştı. Anam! Heyecan gittikçe nüksetti tabii bende. Tabakları dizdikten sonra bir koşu gidip üzerime uygun bir şeyler geçirdim. Buklelerime özenle şekil verdikten sonra aynanın karşısından çekildim. Odamdan çıktığım sırada kapı çaldı.

Aha! Geldi yiğidim.

Ateş üzerinde yürüyormuş gibi kapıyı açtım. Mustafa üzerine lacivert bir tişört giymişti. Bacağında ise siyah renkli bir kot pantolonla karşımda dikiliyordu. Bir elinde sarı papatyalar, bir elinde de aşağıdaki tatlıcıdan aldığı baklava poşeti.

“Hoş geldin,” dedim sessizce.

Gözlerime baktı. “Hoş bulduk. Titriyorum la.”

“Sakin,” dedim sakın olmayan bir şekilde. “Ne gerek vardı çiçeğe falan?”

“Sana değil ki,” dediği sırada kaşlarımı çattım. Annemin gölgesi arkamda belirdiğinde Mustafa elindeki papatyaları anneme uzattı. “Buyurun, Huriye Anne. Sizin kadar güzel değiller ama?”

Ulan Mustafa, az değilsin ha.

Annem büyük bir memnuniyetle papatyaları alırken, “Sağ olasin. Çok düşüncelisin,” dedi.

Mustafa mahcup bir tavırla, “Estağfurullah,” diye söylenirken kapıyı araladım iyice. “Dışarıda kaldın. Geç hadi içeri.”

Annem elindeki papatyalarla geri çekilirken Mustafa ayakkabılarını çıkarıp ayakkabılığın üzerine koydu. Ben de alt bölmeden ona terlik çıkardım. “Sanki evlenmişiz de ben işten gelmişim, sen de beni karşılıyormuşsun gibi.”

İçime sıcacık bir su serpilirken bakışlarımı kaçırdım. “Babam içeride, utandırmasak diyorum.”

“Utanmasan diyorum.”

Alayla kafamı sağa sola salladım ve elindeki baklava poşetini alıp mutfağa götürdüm. Mustafa salona girdiği sırada babam oturduğu yerden kalktı. Kalbim ağzıma gelirken onları uzaktan izlemeye başladım. Mustafa, babama elini uzatırken, “Selamünaleyküm. Ben Mustafa Alp,” diye konuştu.

Ha şöyle, güzel güzel konuş bakalım. Ay minnoş bu çocuk ya. Mıstığım benim.

Babam, Mustafa’nın elini kavrarken, “Aleykümselam, delikanlı. Benim kim olduğumu biliyorsun zaten. Şimdi biz de senin kim olduğunu görelim bakalım.” Babamın bakışları o sırada beni buldu. Yüzüm kızarıırken babam eliyle Mustafa’nın ensesini kavrayıp sıktı. “Hadi yemeğe geçelim, orada konuşuruz.”

Yalnız şu tablo... Çok güzel be!

Birlikte yemeğe geçtik. Annem, babamın yanındaki yerini alırken Mustafa da benim karşımdaki yerini almıştı.

Çorba tenceresini masanın üzerine getirdim ve servis için tabaklara uzandım. Babam bu vakti değerlendirmek adına başladı sorularına. “Eee? Baban ne iş yapar, Mustafa? Nasıllar?”

“İyiler Allah’a şükür. Babam bir bankada çalışıyor,” diye karşılık verdi Mustafa.

“Ne güzel,” dedi babam tatmin olur gibi. Gülümsemeden edemiyorum ben de tabii. Çorbaları servis ettikten sonra yerime geçip oturdum. Sağımda annem, karşımda Mustafa vardı. Sofranın ucunda babam. *Şaka değil de ne?*

Mustafa çorbasından bir yudum aldıktan sonra, “Çok güzel olmuş, ellerinize sağlık,” dedi.

“Afiyet olsun, evladım,” dedi annem naif bir şekilde.

“Derslerin nasıl, Mustafa? Bizim kızınki gibi mi?” Babam imalı bir sesle bana laf söylerken Mustafa geriye doğru yaslandı.

“İyi sayılır. Nida’nın dersleri de iyi zaten.”

“Biz pek iyisini göremedik ama öyle olsun bakalım,” dedi babam.

“Baba, hocalar takık bana. Biliyorsun,” diye araya girdim. Mustafa seslice gülerken annem de ona eşlik etti. *Oh, hemen de atın benim pabucumu dama!*

“Gelecek planların nedir, Mustafa?” diye sordu babam. Adam inceden inceden lafı bizim ciddiyetimize getiriyordu. *Az değilsin ha sen de LütüCan.*

Mustafa ellerini masanın üzerine koyup boğazını temizledi. “Üniversite planlarım var elbette, inşaat mühendisliği düşünüyorum. Ama,” deyip bana baktı. *Ne güzel baktı be!* “Bu kızınızla ciddi düşünmediğim anlamına gelmez. Gelecek planlarımın büyük bir kısmını o kapsıyor çünkü.”

Masadaki herkes suspus olduğunda öksürdüm. Ben bu kadar duygusalığa gelemem efendim. Yapmayın gözünüzü seveyim.

“Kızımı yarı yolda bırakırsan eğer,” dedi babam ve Mustafa’ya baktı. “O inşaat bareti kafanda kırarım haberin olsun.”

Sonra gülümsedi.

Mustafa da ben de annem de.

“İnşaat bareti gibi Nida’nın da başımın üzerinde yeri var, efendim,” deyip tekrar bana baktı. “Şüphemiz olmasın.”

Sonrası derin bir sessizlik ve sonrası geleceğimiz için attığımız koca bir adım.

Bir yeni mesajınız var!

Mustafa Alp Levendoğlu'ndan...

Dikkat dikkat! Mustafa Alp Levendoğlu konuşuyor. Namıdiğer MAL. Evet, o benim.

“Anne,” diye çıktım odamdan. “Bordo renkli tişörtümü makineye mi attın?” Mutfağın balkonunda fasulye ayıklıyordu. Kapının pervazına elimi koyup, “Anne?” dedim tekrar.

“Efendim?” dedi dalgın dalgın.

“Tişörtümü diyorum, makineye mi attın?”

“Evet,” dedi bana bakıp konuşarak. “Kız parfümü kokuyordu.”

Gülüp balkona girdim. Sandalyeyi çekip otururken, “Gelininin kokusu o,” dedim.

İçim ılırken annem elindeki fasulyeyi masanın üzerindeki kabın içine atıp, “Ha aldık yani kızı?” diye sordu.

“Oğlun gaza bastı, Esmâ Hanım,” dedim gülerek.

Lütfü Bey babacığımın gönlüne girmiştim. Ki aksini iddia bile etmek komik olurdu. Egom Nida’ya olan sevgim kadar büyük olmasa da vardı işte biraz.

“Oğlum henüz erken değil mi? Yani tamam, evlenin ama üniversiteye gideceksin. Nida’nın da hayalidir eminim.”

“Ne fark eder, anne?” dedim dümdüz bir sesle. “Biz de yarın evleniyoruz demiyoruz ki... Ailesi bilsin istedik sadece.”

Ulan, bana kalsa bugün basarım nikâhı da yavrumun daha bir senesi var.

Annem gözlerimin içine baktı ve sıcacık gülümsedi. “Sen bu kızı bayağı benimsedin anlaşılan. İlla olacak diyorsun yani?”

Hafifçe öksürüp, “Senin oğlun bir kere sever, sevdi mi efendi gibi sever. Ben bir kızın elini bir kere tutmuşsam sonuna kadar giderim,”

deyip iç çektim. “Nida benim sonum, anne. Sonuna kadar gitmek istediğim soluğum...”

Annem dudaklarını büzdü ve kararlı bir şekilde kafasını aşağı yukarı salladı. Kaşları alayla kalkarken gözlerini gözlerimden çekmeden gülümsedi. “Daha iki gün öncesine kadar sidikli donlarını yıkıyordum. Ne ara büyüdün de sonunu düşünmeye başladın?”

“Allah aşkına başlama yine,” dedim sahte bir sinirle. *Ya ben işer miyim hiç? Aşk olsun.* Tamam, belki azıcık olmuş olabilir ama çok da şey yapmamak lazım. İnsanlık hâli.

“Oğluşum benim,” dedi annem sevecen bir şekilde.

İsyan ettim. “Ya ben evleneceğim diyorum, sen bana hâlâ *oğluşum* diyorsun. Neyim ben? Pelüş oyuncak mı?”

“Nasıl konuşmak o öyle?” dedi sonra ciddi ciddi. “Torunlarım da olsa sen yine benim küçük oğluşum olarak kalacaksın.”

Duraksadım ve sol kaşımı yukarı doğru kaldırıp annemin gözlerine baktım. “Bakıyorum da torun falan şimdiden dilinde, EmaSu Hanım.”

“Ney su?”

Annem beklemediğim bir soru yönelttiğinde yüzümde sersem bir ifade belirdi. *Ulan Nida, her yerde senin izin var be güzelim.*

“EmaSu,” dedim sakince. “Boş ver.” Elimini masaya koydum ve ayaklandım. “Neyse, gideyim de odaya uzanayım.”

“He git de Nida’ya uzan sen.”

Dudağımın kenarını kıvırdım. “Sen çok fenasın ha.”

“Öyleyimdir,” deyip gözlerini kıstı. “Neydi? Ema...”

“EmaSu.”

“Ha ondan.”

Odama gittim ve sırtımı yatak başlığına dayayıp ayaklarımı sallayarak telefonumu elime aldım.

Mustafa Alp:
Nida Azur Levendoğlu?

Oğlum, çok güzel geldi kulağıma lan.

Kıvırcığım:
Yalnız şey...
Kıvırcığım:
Yavaş

Mustafa Alp:
Sökülecek bir ciğerin yok sakın

Mustafa Alp:
Kayınbabacığım Lütfü Bey arkamdan
iyi şeyler söyledi mi?

Mustafa Alp:
Utanmayacağım hadi söyle

Sırıtiyorum şu an.

Kıvırcığım:
Bu malı çok mu aradın dedi?

Mustafa Alp:
He tabii tabii

Kıvırcığım:
Öyle tabii
Kıvırcığım:
Böyle malı iyi bulmuşsun sağlam dedi

Kıvırcığım:
Masada babamla olan konuşman çok güzeldi

Kıvırcığım:
Teşekkür ederim ♥

A:
Niye teşekkür ediyorsun ki? Gerçekte onlar

Kıvırcığım:
Ne bileyim bir garip oldum işte

Kıvırcığım:
Babam falan da yumuşak davrandı

Mustafa Alp:

Buldu minnoş damadı yumuşar tabii 🐸

Kıvırcığim:

Aman hemen de pay çıkar kendine

Mustafa Alp:

Herhâlde çıkartacağım

Kıvırcığim:

Demek inşaat mühendisliği ha?

Kıvırcığim:

Biz bunu neden hiç konuşmadık?

Kıvırcığim:

Kötü hissettim bak şimdi

Mustafa Alp:

Bilmem bu sene sınava girmedim ya ondandır

Kıvırcığim:

Benim için yaktın bir seneni

Kıvırcığim:

Ben seneye kazanamazsam fena vicdan yaparım

Mustafa Alp:

Kazanacaksın. Beraber kazanacağız

Hep böyle olur. Aynı üniversite hayali kuran sevgililer...

Sonuç, he zıkkım.

Kıvırcığim:

Güvenemiyorum circır da olabilirim

Mustafa Alp:

Circır değildir o ya circır olsa duramazsın

Mustafa Alp:

Ha ben de ne zaman bok muhabbeti yapacağız diye düşünüyordum zaten

Kıvırcığim:

Neyse ya akşam için salata yapacağım.

Kıvırcığım:

Annemi kızdırmayayım şimdi.

Kıvırcığım:

Hadi gidiyorum ben

Mustafa Alp:

Tamam yatmadan önce konuşuruz

Kıvırcığım:

Tamam

WhatsApp'tan çıkıp kulaklığıma uzandım. Müzik listemi biraz kurcaladıktan sonra bir parça açtım. Ayaklarımı sallaya sallaya odamda oyalandıktan sonra annemin içeri girmesiyle doğruldum. "Baban geldi, hadi yemek yiyoruz."

"Geliyorum, tamam," dedim kulaklığımı çıkartarak. Ayaklarımı zemine bastım ve telefonu şarja takıp ellerimi yıkandıktan sonra mutfağa geçtim.

Babam her zamanki yerine geçmiş, çorbasını içmeye başlamıştı. Bana göz ucuyla bakınca boğazımı temizledim ve sandalyeyi çekip oturdum. Annem çorbamı önüme bırakırken, "Ellerine sağlık," diye söylendim.

"Afiyet olsun, oğlum."

Doğruldum ve sakince kaşığımı çorba kâsemin içine daldırdım. "Başladın mı üniversite sınavına hazırlanmaya?" Soruyu soran kişi elbette babamdı.

"Başlarım yakında, okul bir bitsin de."

"Bu sene çöpe gitti nasılsa, değil mi?" diye homurdanırken annemle göz göze geldik. Derin bir nefes alıp verdim. Konuşmak için dudaklarımı aralamaya yeltendiğimde annem benden hızlı davrandı.

"Rıfat, oğlunun haklı sebepleri var. Çöpe gittiği falan yok ayrıca."

"Ne gibi haklı sebeplermiş bunlar, Esmâ?"

Baba, annemi ekmek kuyruğunda görüp âşık olmasan bir şey derdim de neyse...

"Sevdiğim bir kız var." Nida'yı biliyordu ama daha fazlası yoktu. "O da seneye sınava girecek. Birlikte yani."

“Peki, bundan şeyin haberi var mı?” deyip gözlerini kıstı. “Benim.”

Lütfü Babam’a benzemedi mi bir an?

“Şu an oldu,” dedim gülümseyerek. Babam donuk bir ifadeyle beni süzmeye devam ederken zihnindeki *Ferhunde* fikirlerini merak etmeye başlamıştım. Babam öyle bir adam değil tabii ki ama ilk kez onunla böyle bir konuya değinmiştik. Hâliyle tepkisini merak ediyordum.

“Seni bir sene sınavından alıkoyduğuna göre önemli biri olmalı.”

“Baba, bu benim kararım. O da istemiyor zaten,” deyip konuşmalarımı yumuşak bir şekilde sürdürmeye devam ettim. “Adı Nida.”

“Nida,” dedi kararlı bir hâlde başını sallayarak. *He, Nida. Gelinin.*

“Merak ettim bu kızı,” dediğinde güldüm.

“Babasıyla tanıştım ben.”

Babam dondu kaldı. Ama şey, kışın köpeklerin üzerine işeyip eriteceği türden değil. Kal geldi bir nevi.

“Ne ara?” diye sordu sert bir sesle. Aha da kızdı. “Sen kızın babasıyla tanış, ben hâlâ... Eşek herif.”

“Üzerine gitme çocuğun, ben kızla tanıştım. Gayet hoş bir kız.”

Konuş kız EsmâSu.

“Ha sen de öyle mi?” dedi babam şaşkınca. “Ben yalı kazığı mıyım burada?”

“Estağfurullah, baba,” dedim mahcup bir tavırla. “Öyle denk geldi.”

Babam gergin ve hoşnutsuz bir şekilde nefes alıp verirken o ara gırtlığıma çorba tıkadım. Püü! Mercimek bu.

Benim kayınçolar geldi la aklıma.

“Tamam,” dedi babam sakince. Annem ve ben babama odaklandık. “Çağır kızı gelsin, tanışalım. Hatta ailesini yemeğe davet edelim. Oğlumun bu denli hayatına girdiyse tanışmamak olmaz.”

Hazır tanışmışken yüzükleri de takıverin. *Yok olmaz. Bizim onlara gitmemiz gerekiyor, değil mi?*

Neyse, zaten gidişat onu gösteriyor baksanıza.

“Rıfat bir dur,” dedi annem.

“Olmaz,” dedi babam inat ederek. “Oğlan gitmiş, kızın babasını görmüş. Biz neyiz burada?”

Kıskandın mı Rıfat Reis?

“Tamam, baba. Uygun bir zamanda gelmelerini söylerim.”

Dünürler buluşması.

Ulan Mustafa, uçmaktan kanatlarında tüy kalmadı anasını satayım.

Karnımı doyurduktan sonra odama gittim. *Ooo! Bayağı doymuşum lan.*

Telefonu şarjdan çektiğim gibi yârime mesaj attım.

Mustafa Alp:

Sıra sende

Mustafa Alp:

Kız cevap ver bakayım

Düşünüyorum, öyleyse nefes aldığımın kanıtı. Ya da beynimin olduğunun kanıtı mı bu?

Bundan aylar öncesine kadar sevdiğim kıza ulaşmanın derdine düşmüştüm. Şimdi ise sevdiğim kıızı ailemle tanıştıracayım. *Vay be, nereden nereye...*

Kıvırcığim:

Ne sırası?

Mustafa Alp:

Ahiret

Mustafa Alp:

*Dünya ahiret eşim olacaksın ya onun
şeyine bir adım da benden*

Kıvırcığim:

Ne diyorsun Mustafa?

Kıvırcığim:

Ne adımı?

Mustafa Alp:

Babam sizi yemeğe çağırıyor, mercimekleri de tabii

Kıvırcığım:

Biraz hızlı olmadı mı bu?

Kıvırcığım:

Daha yeni tanıştın babamla zaten

Mustafa Alp:

Yoo!

Mustafa Alp:

Babam kızdı la

Mustafa Alp:

Çaktırmıyor ama kıskandı gibi de

Kıvırcığım:

Ehehe!

Mustafa Alp:

Gölme

Mustafa Alp:

Git babana söyle uygun bir vakitte gelin

Mustafa Alp:

Anasını satayım sanki beni istemeye geliyorsunuz ha

Kıvırcığım:

Mal! Ha ha! 🤔

Ve konuşma biter, bu çocuk yarına ışınladır. Ne bekliyordunuz ki? Her özelimi sizinle mi paylaşacağım yani?

Nida değilim ben, Levendoğlu'yum.

Ertesi gün sınıfta kendi başıma takılıyordum. Zaten bu sene hep tek takıldım. Nida yetiyordu bana. "Mustafa," diye seslendi Buse.

Kafamı ön sıraya doğru çevirdim. Bir grup kız bana bakarken, "Efendim?" dedim.

"Mezuniyete geliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Biz mekânı ayarladık, ücret beş yüz lira."

"Tamam."

“Yalnız geleceksin, değil mi?”

Kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. “Hayır, eşim var.”

Buse’nin kaşları çatıldı. “O zaman eşin de para verecek. Her şeyi sayılı ayarlıyoruz.”

Omzumu silktim. “Hallederiz, sorun değil.”

Kızlar bana bakıp fısır fısır konuşurken ne söylediklerini tahmin etmek zor değildi.

“İki kişi yazıyorum o zaman,” dedi Buse.

Gözlerimi devirdim. “Yok, sen beş kişi yaz.”

Bana saf saf baktığında kafamı sıraya koyup duvarı izlemeye başladım. *Vay be Mustafa, okul da bitti he. Duygulandım oğlum.*

Son günler olduğu için dersler boş geçiyordu zaten. Zil çalınca yerimden kalktım ve Nida’nın yanına gittim. O sıçanla aynı havayı teneffüs etmesine dayanamıyordum la.

Sınıflarına girdiğimde sıçanla göz göze geldik. Dik dik bana baktığı sırada ben de yan yana ona baktım. Maksat zıt düşmek olsun. Sınıftakiler bana bakarken Selen yerinden kalkıp Nida’ya gülümsedi. *Aferin, ideal arkadaş seni.*

Geçtim oturdum yanına. Bana bakıp sırtıttı. *Utandın mı kız?*

“Dersler boş geçiyor,” dedim bıkkınlıkla.

“Valla bizim bugün hiç boş dersimiz olmadı. Hocalar hınç alıyorlar sanki.”

Derin bir nefes alıp doğruldum ve onu kolumun altına aldım. Minnak bir şey zaten, bir sıksam saçları düzleşir.

“Fazla yakın olmayaydık iyiydi,” dedi sessizce.

Dudağımın kenarını kıvrıp yan gözle sıçana baktım. “Fazla yakın olalım.”

“Aman,” dedi sonra. “Hocalar biliyor zaten artık. Hem son günlerimiz, özlerim bu zamanları.”

Odağımı Nida’ya çevirdim ve iç çektim. “Düşünme bunları. Üniversiteyi birlikte okuyacağız. Sen bunu düşün asıl.”

“Ya tamam, iyi hoş da... Ya olmazsa? Sen Anya’ya ben Konya’ya gidersem ne olacak?”

“Olmayacak,” dedim kendimden emin bir şekilde. İhtimal dahi vermek istemiyorum.

“Hem olmuş olsa bile kampüslerimiz farklı olacak. Ben edebiyat okumak istiyorum.”

Ellerim kolunda gezinmeye başladı. “Edebiyatçı bir eşim olacak desene?”

Gülümsediğini hissettim. “Mustafa?”

“Hım?”

“Üniversite bitince mi şey olacağız?”

“Ney olacağız?” dedim gülerek.

“Karı koca,” dedi fısıldayarak. “Of, anlasana be!”

Pis pis sırtıtip kafamı kafasının üzerine koydum. “Bana kalırsa hemen evlenelim çünkü üç gün sonra da üç yıl sonra da evleneceğim insan sensin. Sakla samanı gelir zamanı.”

Aile reisi bir Mustafa Alp.

Oğlum hayal ettim de... Dur dur, edemiyorum. O derece mükemmelim lan.

Nida gülmeye başladığında, “Ne oldu?” diye sordum.

“Ya bırak üniversiteyi, evliliği. Önce şu matematiği bir geçeyim ben.”

“Ulan, o kadar kopya verdim. Geçmişsindir,” dedim. “Alev Hoca tüm yıl senin kâğıdını değil benimkini okudu.”

Nida konuşmaya başlayacağı sırada Selen sınıfın kapısından nefes nefese içeri girdi. İkimizde irkilip ona baktık.

“Nida, Alev Hoca!”

“Ne, Alev Hoca?” diye sordu Nida ürkekçe. Kaşlarımı çattığım sırada Selen konuşmaya devam etti.

“Alev Hoca’nın tayini çıkmış, gidiyormuş.”

Alnım kırışırken Nida ile göz göze geldik. Bir hayli şaşırmıştı. Sura-tında mimik oynamazken durdu ve fısıldadı. “Mustafa, helallik almam gereken konular var.”

“Hayır, almamız.”

Bir yeni mesajınız var!

O ki her dersine küfrederek girdiğim kadın, o ki kırmızı rujunu son nefesini verecekmiş gibi dudaklarına süren kadın, o ki beni sınavlarında kopya çekmeye mecbur bırakıp kopya çektiğimi anlamış gibi bana daha az puan veren kadın. O bir günah keçisi. O, on sekiz yıllık ömrümdeki günah terazimi göğüsleyen kadın. O, zor durumlarımda imdadıma yetişen *Wonder Women*.

Kimden mi bahsediyorum?

Alev Hoca'dan tabii ki. Affet kız al dudaklı, şişik yanaklı.

Mustafa ile yerimizden kalktığımız gibi koridora çıktık. İleride bir grubun çember oluşturduğunu gördük. "Orada galiba."

Mustafa başını sallarken derin bir nefes aldım ve kalabalığı yarıp Alev Hoca'nın karşısında dikildim. Öğrenciler bana tuhaf tuhaf bakarken onları umursamadım. "Hocam, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette," diye yanıtlarken yüzünde sıcacık bir tebessüm hâkimdi. O ara Mustafa ile göz göze geldim. Bana göz kırptı ve sınıfına gitti. Zaten o sırada zil çaldı. Kalabalık dağılırken yutkundum ve Alev Hoca'ya tekrar baktım.

Kadın gülerek bana bakıyordu. *Hocam tüm sene ızdırıp çektiirdin. Şimdi gidiyorsun ve gülmek yeni mi aklına geldi kız?*

Neyse...

"Nida, bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Hocam gidiyormuşsunuz," dedim utana sıkıla. Anam! Vallahi insan evladı gibi konuşacağız sanki. Hissediyorum...

"Evet, gidiyorum," dedi, sesi ve tavrı çok memnun olmasa da isteksiz de sayılmazdı.

Şimdi kocaman bir yallah derdim de sebepsizce üzüldüm la.

"Neden ki? Yani nereye gidiyorsunuz?" Ulan, ne alaka şimdi bu sorular? Nida, duygusal bir çöküntüye girdin yavrum. Ak sakallı dede

yoklamış da git günahlarından arın da gel demiş gibi bir gün. Saçmaydı ama olsundu.

“Tayin istedim eşimin işi gereği. Çıktı işte,” dedi. *Kız sen evli miydin?* Dur, bakayım parmağına... Abo! Evliymişsin kız sen.

“Anladım, hocam. Üzüldüm...”

Ha?

Cidden üzüldüm mü? Yoksa gitmeden yalakalık mı çekiyorum hocaya? Ulan, yalakalık yapacak olsam sınav öncesi peşinden ayrılmam.

“Sen?” dedi gözlerini büyüterek.

“Ben?” dedim kendimden şüphe eder gibi.

“Şaşırttın beni,” dedi şaşırmış bir şekilde. Şaşırmış şekline şaşırmadım çünkü şaşıracığım bir tepki verip beni şaşırtacak bir şaşkınlık içerisinde bırakacak kadar şaşırtmamıştı.

Şaşırtma, şaşıрма, şaşı... Ne oluyor lan?

“Sizin gözünüzde kötü bir imajım var, biliyorum,” dedim sakince. En azından bunu biliyordum he.

“Yani o kadar da değil,” diye mütevazı olmaya çalıştığı anda kafamı sağa sola salladım.

“O kadar hocam o kadar.”

Utanmasam *gitme la zalım, senin dersinde iyi kopya çekiliyor*, deyip ağlayacaktım.

“Tamam, o kadar olsun,” dedi düz bir sesle. “Konuşmak istediğin konu neydi?”

“Hocam, şey...” dedim ve dudaklarımı ıslatıp geri çektim. “Çok günahınıza girdim, azıcık kusuruma bakmayın.”

Doğruları söylemede benim gibi olun.

Alev Hoca bana şaşkınlıkla bakarken ona şaşkınlıkla bakmadım. Çünkü şaşıra... *Ay tamam duruyorum.*

“Olur öyle şeyler,” dediğinde bu sefer cidden şaşırdım. Kadının tayin istemek yerine iki kilo beyin mi istemiş, ne yapmış? Zihin kapısı mı yumuşamış, anlamadım ki?

“Bakmadınız değil mi kusuruma?” deyip gözlerimi kıştırdım. “Bakmayın.”

Yay gibi kaşları yukarı doğru kalktı. Sanırım Divan Edebiyatı'ndaki o çehre sensin.

“Bakmadım, bakmadım.”

“Peki, geçirdiniz mi dersinizden?” diye sordum sonra.

“Evet, geçirdim. İyi geçirdim hem de.” *Tövbe estağfurullah.*

“Geçtim mi geçirdiniz mi?” diye sordum.

“Geçirdim.”

“Ha kalmadım yani?”

“Kızım geçirdim diyorum ya!”

Telaffuzun yanlış Allah Allah, ne bağıırıyorsun kız milletin içinde?

“Sağ olun,” dedim sessizce.

“Hayır, teşekkürü gerek yok. Notların zaten seni bırakacak kadar kötü değildi.”

Mıstığım çınladı mı kulağın?

“Öyleydi, evet.” Allah affetsin, bugün de mütevazılığımдан ödün vermiyorum.

Alev Hoca gülümserken eli omzuma gitti. “Zaten derste vedalaşacağız.”

“Olsun, hocam. Ben şimdiden söyleyeyim dedim.”

“Peki.”

“Canım çekti,” dediğimde kaşlarını çatı. Bozguna uğramış gibi hemen düzelttim. “Yani acıktım, hani *peki peki* var ya o bakımdan. Neyse, hocam. Derste görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz,” diyerek öğretmenler odasına doğru yürümeye başladı. Arkasından uzun uzun bakmaya kalmadan Fuat Hoca'nın bizim sınıfın kapısını kapattığını gördüm. Şiddetli bir şekilde koşarak içeri girdim. Fuat Hoca irkilirken, “Kusura bakmayın, hocam,” diyerek kapıyı çarparak kapattım ve nefes nefese kalmışçasına yerime oturup Mustafa'ya mesaj attım.

Nida:

Aldım helalliği

Çevrim içi... Yazıyor...

A:

Helal sana

Telefonu kapattım ve kafamı sıramın üzerine koydum. Uyusun da büyüsün kafamın içindeki şey. Tıpış tıpış yürüsün ona uzanan damarlı yollar... Neyse, uyuyayım ben yoksa saçmalıyorum. Ne kadar şaşırtıcı bir durum, öyle değil mi?

Birkaç ders sonra yorgun argın eve geldim. Annem ve ekürileri, yani karnındaki kardeşlerim salonda televizyon izliyordu. Çantamı koridorun herhangi bir yerine sallayıp kendimi salondaki koltuğun birine attım.

“Hayırdır? Taş mı taşıdın sırtında?” diye sordu annem. Pis pis sırtıp iç geçirdim. O taş kalbimde taşıyorum anne. *Anladınız siz.*

“Ölüyorum... Akşama ne yiyeceğiz, acıktım kız?”

“Akşama yemek yok.”

“Sebep?”

“Hatice’nin kızı Şerife’nin düğünü var. Ona gideceğiz.”

“Peki, bunun beni ilgilendiren kısmı nedir?”

“Senin de gelecek olman.”

Boğazıma kılçık kaçmış gibi yüzümü ekşittim. “Gelmem, bana ne ya... Hiç sevmiyorum düğünleri. İyy!”

“İki gün sonra evlenirsen ne yapacağız?” diye ciddiyetle sorarken, “Düğüne ne gerek var, önemli olan imza değil mi?” diye sordum. *Aman, Mustafa duymasın!*

“Sus kız,” dedi sahte bir sinirle. “O kadar altın taktım, onların tekrar gelmesi lazım. O çeyrekler buraya gelecek.”

“Kız bu devirde çeyrek takılır mı?” dedim akıl verir gibi. Ver kız elime çekirdek çay, dedikodu yapalım HuriyeSu.

“Sana da takacaklar, sus bakayım,” deyip elindeki kumandayla saçma sapan programlarda gezinmeye başladı. “Hadi güzelce giyin üzerini, ana kız düşman çatlatalım.” *Annem olmak için biraz fazla annesin. Kanka olacaktınız biz, yanlış olmuşuz.*

“Allah’ım sabır,” dedim ve söylene söylene odama kapandım. Düğünleri sevmem, bir de bu akşam sevmediğim bir şeye gitmem koymuştu.

Tıpkı *Doktorlar*'daki *Ömer Güven*'in ölümü gibi. Ha bir de *Ferha*'nın. *Ramiz Dayı? Eyşan? Ezel?* Peki, ya *Bihter*? Siz öldünüz diye ben rap dinlemeyi bıraktım bir süre be! Maşallah bana da hepsinin ölümü koymuş... Ölüm lan bu, koyar tabii. Bak *Ali Rıza Bey*'i unuttuk, onunki de koymuştu. Ama *Ferhunde* ölseydi bu kadar koymazdı belki.

Üzerimi değiştirmeye başladığımda dışarıdan saz sesleri gelmeye başladı. Durumu garipseyip kulağımı pencereye doğru kabarttım. Anam! *Erik Dalı* çalışıyor vallahi. Ben de durur muyum hiç? Başladım oynamaya...

Odanın içinde kıyafetlerimi çıkarırken diğer yandan da deli gibi oynuyordum. Düğünleri sevmem ama bu oynamayacağım anlamına gelmezdi. Aslında düğünleri de sırf kalabalık ve oğluna gelin arayan kadınlar yüzünden sevmiyordum.

Sazcı bey peş peşe sıraladığı oyun havalarıyla mahalleyi coştururken annem pat diye içeri girdi. Ona büyümüş gözlerle bakarken hâlinden memnun bir tavırla karşıma geçip kollarını yavaşça iki yana açtı.

“Geç karşıma, analı kızlı iki döktürelim.”

Duraksadım ve dünden gönüllü bir şekilde kollarımı iki yana açıp parmağımı şıklatmaya başladım. “Oynayalım bakalım.”

Annemle odamın içinde karşılıklı *Ankara Havası* oynamaya başlamıştık. Bir gören olsa düğün var sanır. *E var zaten.*

“Anne,” dedim oynamaya devam ederek. “Efendim?”

“Mustafa'nın ailesi bizi yemeğe çağırıyor.”

“Kimin?” diye sordu yüzünü ekşiterek. Ses tonumu artırdım. “Mustafa'nın!”

Annemin iki yana açılmış elleri şaşkınlıkla açılan dudaklarına gitti. “Ne diyorsun kız?”

“Vallahi babası demiş, anne.”

“Ne zaman?”

“Ne zaman müsait olursak.”

“İyi, babana söyleyeyim,” deyip gözlerimin içine baktı. “Tamam, gideriz. Ama önce düğüne gitmemiz lazım.”

Annem odadan çıktıktan sonra dolabımı açıp yeni kıyafetlerimden üzerime bir şeyler geçirdim. Saçlarımı özenle taradıktan sonra Mustafa'ya mesaj attım.

Nida:

Biz düğüne gidiyoruz

Çok mantıklı bir açıklama, evet.

A:

Kimin?

Nida:

Hatice teyzenin kızı Şerife'nin düğününe

Nida:

Tanıyor musun?

A:

Ha şu Sidikli Şerife?

Nida:

Yoo! Seni sormadım ki 😊

A:

Vururum seni

A:

Sonra öperim

A:

Gözden uzaklarda bir yerlere otur

A:

Kesin askerden gelen oğluna kız arayan kadınlar vardır

A:

Hatta virüs gibi sarmışlardır da şimdi her yeri

A:

Sen benim yârimsin

Telefonumu kapatıp odadan dışarı çıktım. Annem elinde çantasıyla bana bakarken adımlarımı hızlandırıp yanına gittim. Birlikte evden çıkıp düğünün olduğu yere doğru yürüdük.

Ay ben şu olayı hiç sevmiyorum. Düğün alanına giriyorsun, böyle millet sanki hiç insan görmemiş gibi sana bakıyor ya. Allah'ım sırf şu evreyi yaşamamak için matematik bile çalışırım. O derece, evet.

Düğün alanına geldik ve annemle kendimize boş bir masa bulup oturduk. Etrafıma tuhaf tuhaf bakmaya başladığımda tuhaf tuhaf baktığım insanlar da bana tuhaf tuhaf bakmaya başladı.

Tuhaf bir bakış seli...

“Huriye,” dedi Hatice teyze cırtlak sesiyle. “Hoş geldiniz.”

Annem, kadını selamlarken yüzümde samimiyetten uzak bir tebessüm belirdi.

“Maşallah evlendirmişsin kızı,” dedi annem.

Hatice teyze göz ucuyla beni süzerken, “Ne yapalım? Bizim kız okumak istemedi, liseyi de zar zor bitirdi zaten. Hayırlı bir kısmet çıktı önümüze, kendisi de isteyince biz de kabul ettik,” dedi.

Kız Şerife, az değilsin sen de he.

“Ne güzel,” dedi annem zoraki bir cevapla.

“Maşallah Nida kızımız da büyümüş. Ne yapıyor?”

Annem bana bakmadan, “Seneye lise bitecek hayırlısıyla, sonra da üniversite planımız var,” diye yanıtladı.

Annem be, konuş yavrum konuş!

Hatice teyze bozuntuya vermeden, “Hım, okusun canım okusun,” deyip uzaklaştı. Arkasından “Okuyom ben ya!” diye bağırışım gelmişti.

Annemin kolunu dürtüp göz kırptım. Bana gözlerini büyüterek bakarken, “Tam benim annemsin,” dedim.

“Öyle kıza böyle anne.”

İçim sebepsizce ısınırken koluna girip başımı omzuna yasladım. Her ne kadar seninle bazen ters düşsek de beni düştüğüm yerden yine sen kaldırıyorsun anne.

Tüm gece boyunca elimizdeki kuruyemişle oyun havası oynayanları izlemiş, havai fişekleri seyretmiştik. Bir düğünde yaşanabilecek ne varsa

onları izleyip eve geldik. Üzerimi değiştirip Mustafa'ya mesaj attıktan sonra uyudum.

Ve ertesi gün okula gittim. Hayatım şu iki satır kadar hızlı, evet. Bugün Mustafaların turnuvası vardı. Fen Lisesi ile yapacaklardı. Umarım bir üst tura atlayıp finali görebilirlerdi. Tüm gün okulda yalpalandım. Dersler boş geçiyordu, zaten birkaç güne okul da kapanıyordu. Mustafa ile okulda geçireceğim son günlerdi.

Ağladım delice, elimde boş bir şişe... Süt içtim anne, sıkıntı yapma.

Ders bitiminde okul takımını getiren otobüsün bahçeye girdiğini gördüm. Sırtımdaki boş çantanın kemerlerini kavrayıp Mustafa'nın inmesini bekledim. Öğrenciler birer birer inmeye başladıklarında yüzlerindeki o hüznü ifade sonucu anlamama yetmişti.

Mustafa üzülmessin diye otobüsün kapısının oraya gittim ve o inince elini tuttum. Bana sıkıntıyla baktığında gülümsedim. "Boş ver," deyip ellerimizi daha sıkı kavradım. "Biz de aşkta kazandık."

Kendini aşan bir Nida Azur yapmışlar, olmuş mu efendim?

Mustafa usulca gülmeye başlarken otobüsün oradan çekildik ve bahçenin çıkışına doğru yöneldik. Ellerimiz ayrılmadan yürümeye devam ederken, "Fark çok muydu da kaybettiniz?" diye sordum.

"Yani aslında o kadar yoktu ama karşı takım daha iyiydi."

Başımı omzuna yaslayıp yürümeye devam ettim. "Hayır, eminim ki sen daha iyiydin."

Gülümsediğini hissettim ama hüznüydü de çünkü bu tur onun için çok önemliydi. Ne yazık ki kaybetmişti ama olsundu bel!

"Okul bitti sayılır hatta bitti," diye konuştum.

"Keşke daha çok anımız olsaydı bu okulda," diye iç çekerek söylenirken başımı omzundan çektim. "Keşke..."

"Neyse, biz de üniversitede anılar biriktiririz."

"İnşallah, yavrum," deyip beni kolunun altına aldı.

"Bu arada, senin mezuniyetin için yarın annemle alışverişe çıkacağız."

"Hım," dedi mayhoş bir tınıyla. "Benim hazır."

"Hangi renk, ona göre uydurayım bir şeyler," dediğimde, "Eve gince fotoğrafını çeker atarım," diye yanıtladı.

Onu başımı sallayarak onaylarken güldüm. “O değil de bizimkiler tanışacak resmen. Allah’ım çok heyecanlıyım, neler olacak o yemekte acaba?”

“Hele ben, çıldırıyorum meraktan. HuriyeSular, Esmasular havada uçuşacak.”

“Uçurun bizi dünürler,” deyip güldüğümde saçlarımdan öpüp kıkırdadı.

“Dikkat etsinler, o çılgınlar uçurayım derken bizi uzaya fırlatırlar ha.”
Yüzümde kocaman bir tebessüm.

Bu tebessüm senin eserin Mustafa.

Sen hep ol, biz hep olalım...

Bir yeni mesajınız var!

“Anne, hadi gidelim artık.”

“Kız dur, şu dizi bir reklama girsin,” diye seslendi. Olduğum yerde omuzlarımı düşürüp hayıflandım.

“Ya o dizilerin de reklamların da sonu gelmez.”

“Çocuk, kıza aşkını itiraf edecek. Bekle bir iki dakika,” dedi bu sefer.

“Kardeş çıkıyorlar, anne. Ne aşkı ya? Fragmanında izlemiştim ben.”

“Yemin et,” dedi ciddi ciddi. Ulan, babamın tarlasında mı yetiştiriyor bir yemin? Etmeyorum işte, bana ne!

“Ya niye yemin edeyim?” deyip sızlandım. “Hem merak etme, gün içerisinde yedi yüz seksen kez tekrarı dönüyor bu dizilerin. Bir şey kaçırmadın. Hiç olmadı benim emektarı açarım, oradan izlersin.”

Tabii ki bilgisayarımdan bahsediyorum. Benim emektar olur kendisi. Arada *Counter* falan oynardım. Ha bir de hocalar slayt yapın dediklerinde işime yarardı. Ki şöyle bir durum vardı; ben hazır yapılmış slaytları indirip üzerinde birkaç değişiklik yapar öyle kaydederdim. Öğrenciliğin yüz karasıyım, *haklı değilsiniz*.

“İyi tamam,” dedi annem oturduğu yerden kalkıp kumandayla televizyonu kapatırken. Ben de o sırada ayakkabılarımı giymeye başladım.

Ha bu arada, biz şeye gidiyoruz... Bana mezuniyet kıyafeti almaya. Daha doğrusu Mustafa'nın mezuniyeti içindi. Yoksa bu gidişle hele ki seneyi hesaba katarsak öğrenci gözüyle mezuniyet görmek nasip olmayacak bana.

Ayakkabılarımı giydikten sonra doğruldum ve annemin karnına baktım. “Bunlar da iyice büyüdü he. Valla kazara bir ara fırlarlarsa karnından ne yaparız kız?”

“Ne fırlaması, kızım?” deyip elini karnına götürdü. “Annelerine öyle küçük sürprizler yapacak değiller ya.”

“Yahu! Onların varlıkları kocaman bir sürpriz zaten. Doğumları darbe olur.”

“Neyse, hadi gidip gelelim. Akşama geç kalmayalım,” deyip evden ayrıldık. Annemle dolmuşa binip yarım saat sonra büyük bir alışveriş merkezinin önünde indik. Girişten geçtikten sonra bizi büyük bir palyaço karşılamıştı. Neden bilmiyorum ama ben palyaçoları komik değil ürkütücü buluyordum.

Dev palyaço bize doğru gelmeye başladığında annem çabucak kolumu kavradı. “Ay geliyor bu!”

“Gelsin gelsin, bırakın gelsin hele,” dedim keyifle.

Annem beni kollarımdan tutup çekiştirmeye başlarken adımlarımızı hızlandırıp palyaçodan uzaklaştık. “Korkuyorum bunlardan.”

“Geçti annem geçti,” dedim omzuna dokunarak. Bir yandan da gülüyorum tabii.

Annemle yürüyen merdivenleri geçtikten sonra mağazaların olduğu yere doğru yürümeye başladık. Kol kola, ana kız yürümeye devam ederken bir süre sonra kolumdaki baskı azalmış, yanımda kimse kalmamıştı.

Kaşlarımı çattım ve şaşkınlığımı gizlemeden sağa sola bakındım. “Anne?”

Kız nereye kayboldu bu? Daha doğrusu kayboldular? Bari kardeşlerimi bıraksaydın bana be!

“Anne?” dedim tekrar telaş içerisinde. Daha sonra arkamı döndüm ve gördüğüm şeyle malak gibi kalakaldım.

Annem bir gelinlikçi vitrininin önünde durmuş, öylece boynu bükük gelinliklere bakıyordu.

Yutkunarak annemin yanına doğru yürüdüm. Etraftaki insanlar yanımdan geçerken usulca koluna dokundum. “Anne?” diye tekrar ettim.

Cevap yok.

“Anne?”

Cevap yok.

“HuriyeSu?”

“Hı?” dedi bir anda. Abo! Kadının ayarları gitmiş, yemin ediyorum HuriyeSu diye diye iyice alıştırmış kendini.

“Neye bakıyorsun?” diye sordum. Hiç, sirk izliyordu kadın. Annem bana bakmadan iç çekerken, “Ah ah, şu gelinliklere bir bak...” diye söylendi.

Baktım. Eee?

“Aman, anne,” dedim boş vermişlikle. “Ne meraklısın beni gelinlikle görmeye. Hayırlısı, hayırlısı.”

“Ay ne merak edeceğim seni?” dedi anında. Kaşlarımı çattım. “Ben gençliğimi hatırladım, o zamanlar annemle böyleydik biz. Bana gelinlik bakmaya çıkmıştık. Zaman ne çabuk geçiyor...”

E çağır LütfüCan'ı, tazele bir nikâh. En tavşan kanı olanından.

“Peki, gelinliğin nerede?” diye sordum ürkekçe. Hani olur ya filmlerde kızlar annelerinin gelinliklerini falan giyerler. Belki o bizde de olabilirdi... *Eh be Nida, ne evliliği sen de?* Sustum.

“Kiralıktı benim gelinliğim, o zamanlar hâlimiz pek yerinde değildi. Kimse sıkıntıya girmesin diye böyle bir şey yaptım ben de.”

Düşünceli, minnak kadın. Şey, minnak olan karnındaki mercimekler olan kadın. Bu arada, mercimekler çoktan filizlenme evresine geçmiştir efendim.

Annemin koluna girdim. “Kız, babam sana âşık olmasın da kime âşık olsun, FedakârSu?”

Annem utançla güldüğünde bulunduğumuz yerden ayrıldık. Birkaç mağaza gezdikten sonra güzel bir elbise bulup eve geldik. Ne aldığımı söylemeyeceğim size, önce Mustafa görecek. Ha ondan önce dolmuşçu amca da görebilirdi ama olsundu.

Yorgun argın eve geldiğimizde annem kendini koltuklara teslim ederken ben de hevesli bir şekilde elbisemi odama götürüp askıya astım. Akşam olduğunda babam çoktan gelmiş, ben de üzerimi giyinmişim. Annem, “Lütfü?” diye seslendi babama doğru. “Bu renk etek, bu bluza gitti mi herifim?”

“Kızına sorsana, Huriye. Ben ne anlarım?” dedi babam sakince.

Onca kadın arasından annemi seçerken iyiydi ama Lütfü Bey?

Annem gözlerini devirerek bana döndü. “Odun herif.”

“Geçen bir yazı gördüm, şöyle diyordu: *Erkek odundur ama sadece sevdiği kadın için yanar.*”

Annem bana bakıp alaylı bir ses tonuyla konuştu. “Bak sen? Hangi kamyonun arkasında yazıyordu?”

“Kara Ambar Kamyoncular Derneği,” dedim.

“Kız sus.”

“Sustum.”

Daha sonra göz ucuyla annemin üzerine bakıp, “Olmuşsun tamam, hadi çıkalım,” dedim. Benden daha heyecanlı vallahi. Dünür heyecanı sardı zannımca.

Ben, babam, annem ve evlatları Mustafaların evine doğru yürümeye başladık. Evlerimiz uzak değildi zaten, yürümenin daha makbul olduğunu düşündüğümüz için yürüdük.

Evet, şu an yürüyoruz.

Zamanında Mustafa da bana yürümüştü.

Gerçi o yürümek yerine uçmuştu ama neyse, konumuz bu değil.

“Sen nereden biliyorsun evlerini?” diye sordu babam bir anda.

Yutkundum. “Navigasyon denen bir şey var, baba.”

Allah’a şükür zekâm yine benimle.

Nihayetinde Mustafaların evine gelmiştik. Birlikte asansöre binip üst kata çıktık. Anam! Benim kalbim pat pat atıyor. Umarım EmaSu Annem patlıcan yapmıştır da bu heyecanımı sindiririm. Lan ne alaka şimdi bu? Kabul, iğrençti!

Her neyse işte, kısacası çaldık zili. Annemle babamın arkasında durmaya devam ederken kapı birden açılıverdi. Saçlarında tek tük beyazların olduğu bir adam bize bakıyordu. Evet, sen RifatCan olmalısın. *Rifat Babacığım yani.*

“Hoş geldiniz,” dedi gülümseyerek.

“Hoş bulduk, efendim,” dedi babam da aynı tavırla. RifatCan Baba kapıyı aralarken EmaSu Anne de arkada belirdi. “Hoş geldiniz, buyurun.”

Ayakkabılarımızı çıkardık ve terliklerimizi giyerek içeri girdik. Annem elindeki poşeti Ema Anne’ye uzatırken kadın mahcup bir şekilde, “Ne zahmet ettiniz, efendim?” diye karşılık verdi.

Gözlerimle sağı solu taramaya başladım. *Yiğidim? Neredesin lo?*

Hah! Geldi işte.

“Hoş geldiniz, Lütfü Ba-” Öksürdüm. “Lütfü amca,” diye düzeltti hemen. Babam elini Mustafa’nın omzuna koydu.

“Hoş bulduk, evlat. Nasılsın?”

“İyiyim Allah’a şükür, siz?”

Duygulandım şu an. Peçete verin, sümkürcem. Hık!

“Şükür, biz de iyiyiz,” diye yanırladı babam.

Rıfat Baba bana baktığında bir utandım ki sormayın. Yani öyle böyle değil.

“Nida, sensin değil mi?”

Bilmem, arkamda başka biri yoksa evet, benim.

Başımı usulca salladım. “Evet, benim.”

Ay elini öpsem mi acaba? Yok yahu! Daha sonra mı öpsem? Yani bilemedim ki şimdi...

Rıfat Baba bana sıcacık gülümserken Mustafa da annemin elini öptü. “Siz de hoş geldiniz.”

Bana ne, ben de Esmasu Annem’in elini öpeceğim. Kadının elini öpüp alnıma koyduktan sonra sarılıp geri çekildim. “Nasılsınız, Esmateyze?”

İç sesim anne, dış sesim teyze.

Evet, hazır ayaktayız, öpüşme merasimi falan derken takıverin yüzükleri.

“Ayakta kaldınız, buyurun salona geçelim,” dedi Rıfat Baba bizi yönlendirirken. Hep birlikte salona geçtik. Mustafa karşıma otururken bakışlarımı kaçırıyor, kızaran yanaklarımın morarmaması için uğraşıyordum.

“Bu arada, Rıfat benim adım,” dedi Rıfat Baba. *Rıfat Baba ne ya? Tövbe tövbe, yeraltı mafyaları gibi.*

“Lütfü,” diye karşılık verdi babam da.

Canım Lütfü. Canım Huriye. Eğer ailemi seçme şansı verselerdi bana, yine sizi seçerdim. Kırısanız da ağlatsanız da yine sizi seçerdim. Canım ebeveynlerim benim. Ha bu arada, iki çete üyesi de kapıda, onları da unutmamak lazım.

“Bizim oğlan sizinle tanışmış, dedim bir de biz tanışalım.”

Gözlerim anında Mustafa'nın gözlerine kaydı. *Utandın mı sen? Valahi de utandı.*

Gülümserken babam araya girdi. "Öyle oldu."

"Biz bunları bir güzel bastık, tanışmak zorunda kaldık," diyemedi tabii.

"Siz neler yapıyorsunuz?" dedi babam bu sefer.

"Bankada çalışıyorum ben, hanım da evde. İş güç işte."

"Araba tamirciliğiyle uğraşıyorum ben de," dedi babam. "Küçüklükten beri bu işlerin içindeyim."

RıfatCan Baba, babamın sözlerini kafasını sallayarak onaylarken EsmaSu Anne ayağa kalkıp, "Ben yemeklere bir bakayım, sonra sofraya geçelim," dediğinde annem öne atıldı. "Yardım edeyim."

"Yok yok, rahatsız olmayın."

"Esağfurullah, ne rahatsızlığı?" diyerek ayaklandı annem. İki dünür mutfağa giderken Mustafa kaş göz işareti yapıp ayağa kalktı. "Müsaadenizle."

Babamlar sessiz kalırken odadan çıktı. Ben de bir süre bekledim ve odadan çıktım. Koridorun sonundaki odanın ışığı yandığında Mustafa beni yanına çağırdı.

Utanarak usulca yanına gittim. Odadan içeri girdiğimde kapıyı kapattı ve hızla bana sarıldı. Ne olduğunu anlayamadan ben de sarıldım ona. "İşte şimdi gerçekten sarıldık," deyip iç çekti. *Parmak uçlarım gıdıklanıyor Mustafa, sebebi sen misin?*

Bir süre sonra ayrıldık ve sırtıarak birbirimize bakmaya başladık. "Fena bir başlangıç sayılmaz ha? Bence iyi anlaşacaklar."

"Ona ne şüphe," dedim gülerek. Daha sonra odasını incelemeye başladım. İlk kez girmiştim buraya. Köşede bir çalışma masası ve bilgisayar, duvar dibinde ise bir yatak ve kıyafet dolabı vardı. Dolabın üzerindeki aynadan bizi görebiliyordum. Bu çok farklı ve garip hissettirmişti.

Sersemce gülerek bizi izlemeye devam ederken Mustafa arkama geçip kollarını boynuma dolayarak bana sarıldı. Ellerim koluna dokunduğunda gözlerimizi aynada buluşturduk.

"Çok güzeliz lan, ayna çatlayacak şimdi," deyip saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdı.

Gözlerimi kapatıp açtım. “Güzeliz, değil mi?”

“Hı hı,” dedi mayhoş bir sesle.

Ses tonu saçlarımın dibini yalarken elimi kolundan çekti. “Hadi gidelim, annemler huylanmasın.”

Mustafa azıcık hoşnutsuz bir tavırla kolunu çekerken ona döndüm. “Ben önden gideyim, annemlere bir bakayım.”

“Annemler?” diye sordu tek kaşını yukarı doğru kaldırırken. Bakışlarımı kaçırdım. “He, annemler.”

“Ağzını yüzünü yerim,” dediğinde daha çok utandım. *Mal ya bu çocuk!*

Odadan çıktım ve mutfağa girdim. Annem kaşıkları çıkarırken Esmasü Anne de yemeklerin kapağını açıyordu. “Yardım edeyim,” diye giriştim.

“Annenle biz hallettik, Nida,” dedi Esmasü Anne sevecen bir şekilde. “Olsun,” dedim ve annemin elindeki kaşıkları alıp sofraya götürdüm. O sırada Mustafa koridordan geçiyordu. Utanarak ona bakarken bana göz kırptı ve babamların yanına gitti.

Kalbim ağzımdan çıkacak şimdi.

Bir süre sonra sofraya oturduk. Esmasü Anne servisleri yaparken onu bekledik. Kimse konuşmuyordu. Ki zaten bizim hakkımızda konuşmalarını da istemiyordum. Bu yemeğin amacı sadece onları tanıştırmaktı.

Esmasü Anne servisleri tamamladıktan sonra Rıfat Baba konuştu. “Hadi afiyet olsun.”

Sofradaki birkaç homurdanmadan sonra çorbalarımızı içmeye başladık. Kimse konuşmuyor, herkes tabağıyla meşgul oluyordu. Biz de Mustafa’yla masa altından ayaklarımızı birbirine vurduruyor, salak salak eğleniyorduk.

“Mustafa bu sene mezun oluyor sanırım,” dedi babam masadaki sessizliği bozarak.

“Öyle,” diye yanıtladı Rıfat Baba.

“Bana inşaat mühendisi olmak istediğini söylemişti.”

“Doğru söylemiş ama sanırım seneye Nida kızımız ile beraber girecekler sınava.”

Tamam, iyi hoş da seneye kazanamazsam eğer ne yapacağız? Vallahi bu vicdanla yaşayamam ben.

“Evet, baba,” dedi Mustafa araya girerek. “Seneye daha uygun.”

Yüzümü ekşitirken Esmâ Anne konuşmaya başladı. “Kararın ne olursa olsun arkandayım, arkanızdayız çocuklar.”

Kaynana gibi kaynana be. Vallahi minnoş kadın he.

Annemle göz göze gelirken bana gülümsedi. Annem benim, ciğer-parem. Seni çok seviyorum, bir anne nasıl seviliyorsa seni öyle seviyorum işte. Can içim.

Mustafa boğazını temizledi ve babama baktı. “Lütfü amca?”

“Efendim?” dedi babam.

“İzniniz olursa eğer yarınki mezuniyetime Nida ile gitmek isterim. Bizzat gelip kendim alacağım onu.”

Kalbim çok hızlı atmaya başladı. *Ay bu durmuyor kız!*

Ürkek bir şekilde babama baktığımda bakışlarındaki donuk ifade yerini usulca başka bir duyguya bıraktı. “Peki,” dedi usulca. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Neden böyle hissettim ki şimdi? Neden sanki annemin ve babamın ilelebet benimle olmasını istedim? İstedim çünkü onlar benimleler. Hep oldular. Kızsa da babam, kırsa da babam. Senden vazgeçemem ki. Hayatımda iki erkek var, biri Mustafa biri de babam. Ha mercimekleri unut-mayalım şimdi. Oh oh, yeri dörtledik.

Güzel bir akşam yemeği-ydi. Ailelerimiz kaynaşmış, onları kaynaştırmıştık. *Evet, artık onlar kaynaştırmalı dünürler.*

Kız uykum geldi, ben yatıyorum şam şeytanları. Daha yarın mezuni-yete gidip düşman çatlatacağım. Hadi ben gittim. Yallah!

Bir yeni mesajınız var!

Final

“Anne, ten çorabımı gördün mü?” diye bağırdım aynanın karşısında kendime bakarken. Kız vallahi güzel oldum he. Mustafa’m, yiğidim genç yaşta ölmese bari.

“Ne bileyim ben senin ten çorabını?” diye karşılık verdi annem.

Omuzlarımı düşürüp, “Sabahtan beri arıyorum ama bulamıyorum. Nereye koydum ya?” dedim.

“Benim çoraplarımdan giy,” dediğinde gözlerimi kapıya doğru çevirdim. Harika! Şampanya rengi boş duvarlar sanatsal duruyordu. Boyacı Çetin abi iyi iş çıkarmışa benziyordu.

“He senin ten rengi çorabını giyeyim, sonra ortalıkta esmer tenine beyaz pudra sürüp kolları ve yüzü arasındaki kıta farkının belli olduğu kadınlar gibi ortalıkta gezeyim.”

Oha! Tek seferde ne cümle kurdum be.

“Ne diyorsun kız sen?” dedi. Sesinin şiddeti giderek artmıştı ve muhtemelen buraya geliyordu.

“İyice bakınsaydın,” deyip anında duraksadı. Gözleriyle beni baştan aşağı süzerken dudaklarını büzüp gözlerini kıstı. Anam! Bir duygulandı sanki. İyi de mezuniyet benim değil ki.

“Olmuş mu anne?” dedim elbisemin pilelerini çekiştirirken.

“Konuşturma beni,” dedi kısıp kısıp.

Kaşlarımı çatıp yanına gittim. “Anne, iyi misin? Nen var, kuzum?” Bana tuhaf bir bakış atıp sonra yine o Nalan gözlerini gözlerime dikti. “Ağladın mı kız sen yoksa?” dedim üzerine giderek.

“Ne ağlaması? Mutfaktan geliyorum, soğan doğradım soğan!”

“Tamam da niye bağıırıyorsun?”

“Bağıırmadım!” dedi yüksek sesle.

Elimin tersini annemin alnına koydum. "Ateşin yok, kesin bu içindekiler seni bu hâle sokuyor, biliyorum ben." Dişlerimi sıkıp annemin karnına baktım. "Bana bakın lan! Çıkacaksınız çıkın, çıkmayacaksanız da af gününe kadar efendi gibi oturun orada."

"Pes," dedi annem şaşkın şaşkın. "Doğmamış bebeklere bile laf yetiştiriyorsun."

"Doğdular da biz mi yetiştirmedik?" dedim saf saf. Annem alay eder gibi başını sallarken burun kıvrıp beni süzdü. Kibirli bir sesle konuştu. "Taş mıyım kaya mıyım?"

"Misket gibisin."

"Ha?"

"Ne?" deyip güldü. "Vallahi güzel olmuşsun ha, belli oluyor seni benim doğurduğum."

Dolar ve annemin egosu arasındaki benzerliği buldum. Evet, ikisi de çok hızlı yükseliyor efendim.

"Ha başka türlü iltifat edemem diyorsun yani?" diye sordum geri çekilerek.

Annem bana boş boş bakarken kaşlarını çattı. "Kız hadi giy çorabını artık, oğlan gelecek şimdi vallahi."

Oğlan deyince kalbim pıt pıt oldu. *Damat* dese patır patır patlarım herhâlde. Adana mı oldum mübarek?

Hevesle gülümserken, "Çorabımı bulamıyorum ya," dedim.

Annem şüpheyle geri çekilip elbiseme baktı. Dizlerimin altına doğru uzanıyordu boyu. "Çorap giyme o zaman, elbise kısa değil zaten."

"Olur mu ki?"

"Çorap yoksa ne yapacağız? Babaninkileri giy istersen, *Gaffur* gibi çek bir de yukarı doğru."

Bir hayal ettim de... Yok yok, edemedim.

"Tamam ya, giymiyorum çorap falan," dedim ve tekrar aynamın karşısındaki yerimi aldım. Annem de o sırada mesaisine geri dönmüş, çılgınlar gibi soğan doğramaya devam etmişti.

Saçlarımı güzelce açtım ve tok durması için spreyledim. Kabarık saç ve tok durmak? Peki. Dudağıma güzel bir parlatici, gözlerime hafif bir göz makyajı, yüzüme de az biraz kapatıcı derken ben oldum Kibariye.

Püü maşallah! Tüü derdim de tükürük bulaşmasın şimdi aynama.

Elbisemin askılarını düzelterip son kez boy aynamda süzdüm kendimi. Güzelim sanki ha? Şimdi ben size, “Of, çok çirkinim!” deyince siz de bana, “Ay, egoya bak!” diyeceksiniz. Ne yapayım la ne yapayım?

Höh! Fazla sert çıktım galiba, kusura bakmayın şam şeytanları.

Size şam şeytanları diyorum ama kızmayın olur mu? Çünkü ben sizi öyle seviyorum.

“Ben niye kendi kendime konuşuyorum la?” derken Mustafa’dan mesaj geldi.

A:

Kapıdayım

Yutkunamadım. Vallahi titremeye başladım.

Nida:

Oha! Ne ara geldin?

Nida:

Yani evden çıkarken haber verseydin daha uygun olurdu

A:

Olsun beklerim ben

A:

Çalayım mı kapıyı? Babam evde mi?

Nida:

Yok gelmedi daha işten

Mezuniyet partisinin akşam olduğunu söylememe gerek yok herhâlde.

A:

Ulan hadi gel de gözüm gönlüm açılsın artık

Kalbim deli gibi çarpıyor sebepsizce.

Nida:

Çal kapıyı hadi

Kısa bir süre sonra kapı çaldı. Telefonumu çantamın içine koydum ve son kez aynaya bakıp derin bir nefes alarak odamdan çıktım.

“Kapı çalıyor, Nida,” dedi annem.

Koridorda yürürken, “Mustafa geldi, anne,” dedim.

Hızla elinin bulaşığıyla mutfaktan çıktı. Yav bir elini musluğun altına tutsaydın be kadın, kaçmıyorum ya ben.

Annemle bakıştıktan sonra kapının ağzındaki topuklu ayakkabılarımı giydim. Ay ben sevmem topuklu falan, dur kız yanıma spor ayakkabılarımı alayım da sıkarsa değiştiririm. Elimdeki ayakkabı kutusuyla kapıyı açtım.

Anam! Bu ne yakışıklılık? Bu ne Zeusluk?

Mustafa karşımda duruyordu. Beni görünce kaşlarını çattı ve usul usul gözlerini kısarak gözlerime baktı. Utanarak yutkundum. Kız ben pek utanmazdım aslında. Niye böyle oldu ki şimdi?

“Güzelim,” dedi sakince. Nefesim kesildi sanki. Gözlerime bakıyordu sadece.

“Güzel olmuş muyum?” diye sordum sessizce.

Gülümsedi, hipnoz olmuş gibiydi. Başını usulca sallarken, “Gözlerinde kaybolmaktan kıyafetine bakamadım bile,” deyip derin bir iç çekti. “Ulan, nasıl bir şeysin sen?”

Kaçamak bakışlarla Mustafa’ya baktım. “Teşekkür ederim, sen de iyisin he.” Küçük bir iç çekiş... “Bayağı iyisin hem de.”

‘Sevgiliye nasıl iltifat edilir, nasıl yürünür?’ adlı çalışmama merhaba deyin.

“Nida?” dedi Mustafa boğuk bir sesle.

“Efendim?”

Bir şey söyleyecekti, tam konuşacağı sırada annem araya girdi. Ya sen *Cennet Mahallesi*’ndeki *Dolmuşçu Rüstem* misin? Son anda her şeyi bozuyorsun anne?

Olsundu, o benim annemdi. HuriyeSu’yum benim, canım benim.

“Hoş geldin, evladım,” dedi annem.

Mustafa kendine çekidüzen vererek, “Hoş bulduk, efendim,” dedi.

İleri atıldım. “Neyse, biz gidelim artık.”

“Geceye kalmayın sakın, Mustafa sana emanet bu deli kız.”

Gözlerimi devirdim. “Anne!”

“Ben karışmam. Baban uyumadan evde ol, vallahi kızar ha.”

“Endişeniz olmasın, Huriye Anne. Geç olmadan döneceğiz,” dedi Mustafa. Annemin yüzünde garip bir ifade belirdi. *Ay, Mustafa ‘anne’ deyince içlendi mi acaba?* Daha sonra annem içeri girdi.

Mustafa bana dönerken, “Elindeki poşette ne var?” diye sordu.

Güldüm. “Spor ayakkabılarım. Dans falan edersek eğer çıkarırım diye düşündüm.”

“He, karşılıklı zeybek oynarız,” dediğinde dudaklarımı büzdüm. Sonra devam etti. “Neyse, düğünümüze inşallah. O zamana kadar bol bol alıştıрма yaparız.”

“Yaparız,” dedim öylesine konuşarak. “Hadi gidelim artık,” dediğimde başını sallayıp önüne döndü. “Taksi şurada.”

“Taksiyle mi gideceğiz?” dedim şaşkınca.

“Roket bulamadım, taksi işimizi görür belki.”

Yüzümü ekşittim. “Ne gerek vardı, otobüsle giderdik. Şimdi bir sürü masraf.”

Elimdeki paketi alırken elimi kavradı. “Daha bu hiçbir şey, dert etme sen.”

“Peki,” demekle yetinirken birlikte taksiye bindik ve gideceğimiz yere kadar sadece susarak birbirimize yaslandık. Bir süre sonra mezuniyetin olduğu yere gelmiştik. Mustafa taksiden indikten sonra eğildi ve elimi kavrayarak dışarı çıkmama yardımcı oldu. Gülümseyerek gözlerinin içine baktım. “Teşekkür ederim, pek bir kibarsınız.”

“Her zaman öyleyim,” dedikten sonra elimi nazikçe öptü.

Ellerimiz ayrılırken vakit kaybetmeden Mustafa’nın koluna girdim. Mustafa diğer eline de ayakkabı paketimi alırken birlikte yürümeye başladık.

Mekânın dışına göz attım. Kır bahçesi gibi bir yerdi ama bina büyük ve oldukça gösterişli gözüküyordu. Vay be, paraya kıymışlar he bunlar!

Kapıdan içeri girmeden önce ayakkabıları güvenilir bir yere emanet ettik. Daha sonra dudaklarımı birbirine bastırdım ve derin bir nefes aldım. *Açın ulan kapıları, biz geliyoruz şam şeytanları!*

Yüksek müzikli bir ortam bizi karşılarırken masabaşındaki öğrencilerin gözleri anında bizim üzerimizde belirdi. Mustafa usulca kulağıma doğru eğildi. “Etrafta senden başka bir güneş göremiyorum ben.”

“Görme de zaten. Benden başka her güneş, gece sana.”

Kendi sınırlarım artık patlamak üzere hâkim bey, dikiş tutmuyor.

Mustafa dudağını keyifle kıvırdı ve saçlarımı öpüp geri çekildi. Sakinim... Sakinim... Sakinim...

Hayır, değilim!

Birlikte boş bir masa bulduk. Çantamı masanın üzerine koydum ve boş bardağın içine pet şişedeki sudan doldurup içtim. Bardağı yerine bırakırken masadaki tabaklarda duran kuru pastadan birini alıp ısırıldım. O kadar para verdi yiğidim, faydalanmak lazım. Hem acıkmışım.

“Yesene sen de,” dedim gözlerimle onu dürterek. Dirseğini masanın üzerine koydu ve elini çenesinin altına alarak masum masum bana baktı.

“Sen ye,” deyip devam ettim. “Beni de yesene.”

“İnsan eti haram,” dedim öylesine konuşarak.

“Hadi be,” dedi şakacı bir şekilde. “Nida Hatipoğlu, aydınlatsana beni biraz daha.”

“Ortam yeterince aydınlık zaten,” dediğimde duraksadı ve ağır çekimde elini çenesinin altından çekip yüzünü ekşitti.

“İşin garibi ne biliyor musun?” diye sorduğunda boş boş ona baktım. “Bu saçma sapan esprilerini duymaktan hiçbir zaman bıkmayacağım.”

Güldüm. “İşin garibi ne biliyor musun?” Boş boş bakınmakla yetindi. “Bu saçma sapan esprileri yapmaktan hiç bıkmayacağım.”

Hiçbir şey konuşmadan öylece bakakaldık birbirimize. Belki çok saçma şeyler yaşadık, belki çok çocukça ve uçarı... Ama sevdik işte, delicesine, dur durak bilmeden sadece sevdik. Ne ben ona sadakatsizliği tattırdım ne de o bana. Ne o beni bıraktı ne de ben onu. Sevdik işte... Sonunu düşünmeden, geleceği hesaba katmadan.

Mustafa Alp nasıl sevilirse öyle sevdim onu. Biliyorum yetmez belki bu sevgim biliyorum. Şu an için yetersizdi kalbim... Ama şunu da

biliyorum; onu bir ömür sevsem bile yetmeyecekti bendeki bu sevgi, r kenmeyecekti.

Gülümsemem iyice geni lerken ortam bir anda halay çekmeye ba layanlarla doldu.  a kınlıkla kalabalığa baktığımda hızla Mustafa'nın elini tuttum. "Hadi biz de girelim aralarına."

"İyi de ben bilmiyorum ki," dedi epey  a kın bir şekilde.

"Ben de pek bilmiyorum, öğreniriz i te," dedim yüksek sesle. İçim kıpır kıpırdı. Bu gece her şeyi ziyadesiyle yapmak istiyordum, içimde hiçbir şeyin ukde olarak kalmasını istemiyordum.

Mustafa'nın elini bırakmadan girdik bir halaya. "Lan bilmiyorum ben bilmiyorum," diye söylenmeye devam ettiğinde güldüm. O sırada çoktan ayaklarımızı hareket ettirmeye ba lamı tık.

"Y r  sen de," dedim kulağına doğru fısıldayarak. Ho , bu g r l r de fısıldamak pek hafif kalırdı ya neyse... "Ama biraz hızlı y r ."

O sırada halay müziği giderek hızlanırken biz de hareketlerimize hız kattık. Öğrenciler  ılgınlar gibi  ı lık atıp ritme eşlik ederken biz de bir anda kendimizi bu kalabalığın içinde bulduk.

"Lan ne oluyor?" dedi Mustafa  a kın ve mutlu bir sesle. "U uyoruz anasını satayım."

Sevincine ortak olup bu  ılgınlıkta kendimizi kaybetmeye devam ettik. Hatta bir ara o kadar kendimden ge mi im ki topukluları çıkar mı , yalın ayakla devam etmiştim.

Deli danalar gibi tepindikten sonra nefes nefese yerimize geçtik. Bir bardak suyun yarısını içtikten sonra kalan kısmını da Mustafa bitirmi ti.  akaklarından a a ı s z len ter damlaları yorgunluğun belirtisiydi. Ama gece henüz yeni ba lamı tı.

"Bak isteyince ne güzel oynuyorsun," dedim yeni yeni düzene soktu um nefesimle.

"D   n m ze alıştırma oldu bu," deyip güldü.

Aman, hemen de yapı tır zaten d   n . Eksik kalma.

Ona karşılık vermeden yüzüme yapı an saçlarımı geriye doğru ittirip kendime geldim. Mustafa siyah ceketinin yakasını düzeltirken ona yardımcı oldum. Bana alttan alttan bakıp gülümsedi. Utanarak bakı larımı

kaçırdığım sırada büyük bir pastanın salonun ortasına getirildiğini gördüm.

Herkes pastanın etrafını donatırken biz geride kaldık. Saçmalamayın, izdihamdan değil tabii ki. Kendi tercihimiz.

Işıklar sönerken birkaç spot ışığı salonu aydınlatmıştı. Pastanın üzerine diktikleri mumları hep birlikte söndürüp hep bir ağızdan bağır-maya başladılar. *Yehu, mezun oldunuz!* Ama kimse beni düşünmüyor, sevdiceğinle aranızda koca bir yıl girdi diye kimse beni merak etmiyor.

Konfetiler, zart zurtlar havada uçarken garson beyler pastayı servise hazır etmek için götürdü. İyi bari, pasta çikolatalıymış he.

Salonun tavanındaki kocaman, gösterişli avize yandığında zeminde renkli ışıklar ve görseller meydana gelmişti. Etraf sakinleşince arka fonda sakin bir dans müziği duyuldu. Anında doğruldum ve derin bir nefes aldım. Mustafa boğazını temizleyip elini uzattı. “İlk dansımız olacak, hadi tut ellerimi.”

Gülümsedim ve tuttum ellerini. “Tuttum ki.”

Birlikte salonun tam ortasına doğru yürüdük. Mustafa elimi bırakır bırakmaz belimi kavradı, ben de ellerimi boynuna doladım. Topuklu giydiğim için aramızdaki boy farkı kapanmıştı.

Elleri nazikçe belimdeki yerini alırken gözlerimin içine bakmaya başladı. Güzel gözlerine baktım uzun uzun. İç çekti. “Çok güzelsin.”

“Sen de,” deyip düzelttim. “Yani güzel bir adamsın.”

“Essah mı?” diye sordu gülerek.

“He essah,” dedim onaylarken.

Etrafımızda birçok kişi vardı ama sadece ikimizi görebiliyor, sadece bizi hissedebiliyordum. Sanki bir filmin içindeydik ve başrolü onunla paylaşıyordum. Usul usul hareket ederken başımı omzunun üzerine koydum, o da aynını yaptı. Yüzü bana dönüktü ve ılık nefesini boynumda hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım.

“Nida?” diye seslendi sessizce.

“Hım?”

Sustu, şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ama gözlerimi açmadım.

“Nida?” dedi bir kez daha.

“Hım?”

“Evlensene benimle.”

Bi... Bi... Bir dakika... Lan!

Kalbim delicesine çarparken gözlerimi açtım ve başımı omzundan kaldırdım. Heyecan ve şaşkınlığın yetkisine dayanarak gözlerimi irileştirdim. Mustafa yutkunarak bana bakmaya devam ediyordu.

“Mustafa?” dedim tedirgince. Tamam, evleneceğimizi biliyordum ama evlilik teklifini şu anda alacağımı tahmin edememiştim.

Ellerini belimden çekip yüzüme götürdü. “Ben seni çok seviyorum, bu hiçbir zaman değişmeyecek. Sadece bil istiyorum işte. Tamam, çok planlı ya da dev bir organizasyon ayarlamadım ama bunu şu an içimden geldiği için söyledim.”

Zaten senden dev bir organizasyon istemedim, istemem de.

“Evleneceksin, değil mi? Hani sonra vazgeçmezsin falan?” dediğinde güldüm.

“Ya sen manyak mısın? Allah aşkına bunu mu dert ediyorsun kendine?”

“Etmeyeyim mi?” diye sordu kaşlarını yukarı doğru kaldırarak.

“Etme tabii.”

“O zaman bu *evet* demek mi?”

Cevap vermeyerek kapatıp açtım gözlerimi. Mal değilse bunun *evet* olduğunu anlardı zannımca. Gözlerinin içi parlarken yanağıma bir buse kondurup geri çekildi ve dansımıza kaldığımız yerden devam ettik.

Gece boyunca dans edip eğlenmiştik. Sınıflarından veyahut on ikinci sınıflardan takık olduğumuz kimse olmadığı için olaysız bir geceyi bitirmiştik.

Eee? Bitti mi mezuniyet gecesi?

Yoo!

Gecenin geç saatlerine doğru, yani on sularında beni doğum gününü kutladığımız o yere getirdi. Topuklularımı elime alırken çıplak ayakla rımla çimlerin üzerine bastım. Soğuk bir gece olmasa da tenimi ısırان rüzgâr kendini belli ediyordu.

Mustafa üzerindeki ceketı çıkardı ve beyaz gömleğiyle kaldı. Siyah papyonunu gevşeterek cekerini çimlerin üzerine serdi. “Uzanalım hadi.”

“Üşütürüz,” deyip devam ettim. “Hem biliyorsun, geç olmadan eve gitmemiz lazım.”

“Merak etme, çok kalmayacağız. Sadece birkaç dakika birlikte uyuyacağız. Yani bunu ne zamandır hayal ettiğimi bilemezsin.”

“Ne zamandır?”

Afalladı. “Bilmiyorum, lafın gelişi söyledim.”

Alayla dişlerimi sıkarken eğildim ve tereddüde düşmeden oturup uzandım. Elimi karnımın üzerine koyarken Mustafa kolunu omzumun üzerinden atıp beni kendine yapıştırdı.

Kız bir garip oldum ben ha. Yatıyoruz ve sarıldık şu an. Kalbimin içindeki kelebekler *Erik Dalı* oynamaya başladılar bile.

İkimiz de gözlerimizi gökteki aya diktik. “Gece kadar güzelsin hatta ondan bile güzelsin.”

“Bitti mi yani şimdi?” diye sordum sessizce. “Yok musun artık okulda?”

Tamam, çok saçmaydı ama okulda olduğunu bilmek, teneffüslerde koşarak onun yanına gittiğimi bilmek iyi hissettiriyordu. *Hem kopya da veriyordu bana.*

“Seni uzaktan sevdim ben, yanına gelemeden, gönlüm estikçe sınıfına gelip yüzünü göremeden geçti üç yılım... Bir yıl da sen katlanacaksın artık. Çok değil bir yıl, hem her gün göreceğim seni. Birlikte hazırlanacağız o sınava.”

“Ya kazanamazsam? Ya kazanır da farklı şehirlere düşersek, o zaman ne olacak?”

Derin bir nefes aldı. Parmakları çıplak kolumda gezinmeye başladığında yutkundum. Huylanıyorum, yapma la.

“Onu zamanı gelince düşünüyoruz ama sen o sınavı kazanacaksın, biliyorum ben.”

“Sen de kazanacaksın,” dediğimde güldüğünü işittim. “Seni bile kazandıysam başlarım sınavına lan.”

“Sanki çok zor biriymişim gibi konuşmasana,” dediğimde kıpırdarak gözlerime baktı.

“Kızım üç sene diyorum lan üç sene! Sınavda kaydırma yapsam bu kadar koymaz anasını satayım.”

“Deme be öyle,” dedim mahcup bir tavırla. “Ne bileyim, böylesiymiş hayırlı olan.”

HuriyeSu gibi konuştum.

Mustafa Alp sustu. Ona birçok şekilde seslenebilirdim. Seç beğen al hesabı. Çocuk perşembe pazarına döndü, *seç beğen al nedir abi?*

Gözlerini gözlerimden ayırırken dudaklarıma kaydırıp bakışlarını. Yok ya, dudağımın kenarında pasta falan kalmıştır. Ona bakıyordur.

Yoo! Valla bayağı süzüyor şu an beni. Kız bıyığım falan mı çıkmış yoksa benim? Yoo! Valla bayağı yaklaşıyor şu an.

Kalbim sıkışırken iyice yaklaşmıştık birbirimize. Yutkunurken sırttı. Daha sonra gözlerini yeniden gözlerime sabitledi. “Olmaz.”

“Ne olmaz?”

“Seni öpemem. *Bir kadının en değerli hazinesi öpülmemiş dudakları,* derdi babam. Senin hazineni çalmaya hakkım yok. Biliyorum, seni ilk ben öpeceğim,” dediğinde kalbim ağrımaya başladı. “Hani olur da bana bir şey olursa ilk öpücüğünü evlendiğin adama vermeni isterim.”

Tövbe bismillah! Neler diyorsunuz Alp Bey?

“Mustafa bir şey...” dedim devamını getiremeden. Ay yüzüne ısıldamış, gözlerinin feri demlenmişti. “Hayır, hayır! Bir şey yok ama dünya hâli bu... Bana bir şey olursa, evlenemezsek eğer...”

“Olmayacak,” dedim ona sokularak. “Biz iyiyiz, tamam mı? Biz çok iyiyiz, oğlum. Essahtan hem de.”

Kolları sıkıca sarmaladı sırtımı. Kalbi çok hızlı atıyordu. “Kalbin...” İç çekip devam ettim. “Hep böyle hızlı mı atar?”

“Kalbim...” İç çekti usulca. “Kalbine kavuşunca bu denli çarpar.”

Ertesi gün karne almaya okula gittim. Dün geceden bir yorgunluğum vardı ama bunu pek dert etmedim çünkü değerdi.

Sınıfa girdiğimde Sıçan Mert bana bakıyordu. Yerime geçip oturmadan ayağa kalkıp yanıma geldi. “Nida, biraz konuşabilir miyiz?”

“Ne hakkında?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Ben seneye burada yokum, yani başka bir liseye aldım kaydımı. Hoşça kal diyecektim.”

“Gidiyor musun?” dedim biraz şaşkınlıkla. Evet, şaşırmıştım çünkü. Nedenini sormadım, sormak istemedim.

“Hoşça kal,” dediğimde başını aşağı yukarı salladı. “Sana ilk ve son kez sarılabilir miyim?” diye sorunca istemsizce kendimi geriye çektim. “Mert, yapma.”

“Korkma, sadece arkadaşça sarılacağım.” Bunu yapmak istemiyordum. Mert düşünmeme fırsat tanımadan kollarını usulca açtı. “Hadi, Nida. Sadece arkadaş olarak.”

Huzursuzca soluk alırken kollarını sırtıma dolmasına izin verdim. Yüzüm ekşirken kendimi geri çekmek istedim ama bunu yapamadım. Çünkü sırtımda şiddetli bir ağrı hissettim.

Olduğum yerde donakalırken Mert kendini geri çekip elindeki kanlı bıçağı yere attı. “Mert,” dedim zorlanarak.

“Bana gelmedin, sen onu sevdin, onu tercih ettin. Madem benim olmayacaksın, onunla da olamayacaksın.”

Sırtımdaki ağrı omurgalarımaya yayılırken yere düştüm. Kanım aktı yavaş yavaş... Ölüyordum ve yalnızdım. Ölüyordum ve mutsuzdum.

Aktı kanım, hem de çok aktı...

Annem ağlar belki arkamdan, Mustafa gider belki buralardan. Baba kardeşlerime benden bahset, nasıl bir aبلaya sahip olduklarını bilsinler.

Ve ben öldüm. Mustafa da öldü.

Film bitti, perde kapandı, başroller sonsuzluğu kucakladı...

Kestik!

“Ne oluyor ya?” dedim irkilerek.

Annem elinde bir sürahi suyla başımda bekliyordu. “Sabah oluyor sabah. Okula geç kaldın.”

Yüzüm ıslanırken yaşadığım kâbusun etkisiyle doğruldum ve sırtıma dokunmaya çalıştım. Ellerimi kontrol ederken kan lekesi görememek tuhaf bir durumun içine düşmemi sağlamıştı. “Anne, yaşıyorum ben değil mi?”

“Kız manyak mısın sen? Geç kaldın okula!” diye bağırdı.

Saçlarım yüzüme yapışırken kaşlarımı çattım. “Of ya, her yerimi ıslatmışsın!”

“Sabahtan beri sesleniyorum. Kör müsün?” dediğinde saate baktım. Abo! Geç kalmışım sahiden de.

Yaraktan çıktığım gibi dolabımın kapağını açıp içinden birkaç kıyafet çıkardım. “Of, anne! Niye kaldırmadın?”

“Kız deli etme beni, Mehter Marşı’yla mı uyandırıyordun seni?”

“Son güne geç kalmasaydım iyiydi he.”

Çok kısa bir zamanda giyinip saçlarımı özensizce topladım. Cüzdanımdan bir miktar para alıp cebime attım ve koşarak kapıya gittim. Ayakkabılarımı giydikten sonra koşa koşa otobüse yetişmeye çalıştım.

O sırada Mustafa’ya mesaj attım.

Nida:

Geç kaldım

Otobüs durağına vardığımda gelen ilk dolmuşu atladım. Tamam, karne günü saatin bir önemi yoktu ama ben bayağı geç kalmıştım.

A:

Ben de

A:

Neredesin?

Nida:

Dolmuştaymış şimdi birazdan inerim

A:

Tamam ben de şimdi geldim

Bir şey yazmadan telefonumu kapattım. Dakikalar sonra okula geldiğimde koşarak sınıfa çıktım. Kapıyı çalarak içeri girdiğimde herkesin çoktan karnesini almış olduğunu gördüm. Sevtap Hoca bana bakarken, “Gel, Nida,” dedi.

Tereddütle yanına giderken gözlerim Mert’i aradı. Ulan çocuk, katil misin sen?

Masanın üzerindeki karneyi bana uzatırken, “Seneye belgeyle geçersin umarım,” dedi.

Ne? Belge yok mu yani? Eee? O disiplin cezaları boşuna alınmadı Nida Hanım! *Ulan, ben babama ne diyeceğim şimdi?*

“Teşekkür ederim,” deyip yerime oturdum. Mert’in yüzüne bakmaya korkuyordum. Sırama geçerken Selen kollarını açıp bana sarıldı. *Aman dikkat, bakayım bıçak falan mı var mı elinde?*

Birbirimize sarılıp ayrıldıktan sonra elindeki takdiri görüp gülümsedim. “Aferin kız sana.”

“Sağ ol kız,” dedi içten bir şekilde. *Babam sağ olsun diyemedim çünkü ben kamyon değilim.*

“Yaza planlarınız var mı?” diye sorduğunda dudaklarımı büzdüm. “Bilmem, sizin?”

“Babam bu sene değişiklik olsun diye bizi Karadeniz’e götürecektir.”

“Ne güzel,” dedim sakince. Bu karneden sonra muhtemelen babam da beni mezara gönderecek.

“Neyse, daha eve gidip çantamı hazırlayacağım. Akşam gidiyoruz da. Görüşürüz, dikkat et kendine. Haberleşiriz mutlaka.”

“Bol bol eğlen,” dedim gülerek. Daha sonra ona sarıldım. Sanırım bu duygusallık gördüğüm kâbustan ötürüydü. Sevdiklerimi kaybetme düşüncesi...

“Hoşça kal,” deyip ayrıldık.

Derin bir nefes aldığımda Mert karşımda dikiliyordu. “Nida, biraz konuşabilir miyiz?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” dedi kuşkuyla. Hâlâ o kâbusun etkisinden çıkamamıştım. Gözlerimi kapatıp açtım. “Yani sorun nedir?”

“Sana veda etmeye geldim. Seneye başka bir lisede olacağım.”

İstemsizce ellerini kontrol ettim. Tövbe tövbe, paranoyaklaştım iyice. Beklemeden elini uzattı. “Hoşça kal.”

Yutkundum. Uzattığı eli korkarak tutarken, “Hoşça kal,” deyip anında çektim ellerimi. Bozuntuya vermeden son kez bakıp geçti gitti yanımdan.

Elimi alnıma koydum. O sırada arkamda bir kıpırtı oldu. Gelen Mustafa'ydı. "Ne oldu?" diye sordu telaşla.

"Yok bir şey," deyip elindeki katlanmış karneye baktım. "Nasıl?"

"Seninki?"

Omzumu silktim. "Kesat."

"Benim de öyle."

"Ne ka güzel, ne ka güzel."

Güldü, güldüm. Sonra eve gittik. Halı şekilleri, paspas kenarları itinayla izlenir efendim.

Babam bugün işe gitmemiş, annemle salonda televizyon izliyorlardı. Sessizce odama doğru yürürken babama yakalandım. "Gel buraya!"

"Gelmesem?"

"Gel, gel," deyip güldü babam. "Topla gel, topla gel."

LütfüCan yine formda maşallah.

Başım önde salondan içeri girdim. "Getir bakayım şu karneyi." Yavaş adımlarla karneyi eline verdim. Babam notlarımı incelerken keyfi gayet yerindeydi. Diğer elini uzattı. "Belgeleri göreyim."

"Belge yok."

"Ne demek yok?" dedi gözlerime bakarak.

"Vermediler, baba. Kaydırma yapmışlar."

Babam kaşlarını çatmış bana bakarken, "Her şeyi biliyorum," dedi.

"Ha?"

"Annen anlattı her şeyi," dediğinde gözlerimi anneme çevirdim. Dişlerimi sıkarken, "Nida yapma, kızım. Ağzın öyle kalacak," dedi. HuriyeSu yine bildiğiniz gibi.

"Baba," dedim sessizce başımı öne eğerken. "Özür dilerim."

Annem ve babam sustuklarında başımı kaldırıp ikisine de şaşkınca bakmaya başladım. Fırtına öncesi sessizlik mi bu?

"Anne," dedim bir şey söylemesini bekler gibi. Ve bir şey oldu... İkisi de beklemediğim bir anda gülmeye başladılar.

Ebeveynsiniz siz, kendinize gelin! Ne o öyle, yere düşen arkadaşına gülüp yerden kalkmasın diye yardım etmeyen insanlar gibi?

“Kızım ne bakıyorsun öyle? Kazma kürek yok elimde. Bir şey yapmayacağım, merak etme.” Babam konuşurken sebepsizce gülümsedim.

“Lütfü, kızı iyi korkuttun he.” dedi annem.

Ya siz ne yapıyorsunuz? Allah’ım ciddi kalamıyorum.

Babam gülüşünü bastırırken karnemi bana uzattı. “Olanlardan haberim var. Evet, kızdım ama bu seferlik bir şey demiyorum.”

“Baba gibi baba,” dediğimde öksürüp devam etti. “Neyse, hadi şu kumandayı uzat bakalım.”

“Hemen,” dedim ve uzattım kumandayı. Annemle bakışırken omzumu silktim ve karnemle birlikte odama doğru yürürken son anda arkamı dönüp, “Ha bu arada... İyi ki varsınız. İyi ki benim ailemsiniz,” dedim.

“Duydun mu herifim?”

“Duydum Huriye duydum.”

Hayat karşınıza ne çıkarır bilinmez ama güzel bir aileniz varsa eğer başınıza ne gelirse gelsin üstesinden gelebilirsiniz.

Daha sonra odama geçtim ve Mustafa’ya mesaj attım.

Nida:

Geldim eve ama kitapçıya gideceğim birazdan

O sırada penceremin dışına ilişti gözlerim. Hava kapalıydı ve muhtemelen yağmur yağacaktı.

A:

Neden ki?

Nida:

Döner yiyem de gelem dedim

Nida:

Kitap alacağım bu sıralar çok boşladım

A:

Ben de şimdi yattım

A:

Hadi sen git kitapçıya, ben de uyuyayım biraz

Nida:

Kovuldum resmen

A:

Öyle mi oldu kız?

Nida:

Olmadı mı?

A:

He oldu biraz

Nida:

Neyse sonra konuşalım

Telefonumu cebime koydum ve yağmurluğumu üzerime geçirip sarı kulaklığımı da takarak evden ayrıldım. Bunu seviyordum işte, yağmur yağarken yürümeyi...

Yağmur yağmıyordu ama bu yağmayacağı anlamına da gelmezdi.

Kitapçıya geldiğimde kulaklığımı hiç çıkarmadan raflarda gezinmeye başladım. Birkaç kitabı es geçerken bir şey dikkatimi çekti. Sarı kapaklı bir kitabı elime aldığımda sıcacık gülümsedim.

Adı Çevrim İçi'ydi.

Arka kapak yazısını okurken yüzümdeki tebessüm giderek büyüdü. Kitapta bahsedilen karakter sanki bendim ve ufacık bir satırda bile kendimi bulmuştum. Kitabı aldım ve kasada parasını ödeyerek kapıya doğru yöneldim. Kapıdan çıktığımda küçük bir su birikintisine bastım. "Hay ben senin!"

Kendi kendime söylenirken arkamı döndüm ve eve doğru yürümeye başladım. O sırada bir el omzuma dokunup beni durdurdu. Kulaklığımı çıkarttım ve arkama döndüm.

"Bir gün beraber rap dinleyeceğiz."

"Kimsin sen?"

"Şu an seninle konuşan kişi."

"Şu an seninle konuşmuyorum," dediğimde güldü.

“Ne yapıyorsun peki?”

“Bilmem,” dedim gülmek için dudaklarımı birbirine bastırarak. Elini uzattı. “Ben A.”

“Yok,” dedim keyifle uzattığı eli kavrarken. “Sen bana *A* de, ben onu *Mustafa Alp Levendoğlu* anlayayım.”

“Olur.”

“Deli ya,” dedim gülerek.

Mustafa elimi bırakmadan yanıma geldi. “Ne aldın?” diye sorduğunda elimdeki kitabı ona gösterdim.

“*Çevrim İçi* diye bir kitap. Hoşuma gitti, sanki birileri bizi yazmış gibi. Okur muyuz beraber?”

Mustafa kitabı inceledikten sonra bana bakıp, “Okumaz mıyız?” diye yanıtladı. Daha sonra kulaklığımın tekini kendi kulağına taktı. “Ama şunu bir takayım önce ben.” Kulaklığı taktıktan sonra konuştu. “Bir gün değil, her gün.”

“Her gün.”

Ve sonra yürüdük yağmurun altında. Yağdı yağmur, biz ıslandığımızla kaldık. Yağdı yağmur, biz sevgimizle yaşadık.

Sevin... Hayat size güzel sürprizler sunabilir, yeter ki değerini bilin. Aşk... Uzakta değildir, belki bir mesaj ötenizdedir.

Ben aşkı buldum ve onu kaybetmeye de hiç niyetim yok. Mustafa Alp Levendoğlu, sen hep ol çünkü Nida Azur seninleyken sen olabiliyor anca.

Neyse, fazla uzatmayayım. Daha gidip yiğidimle aldığım kitabı okuyacağız.

Çevrim İçi... Sevdim ben bu ismi.

Kafiyeli şey ettim yine kız, anladınız siz?

Uzattıkça uzuyor la, gidiyorum ben. Hadi eyvallah...

Hayır, durun bekleyin. Bu olmadı.

Hadi yallah şam şeytanları!

SON

**ÖZEL
BÖLÜMLER!**

Bir yeni mesajınız var!

A:

Kıvırcığım?

Nida:

Mışğım?

A:

Bitti mi dersin?

A:

Alayım mı seni?

Nida:

Bir saatim var daha

Nida:

Sen neredesin?

Nida:

Ne yapıyorsun?

A:

Babamla cumaya gittik bugün

A:

Sonra dershaneye geçtim etüt vardı

A:

Çıkışta gidelim mi şeye?

Nida:

Nereye?

A:

Yav her zamanki yerimiz var ya oraya işte

Nida:

Hım? Fan fin fon diyorsun?

A:

Yoo! Demiyorum diyeyim mi?

Nida:

Edepli yiğidim benim

Nida:

Deme deme

A:

Zaten diyemiyorum neyse

A:

Bu sefer sol yanağından öperim

A:

Geçen gün sağdan öpmüştüm çünkü

Nida:

Sayıyor musun bir de?

A:

He sayıyorum sağlı sollu

O sırada Sevtap Hoca'nın bana baktığını gördüm. Aman hocam, ağızımızın tadı bozulmasın şimdi.

Nida:

Hoca kaş göz yaptı gidiyorum ben

Nida:

Yapmadı aslında ama bu yapmayacağı anlamına gelmez

Nida:

*Bu teacherların hepsi böyle tek bakışta çok
not az notla çok kalp kırıyorlar*

Nida:

Geliyor hoca vallahi geliyor!

Nida:

Mıs...

Mıstığımı yazamadan gönderdim çünkü Sevtap Hoca geldi ve başımda dikildi. Gergin bir ifadeyle gözlerimi kıstım ve Sevtap Hoca'ya baktım. Evet, şu an bakışıyoruz. Oh oh, ne ka güzel...

“Evet, Nida. Söyle bakalım, felsefe neymiş?”

“Dersmiş, hocam,” dediğimde tüm sınıf güldü. Geri zekâlı la bunlar, ben olsam kusardım.

Sevtap Hoca'nın yüzünde gram mimik oynamadı. Seni o kadar iyi anlıyorum ki hocam.

Selen koluyla koluma vurdu ve kıkırdadı. Ulan, bu kızı da bir çözemedim he. Hem uyarıyor hem kıkırdayıp duruyor. Nerede duracağına karar ver bacım? Beni ellere mi vereceksin yoksa ellerden mi alacaksın?

Sevtap Hoca bir şeyler homurdanarak, “Dersi iyi dinle,” dedi. Gördü telefonu ama almadı kadın la. Koca yürekli *teacher* seni. *Türkçem ağlıyor hocam, tuvalete gidebilir miyiz?*

Zil çalmış ve biz girip çıktıktan sonra günü tamamlamıştık. Biz, ben ve ben. Mustafa da ben demek ya, o bakımdan. Çok romantik olduğumu biliyorsunuz tabii ki.

Merdivenlerden usulca inerek dış kapıya çıkmayı hedefledim. Fakat okulun mandaları sanki savaşa katılmışçasına hurra ne varsa sağlı sollu girişip beni ezmişlerdi. Saçlarım bile düzleşmişti anlıyor musunuz? Tamam, abarttım o kadar değil ama ezilmiştim yani.

“Yavaş ulan yavaş!” diye bağırduğımda çocuğun teki, “Sar beni lavaş lavaş,” diye karşılık verdi. Yüzümü ekşittim ve kafasına bir tane geçirdim. “Anan seni evde ne ile besliyor lan, amip? Yallah köyüne!”

Çocuk bana tip tip baktı ve kalabalıkta gözden kaybolarak uzaklaştı. Uzaklaştı dediysem, İstiklâl Marşı için dokuzuncu sınıfın en öndeki sırasına doğru yol aldı. Ulan, gülssem mi ağlasam mı?

Neyse, işte çıktım zor bela dışarı ve bizim sınıfın olduğu sırayı bularak en arkaya geçtim. Diğer yandan da gözlerim Mustafa'yı aradı. Kaçamak bakışlarla onu okulun tellerinin arkasında aradım.

Ve gördüm.

Gözlerimiz birbirini bulduğu an bana göz kırptı ve hafifçe güldü. İçim ısındı, hem de çok.

Mustafa'yla bakışırken Selen geldi ve koluyla koluma vurdu. Kızım, senin elin dursa kolun durmuyor. Kıracağım şimdi he.

“Seninki gelmiş yine,” dedi sessizce.

Gülümseyerek Mustafa'ya baktım ve konuştum. “Hep gelir ki o zaten.”

Mustafa Alp'im...

Üç ay tatilde birlikte birçok şey yapmıştık ama bir süre de ayrı kalmıştık. O köylerine, biz de kendi köyümüze gitmiştik. Ama insan öz-lüyordu be!

“Ulan, ne aşklar var be!” dedi Selen iç çekerek.

“Âmin de kız, maşallah dediğin üç gün yaşamıyor,” dedim düz bir sesle.

“Hatim indiririm, ayıpsın.”

Mustafa ile aramıza giren parmaklıkları müdür bey böldü. Ha bir sen eksiktin. Eline mikrofonu alarak bize ayar verdi. Töybe estağfurullah, neler diyorum? Uyarı yani uyarı.

“Ses kes, ön hizayı bozmayın, çocukları pistten alalım,” dedi konuşarak.

Kendi kendime mırıldandım. “La müdür müsün *Darbukacı Recep* misin? Kendine gel artık.”

Bunu duyan Selen devreye girdi. Kırdın kolumu, al ye de tam olsun yamyam kılıklı.

“Rahat,” diye ikaz etti ve ona uyduk. “Rahatta bekleyin.” Eyvallah ciğerim.

“Bu sene on ikinci sınıflar için zor bir sene olacak.” *Evet, o ben oluyorum.* “Derslerinize olan gayretinizi artırın, sıkın dişinizi. Elin okulu tıpçı çıkartırken bizimki tüpçü çıkartmasın rica ediyorum.”

Selen yine gülerek koluma vurdu. Al ulan al, senin olsun! Ne uzattın be!

Müdür bey zekâsının dibini sıyracak derecede bir espri yaptı ve buna bir tek kendisi güldü. Ulan! Daha sonra bozuntuya vermeden öksürdü. “Neyse, mesajı aldınız. Hazır ol!”

Hazır olduk ve İstiklâl Marşı'nı okuduktan sonra dağıldık.

Ve o an.

Yumurtaya koşan sperm gibi herkes çıkışa doğru koşmaya başladı. Sakin olun kanı gevşekler.

Hanımefendiliğimi bozmadan sakın adımlarla okuldan çıktım ve aksi bir hareketle koşarak Mustafa'mın yanına gittim. Kollarım anında boynuna dolanırken onun da kolları sırtımı sımsıkı kavradı. Bir süre sonra kollarım boynundan aşağı kayarken gözlerim gözlerini buldu. Elleri saçlarıma giderken birkaç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "NidaSu?"

Gülümseyerek kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. "Yiğidim?"

Tamam, güldük eğlendik bitti. En sonunda ellerimizi bırakmadan her zaman gittiğimiz yeşillığe geldik. Mevsim sonbahardı, yapraklar sarardı. Hava aydı, tipim kaydı.

Birlikte çimlerin üzerine otururken, "Yalnız hava soğuk, üşütürsün sen," dedi Mustafa.

Omzumu silktim. "Boş ver. Hem sen kendine bak önce."

"Bakayım," dedi ve göz bebeklerimin içine baktı. Ne yapıyorsunuz, Mustafa Bey? "Baktım. Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim," dedim anında.

Kaşlarını çattı. "Enseme vurman gerekiyordu, teşekkür etmen..." Dudaklarını büzerek düşündü. "NidaSu'ya yakışan bir performans değil, yavrum."

Saf saf güldükten sonra iç çektim. "Ya o değil de ben bu sene ciddi ciddi on ikinci sınıf oldum he. Mezuna doğru gidiyorum resmen."

"Vay be, büyümüş de mezun olurmuş!" diye dalga geçtiğinde gözlerimi devirdim. Mustafa epey alay etti ve sonra kolunu boynuma atıp beni kendine çekti. Göğsünün içine sığdırsana beni? Minik değilim ama az zorlasan girerim belki?

"Çalışıyorsun eve gidince, değil mi?"

"Yoo!"

"Ne demek, yoo?" dedi düz bir sesle. "Bu sene o üniversite kazanılmazsa seni vurarım, topuklarından hem de."

"Vay pislik, nasıl kıyacaksın la sen bana?" diye yalandan kur yaptım. Dudaklarını saçlarıma götürdü ve ılık nefesini saç diplerimle buluşturdu.

“Topuklarından öperim.”

Sonbahar gelme kardeş, zira yaz ayı gibi yanıyorum şu an.

Sırıttım. Bayağı sırtıyorum şu an, evet. Hem niye sırtımayayım ki? Yiğidim var benim, sırttırıyor beni. Oh oh, ne ka güzel.

“Senin derslane nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Valla nasıl gitsin,” dedi kibirli bir sesle. “İşte kızlar geliyor yanıma, *Mustafa şu soruyu çözemedin bir anlatır mısın? Mustafa sana çay ısmarlayayım hatta çıkışta bize gidelim daha iyi öğretirsin, falan filan...*”

“Ebenin ama,” dedim kolunun altından çıkmaya çalışarak. Gözlerimi kısarak onun o mavilerine baktığımda güldü. “Ne gülüyorsun be?” Bir şey söylemeden gülmeye devam etti. *Geriliyorum lan, oynama benimle.* “Sana diyorum!”

“Ulan, şu dünyada bu kadar güzel kıskanılmak öyle muazzam ki kemiklerime kadar titriyorum,” dedi yumuşak sesiyle.

“Ne kıskanması?” dedim omzumu silkerek. “Sen versene o kızların numarasını bana. Var ya ben çok güzel çay demlerim, hem de öyle böyle değil.”

“Yavaş, sen bana çay demlemedin daha,” diye konuştu bu sefer. Çatık kaşlarım usulca gevşerken bakışlarımı kaçırdım. “Sana kahve yapmayı düşünüyorum, hem de tuzlu olanından.”

“Bu bir evlenme teklifi mi?” dedi Mustafa.

Gözlerimi devirdim. “He, evlencen mi benimle?”

“Deli misin, nüfusuma bile alırım.”

“Ha bir de senin bu zekândan mı yardım istiyorlar?” dedim alay edersine. “Amaçları farklı, amaçları...”

“Biliyorum,” dedi Mustafa kararlı bir şekilde gözlerini kısarak. Ağzına puro da yerleştireyim mi? “Hepsinin tek amacı beni eve atmak.”

Vakit kaybetmeden ağzına usulca vurdum. Oy pamuk gibisin len. “Hele bir attırt kendini evlere de göreyim ben seni.”

Mustafa gözlerini bana çevirdi ve yalandan korku dolu bakışlarını üzerime savurdu. Elleri yavaşça kalkarken teslim olur gibi başını aşağı yukarı salladı. “Hanımcılık kazanacak, anlaşıldı tamam.”

Tavrı öylesine komikti ki gülmek istedim ama gülmedim, gülemedim. Allah Allah, niye böyle oldu ki şimdi?

Hava giderek kararmaya başlamıştı lakin bizim oturduğumuz yerden zerre kalkasımız yoktu. Biri bizi eve bıraksın.

“O değil de Huriye Annem...” dedi Mustafa konuşarak. Tam o sırada telefonum çaldı. Dudaklarımı büzdüm ve cebimdeki telefonumu çıkardım.

Babam arıyor...

“Babam,” dedim ufaktan telaşa kapılarak. Mustafa umursamadı, yerin garanti ya ondan böylesin tabii. Yutkundum ve derin bir nefes alarak telefonu kulağıma götürdüm. “Efendim, baba?”

“Nida!” dedi babam, sesi epey endişeliydi.

“Baba?” diye tekrarlardım.

“Nida, biz hastanedeyiz. Annen şu an ameliyatta.”

Gözlerim anında irileşti. “N-Ne ameliyatı?” Mustafa’nın gözleri de irileşti.

“Fıtık,” dedi babam soğuk bir sesle, ardından, “Kızım, annen doğuruyor hatta şu an doğurmuş da olabilir,” diye konuştu.

“Ne?” diye bağırdım ister istemez. Sesim rahatsız edici seviyede bir gürültü vermese de yüksek çıkmıştı. “Tamam. Hangi hastanedesiniz şu an?” Babam adresi verirken diğer yandan da ayaklandım. “Tamam, baba. Doktorlara söyle, ben gelmeden onların bingıldaklarına vurmasın sakın. Benimkine hangi doktor vurduysa beni bu hâle getirmiş, onlarınkine ben vurayım da geleceğin *Stephen Hawking*leri olsunlar.”

“Ne Stephen’ı ya, bana çeksinler,” dedi babam.

Devam ettim. “Kurtarmaz valla, baba. Hadi gel, biz şunu *Tesla* yapalım.”

“Kız, kardeşlerini gâvur ettin doğmadan. Kapat telefonu, gel çabuk,” dedi ve ne olduğunu anlayamadan kapattı. Değişik misiniz siz ya? *Evet, öyleler.*

Telefonu kulağımdan çekerken Mustafa’nın heyecanlı bakışları benden bir yanıt bekliyordu. “Ne olmuş?”

“Geliyorlar, yoldalar,” dedim gözlerine bakarak. Elim ayağım titriyor.

“Kimler?”

Koluna dokundum. "Kayınçoların."

"Hass..." dedi Mustafa ağzını açarak. Zaten açmadan konuşamaz. Teşekkürü gerek yok, rica ederim.

Mustafa sevinçten delirmişti resmen. Ona hayret dolu bakışlarla bakarken, "Sanki kendi çocuğun doğdu he," dedim.

Gülerek yanaklarımı kavradı ve gözlerimin içine baktı. "O günler de gelecek inşallah."

"Geri zekâlı," dedim sırtarak.

"Ben de seni,"

"Tamam, hadi gidelim öyleyse," dediğimde ellerimi kavradı ve birlikte otobüse binerek hastaneye gittik. Aslında taksi ile gidelim demişti ama hiç gerek yoktu. Öğrenciyiz ulan, para zortlatmıyoruz.

Hastaneye vardığımızda hızlı hızlı babamın söylediği kata çıktık. Babamı gördüğüm an koştum ve ona sarıldım. Ulan, kendimi garip hissettirmiştim bir an. Ne bileyim, pek sarılğan bir tip değilimdir normalde. *Dedi Mustafa'ya yapışan ben.*

Her neyse, konuyu dağıtmayalım. Ciddi bir şey var şurada.

"Çıktı mı ameliyattan?" diye sorduğumda, "Çıktı, birazdan normal odaya alacaklarmış," dedi.

"Bebekler?" diye sorduğumda ise gözlerini kıstı. Anam! Duygulandın mı sen LütfüCan Babacığım? "Henüz göstermediler, önce annen görecektir sanırım."

"Tövbe estağfurullah," dedim hayretle. "İsterlerse bebeklere yüz görümlüğü de takalım?"

"Vallahi bilmiyorum, kızım," dedi babam heyecanla. Sustum. O sırada babam arkamda duran Mustafa'ya baktı. "Hoş geldin, oğlum."

"Hoş bulduk," dedi Mustafa Alp'im. Ardından babamın elinden öperek alnına koydu ve konuştu. "Allah analı babalı büyütsün inşallah."

İçimdeki İbrahim Tatlıses bağırmaya başladı: "*Yemin ederim ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.*"

"Sağ olasın," dedi babam gülümseyerek. Siz var ya siz, damat ve kayınbaba koalisyonunda zirveyi zorlarsınız.

Bir süre bekledikten sonra annem normal odaya alınmıştı. Önce babam, ardından da ben ve yiğidim odaya girdik. Annem yorgun bir

hâlde yatakta yatıyordu. Gözleri açıktı ama kapatsa daha mı iyi olurdu acaba?

“Huriye,” dedi babam annemin yanına giderek.

Annem kıt kanaat gülümsedi. “Lütfü.”

*Best couple.*¹²

İngilizce bilgim bu kadar, ara sıra kullanayım bunları da unutmayayım.

“İyi misin?” diye sordu babam, annemin saçlarına dokunarak. Mustafa o sırada kolunu koluma vurdu. Bu kol gidici sanırım, Allah’tan hayırlısı. Kulağıma doğru eğilerek, “Geleceği görüyorum sanki,” diye fısıldadı.

Gülmemek veyahut herhangi anormal bir ses kaçmasını engellemek adına dudaklarımı ısırdım. “Kör olma da.”

“Yoo!” dedi keyifle. “Daha önce hiç bu kadar iyi gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Peki.”

“Nida?” diye seslendi annem. Bakışlarımı ona çevirdim. “Mustafa, uzak kalmayın çocuklar.”

O derece benimsedin demek? Kız HuriyeSu, ağlatacaksın beni illaki.

Mustafa yine de benden birkaç adım geride durdu. Annemin ellerini kavradım ve onu öptüm. Bana güldü ama biraz hâlsizdi tabii. “Abla oldun.”

“Anne,” dedim yalandan bir imayla. Ardından gözlerine baktım. “Tüm sırrı bozdun, babamlar abi olduğumu düşünüyorlardı.”

Annem gülmeye başlarken babam da ona eşlik etti. Ya siz ne minnoş bir ebeveynsiniz öyle ya? Canınıza yanarım sizin.

Birlikte aile saadetimizi kurmuşken odanın kapısı açıldı. Arkamı döndüğümde hemşirelerin kardeşlerimi getirdiğini gördüm. Servis mi edeceksiniz yahu? O nasıl sunum öyle? Bakayım, şunun biraz daha pişmesi gerekiyor... Şu da geç çıkmış, az kalsın dibi tutuyormuş.

Geri çekildiğimde hemşireler bebekleri kucaklarına aldılar. Annemin gözleri dolmuştu, babamın da öyle. Tamam, herkesi anlarım da Mısıtığım, senin niye gözün doldu?

¹²(İng.) En iyi çift. (e.n.)

Çen baba mı olmak istiyorsun çen? Yok yok, bana bu tarz gitmiyor. Dur, bir de şöyle deneyeyim: Lan sen büyüdün de baba mı olmak istiyorsun?

Esmasü'yumun sidikli donlarını yıkadığı yiğidim. Buradan onun ve RifatCan'ın ellerinden öpüyorum.

Bebeklerin biri annemin sol tarafına, diğeri de sağ tarafına yerleşmişti. Kız ne bunlar böyle? Gerçekten de minnacıklar! Şey gibi... Imm? Mercimek.

Annem onların kel kafalarını öperken ben de sırtıtmaya başladım. "Ya siz düne kadar mercimektiniz, ne ara filizlendiniz?"

"Mercimek kim, Nida?" dedi babam. Oho! Bu adamın hiçbir şeyden haberi yok ki.

Mustafa gülümserken annem de ona eşlik etti. "Boş ver, baba. Geride kaldı," diyerek geçiştirdim. Yalan, benim için hâlâ mercimeksiniz ve mercimek olarak kalacaksınız.

Babam, annemin üzerine doğru eğildi. "Siz bir büyüyün, ben sizi nelerlere götüreceğim?"

"Nerelere götüreceksin, baba?" diye sordum saf saf.

Babam öylece kaldı. "Kızım ne bileyim, bir büyüsünler de önce."

"Bence de. Yani daha doğalı bir saat bile olmadı."

Bebeklerin ikisi de bir şeye benzemiyordu. Yani bebek gibiydi ikisi de. Elleri yumuk yumuktu, saçları henüz yoktu. Gözleri bile belli olmuyordu. İçim bir garip oldu, *abla oldum la ben*. Ama kendimi hiç abla gibi hissetmiyorum.

Ve zaman fısıldar: "Gelecekten geliyorum, sen öyle san!"

Korktum kardeş.

Birkaç Gün Sonra...

Hastaneden dün çıkmıştık. Dünden beri evde bir ciyak ciyaklamalar, yok efendim anne ve babama doğru dürüst nefes aldırılmamalar falan... Ulan, siz içerideyken biz daha mesuttuk be!

"Nida, şu bezi bir uzatıver!" dedi annem bana ta içeriden bağırarak.

"Anne, odamdayım ve sen az ötendeki şeyi almak için beni çağırıyorsun."

“Konuşma kız!” diye bağırdığında, “Eyvallah, HuriyeSu,” dedim ve odamdan çıkıp annemin yanına gittim. Anam! Burnum sizlere ömür... Yüzümü ekşittim.

“Yahu! Doğalı daha iki gün oldu, iki yıllıkmış gibi sıçıp duruyor bunlar. Küçücük şeyler, neyi çıkartıyorlar?”

“Tabii sen küçükken mentollü işiyordun, NidaSu,” dedi annem dalga geçerek. *HuriyeSu yine bildiğiniz gibi efendim.*

Gözlerimi devirdim ve bezleri anneme uzatıp odama geçtim.

Püü size, babamın maaşının yarısı sizin bezinize gidiyor be!

Çalışma masama oturdum ve kalemi elime tekrar aldım. *Ders çalışmak ve ben?* Ben de inanmıyorum ama Mustafa benim için bir sene-sini yaktı, bunu karşılıksız bırakamazdım. Hem hayaller be *Rıza Baba*, hem belki *Aylin* söyler size hayallerimin yerini. Nasıl olsa yakınsınızdır siz oraya, hemen bulursunuz.

Bitkin bir hâlde ders çalışmaya devam ettiğim sırada pencerem tıklatıldı. Evet, enişteniz geldi. Hizaya geçin!

Oturduğum yerden âdeta bir çekirge gibi zıplayarak pencereye gittim ve perdeyi kaldırdım. Mustafa saf saf gülerek gözlerimin içine bakıyordu, fazla bekletmeden pencereyi açtım.

“Saklanman gereken kimse yok, niçin pencere önü?” diye sorarken güldüm. “Maksat aksiyon olsun, eski günleri yâd ederiz,” dedi.

Kocaman sııttım ve iç çektim.

“Ne yapıyor benim kayınçolar?”

“Yiyip içip sıçıyorlar, ne yapsınlar?” dedim düz bir sesle. Mustafa gülmeye başladığında duraksadım. “Benden duymuş olma ama sen çok güzel bir baba olacaksın. Essahtan.”

“Senden duymak istiyorum ama bir tek bunu,” diye karşılık verdiğinde gülümsedim.

“Abla oldum ben resmen.”

“O da bir şey mi? Enişte oldum lan ben,” dedi sırtarak. “Bir gün kendi evlatlarımızı da görmek dileğiyle...”

“Âmin,” dedim ve ellerine sarıldım. Ben onunlayken hiç boş konuşmazdı. Hiç saçma sapan hayaller kurmazdık biz. Olursa da kabulümüz, olmazsa da. Niyetimiz hep güzeldi, karşılığı da güzel geldi.

Ve biz Mustafa Alp Levendoğlu, bir arada kaldığımız sürece bütün kötülükleri uzağımıza atabiliriz.

“Nida?” Babam gelmişti ve bana bağıırıyordu. “Babam geldi, hadi git sen de. Hava soğuk zaten,” dedim hızla fısıldayarak. Mustafa ellerimi bırakmadan beklemediğim bir anda yanağıma çabucak bir öpücük kondurup geri çekildi.

“Gittim ben.”

Gitme.

Onunla ayrıldıktan sonra koşarak babamın yanına gittim. Oh, market alışverişi yapılmış. Maşallah maşallah. Bakayım, poşetlerin yarısı bebek bezi... Şaşırdık mı? Yoo!

Babamın elindekileri aldım ve mutfğa bıraktım. Sonra salona annemlerin yanına geçtim. Babam mercimeklerden birini kucağına aldı ve garip garip şekillere girmeye başladı.

Sen LütüCan’sın, kendine gel!

Ya da gelme, şu an gözüme çok tatlı gözüktünüz.

Ben onları izlerken annem bana bakıp, “Kızım sevsene kardeşlerini,” dedi. Ay ben yapamam... Yani zarar verebilirim onlara, güvenemiyorum kendime.

Geri geri durdum ve konuştum. “Ya tamam, iyi hoş da bunların isimleri ne? İsimsiz mi kalacak bunlar?”

“Olur mu öyle şey?” dedi babam. “Var elbette isimleri.”

“Peki, benimle paylaşmaya niyetiniz var mı? Hani ablasıyım ya, belki bilmem gerekir.”

Annem babama, babam anneme baktı. En son böyle bir bakışma olduğunda mercimeklerin anonsunu yapmıştınız. *Bakmayın şöyle, ürküyorum.*

“Eee?” dedim cevap beklercesine. Annem boğazını temizleyip konuştu.

“Aslında epeydir düşünüyoruz ama...”

“Anne, sen *Acun* değilsin. Kendine gel!”

“Feza ve Taha.”

Ha?

Yüzümde tuhaf bir gülümseme meydana geldi. “İtiraf edin, kafiyeli diye şey ettiniz, değil mi?” diye sorduğumda babam gözlerini kısıp bana alttan alttan baktı. “Tam olarak değil ama uyum önemli tabii. Nida, Taha ve Feza.”

“Yavrularım benim.” *HuriyeSu neyin peşindesin?*

Ama sevmiştim, hem de çok.

Taha ve Feza...

Hayatıma, hayatımıza hoş geldiniz. Sizi çok seveceğim ama her şey karşılıklı, orada bir anlaşalım önce. Canımı sıkmayın, canınız sıkılmasın. Çok mu ciddili oldu? Ulan, siz daha düne kadar mercimektiniz be!

Neyse.

Taha ve Feza, Mustafa Alp Levendoğlu enişteniz, ben de ablanızım. Şu an kucaklarında olduğunuz kişiler ise dünyanın en mükemmel anne ve babası. Şanslısınız çünkü böyle bir kadro yok, olamaz.

Ve biz o günden sonra uykularımızdan, yemeğimizden, zamanımızdan feragat ettik. En çok da annem... Ama olsun değerdi, iki tane canım daha oldu.

Getirisi böyle güzelken götürdüğü mühim değildi.

Bir yeni mesajınız var!

“An... An... An...”

“Ha gayret, Taha. Alt tarafı bir *anne* diyeceksin,” dedim gözlerimi devirerek. “Ha çok yoruyorsa kestirme yoldan *ana* da diyebilirsin.”

Taha bana saf saf bakarken annem de Feza’yı ayaklarında sallıyordu. Evet, büyüyorlar eşek sıpaları. Tam dokuz aylık oldular. Bu dokuz aylık süreç içinde dokuz yıl yaşlandım anasını satayım, iliğimi sömürdü iliksiz herifler.

“Ha!” dedim keyifle anneme bakarak. “Önce anne deyin de HuriyeSu sonra gelir.”

Annem ters ters, “Kesin anlıyorlardır seni zaten,” diye konuştu.

Omzumu silktim. “Tabii anlıyorlar. Gerçi Feza Bey için aynısını söyleyemiyorum, o biraz saf ve uykucu ama,” dedim Taha’yı kucağıma alıp kıvrık saçlarıyla oynamaya başlarken. “Bu öyle mi? Tam bir fırlama, aynı ben.”

“Aman benzemesin sakın sana,” dedi annem sahte bir imayla. Kaşlarımı *Burhan Altıntop* gibi kıvırdım ve dünyanın en umursamaz bakışını attım.

“Benim elimin değip de değeri lenmediği ne var?”

“Tuvalet kâğıdı.”

Kıkırdadım. “Onun kimsede değeri lenmediğini görmedim, HuriyeSu Bacım. Geç bunları.”

Annem, Feza’nın yüzüne örttüğü ince *yemeniyi*¹³ usulca kaldırıp uyuyup uyumadığını kontrol etti. “Uyumuş.”

Gülerek Taha’ya baktım. “Şaşırdık mı ablası?”

Salak salak sırtıp burnunu sıkarken alttaki iki dişini ısırarak istedim. Niye? Dişim kırılacak da acı çekeyim diye, manyağım çünkü ben.

¹³Kalıpla basılıp elle boyanan, kadınların başlarına bağladığı tül bent. (e.n.)

Annem sessiz olmaya çalışarak Feza'yı kavradı ve dikkatli bir şekilde ayaklanıp, "Nida, şu beşiği bir düzeltsene," diye söylendi.

Taha'yı kucağımdan indirip halının üzerine bıraktım. Anında emeklemeye başladı. Vay yavrum vay, şimdiden bunun bir yerlerinde kurt kaynıyor.

Gittim beşiği açtım ve o sırada annem Feza'yı yatırıp ayakta dikilerek biraz daha sallamaya başladı. Yorgun bir hâlde bana bakarken, "Kızım, git de kardeşine bir bak," diye konuştu Taha'yı ima ederek.

Omzumun üzerinden yerdeki oyuncaklarla oynayan Taha'ya bakıp güldüm. "Kız anne, bu var ya bu fena olacak, demedi deme."

"Ay deme öyle," dedi isyan eder gibi. "Uslu olsun."

"He Feza gibi uyusun dursun," deyip devam ettim. "*Tosun Paşa.*"

Annem hiçbir şey söylemeden derin nefesler alıp beşiği sallamaya devam ediyordu. Duraksadım ve tok bir sesle yüzüne baktım. "O değil de Allah sana sabır versin, anne. Hayır, bakmayı da geçtim. İkisini birden doyurmak zor oluyordur. Allah'tan senin depon çok bereketli de sorun olmuyor, maşallah he."

Lan bu konuşmanın duygusal olması gerekiyordu. Hatayı nerede yaptım acaba?

Annem bana ters ters bakarken Taha elindeki oyuncakı sıkıp bize sırtarak baktı. "Anne."

Annem anında güldü ve başını sallayarak, "Annesi, kurban olurum kuzum, yavrum, ciğerimin içi, var olma sebebim..."

"Anne," dedim onu durdurarak. "Tamam, sakın ol. Sen doğurdun ve o senin, tamam mı?"

Annem oralı bile olmazken fırsat bilip Taha'nın yanına oturdum. "Hadi şimdi de *abla* de!"

"Tövbe estağfurullah," dedi annem gülerek.

"Ne oldu, HuriyeSu Hanım?" dedim Taha'nın yanaklarıyla oynarken. "İlk anne dedi diye bir şeyler oldu size."

"Yok," dedi annem. "Önce Nida hatta NidaSu demesi gerekiyordu."

Sözleriyle keyiflendim ve Taha'yı kucağıma alarak gözlerimi kapatıp meşhur oyunumuzu oynadım. "Cee!"

Kahkaha atmaya başladı eşek sıpası. Onun sesi evin içini kahkahalarla doldururken aşırı keyifli oluyordu. Feza daha sakin ve uykusuna düşkün bir bebek olduğu için onunla bu kadar eğlenemiyordum. Ama bu öyle mi? Tam bir Junior Nida Azur be!

Minik parmakları gözlerimin üzerini kapattığım ellerime gidiyordu lâkin buna fırsat vermiyor, gözlerimi kapatıp açıyordum sürekli. “Cee!”

Taha ile deli gibi eğlenirken kapı çaldı. “Baban geldi.”

Taha’yı serbest bıraktım ve direkt kapıya gittim. Babam elinde bir yığın çocuk bezi ve birkaç poşetle eve girdiğinde onları elinden aldım. “Hoş geldin, baba.”

Yorgun bir hâlde nefes verirken, “Hoş bulduk, kızım,” diye konuştu ve ayakkabılarını çıkarıp kenara doğru itekleyerek kapıyı kapattı.

Elimdeki bebek bezleriyle içeri geçtim ve anneme gösterdim. “Üstün sayısal bilgilerimle geçen gün oturdum ve bir çıkarım yaptım.”

“Allah Allah,” dedi annem. “Neymiş?”

Elimdeki tuttuğum, içinde bebek bezi olan poşetleri havaya kaldırıp konuştum. “Bu veletler haftada iki kutu bez bitiriyorlar, maşallah belediyenin rögar temizleme makinesi bile bu kadar çalışmıyor. Her neyse, konumuz bu değil,” deyip kendi kendime konuştum. “Aslında mantıken aynı şeyler, yani...”

“Yani?”

“Ne demek yani?” dedim hayretle. “Batıyoruz, Huriye Hanım! Daha mamalarını, oyuncaklarını, kıyafetlerini, pişik kremlerini saymıyorum bile.”

“Onları da saysaydın,” dedi babam salona giriş yaparken. Bir miktar utandım.

“Yok, baba. Benim matematik o kadarına yetmedi.” Sonra güldüm. “Hem ben matematiğe bunların bezlerini hesaplayarak çalıştım.”

Annem de durur mu? Lafını lak diye yapıştırdı suratıma. “Ha sonuç bok gibi gelecek yani?”

“Ne komik?” dedim.

“Sınav demişken,” dedi babam Taha’yı kucağına alırken. “Ne zaman açıklanıyor bu sınavlar?”

LütfüCan alıştırma alıştırma sorsana, inmesin yüreğime.

“Yarın,” dedim kedi yavrusu gibi masum masum bakarak. Babam keyiflendi. Adama bak, *Firdevs Yöreöglü* mübarek. “Bakalım Anya’yı mı yoksa Konya’yı mı göreceğiz, Nida Hanım?”

“Valla inşallah görebileceğimiz bir yer çıkar, baba.”

“Âmin,” dedi annem uzunca soluyarak. Daha sonra devam etti. “Hadi elindekileri bırak da yemekleri ısıtiver.”

“Don don yeseydik ya,” dedim saf saf.

Annem gözlerini irileştirdi. “Alt tarafı ısıt dedim. Git sana baklava aç, börek yap demedim.”

“Tamam ya,” dedim tatlı bir serzenişle. “Ne bağıırıyorsun?”

Sakince, “Bağıırmıyorum ki,” dedi. Numaracı seni. Elimdekileri annemlerin odasına bıraktım ve mutfığa gittim. Yok gidemedim çünkü önce odama gidip telefonumu aldım. Yiğidim ne yapıyor acaba diye merak ettim.

Derken telefonumu elime almamla bildirimlerim hamsi gibi titremeye başladı.

A:

Neredesin sen?

A:

Annelik provasında olduğunu biliyorum 🐾

A:

Kıvırcığım ses versene

A:

La basarım o evi

A:

O iki kayınço burnundan getirmiyor değil mi?

A:

Neyse iyi davranayım da kötü enişte bellemesinler beni.

A:

Vay anasını babasını!

A:

Şu dağ gibi adamın düştüğü hâllere bak

Mesajlarını sırita sırita okudum ve cevap yazdım.

Nida:
Efendim Mıstığım?

Dakika geçmeden *çevrim içi* olması da pek hoş yani.

A:

Hele şükür be

A:

Saatlerdir yoksun

A:

Sağsın değil mi?

Nida:
Yok kundakladılar beni

A:

Hangisi yaptı? Taha değil mi?

A:

O var ya çok fena olacak bak şimdiden söylüyorum

Nida:
Biz de bugün ondan konuştuk

Nida:
Gerçi her gün konuşuyoruz orası ayrı

Nida:
Ya onu geç şimdi

Nida:
Mustafa yarın sınav sonuçları açıklanacak ölüyorum heyecandan

Cidden ölüyorum, sadece bunu gizlemeye çalışıyorum şam şeytanları.

A:

Relax demedik mi?

Nida:

Yoo!

A:

Tamam şimdi diyorum o hâlde. Relax ol

Nida:

Sana göre hava hoş tabii

Nida:

Beyefendi yazdı ilk sıraya Gazi Üniversitesi, İnşaat Mühendisliği'ni

Nida:

Oh valla keyifler gıcır

A:

Sana da yazdık ya yavrum Edebiyat Bölümü'nü

Nida:

Bana orası gelmeyecek sıralamam yetmiyordu ama yazdık yine de

Nida:

Kesin en sona yazdığım çıkacak gör bak

A:

E çıkmayacak yerleri başa yazdırırsan olacağı o

Nida:

La sen benden ayrılmak mı istiyorsun?

Nida:

Bana bak yolarım o iki tel sakalını

A:

Sensin köse.

A:

Hem Ankara yazdık hep zaten

A:

Aynı üniversite olmasa bile aynı şehirdeyiz

A:

Ben de isterim aynı üniversite olsun ama zaten fakülteler farklı yerlerde

Nida:

Bilmiyorum Mustafa

Nida:

Onu geçtim ya yerleşemediniz yazarsa?

Nida:

Sınavı dert, sonucu dert, yerleşmesi dert...

Nida:

Ulan okumuyorum ben yal

Nida:

O değil de hadi kazandık diyelim yaş oldu yirmi üç

Kalmadan geçtim ya aynen.

Nida:

Sonra iş bul zart zurt derken merdiven dayandı yirmi beşe

Nida:

E biz ne ara evlenip de Junior Mıstıklar, Nidalar üreteceğiz?

Evlenmek istediğimi belli etmemeliyim...

Evlenmek istediğimi belli etmemeliyim...

Evlenmek istediğimi belli etmemeliyim...

Koca istiyorum koca, gel beni al ulan!

A:

Kız sen evlilik istiyorsun sanırım?

Nida:

Yahu! Dedik ya evleneceğiz diye

Nida:

Neyin sıkıştırması bu Mustafa'm?

A:

Orası öyle de ne bileyim biraz daha istekli gördüm sanki seni

E sen başka, ben başka üniversite derken olacak biz ayrı. Başka kızlar soracak buna senin WhatsApp var mı? Bu da diyecek var ama nah size mesaj! Ona güveniyorum da ben kızlara güvenmiyorum.

Nida:

Neyse şu yarın bir olsun bitsin de bakarız

A:

Hayırlısı be gülüm

“Nida!”

Aha! Bağılıyor içeriden HuriyeSu. Telefonu alelacele kapattım ve odamdan çıkıp mutfığa yürüdüm. “Efendim, anne?”

“Hazır mı sofraya?”

Soğuk bir ter geliyor uzaktan uzaktan... “Az kaldı, anne. Dolaptan çıkaracağım şimdi yemekleri.”

Haklı bir savunma.

Annem yüksek sesle, “Hâlâ dolap diyor!” diye bağıırken Taha’nın ağlama sesini işittim. Nereden mi biliyorum? Çünkü Feza yanında top patlasa duymaz anasını satayım. Öyle bir uyku açlığı mübarek.

Yemekleri çıkarırken laf yetiştirmeyi de ihmal etmedim. “Susar mısın anne? Çocuk ağlıyor şu an.”

“Sen sus asıl,” diye susturmaya çalıştı beni. Beni beni, Nida Azur’u! Ölüyorum anlasana HuriyeSu! Ya yemekleri ısıtırken tüp biter de don don yersek diye korkudan ölüyorum!

Şükür ki öyle bir şey olmadı. Güzelce yemeğimizi yedik, yarına özel beyin fırtınamızı da yaptık... Oh mis! Sonra sen gel sabah olsun. Eee? Bu işler böyle! Hayat kısa, mezuna kalanlar ağlıyor.

“Nida?” dedi annem heyecanla odama pat diye girerken. “Allah’u Ekber!” diyerek doğruldum saçlarımın yüzüme gözüme kırıışırken. “Ne oluyor?”

Annem heyecanla telefonumu uzattı. “Sınav sonuçları açıklanmış!”

“Ne diyorsun, anne? Saat daha dokuz, emin misin?” dedim kan ter içinde. Hayır, bu kadar erken olmamalıydı... Bu kadar çabuk olmamalıydı... Kalbim sakın ol ve *Ali Rıza Bey* taklidi yapmayı bırak, ya da yapılan kaybedecek neyim kaldı?

Yutkunarak ayaklanırken telefon çalmaya başladı. “Aha! Mustafa arıyor,” dedi annem. Annemin elinden telefonu hızla aldım ve açtım. “Neresi çıktı?”

“Söyleyeyim mi?”

“Ben daha bakmadım.”

Güldü. “Gazi Üniversitesi, İnşaat Mühendisliği.”

Sevinçten yerimde zıpladım. “Biliyordum ya biliyordum! Helal sana be yiğidim benim.”

“Sen baktın mı?” diye sordu sakince. “Gerçi şifreni biliyorum, ben bakacaktım da zor tuttum kendimi.”

“Sakın,” dedim kesin bir talimatla. “Bakacağım bekle.”

“Tamam, bekliyorum. Kapatma telefonu,” dediğinde konuşmadan çıkmadan ellerim titreye titreye şifremi ve T.C. kimlik numaramı girdim.

Ve o an.

Güm güm... Güm güm...

Ekran açıldığında yüzüm düşer gibi oldu. Yok yok, bayağı düştü, toplayın lan. Mustafa, “Evet, Nida. Sendeyiz hadi!” dedi telefonun diğer ucundan.

“Ankara, Yıldırım Beyazıt Üniversitesi,” dedim.

Annem koşarak boynuma sarıldı. “Oy maşallah yavruma benim.”

Mustafa sevinçten gülmeye başlarken şok olmuş bir hâlde konuştum. “La ben bunu ta sonlara yazmıştım. Niye geldi ki bu şimdi?”

“Saçmalama,” dedi Mustafa. “En azından açıkta kalmadın ve iyi bir üniversite. Nida, beni dinliyorsun değil mi?”

“Dinliyor evladım dinliyor,” dedi annem direkt bir müdahaleyle. “Bakma sen bu kıza.”

“Mustafa?” dedim. “Ayrılmayacağız, değil mi?”

Annem kaşlarını çatıp kolumu sıkarken Mustafa kahkaha attı. “Ya sen deli misin Allah aşkına? Yok diyorum ben sana kızım, senden sonrası da öncesi de yok. Sokarım üniversitesine! Kusura bakmayın, Huriye Anne ama bu kızınız beni öldürecek bir gün ha.”

“Sen bakma evladım ona,” dedi annem damadına destek çıkarak. “Aynı üniversite olmadı ya, ondan böyle bu. Ama bak ne güzel, ikiniz de Ankara’dasınız.”

“He,” dedim alayla. “Bir ucundan bir ucu.”

Mustafa, “Değil Ankara, dünyanın bir ucu da olsa bitmeyecek anladın mı?” diye konuştu. İçim dondurma gibi erirken annem *seni seni* diye bakıp tekrar söz aldı.

“Mustafa Alp evladım?”

“Efendim, Huriye Anne?”

“Hadi annenlere söyle de akşama bize gelin.”

“Essah mı?” dedi oldukça keyifli bir sesle.

Annem gülerek kafasını aşağı yukarı salladı. “Essah.”

“Olur,” dedi Mustafa uzatarak. “Geliriz.”

“Görüşürüz o hâlde,” dedi annem ve odadan çıktı.

Ekрана boş boş bakarken Mustafa beni yokladı. “Kıvırcığım? Üzülmüyorsun, değil mi?”

“Birazcık.”

“Az kaldı, akşam olunca sarılacağım sana ve o birazcık olan üzüntün hoppala kaybolup gidecek.”

“Peki,” dedim sakince ve gülümseyerek telefonu kapattım. Aslında çok da üzülmemiştim ama tahmin etmediğim bir yer çıktığı için garipsemiştim durumu. Neyse, sorun yok. Aynı şehirde nefes almaya devam ediyor olacağız ya, o yetiyor bana.

Akşam olduğunda üzerime hanım hanımcık bir şeyler geçirmiş ve odamdan çıkmıştım. Annemle birlikte sofrayı hazırlarken kapı çaldı. “Geldiler.”

Hızlıca gittim ve boy aynasında kendime bir kez daha bakıp kapıyı açtım. RıfatCan Baba ve Esmasu Anne önde, Mıstığım arkadaydı. Gülümseyerek kapıyı aralarken babam yanımda bitti. “Hoş geldiniz. Buyurun, efendim.”

“Hoş bulduk, Lütfü Bey,” dedi Rıfat Baba içeri girerken. Onları selamladım ve Esmasu Anne’nin elinden öptüm. Onlar salona doğru geçerken sağı solu kontrol edip Mustafa’yı içeri çektim. *Sanki eve erkek atıyorum, tövbe estağfurullah.*

Mustafa anında bana sarılırken kollarımı boynuna doladım ve yanğından öptüm. Saçlarımı kokladığını hissediyordum. Geri zekâlı.

Meali: Seni seviyorum.

Annemlere yakalanmadan ayrıldığımızda salak salak sırıtmaya başladık. Ama bir görseniz nasıl salağız ha. Yerim bizi.

“Hoş geldin,” dedim sırta sırta.

“Hoş bulduk,” dedi sırta sırta. Sonra içeri geçtik. Mustafa, annem ve babamın elini öperken uygun bir yere oturdu. Ben de hemen yanına.

Rıfat Reis açılış konuşmasını başlatırken sebepsizce olmayan çekimin düğmelerini ilikleyesim gelmişti. “Nida kızımızın üniversitesi hayırlı olsun inşallah.”

Başımı öne eğdim. “Teşekkür ederim.”

Babam, “Mustafa da iyi bir yer kazanmış. Hayırlı olsun, evladım,” diye konuştu.

Mustafa gülümsedi. “Sağ olun.”

Tamam, muhabbet bitti. Hadi yemeğe geçelim.

O esnada içeriden ağlama sesleri geldi. Heyecanla ayaklandım. “Anne, ikizler!”

Annem gözlerini irileştirdi. “Dur bakayım.”

Önünü kestim. “Yok yok, sen hiç zahmet etme. Biz bakarız Mustafa’yla.”

Herkes bize tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Ulan, sanki mercimeği fırına koyacağız dedim ha. Annem usulca onaylarken Mustafa ile annemlerin odasına girdik. Feza ve Taha uyanmış, beşiklerinin içinde ayağa kalkmış beşiğe tutunarak ağlıyordu. Yok ablası, henüz yürüyemiyorlar. Bir sonraki *level* inşallah.

“Oy ablasının gülleri,” dedim içeri girerken. Mustafa kapıyı arkamdan kapattı ve ben Feza’yı kucağıma alırken o da Taha’yı aldı. Ağlamaya devam ederken, “Ağla!” dedim.

Mustafa ters ters bakıp, “Ağlıyor bunlar, susturalım,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Sende meme varmış gibi konuşuyorsun, Mustafa. Hadi sustur öyleyse.”

“He illa meme gerekiyor yani?” dedi imayla. Cevapsız bıraktım onu. Mustafa gülümsedi ve Taha’yı havaya kaldırıp sırıttı. “Lan sen benim kayınçom musun? Hiç ciddiye alamıyorum ha seni. Tipe bak lan.”

“Dedi sidikli donları olan beyefendi.”

“Ya unutmadın mı sen onu hâlâ?”

“Hayır.”

“Ne ka güzel, ne ka güzel.”

“Güzel vallahi,” dedim omzumu silkerek. Sonra Feza’yı aldım ve onu güldürmeye çalıştım. Bu çocuk nasıl oldu da uyandı acaba? Hep Taha yüzünden anasını satayım. O yok mu o, az fena değil ha.

Odanın içinde ikimiz de onları güldürmek için her türlü şaklabanlığı yapmıştık. Nihayetinde işin eğlence boyutuna ulaştığımızda annemlerin yatağının üzerine oturmuş, onlarla vakit geçirmeye başlamıştık.

Mustafa, “Anne ve baba diyorlar sadece, değil mi?” diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Birkaç kelimeyi de yarım yamalak ama hâlâ bir abla demediler.”

“Dur sen, ben deneyeyim,” dedi ve Taha’nın gözlerinin içine baktı. “Hadi bakalım, küçük kayınço. *Canım eniştem* de bakayım.”

Kahkaha attım. “Canım eniştem demişken *delirmeceleri* diye de ekleyiver ablası. Elini korkak alıştırma.”

“Çok biliyorsun sen,” dedi yalandan bir sitemle. Onu umursamadım ve Feza’ya baktım. “Hadi *canım ablam* de ablası. Anne dedin, baba dedin, abla demesi daha kolay.”

“Demeyecekler,” dedi Mustafa keyifle. “Gör bak, enişte diyecekler önce.”

Parmağımı uzattım. “Var mısın iddiaya? Önce abla diyecekler.”

Parmağımı tuttu. “Varım. Önce enişte diyecekler.”

Ve o anda Taha’nın dudaklarından bir kelime döküldü. “Yallah.”

Mustafa ve ben saf saf birbirimize bakarken kendimize engel olmadan bastık kahkahayı. Dakikalarca güldük dur durak bilmeden.

Ve o an anladım ki ablanız sizinle gurur duyuyor mercimeklerim. Anladım ki bizdeki Nida Azurlar hiç bitmeyecek.

Bir yeni mesajınız var!

Dört Yıl Sonra...

Nida:

Okuldan çıkıyorum şimdi, bir iki saate anca gelirim

Nida:

Malum Ankara'nın bir ucundan bir ucu

A:

Çadır kurayım kaldırım kenarına?

Nida:

Komik seni

Nida:

Ölüyorum sıcaktan Mustafa

Nida:

Üst üste blokladılar beni

Nida:

Bir de üstüne bu yol ve sıcak...

Nida:

Ay bir kafayı yiyem bari

A:

Az kaldı sık dişini

A:

Bir senecik cik cik cik katarcık

Nida:

Allah'tan sadece dişimi sıkıyorum yoksa...

A:

Sansürlendim

Nida:

Senin dersin bitti mi?

A:

Çıkacağım birazdan

A:

Sen gelene kadar karnımı da doyururum

Nida:

Hele bir yap bakayım öyle bir şey...

Nida:

Ayrıca ben niye her seferinde sana geliyorum?

A:

Tüm yolların bana çıkıyor da ondan 😊

A:

Onlî yuu...

Nida:

Şunu her seferinde ritimle okumak zorunda mıyım ben ya?

A:

He

A:

Ayrıca ben sana gelsem ne yapacağım sanki?

A:

Gezeceğimiz bir yer yok ki

A:

Geçen gün geldiğimde köpekler kovalamıştı hatırlıyor musun?

Nida:

Unutmak mümkün mü sanki?

Kafamı telefonumdan kaldırdım. Otobüsün içi kafamın içinden bile daha doluydu ve ben bir yandan mesajlaşıyor, diğer yandan bu sarı demir çubukla bütünleşiyordum.

Az sonra yanımdan yaşlı bir amca geçti, daha doğrusu beni ezdi. Kendi kendime mırıldanmaya başladım. "Her seferinde illa bir ezileceğim yani?"

Hayır, nereye gidiyor bu dedeler? Bunca dede nereye gidiyor? Kurban olayım bir söyleyin.”

Elimi gömleğimin yakasına götürdüm ve nefes almaya çalıştım. Daha sonra cam kenarında oturan liseli çocuğa seslendim. “Şu camı bir açar mısın?”

Çocuk bana bakmadan soğukkanlı bir şekilde camı açarak yerine oturdu. “Teşekkür ederim,” dedim sakince. Umursamadı.

Ay hasbam.

Ulan, kibarlık edip rica ediyorum, yine de yaranamıyorum. Yazık...

Yüzüme rüzgâr esmeye başladığında kendimi fotoğraf çekimine gitmiş artistler gibi hissetmişim. Çok geçmeden telefonum yeniden titredi. Ay Mıstığımı unuttum!

A:

Çıktım ben

A:

Her zaman gittiğimiz kafe var ya oraya gideriz

A:

Seni de Kızılay’dan alırım

Nida:

İyi de biz her zaman başka bir kafeye gidiyoruz Mustafa

A:

Çok haklısın

O arada şoför bey ani bir fren yaptı ve tüm yolcular üzerime âdeta abandı. Nereden geldiğimi şaşırmaya fırsat tanımadan bir kadının elinin boynumda gezindiğini fark ettim. “Teyze ne yapıyorsun teyze? Boğmaya mı çalışıyorsun kız?”

“Ay kızım,” dedi nefes nefese. “İstemedен oldu, kusura bakmayasın.”

“Yok estağfurullah, teyze. Sonuçta istemedен olmuş, belki isteyerek olsaydı o zaman kusura bakardım.”

Kadın ellerini boynumdan çekerken ayağıma basan adamı uyardım. “Beyefendi? Pekmez yapmıyorsunuz, ezilen benim ayağım.”

Adam şaşkınlıkla, “Yanlışlıkla oldu, kusura bakmayın,” deyip ayağını çekti.

Dişlerimin arasından mırıldandım. “Tüm yanlışlar da beni buluyor anasını satayım. Optik gibi kızım maşallah.”

Güç bela kendime geldiğimde Mustafa’ya mesaj attım.

Nida:

Sağ salim gelebilmem için bu konuşmayı burada kesiyorum

Nida:

İnşallah tek parça inerim bu araçtan

A:

Ben seni bantlarım

A adlı kullanıcı engellendi.

Pis pis sırtıp iki dakika sonra engeli kaldırdım.

Nida:

Bu mizahına başka türlü tepki veremezdim Mustafa 🤔

A:

Ok

Nida:

Tm

Bir saat sonra otobüsten indim. Biraz yürüdükten sonra Mustafa’nın beni durakta beklediğini gördüm. Geri zekâlı gibi sırtarak yanına doğru ilerledim. Ulan, kaç senedir beraberiz ama hâlâ onu görünce kalbim sıkışıyor ve sanki ilk kez buluşuyormuşuz gibi içimde bir çocuk elinde sütüyle kafa buluyordu.

Birkaç saniye sonra yanına vardım. Mustafa gülerek beni kolunun altına çekti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. Gülümsedim. Daha sonra kolunun altından çıktım ve ellerimizi birleştirdim.

“Aç mısın?” diye sordu. “Eh!” dedim ve ekledim. “Ama sen böyle diyenden kork.”

Mustafa, “Mesaj alındı, efendim,” diye konuştu.

Birlikte sakın bir mekâna geçerek oturduk. Sanırım Ankara’nın tüm kafelerine girip çıkmıştık. Bir nabız tutturamadık. Neyse...

Mustafa ile makarna sipariş edip yanına da salata söyledik. Siparişlerimiz gelene kadar konuşmaya başladık.

“Ya o değil de ben otobüste hatırlatmadım ama siz yarın beni resmen istemeye geliyorsunuz, Mustafa.”

“Sonunda be,” dedi gülerek. “Günlerdir şunun heyecanını içimde tutmaktan kabız oldum.”

Güldüm. “Pek belli etmemeye çalışsam da ben de öyleyim. Birkaç gündür evde kıyafet deneyip çıkarıyorum.”

Beş yıla yakın bir birlikteliğimiz vardı, dile kolay onca anı ve yaşanmışlık... En güzeli de lisede başlamıştı bu beraberlik ve hiç ara vermeden devam etmişti ve hâlâ daha ediyordu. Elbette ki arada her çift gibi tartışmalar yaşamış, küs kalmıştık ama esnaf gibiydik biz, yine dönüp dolaşıp kendi dükkânımıza geri dönüyorduk.

İlişkide en önemli şeylerden biri de saygı ve sadakatti. Mustafa beni dinlemeden asla yargılamazdı ya da bana karşı bir yanlışı olduğunda mutlaka özrünü dilerdi, keza ben de öyleydim. Bundan mütevellittir ki biz ne olursa olsun hep birdik, beraberdik. Bizi parmakla gösteriyorlar bir kere. Hıh!

Mustafa ellerimi tutarken parmaklarımıza bakıp sıırıttı. “Şimdi yarın biz sözlü bir çift mi olacağız?”

Allah Allah Allah, bu nasıl sevmek... Fena gaza geldim.

“Evet,” dedi gülerek. Sonra kaşlarını çatarak Mustafa’nın güzel gözlerine baktım. “Peki, kim kesecek o kırmızı kurdeleyi? Baban mı babam mı?”

“Ne fark eder ki?” dedi omzunu silkerek. “İkisi de babamız.”

“Babam senin gibi bir damadı hak edecek ne yaptı acaba?”

“Seni.”

Ellerimi ellerinden çekip sahte bir sinirle ellerine vurdum. “Manyak.”

Gözlerini kısarak gülmeye devam etti. “Yıllardır hayalini kurduğum o tuzlu kahve gelecek mi?”

“İsot bile atacağım içine,” dedim tehdit eder gibi. “Hele bir içme.”

“Başım gözüm üstüne,” dedi sakince ve gözlerini kaçırarak mırıldandı. “Yanmasak bari.”

Dudaklarımı ıslatıp çektim ve derin bir nefes aldım. “Biz şimdi yarın sözleneceğiz ya? Bu sene böyle dedik, seneye sen de askere gideceksin derken iki yıl fazla değil mi Mustafa? Benim için sıkıntı yok ama ne bileyim, bu işleri uzatmak hayırlı olmuyor pek.”

“Korkma,” dedi ellerimi tekrar tutarken. “Bu sene geçer, ben de okul bittiğinde askerliğimi yapar gelirim, sonra hemen başlarız düğün telaşına.”

Gülümsedim. “Sen askerdeyken ben de çalışırım. Geleceğimiz için yatırım yapmalıyız.”

Gözlerini hayretle irileştirip sırttı. “Ya sen birkaç yıl öncesine kadar beni WhatsApp’ta engelleyip duran kız değil misin? Ne ara büyüdük ulan biz?”

“Yalnız beş yıl oldu.”

“Bir ömür,” dediğinde, “Abartma,” dedim. Omzunu silkti. “Ne abartma? Bu beş yılda ömrümü yedin ömrümü.”

“Oh,” dedim nispet yapar gibi. “Afiyet olsun, ellerime sağlık.”

Gülümsemesiyle içimi ısıtmaya devam etti, sanki kırk derece sıcakta donuyormuşum gibi.

Ay bir daraldım ben.

Neyse.

Mustafa ile ayrılıp doğruca eve geldim. Kapıyı anahtarım ile açıp içeri girdiğimde eğilerek ayakkabılarımı çıkarmaya başladım. O sırada sırtıma bir canlı çıktı.

Aaa! Taha’y mış.

“Yakaladım,” dedi sırtıma koala gibi tırmanmaya çalışırken. “Mıstığının yanından geliyorsun, değil mi?”

Ayakkabılarımı kenara koyup elimi sırtıma attım ki çocuk düşmesin. “Evet,” dedim uzatarak. Sonra doğruldum.

Taha küçük kollarını boynuma dolarken, “Hiç sevmiyorum o çocuğu, seni bizden daha çok görüyor,” diye homurdandı.

“O sana ölüyordu zaten,” dedim sırtarak.

Salona geçtiğimde bir duraksadım. Anam! Her yer darmadağın ve annemin başında bir yemeni, sarmalamış kendini. Ayaklarını da uzatmış.

Şaşkınlıkla anneme baktım. “Anne, iyi misin?” diye sordum.

Annem direkt sırtımdaki Taha’ya baktı, bu kötü bir bakıştı. “Ben evlat değil, eşkıya doğurmuşum. Öldürdü beni öldürdü.”

Taha keyifle gülmeye başladı. Tam fırlama bu çocuk tam.

Gözlerim Feza’ya kaydı. Hemen köşedeki masasında bir şeyler çiziyordu. Taha’yı sırtımdan indirdim ve Feza’nın yanına gidip saçlarından öptüm. “Sen ne yapıyorsun akli başında olan kardeşim?”

“Hiç,” dedi sakince. “Bir şeyler çiziyorum.”

Kâğıdına baktım. Bir tane ev vardı ve el ele tutuşmuş bir aile. Bu bizdik. Duygulandım. Ben hiç böyle şeyler yapmazdım küçükken. Çöp adam çizer, koyardım bir kenara.

Taha koşarak yanımıza geldi. İkizler beş yaşlarına girmek üzereydi. Ağlıyorum. Bunlar bile büyüdüler ama hâlâ minikler gözümde, mercimek kadar.

Mercimek... Özlendin.

Taha, “Ben de çiziyorum,” dedi ve kendi defterini açıp bana gösterdi. Kâğıt simsiyahtı. “E hani, ne çizdin?” diye sordum.

“Uzay burası uzay,” deyip kıs kıs güldü. “Yani, Feza.”

Kıkırdadım. “Büyüdün de espri mi yapar oldun sen?”

“Yaşa mı bakıyor sanki?”

Dudaklarımı büzdüm ve annemin yanına gittim. Kadın vallahi havale geçirecek az kaldı. “Anne, iyi misin?”

Elini başına götürerek yüzünü ekşitti. “Ay ne bileyim ben? Burnumdan getirdi burnumdan.”

Dişlerimi sıkıp kötü kötü Taha’ya baktım. “Beğendin mi yaptığını? Niye üzüyorsun kadını?”

“O da bana patates kızartması yapmadı ama,” dedi inat ederek.

“Her gün kızartma mı yenir?” diye sordu annem. “Zarar, zarar.”

“Haklı,” dedim onu destekleyerek. “Cıs.”

Taha, “Cıs ne ya? Kaç yaşına geldik hâlâ cıs,” diye homurdandı.

Gözlerimi irileştirdim. “Bak şuna ya, sanki elli yaşında?”

Taha gülmeye devam ederken tekrar anneme baktım. “Anne, yarın ne yapacağız? Ben çok heyecanlıyım.”

“Temizliği yaptık zaten, sabah erkenden kalkar yemek yaparız.”

Taha yanıma gelip paçalarımın sarıldı. “Vermiyorum işte, bana ne! Mıstığına söyle, gitsin başka birini bulsun.”

Feza oradan konuştu. “Bence Mustafa abi çok iyi biri.”

“Canını yerim senin,” deyip Feza’ya öpücük attım. Gülererek attığım hayali öpücüğü tuttu ve kalbinin üzerine koyarak bana göz kırptı. Sırıttım. Feza ve Taha ikiz olmalarına rağmen çok farklı karakterlere sahiplerdi ama ikisinin de yeri bende hep ayrıydı.

Sonra Taha’ya baktım. “Hoppala. Sen yokken o vardı, Taha Bey.”

“Benim suçum mu?” diye âdeta isyan etti. “Babamla annemin suçu. Geç kalmışlar.”

Hayretle anneme baktım. Annem Taha’ya çevirdi bakışlarını. “Ayıp.”

Taha güldü. “HuriyeSu.”

Annem güldü. “TahaCan.”

Taha bana baktı. “NidaSu.”

Ben Feza’ya baktım. “FezaCan.”

Bir dakika ya? Ben bunu hatırlıyorum bir yerden... Babam, Mustafa, simitçi... *Mazi burnumda tütüyor Allah’ım.*

Akşam olduğunda yemeğimi yiyip sofrayı topladıktan sonra odama kapandım. Sonra direkt dolabımı açıp yarın giyeceğim kıyafetimi çıkararak aynanın karşısına geçtim. Pudra renkli, sade bir elbise seçmişim. Hevesli hevesli kendimi bir süre süzdüm ve sonra pijamalarımı giyerek yatağıma geçtim. Gece lambamı kapattığım an telefonum titredi. Sırtarak bildirimi açtım.

A:

İyi geceler. Bu adam seni çok seviyor ❤️

Nida:

İyi geceler. Kıvrıcığın da seni çok seviyor ❤️

Telefonumu kapattım ve huzuru kucaklayarak ertesi sabaha uyandım. Hokus pokus yöntemi uyguladığım için siz uyuduğumu göremediniz tabii.

Neyse, konumuza dönelim.

Sabahın erken vaktinde uyanıp mutfağa gittim. Annem çoktan kalkmıştı. “Günaydın, HuriyeSu Hanımefendi,” diyerek yanında durdum.

Patates soyuyordu. “Günaydın. Şu ocağı yakıversene,” dedi sonra. Ocağın altını yakıp tencerenin içine bir miktar yağ boşalttım. “Taha’yı kıramadın yine, değil mi?”

“Aman yok,” dedi annem. “Valla burnumdan getiriyor, kızım. Hele bugün hiç uğraşamam.

Saf saf güldüm. “Uyandılar mı?”

“Yok.”

“Tamam, ben uyandırayım.”

“Kaldırma uyusunlar az daha, sese mi meraklısın ne?” dedi bıkkınlıkla. Anam! Bu kadın vallahi tükenmişlik sendromuna kapılmış. Omzumu silktim ve onu dinlemeden odalarına gittim. Ranzaları vardı ve üst katında Taha, alt katında Feza yatıyordu.

Taha çoktan uyanmış, duvarda arabasını sürüyordu. Sür evladım sür, çiz kır parçalara oraları. Maşallah maşallah.

“Tavana çıksaydın, ablacığım,” dedim gülümseyerek fakat bu imalı bir tebessümdü.

Sırıttı. “Boyum yetmedi ki.”

Feza’nın hâlâ uyuduğunu gördüm. “İkizini uyandıracaksın.”

“O hep uyuyor zaten.”

“Keşke sen de uyusan...” dedim iç geçirerek. Sonra gidip Feza’nın yanına oturdum.

Terlemiş saç diplerini geriye doğru yaslarken Taha yanıma geldi. “Sen şimdi gidecek misin bugün? Bir daha hiç gelmeyecek misin?”

Kaşlarımı yukarı doğru kaldırırken güldüm. “Hayır. Daha benim gitmeme çok var, başınıza kaldım yani.”

“Yemin et,” dedi hevesle.

“Ertim gitti.”

“O zaman ben de seni verdim gitti.”

“Bak bak,” dediğimde üzerime zıpladı ve bu esnada Feza’nın üzerine düştü. Çocuk şaşkınlıkla uyanırken, “Taha in üzerimden, Feza ezildi,” diye mırıldandım.

Feza esneyerek bize baktı. “Ne oluyor, abla?”

“Kardeşin bizi öldürmeye çalışıyor sanırım, ablacığım,” dedim kıkırdarak.

Feza irkildi ve yattığı yerden doğrularak Taha’yı itti. “Öldürdün ya öldürdün.”

Taha uslanmadan sırtırken bu sefer de o, Feza’yı itti. Birbirlerini itmeye başladılar, arada kaldım. Sonra ikisini de kolumun altına alıp kafalarından öptüm. “Salaksınız siz.”

Taha konuştu. “Senin gibi miyiz yani?”

“Evet,” dedim keyifle. “Salağız.”

Bir müddet daha eğlendikten sonra birlikte kahvaltımızı yaptık. Annem yemek yapmaya koyulurken ben de sağı solu topladım, sonra da gidip anneme yardım ettim. Akşama kadar Mustafa ile hiç konuşmamıştık, muhtemelen ikimiz de heyecandan ölecektik. Aslında sakın olmam gerekiyordu. Alt tarafı sözleniyoruz canım.

Bundan beş sene önce bir mesajın bizi bu evreye getireceğini söylemeler gözlerimden işerdim herhâlde. Yok yok, sıfır heyecan efendim.

Ve fileler havalandı, Nida Azur’dan bir gol!

Odama gidip üzerime elbisemi giyindim, saçlarımı ve makyajımı yaparak salona geçtim. Kalbim ağzımda atıyordu, delirmek üzereydim. Annem son hazırlıkları tamamlarken az sonra belime iki el dokundu. Feza ve Taha giyinmiş, saçlarını da taramışlardı. “Fıstık gibi olmuşsun,” dedi Taha göz kırparak.

Eğildim ve önce Taha’nın sonra da Feza’nın yanağından öptüm. “Siz de hiç fena sayılmazsınız.”

Taha, “Mıstığından yakışıklıyız, değil mi?” diye sordu. *Ay taktı bu da Mustafa’ya.*

“Hı hı,” dedim samimiyetle. O esnada kapı çaldı. İrkilerek ayaklandım. Babam salondan seslenerek yanımıza geldi. Tüm aile koridorda toplanmıştık. Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Rıfat Baba ve Esmâ Anne önde, Mustafa da hemen arkalarındaydı. “Hoş geldiniz,” dedim onları içeri buyur ederek.

Rıfat Baba, “Hoş bulduk, kızım,” dedi. Onlar içeri geçerken Mustafa yanıma yaklaştı ve elindeki çiçek ve çikolatayı bana uzattı.

“Bunlar senin için,” dedi çiçeği gösterirken.

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek.

Ne olduğunu anlayamadan Taha çikolata kutusunu aldı. “Bunlar da benim için değil mi Mıstık?”

“Çok ayıp,” dedim kaşlarımı çatarak. “Hem enişten o senin.”

Feza sakince Mustafa’nın karşısına geçti ve utangaç bir şekilde konuştu. “Hoş geldin, Mustafa abi.”

Mustafa eğildi ve onu kucağına alıp havaya doğru kaldırdı. “Hoş bulduk. Ya siz kocaman olmuşsunuz görmeyeli.”

Taha, “En son iki gün önce buradaydın, çıkmıyorsun ki bizden zaten,” dedi.

Ay bu çocuk çok fena. Nida Azur’un erkek modeli olsa anca bu kadar olurdu.

Mustafa şaşkınlıkla Feza’yı kucağından indirip gözlerime bakarak fısıldadı. “Anlaşıldı, benim bununla çok işim var.”

“Kıskançlık yapıyor,” dedim sırıtarak.

Aşağıdan bir ses yükseldi. “Sizi duyuyorum ve seni hâlâ sevmiyorum, Mıstık.”

Mustafa yalvarır gibi dizlerinin üzerine çöktü. “Lütfen sev beni, lütfen, lütfen, lütfen...”

“Ablamı bırak o zaman.”

Mustafa duraksadı ve Taha’nın kollarından tutup tam gözlerinin içine baktı. “İhtimali bile yok, bana istediğin kadar gıcık olabilirsin.”

Ellerimi ağzıma götürerek güldüğümü belli etmek istemedim. Taha sinirlendi ve içeri girdi, biz de onu takip ettik. Babamlar sohbet etmeye başlamışlardı. Mustafa da hemen annesinin yanına oturdu. Esmâ Anne bana baktı.

“Nasılsın, Nida?”

“İyiyim, siz?” diye sordum.

Gülümsedi. “Şükürler olsun iyiyiz.”

“Allah iyilik versin.”

Allah’ım hadi artık olsun bitsin de kurtulayım kalbimin delirişinden. Olduğum yerde stresle dakikaları saymaya başladığımda annem kulağıma doğru fısıldayarak beni mutfağa çağırdı. Heyecanla mutfağa girdiğimde annem hemen bir cezve çıkarıp, “Hadi kahveleri yapalım. Daha doğrusu yap,” diye konuştu.

Üstelemedim ve kahveleri hazırlamaya başladım. Deli gibi ellerim titriyordu ve buna dur diyemiyordum. Nihayetinde kahveleri fincanlara koydum. Mustafa’ninkini kenara ayırıp içine Allah ne verdiyse kattım. Ha şundan ha bundan derken yakacağım devrelerini çocuğun valla.

Ölümcül iksir karışımım bittikten sonra elimde tepsiyle salona girdim. *Allah’ım sen utandırma.* Babamlara ve annemlere ikram ettikten sonra Mustafa’nın yanına gittim. Usulca tepsiyi önüne doğru uzattığımda bana baktı ve fincanı aldı. Gülümsedim.

İç sesim: İçme, yanacaksın zalım.

Yerime geçip oturdum ve heyecanla Mustafa’nın kahvesinden bir yudum almasını bekledim. Ve işte geliyor... Fincanı ağzına doğru yaklaştırdıktan sonra besmele çekerek bir yudum aldı.

Anam...

Dikkatle ona baktım ama içim de gitmiyor değil hani. Mustafa’nın yüzünde bir ekşime söz konusu olurken Taha’nın keyifli sesini işittim. “Mıstık enişteye bir şey oluyor.” Sonra kahkaha atmaya başladı.

Utaniyorum Allah’ım.

“İyi misin oğlum?” diye sordu annem.

Mustafa zoraki bir tebessümle, “İyiyim, anneciğim,” diye yanıt verirken gözleri beni buldu. Masum masum bakıp sıırıttım. Gözlerini kısararak kafasını sağa sola salladı.

O sırada Rıfat Baba’nın sesiyle bir destur çektim. “Efendim, sebebi ziyaretimiz belli...”

Bu esnada küçük bir kalp krizi meselesi efendim.

“Bizim oğlan, sizin kızı görmüş beğenmiş. Zaten uzun süredir birlikte ve bizim de bundan haberimiz var,” diye devam ederken babamın gözleri beni buldu. Utançla kafamı yere eğdim. Rıfat Baba ekledi. “Uzun lafın kisası, Allah’ın emri peygamberin kavliyle kızınızı oğlumıza istiyoruz.”

Derin bir sessizlik odanın ruhuna sinerken babam soluk alıp Mustafa’ya baktı. “Bize laf söylemek düşmez, onlar zaten birbirini bulmuş. Ben de Mustafa’dan daha iyi bir damat bulamam,” deyip sordu. “Öyle değil mi Mustafa?”

Mustafa sessizce, “Esağfurullah,” diyebilirdi. *Yahu! Utandırmayın çocuğu.*

“Demem o ki hayırlı olsun, efendim.”

Taha oradan direkt atıldı. “Verdin mi yani, baba?”

“Ağla!” dedi Feza da hemen arkasından.

Onların bu hâllerine güldükten sonra babamlar ayağa kalktı, annem de hemen masanın üzerinde duran yüzük tepsisini aldı. Mustafa ile karşı karşıya geldik. İkimizin de deli gibi elleri titriyordu. *Hoca bitir hoca* diye bağırıp içimdeki *Yılmaz Vural*’ı dışarı vurmak istiyordum.

Ama yapamadım.

Babam yüzükleri parmağımıza taktı ve kurdeleyi tutarak gözlerimize baktı. “Bir ömür sürmesini dilediğimiz bu yolda ilk adımınız hayırlı olsun.” Sonra bir besmele çekerek kurdeleyi kesti.

Aha!

Evet, şu andan itibaren sözlü bir hanımefendiyim hanımlar. Ayık olursanız sevinirim.

Annemler alkış tutmaya başladığında gülümseyerek Mustafa’nın gözlerine baktım ama aynı zamanda utanıyordum da. Herkesin içinde ona doya doya sarılamamak, ona bakamamak çok zordu. Sonra babamların ellerinden öpmeye başladık. Annem bana sarılırken duygulandı.

“Kız ne ara büyüdü sen, NidaSu?”

“Anne deme ya şöyle,” dedim onu teselli eder gibi. “Pardon, HuriyeSu.”

“Deli.”

Annemin kollarından ayrılıp babamın ellerinden öptüm. Adamın gözleri kızarmıştı ama ben ağlarım ki... “Hayırlı olsun, güzel kızım.”

“İnşallah, baba,” dedim yumuşak bir sesle. Sonra gidip Esmâ Anne’nin ve Rıfat Baba’nın ellerinden öptüm, en sonunda da kardeşlerimin yanaklarından. Dudaklarım her türlü aşınmayı atlattıktan sonra Mustafa yanıma geldi ve gözlerimin içine bakarak ellerimden tuttu. Yüzüklerimize baktık ve sıırtmaya başladık.

Mustafa, “Nida?” diye mırıldandı.

“Hım?”

“Bana bu anı yaşattırdığın için sana ömrüm boyunca minnettar kalacağım.”

“Ben de.”

Sonra parmağımdan öpüp ellerimi kalbinin üzerine koyarak fısıldadı. “Var olduğum sürece bu kalp hep senin için atacak. Hep...”

Bir yeni mesajınız var!

Çamaşırları katlarken içeriden annemin bağırdığını duydum. “Nida, telefonun çalıyor!”

Derhâl elimdekileri olduğu yere bırakıp annemin yanına gittim, daha doğrusu uçtum. Halılar biraz yamulduğunda Taha bana baktı. “Abla yavaş, halının ciğerini söktün.”

Onunla münakaşa içerisine girmeden çalmaya devam eden telefonumu elime aldığımda konuşan Feza oldu. “Bu hızın ve heyecanın sebebi belli.”

Ekrana baktığımda Mustafa’nın aradığını gördüm. İçimde öyle bir heyecan ve özlem vardı ki sormayın... Bunun tarifini bile doğru dürüst açıklayamazdım. Suratımdaki ifadeyi gören Taha gülmeye başladı. “Doğru tespit, bro!”

Annem, “Kızım açsana, ne bekletiyorsun oğlanı?” diye sorduğunda hızlı hızlı çarpan kalbimle birlikte odama yürüyerek kapıyı kapattım. Birkaç saniye sonra derin bir nefes alıp ekranı kaydırdım ve telefonu kulağıma götürdüm.

“Şükür be güzelim.” Sesi... *Çok seviyorum çok.* Devam etti. “Duymanın mı?”

“Yok,” diyebildim sakın kalmaya çalışarak. “Yani duydum da çok heyecan yaptım, Mustafa.”

“Az kaldı,” dedi yumuşak bir sesle. Yatağımın ucuna oturup ayaklarımın bakmaya başladım. Bir yandan sırtıyor, diğer yandan da hüznleniyordum. “Haftaya yanındayım.”

O Kastamonu’daydı. Askerliğinin bitmesine bir hafta kalmıştı.

“Biliyorum ama,” dedim kısık sesimle, sonra gözlerimi kapatıp iç çektim. “Çok özledim seni, öyle böyle değil. Anlatamam yemin ederim.”

“Bir de bana sorsana,” dedi kısık sesiyle. “Aylardır yanıp tutuşuyorum hasretinden. Burnumda tütüyorsun.”

“Aman yanma, dikkat et,” dedim keyiflenerek. Güldü. Sesi içimi bir hoş ediyordu. İlk defa bu kadar ayrı kalmıştık ama vatani görevini yapıyordu. Bu her şeyden daha mühimdi. Mustafa, “Yanıyoruz, Fuat abi,” diye konuştuğunda ikimiz de gülmeye başladık.

“Yanalım o zaman,” dedim gülüşmelerimizin arasından. Aptal aptal sırtıtmaya devam ederken duraksadı ve sonra, “O rehberde hâlâ A diye kayıtlıyım, değil mi?” diye sordu.

Gözlerimi kapattım ve içime içime doğru gülerek kafamı salladım, sanki beni görüyordu da. “Evet,” dedim ve hemen ekledim. “Ama onu ne zaman değiştireceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum ve o gün için sabırsızlanıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Sırf adının değişeceği için mi yani?”

“Hayda,” dedi keyifle. “Yıllarca eşim olman için bekledim, ben o rehberde ister A olayım ister B, ne fark eder ki? Sana kavuşacağım için heyecanlıyım, rehberdeki adım değil, mühim olan adının yanına gelecek soyadıma âşığım Yani sana.”

Eriyorum, sen buharlaştırma Ya Rabb'im.

“Ama hani o A'nın yerini artık *kocam*, *eşim* alsa fena olmaz,” diye de eklemeyi unutmadı. Yanımda olsaydı ensesine bir tane şaplatırdım, sonra da oradan öperdim. Kıkırdadım ve omzumu silktim.

“Yok, ben *askerim* diye kaydedeceğim seni hatta Instagram biyografime *asker yâreni* yazacağım.”

“Bak kusarım ha,” dedi sahte bir azarlamayla. “Yapmayacaksın öyle şeyler, değil mi?”

“Tabii ki yapmayacağım,” dediğimde bir rahatlama geldiğini düşündüm ona ama hevesini kursağında bırakmaktı niyetim. “Çünkü o kadarı yetmez. *Asker yâreni ve Levendoğlu ailesinin tek gelini* yazacağım.”

“Nida,” dedi gülerek. “Ulan, hiç değişmiyoruz farkında mısın? Yani zerre azalmadı bu, her neyse. Bunu seviyorum, böyle kalabildiğimiz için kendimi o kadar mutlu hissediyorum ki...”

“Sen mi ben mi?” diye sordum kendi kendime konuşur gibi. “Gün içerisinde kendimi hep eskilere giderken buluyorum. Hatta o mesajların

hepsini arşivledim ve bilgisayarımda duruyor. Çocuklarımıza gösteriniz artık. İlk mesajı babanız attı bakın diye.”

“Ağzını yerim senin,” dedi sıcacık bir sesle. “Böyle konuştuğça içim bir hoş oluyor, hep konuş sen.”

“Sen önce bir gel de,” dedim dudaklarımı ıslatıp çekerken. “Beni susurabilene aşk olsun.”

“Aşk olsun.”

“Olsun.”

“Oldu.”

“Abla, telefon konuşman bittiyse fasulye ayıklayacakmışsın annemle!” Taha’nın sesine gözlerimi devirirken Mustafa’nın sesini işittim.

“Taha mıydı o?”

“Evet,” dedim sakince. “Gün geçtikçe büyüyorlar, Mustafa. Ah bir görsen...”

“Onları da çok özledim.”

“Onlar da seni,” dediğimde Mustafa güldü.

“Feza özlemiştir de Taha’dan pek ümitli değilim.”

Güldüm. “Yok yok, o da özledi inan bana.”

Bir şey demediğinde dudaklarının kıvrıldığını hayal ettim. Ben hayatımda hiç kimseyi bu kadar derinden ve bu kadar çok özlememiştim. Vatan için değil, isterse bir on sene de orada kalabilirdi ama bu hasret öyle başka bir şeydi ki... Sanki vücudumda yeni bir organım daha oluşmuştu, beni bırakmıyordu, onsuz yapamıyordum.

“Neyse, güzelim,” dedi Mustafa. “Ben arkadaşların yanına gideyim, sen de dikkat et kendine. Huriye Annem’in ve Lütfü Babam’ın ellerinden öp benim için. O iki kayınçoma da selam söyle.”

“Söylerim,” dedim mesafeli bir sesle çünkü onu bırakmak istemiyordum. Artık dayanamıyordum onsuzluğa. “Sen de dikkatli ol lütfen. Görüşürüz.”

“Görüşeceğiz, canımın içi,” dedi ve telefonu usulca kapattı. Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım içli içli ve sırıtmaya başladım. Hâlâ A yazıyordu ve bu harfi ekranda görmeye o kadar alışmışım ki yerine ne yazarsam yazayım bunun kadar özel olmayacaktı biliyorum.

Oturduğum yerden kalktım ve yarım kalan çamaşırları katlayıp yerine koyduktan sonra annemin yanına gittim. Annem salonda önündeki leğenin içinden çıkardığı fasulyeleri bir bir ayıklıyordu. Taha ve Feza ise hunharca ders çalışıyordu. Pardon, Feza ders çalışıyor; Taha ise isyan ediyordu.

“Öğrenci olmaktan bıktım.”

“Ay üstüme iyilik sağlık,” dedi annem. “Daha bu sene başladın okula, oğlum. İsyan etmek için erken davranmadın mı?”

“Anne vallahi benim gözüm doydu, okumayı söktüm işte az çok, yeter bu kadar.”

Feza elindeki kalemi bırakmadan Taha’ya baktı. “Hayır, daha okuyamıyorsun bile. Demet Öğretmen seni sınıfta bırakacak bu gidişle.

Taha, “Okuyamıyorum ama çok güzel yazıyorum. Sınıfta beş kıza yazmışlığım var,” dediğinde annem, “Tövbe ya Rabb’im,” diyerek söylenmeye başladı.

Yanlarına gidip ikisinin de ortasına oturdum. Feza’nın defterine baktığımda kendimden utandım çünkü çok düzenli ve özenliydi. Taha’ya baktığımda ise kendimden utandım çünkü böylesi bir defterin benimkinden bile kötü olması akıl kârı değildi.

“Ablacığım, bu ne böyle bakkal defteri gibi?” diye sordum Taha’nın defterine bakarken. Feza kıs kıs gülmeye başladığında Taha büyük bir başarıymış gibi doğruldu.

“Ne güzel işte. Zaten ben bakkalci olmak istiyorum, abla. Ne güzel, istediğim her şeyi yerim.”

“Küçükken ben de öyle sanıyordum ama öyle değilmiş,” dediğimde bana safça baktı.

“Sen de mi bakkalci olmak istiyordun?”

Taha hariç salondaki herkes gülmeye başladığında saçlarına dokundum ve sevmeye başladım. “Hayır. Hem bakkalci olmak da neyin nesi? Senden güzel mühendis olur.”

Sırıttı. “Tabii Mıstığın mühendis ya, ondan değil mi?”

Gözlerimi kıstım ve kafamı sağa sola salladım. “Gibi gibi.”

Feza, “Taha’da, Mustafa abi gibi zekâ yok maalesef,” dediğinde Taha onun koluna vurdu. “Sen bir sussana. Zaten sınıfın en ineğisin. Ben de

en tembeli. Babam ve annem bütün genlerini sana vermiş, ben dibini sıyırmışım. Hayır, ben kime çektim o zaman?”

“Bana,” dedim.

Taha bana bakıp imalı imalı gülmeye başladı. “O kadar kötü he.”

“Bak ya,” dediğimde gülüşmeye başladık.

Annem derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. “Mustafa ne zaman gelecek, Nida? Bildiğim kadarıyla bir haftası vardı.”

Birden durgunlaştım ve oturduğum yerden anneme baktım. “Evet. Bir hafta sonra gelecek, anne.”

Feza kafasını defterinden kaldırıp, “En büyük asker bizim asker!” diye bağırmaya başladı. Sırıttım ve saçlarından öpüp ona eşlik etmeye başladım. Birlikte bir ritim yakaladığımızda kapı çaldı. Dudaklarımı yaladım ve oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Elimle kapının kulpunu kavrayıp orayı usulca büktüm.

Ve kapı açıldı.

Mustafa karşımdaydı.

Şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldığımda tüm ciddiyetiyle elini alının üzerine götürdü, sonra da asker duruşu yapıp tok ve yüksek sesle konuştu. “Piyade Uzman Çavuş Mustafa Alp Levendoğlu. Kastamonu. Emret Komutanım!”

Ellerim ağzımın üzerine gittiğinde kalbimin ilk defa bu kadar çığırından çıkmış bir şekilde attığını hissettim. Gözlerim dolmaya başladı ve ellerim titriyordu. Mustafa üzerindeki üniforması, ayağındaki postalları ve kafasındaki beresiyle karşımda durmaya devam ettikçe ellerimi ağzımdan çektim ve ağlayarak hızla boynuna sarıldım. Kolları sırtımı sımsıkı sarmaladığında ayaklarımı yerden kaldırarak beni kendine çekti ve birkaç tur döndürdü. Gözyaşlarım deli gibi akmaya devam ederken bunun mutluluktan oluşu da şükür sebebimdi.

Birkaç saniye sonra duraksadığımızda ikimiz de nefes nefese kalmış bir hâlde birbirimizin gözlerine baktık. Tabii ben ağlıyordum orası ayrı. Ellerim titreyerek yüzüne gittiğinde, “Mustafa, bu sensin değil mi?” diye sordum.

Sesimdeki titreyiş fark ediliyordu. Güzel elleri gözyaşlarımı silmeye başladığında kafasını aşağı yukarı salladı. “Ta kendisi.”

Gözlerimizin içine içine bakmaya başladık. Bu öyle özel bir andı ki hayatım boyunca asla unutabileceğimi sanmıyordum.

“Mustafa abi gelmiş, Mustafa abi gelmiş!” diye bağırان ses dikkatimizi dağıttığında Mustafa gülerек kapıya baktı. “Feza!”

“Mustafa abi,” deyip olduğu yerde ona asker selamı verdi. “Emret Komutanım!”

Hemen arkasından Taha ve annem de belirdiğinde ikisinin de yüzündeki şaşkınlık en az benimki kadardı. Annem, “Oğlum,” dedi şaşkınlıkla. “Hoş geldin.”

Mustafa çabucak yanımdan ayrılıp annemin ellerine sarıldı ve öpüp alnına koydu. “Hoş bulduk, anne.”

Annem gülümseyen gözlerle Mustafa’ya baktığında, “Aç mısın?” diye sordu.

Gülmeye başladım, bir yandan gözyaşlarımı siliyor, diğer yandan gülüyordum. Mustafa, “Aç değilim desem de bir şeyler yedirmeden bırakmazsın ki,” dedi.

Taha atıldı. “Bak nasıl gözüne giriyor kaynanasının bak.”

Mustafa, Taha’ya baktı ve karşısında durup eğildi. “Duyduğuma göre çok özlemişsin beni.”

“Yalan söylemişler.”

“Yoo!”

“Sen de inanmışsın.”

Mustafa onun kalbini bildiği için tepkilerine sadece gülümsemekle yetindi ve ayağa kalkarken yeniden asker komutu verip, “Emret Komutanım!” diye bağırdı. Taha ve Feza da derhâl onun karşısında hizaya geçtiklerinde onları hayranlıkla izlemeye başladım. Mustafa’nın gözleri beni bulup göz kırptığında Taha söylendi. “Kaşın gözün oynamasın, asker!”

Mustafa hemen toparlandı. “Affedin, komutanım!”

Taha gülümsedi. “Tamam, rahat.”

Elleri alınlarının üzerinden inerken annem söze girdi. “Bir hafta sonra gelmeyecek miydin?”

Biraz mahcup bir hâlde başını öne eğip, “Sürpriz yapmak istedim,” diye mırıldandı.

Annem sahte bir azarlamayla önce bana sonra Mustafa'ya baktı. "Kızımın aklını alacaktın, oğlum."

"Ben şey yaparım," dedi Mustafa kısık sesiyle. Elleri ensesine giderken gözlerim parmağındaki alyansın güzelliğine takıldı. "Hallederiz aramızda."

Onu yalnız bırakmamak adına yanına gittim. "Sıkıntı yok, anne."

"Yahu kızım, şaka yapıyorum," dediğinde Mustafa hafifçe öksürdü ve başını doğrultup hepimize bakmaya başladı. "Aslında iyi oldu böyle. Hem..."

"Hem?" diye sordum şüpheli bir şekilde.

Yutkundu ve geri geri çekilerek önce tek dizinin üzerine çöktü, sonra da cebinden çıkardığı kırmızı kutunun kapağını açtı. Ellerim ağzıma gittiğinde gözlerim dolmaya başlamıştı.

Çok ağlıyorsun Nida, ne bu duygusallık kızım?

Kalbimin atışları yeniden hızlanmaya başladığında Mustafa gözlerimin içine bakıp derin bir nefes aldı. "Nida... Benimle evlenir misin?"

Elleri titriyordu, ellerim titriyordu ona bakarken. Başımı aşağı yukarı sallarken gözümünden akan bir damla yaş ona cevabı vermişti. Gülmeye başladı, duygulandığını da görebiliyordum. "Evet," dedim kısık sesimle. "Evlenirim tabii ki."

Mustafa başını öne eğdi ve saniyeler sonra ayaklanıp bana sımsıkı sarıldı. Ellerim boynuna dolanırken kokusunu içime çekmeye başladım. Saçlarının dibinden öptüm, teniyle hasret gidermeye başladım.

Birbirimizden ayrıldığımızda salak salak sırtıtmaya devam ettik. Taha olduğu yerde bizi izlerken yüzüğün hâlâ Mustafa'da olduğunu fırsat bilerek, "Ablam teklifini kabul ettiğine göre yüzüğü ben takayım, enişte," dedi.

Gülüşmeye başladık ve Mustafa şaşkınca elindeki yüzüğe baktı. Annem bize hayranlıkla bakarken, "Heyecandan evladım heyecandan, bir sakın," diye Taha'yı uyardı.

Taha, "Bence kalbi şu an *yaylalar yaylalar* diye bağılıyor," diye kıkırdarken Feza da onlara dâhil olup Taha'ya çevirdi yüzünü.

"Bence bir şeyleri kabul eden yalnızca ablam değil he? Enişten olduğunu sonunda kabullendin yani?"

Taha bozguna uğrarken Mustafa, Feza'nın yanağından bir makas alıp göz kırptı, aynı şekilde Feza da ona. Taha, "Öyle mi oldu ya?" diye saf saf bakınırken başımı aşağı yukarı salladım. Omzunu silkti ve Mustafa'ya baktı. "Neyse, evde kalmasın bari, enişte diye aldık işte."

Yeniden gülmeye başladığımızda Mustafa kırmızı kutunun içinden tektaşı çıkardı ve titreyen elleriyle onu parmağıma taktı. İşte şimdi tamamlanmıştık. Aslında o bana daha önce de evlenme teklifi etmişti hatta ilk mezuniyet gecesi idi ama bu seferki daha anlamlıydı.

Her anımız anlamlıydı.

Bir Ay Sonra...

"Nida ağlama sakın, makyajın bozulacak," diyen Selen'e baktım. Onun yanında duran Eda da başını aşağı yukarı sallıyordu. Selen biliyorsunuz ki liseden arkadaşım, Eda ise üniversitedendi.

"Ağlamıyorum," dedim aynanın karşısında üzerimdeki gelinliğe bakarken. Sonra kızlara döndüm. "Oldum, değil mi?"

Eda gözlerini kapatıp açtı. "Umarım enişte bey acil servisin numarasını biliyordur."

Gülmekle geçiştirirken onu, derin bir nefes aldım ve kendimi süz-meye başladım. Ay düşüp bayılacağım şimdi şuraya he. Of, aşırı heyecanlıyım ama ben! Selen çantasını eline alarak ayaklandı. "Neyse, biz çıkalım. Mustafa gelir belki..."

Bana bakıp gülerken başımı aşağı yukarı salladım, heyecandan gelinliğimin içinde yok olacaktım. Kabarık bir gelinlik olmaması en azından rahat hareket etmemi sağlıyordu. Kızlar odadan çıkarken arkamı döndüm ve sakın kalmaya çalıştım.

Kalamıyorum ki...

Kız ben evleniyorum ya şam şeytanları.

Çok değil sadece birkaç dakika sonra odanın kapısı açıldığında arkamı döndüm ve Mustafa'yla göz göze geldim. Nefesim kesildi. Bak şaka falan yapmıyorum ha. Üzerindeki siyah takım ve beyaz gömleğiyle uyumlu siyah kravatıyla karşımdaydı. Bana bakarken gözleri kısıldı ve adım adım yanıma doğru gelmeye başladı.

Sen bu kadar yakışıklı olmayı nereden öğrendin kurban olduğum?

“Çok,” diye başladı sözlerine. Beni süzdü, izledi ve hayranlıkla bakmaya devam etti. “Çok güzelsin.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim. Sen de harika görünüyorsun.”

Sözlerimi pek anlıyor sayılmazdı. Elimi kavradı ve üzerine bir öpücük kondurdu. Bir süre bekledikten sonra kafasını kaldırdı. Kalbinin delicesine çarptığını hissedebiliyordum çünkü onu tanıyor ve seviyordum.

Kalp atışlarının bile ritmini bilmiyorsam eğer neye yarar ki bu sevdâ?

Yanıma geldi ve bana bakıp, “Bizi bekliyorlar,” demesiyle koluna girdim. İkimiz de derin bir nefes alıp emin adımlarla odadan çıkıp bahçeye doğru yürümeye başladık.

Müzik ve insanların sesleri heyecanımızı körüklemeye başladığında hızımızı düşürmeden yürümeye devam ettik. Saniyeler sonra kendimizi bahçede bulduğumuzda bizi hayranlıkla izleyen ve alkış tutan bedenleri gördük fakat biz bizeydik.

Babamla göz göze geldiğimde gözlerinin kızardığını gördüm. Bu beni daha fena yaparken ağlamamak için bakışlarımı nikâh masasının oraya sabitlendim. Az sonra ikimizde nikâh masasındaki yerlerimizi alırken nikâh memuru ufak tefek işlemlerin ardından bize döndü.

“Sayın Nida Azur, kendi özgür iradenizle, hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan Mustafa Alp Levendoğlu ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Hiç düşünmeden mikrofona yaklaştım. “Evet.”

Alkış sesleri yükselmeye başladığında gülümseyerek geri çekildim. Nikâh memuru bu sefer Mustafa’ya baktı.

“Sayın Mustafa Alp Levendoğlu, kendi özgür iradenizle, hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan Nida Azur ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Mustafa kendinden emin bir şekilde mikrofona yaklaştı. “Evet.”

Alkış sesleri yeniden bahçeyi doldururken nikâh memuru şahitlerimize yöneldi. Benim şahidim Selen’di, Mustafa’nın şahidi ise üniversiteden arkadaşı Emre’ydi. Onlar da bu ana şahitlik ettikten sonra nikâh memuru bize döndü.

“Ben de Ankara Büyükşehir Belediyesi’nin bana vermiş olduğu yetkiyle sizleri karı koca ilan ediyorum.”

Sözlerinin üzerine kalbimde büyük bir dalgalanma oluşmaya başladı. Selen dikkatimi çektiğinde, “Ayağına bas ayağına,” diye fısıldadı. Ama kıyamam ki... *Neyse, sen Nida Azur’sun, aban ayaklarına.* Bismillah deyip Mustafa’nın ayağına bastığımda hafifçe irkildi ama bozuntuya vermedi.

İmzalarımızı attıktan sonra nikâh memuru ayağa kalktı ve biz de onu takip ettik. Elindeki koyu kırmızı rengindeki aile cüzdanını bana uzattığında onu kavradım ve sırtarak Mustafa’ya baktım. Bana döndü ve elleriyle yüzümü kavrayıp alnıma bir öpücük bıraktı.

Gözlerim bu esnada kapanırken alkış sesleri bir an olsun kesilmedi. Kendini geri çekerken gözlerime bakıp fısıldadı. “Seni bir ömür boyu seveceğime söz veriyorum, Nida Azur Levendoğlu.”

Tekrar ederek fısıldadım. “Seni bir ömür boyu seveceğime söz veriyorum, Mustafa Alp Levendoğlu.”

Allah’ım bu ne güzelliştir? Şükür.

Ve ilk dansımız için alana geçtik.

Düğün dansımız için seçtiğimiz parça, Ed Sheeran, *Thinking Out Loud* olmuştu.

Mustafa’nın elleri belimdeki yerini aldığı anda ellerim omuzlarına kondu bir kuş gibi. Hava kararıyordu ve gün batımında onun gözlerine bakıp düğün dansımızı yapmanın mutluluğu her şeyden öteydi.

“Hep neyi merak etmişimdir biliyor musun?” diye sordum kendimi tutamadan. “Neyi?” diye sordu.

“Gelin ve damat dans ederken aralarında geçen konuşmayı.”

Güldü ve kafasını hafifçe sallayarak kulağıma doğru yaklaştı. “Ben biliyorum.”

Kaşlarımı çattığımda geri çekildi ve gözlerime imayla baktığında gözlerimi kaçırdım çünkü utanmıştım. “Tabii ki sabah kahvaltıyı kim hazırlayacak onu konuşuyorlar,” dediğinde kaçırdığım bakışlarım yeniden gözlerini buldu. Güzel yüzünde görebildiğim tek şey, huzur dolu bir tebessümdü.

İlk dansımız yavaş yavaş biterken Taha yanımıza geldi ve Mustafa’ya dokundu. “Ablamı alabilir miyim birkaç dakika?”

“Buyurun, efendim,” dedi Mustafa belimi bırakırken. Taha karşıma geçti ve minik boyuyla ellerini belime koydu. Kıkırdadım.

“İnsan evlendiği için bu kadar mutlu olur mu?” diye sordu saf saf.
“Bıktın mı bizden?”

“Ya,” dedim saçlarını düzelterek. “Evliliği böyle algılama ama. Mustafa ve ben, siz doğmadan önce tanışıyorduk ve çok seviyoruz birbirimizi. İki insanın birbirini sevip de evlenmesi kadar doğal ve güzel bir şey olamaz ki. İleride sen de evleneceksin.”

Omzunu silkti. “Senden güzel bir kız bulamam.”

“Eşek,” dedim yanağını sıkarken. O sırada Feza belirdi yanımızda.

“Sıra bende,” diye dürttü kardeşini. Taha huysuzca homurdanırken belimi bıraktı ve uzaklaştı. Feza’nın elleri belimdeki yerini alırken bana bakıp gülümsedi.

“Sen şimdi evlendin ya, çok mutlusun değil mi?”

Gözlerimi kapatıp açarken tebessüm ettim. Devam etti. “Sen mutluyun ben de çok mutluyum. Hem de en kocamanından.”

“Kurban olduğum,” diye sıktım yanağından.

İlk dansımız bittikten sonra anons üzerine gelin ve damadın *Ankara Havası* oynama vakti gelmişti. Mustafa karşıma geçtiğinde kendime engel olamadan gülmeye başladım.

Duyun ahali! Bir zamanlar anonimden neler neler yaptığımız adamlarla şimdi karşılıklı oyun havası oynuyoruz, hem de kendi düğünümüzde! Az ötede kıskanabilirsiniz, izin veriyorum o kadarına.

Saz çalmaya başladığında kollarımızı iki yana açarak oynamaya başladık. O kadar eğleniyordum ki bazen bu kadar mutluluğa hakkım var mıydı bilmiyorum.

Oyun alanına bizden başkaları da katılırken etraf iyice şenlenmeye başladı. Geceye kadar her türlü eğlencenin dibine vurmuştuk. Hatta onunla bir rap parça açıp karaoke bile yapmıştık. Sanırım bu en büyük hayallerimizden biriydi ve biz onu gerçekleştirdiğimiz için epey mutlu olmuştuk.

Düğün yavaş yavaş biterken anne ve babalarımızla vedalaşmaya hazırlandık. Annem ağlamaya başladığında onu durdurdum. “Ha ben de ağlayayım o zaman?”

“Aman, sen bakma bana,” dediğinde ona sarıldım ve ellerinden öpüp koklayarak gülümsedim. Oradan babama geçtim ve direkt ellerine

sarılarak önce öptüm, ardından da alnımın üzerine koydum. Babam kı-zarmış gözlerle gülümseyerek bana baktı. “NidaSu?”

“Baba,” dedim gülerek. Bunun üzerine daha keyifle güldü ve başını salladı. “Hep mutlu ol, güzel kızım. Hep gülsün bu güzel yüzün.”

“İnşallah, baba. Sağ olasın,” dedim ona sarılarak. Derin bir nefes aldım ve RıfatCan Babam’ın ve Esmasu Annem’in de ellerini öptüm. İlkizlerle de vedalaştıktan sonra Mustafa elimi tuttu. Onlara el sallayarak arkamıza baktığımızda Taha bizi durdurdu ve Mustafa’nın karşısında dikildi.

“Ona iyi bak yoksa seni fena yaparım, enişte bey.”

Mustafa, Taha’ya elini uzattığında Taha birazcık tereddüde düşer gibi olsa da dayanamadı ve ona uzatılan eli tuttu. Mustafa, “Emin ol, ona gözüm gibi bakacağım, kayınço,” dediğinde Taha gülümsedi ve önü-müzden çekilerek, “O zaman yallah!” deyip bize yol verdi. Bu bizi hem şaşırtıp hem de güldürürken yürümeye devam ettik. Dakikalar sonra arabaya bindiğimizde evimize doğru yola koyulduk.

“Unutmadan,” dedim ve telefonumu elime alıp rehberle girdim. A harfinin üzerinde durdum ve düzenleme seçeneğine tıkladım. Elim klavyeye giderken bir anlık duraksamanın içinde buldum kendimi ve düşünceli bir şekilde Mustafa’ya baktım. “Değiştirmeyeceğim.”

“Neyi?” diye sordu birkaç saniyeliğine gözleri beni bulurken.

“Rehberdeki seni.”

Gülümsedi ve yola bakarak mırıldandı. “Biliyor musun, bunu ben de istemem. Onun yeri çok farklı. Ne olduysa onun sayesinde oldu belki de.”

Gülümsedim ve telefonu kapattım. Mustafa elimi tuttu ve öptü. “Mühim olan rehberdeki adım değil, mühim olan kalbindeki yerim ve ben bunu biliyorum. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım ve başımı ona doğru çevirerek tüm yol boyunca onu hayranlıkla izledim. Her bir saniye daha çok âşık olduğumun farkında olmadan izledim onu.

Çünkü seviyorum.

Çünkü o Mustafa Alp ve yeryüzünde görüp görebileceğim, sevip de âşık olabileceğim tek adam.

Sen hep ol.

Bir yeni mesajınız var!

Parça parça ettiğim ekmek kırıntılarını geniş ve düz bir kabın içerisine koyduğum gibi küçük bir kâseyi de suyla doldurup balkonumuzun kenarına koydum. Kuşlar bize çok uğruyordu, biz de elimizden geldiğince onları güzel ağırlamaya çalışıyorduk. Sabah sabah yine duygusalım. Evlilik beni epeyce olgunlaştırdı.

İçeride uyuyan koca bebek için aynı şeyleri söylemek ne kadar doğru olur bilmiyorum ama.

Şaka, o zaten hep olgun biriydi. Yani bazen... Neyse, aman duymasın.

Kızarttığım ekmekleri sofraya koyduktan sonra çayları dökmeye başladım. Evliliğimizin birinci ayını doldurmak üzereydik ve her şey o kadar güzel gidiyordu ki değil bir ay, sanki yıllardır onunla evliymişim gibi hissediyordum.

Bir şarkı mırıldanarak çayları döktükten sonra üzerimdeki hırkanın düşen omzunu düzelttim ve mutfaktan çıkıp yatak odamıza gittim. Mıstığım uyuyordu. Onu olduğum yerde birkaç saniye izledim, gönül isterdi ki daha çok izleyeyim ama olmaz. Çayları doldurdum o kadar, soğumasın. Çay önemli.

Pencerenin olduğu tarafa doğru gittim ve perdenin güneşliğini hafifçe sıyırdım. İçeri dolan güneş ışığı odayı ferahlatırken Mustafa'nın tepki vermemesi beni o kadar şaşırtmamıştı ki... Olduğum yerde omuzlarımı düşürdüm ve ona baktım. "Uyandığını biliyorum. Hiç kandırma."

"Uyanmadım," diye mırıldandı gözleri kapalı bir hâlde. "Birinin beni öpmesini bekliyorum. Tahmini ne zaman öpersiniz acaba, Nida Hanım?"

"Hım?" dedim düşünür gibi. "Matematğim çok kötü biliyorsun. Hesap yapamıyorum."

"Peki, bizim birinci ayımız ne zaman?"

"Bir gün sonra," dediğimde gülümsedi.

“Tabii tabii. Matematiğin kötü.” Yatakta kımıldanırken mırıldanmaya devam etti. “Ah sen yok musun sen.”

“Mızızlanma,” dedim üzerine doğru yürürken. Mustafa elini yastığın altına soktu ve hiç umursamadan uyumaya devam etti. Gözlerimi devirdim. “Bak uyanmazsan kaldırıyorum o sofrayı ha! Bugün misafirlerimiz gelecek, çok işim var.”

Evlendiğimizden beri epeyce gelen giden olmuştu ama bu seferki misafirlerimiz çok özel insanlardı. Onlardan sonra da annemler gelecekti. Kardeşlerim de.

Mustafa esnemeye başladığında sevimli sevimli sııttım. Elinin tersiyle ağzını kapattığında istifini bozmadan uyumaya devam etti. Pes ettim ve gidip yanağından öperek geri çekildim. Tabiri caizse hayvan gibi sııtmaya başladı.

“Bir de şu yanağımdan,” dedi yüzünü diğer yöne doğru çevirirken. Gözlerimi irileştirdim.

“Ay fırsatçı seni! Ben gidiyorum, sen de iki dakikaya gelmezsen küserim.”

Gözlerini açtı bir anda. “Küser misin?”

“Hı hı,” diye fısıldadım sııtarak.

“Tehdit yemekten yemek yiyemiyorum ki zaten anasını satayım.”

“Of!” dedim gözlerimi devirerek. Sonra odadan çıkıp mutfağa doğru yürümeye başladım. “Çayımız buz gibi oldu, Mustafa... Kalk artık, Mustafa... İşim var diyorum, Mustafa...”

Mutfağa girdiğimde sandalyemi çekip oturdum. Tezgâhın üzerine baktığımda bir hayli kalabalık bir tabloyla karşılaştım çünkü bugün epey dolu bir gün olacaktı. Mutfağa kendimi çiviyle çakmak istiyordum.

Çayıma şeker atıp karıştırmaya başladığımda Mustafa kareli pijamalarıyla içeri girdi ve sandalyesine oturmadan direkt yanıma gelip önce sol sonra sağ yanıma bir öpücük bırakıp yerine geçti. Gülümsedim. “Elini korkak alıştırmayacaksın,” dedi bana bakarken. “Kocanım ben senin.”

“İyi ki hatırlattın bak,” dedim sahte bir şaşkınlıkla. “Nasıl teşekkür edeceğim ama ben size, Mustafa Bey?”

“Sen iyi bilirsin,” dedi göz kırparken. Gözlerimi irileştirirken başımı öne eğip kıkırdadım. “Mustafa Bey neler diyorsunuz? Ayıptır yapmayın, yanarız.”

“He, ben de öyle olsun istiyorum,” dedi çayına attığı şekerleri karıştırırken. Üstüne gitmedim ve gülmeye devam ettim. Başımı arkaya doğru çevirdiğimde misafirlerimizin geldiğini gördüm. *Güzel kuşlar...*

Önüme dönerken ekmeğime reçel sürmeye başladım. “Alışveriş listesini hazırladım, onları aldıktan sonra doğruca eve geliyorsun çünkü perdeleri asacaksın.” Bir yandan gülüyor, diğer yandan ciddiyetimi korumaya çalışıyordum.

Bana saf saf baktı. “Çişimi de yapacak mıyım?”

“Hı hı,” dedim yine gözlerimi kapatıp açarken.

Ekmeğimi ağzıma attığımda güldü. “Tamam, yaparım. Kıyamam ki ben sana.”

Yemeğimi yerken gülümsemeye başladım. Bir dilim de Mustafa’ya krem peynir sürdüm. “Daha şu başvurduğum kurumdan dönüş yapmadılar,” diye konuştum sakince. Edebiyat öğretmeniydim, KPSS sınavına hazırlanıyordum ama o vakte kadar çalışmak istiyordum zira atanacağımdan ümidim de yoktu.

“Ya güzelim,” dedi Mustafa bana bakarken. “Sen sınavına çalış rahat rahat, niye yoruyorsun kendini anlamıyorum ki?”

“Olsun,” dedim itiraz ederek. “Çalışmam lazım. Hem unuttun mu hayallerimizi? Eminem konseri? Amerika tatili? Bunlar için para biriktiriyoruz ve benim de katkım olsun istiyorum.”

“Güzel düşünüyorsun ama zaten yoruluyorsun gün içerisinde, o kurum seni iyice yoracak,” dedi çaresiz bir ses tonuyla. “Merak etme, o konsere de Amerika’ya da gideceğiz.”

“Bir şey olmaz,” dedim yumuşak bir sesle. “Ben seviyorum çalışmayı. Sen düşünme beni.”

“Ben düşünmeyeceğim seni, öyle mi?” dedi kaşlarını yukarı doğru kaldırırken. “Hafızamı unutsam seni yine unutmam.”

“Kral be,” dedim gülerek. “Koca gibi koca.”

O da gülerek eşlik etti bana. Birlikte keyifli bir kahvaltının ardından sonra işimize koyulduk. Mustafa üzerini giyindikten sonra ona yazdığım

listeyi verdim. Listeye ufacık bir göz attıktan sonra cebine katlayıp koydu. Kapıyı açtıktan sonra ona sarıldım ve diğer yanağından öptüm. “Şimdi ödeştik,” diye konuştum geri çekilirken.

Sinsice sırtıttı ve tam arkasından kapıyı kapatırken çabucak dudaklarımın üzerine bir öpücük bıraktı ve kulağıma fısıldadı. “Tüh! Yine borçlandın...”

Karnımdaki kelebekler oradan oraya uçmaya başladığında geri çekildi. Utanarak kafamı diğer yöne çevirdim ve kapıyı kapatmadan önce yüzüne baktım. Güzel güzel sırtıyordu. Ben de öyle. “Hayırlı işler, Mustafa Bey.”

“Size de Nida Hanım,” dedi yüzünden düşürmediği tebessümüyle evden ayrıldıktan sonra. Kapıyı kapattıktan sonra mal mal sırtıtmaya devam ettim. Bakın o kadar çok seviyorum ki onu, gülüşüme bile adını verdim. İnceden kalından dedim bir şeyler...

Vakit kaybetmeden işlerime koyulmaya başladım. Bir yandan mutfak dolabının oraya koyduğum tabletten müzik dinliyor, diğer yandan etrafı topluyordum. Mutfaktaki bulaşıkları yıkadıktan sonra içeriye geçtim ve yerleri süpürmeye başladım. Gerçi ben temizliğimi yapmıştım ama misafirlerimin hepsi çok özel insanlar oldukları için mahcup olmak istemezdim.

Bir saate yakın bir sürede etrafı silip süpürdükten sonra doğruca mutfaktaki yerimi aldım. Şimşek gibiydim maşallah. Kendime nazar duası okuduktan sonra kollarımı sıvayarak yemeklerimi yapmaya başladım.

Kız ben evlendikten sonra pek bir maharetli oldum he. Ben bile şırıyorum kendime ama öyle vallahi. Tabii henüz HuriyeSu kıvamına erişemedim, zaten onun için kırk fırın ekmek yemem gerekiyor.

Çorbamı yapmaya başladığımda o sırada Mustafa elinde bir yığın poşetle içeri girdi. Biraz yorgun bir hâlde elindekileri bıraktığında, “Kurban olduğum, kütlikten mı çıktık?” diye sordu.

“Olsun, olsun,” dedim çorbamı hazırlamaya devam ederek. “Haydi üzerini çıkar da bana yardım et. Az kaldı, gelecekler birazdan, Mustafa.”

“Yetiştireceğiz, sakın ol,” dedi üzerindeki ceketini çıkarırken. “Ellerimi yıkayayım geliyorum.”

“Tamam,” dedim gülerek. Sonra ardından bağırdım. “Yiğidim!”

“Bak nasıl da biliyor işi bak,” dedi bana doğru. Güldüm. Ben çorbanı karıştırmaya başladığım sırada Mustafa da aldıklarını dolaba yerleştirmeye başladı. Seri bir hâlde ikimiz de işimizi yaptıktan sonra pilavıma geçtim. Allah’ım nazar degecek. Tü tü maşallah!

“Dur,” dedim pirinçleri suyun altında bırakarak. “Şu salonun perdelerini tak sen.”

“Ah Nida ah,” dedi kafasını sallarken. “Dünyanın en şanslı insanı mısın nesin? Benim gibi bir kocan var.”

Yanından geçerken gözlerimi devirdim. “Asıl sen dünyanın en şanslı insanısın, benim gibi bir karın var. Otur da dua et.”

“Her gün ediyorum, merak etme,” dedi peşimden gelirken. Salonumuza girdiğimizde ona perdeleri gösterdim. “Şu sehpayı çek ve as, tamam mı? Zaten *zıravut*¹⁴ gibisin maşallah. Tek tek takarsın.”

“Ver gazı ulan ver gazı.”

Kıkırdayarak salondan çıktıktan sonra onu perdelerle baş başa bıraktım. Evlilik güzel şey he. Ne güzel vallahi. Oh mis!

Pilavımı da yaptıktan sonra fırına koyduğum tavuğu çıkarıp ocağın üzerine koydum. Neredeyse her şeyi halletmişim. Bir salata kalmıştı. Saate baktığımda vaktimin bir hayli daraldığını gördüm. Acele acele domatesleri doğramaya başlarken Mustafa yanımda belirdi. “Tamam, sen üzerini giyin. Ben devam ederim.”

“Ay, asla hayır demem!” dedim bıçağı elimden bırakarak. Sanki bunu bekliyordum he. Mustafa bıçağı kavradığında çabucak odamıza girip giyinmeye başladım. Üzerime hoş bir kazak, hemen altına da güzel bir pantolon çekerek saçlarımı şekillendirdim. Yüzüme biraz makyaj yaptıktan sonra ayağa kalkıp kendimi süzdüm.

Evet, gayet şık ve sadeydi. Tam bir Nida Azur... Ay dilim sürçtü! Nida Azur Levendoğlu olacak efendim.

Elim parfüme gittiğinde kapı çaldı. “Ayy!” dedim irkilerek. “Mustafa geldiler, vallahi geldiler.”

Parfümü sıkıp hızla odamızdan ayrıldım. Mustafa yanımda belirdiğinde derin bir nefes alıp kapıyı usulca açtım. “Hoş geldiniz,” dedim sıcacık bir gülümsemeyle.

¹⁴Uzun, iriyarı (c.n.)

*Karşımda gördüklerim Aymira ve ailesiydi.*¹⁵

“Hoş bulduk,” dedi Aymira gülümseyerek. Kapıyı araladım ve onları içeri buyur ettim. Heyecanlanmıştım zira ilk defa bir araya gelip bir şeyler yapacaktık. Onunla dört buçuk sene önce karşılaşmıştık. Kardeşiyle aynı okulda okumuş, o esnada tanışmıştık. Sonra geçen gün birbirimize rastlaşmış ve hemen isimlerimizi hatırlamış, bu sayede de kaynaşmaya başlamıştık.

Ben de onları evime davet etmek istedim ve çok da güzel geldiler.

Hepsi için birer terlik çıkardığımda içlerinden biri konuştu. “Yalnız ben çiçekli terlik giyemiyorum.” Aymira’nın eşi, yani Kamer onu dürttüğünde, “Oğlum ne lüzumsuz adamsın sen,” diye fısıldadı. Onları duymuştum ve buna gülümsedim.

Mustafa, “Yanlışlık olmuştur, değiştirelim,” dediğinde terliği giyen kişi gülümsedi. “Yok abi, estağfurullah. Ben biraz boş yapan bir tipim, sen benim kusuruma bakma.”

Kamer, “Ulan Andaç,” diye homurdandığında adının Andaç olduğunu öğrendim. İçeri girdiklerinde kapıyı kapattım ve onlarla selamlaşmaya başladık.

Aymira’ya sarıldım. “Nasılsın?” diye sordu gözlerime bakarak. “Çok iyi gördüm seni.”

Gülümsedim samimiyetle. “İyi gidiyor. Sen de iyi görünüyorsun.”

“Öyle,” dedim sakince konuşurken. Ardından bir kızla daha tanıştım. Adı Zeynep’ti ve sanırım Andaç’ın kız arkadaşıydı. O esnada Kamer’in elindeki tatlı kutusunu Mustafa’ya uzattığını gördüm. Aralarında ufak çaplı bir diyalog geçmişti. Hepsiyle merhabalaştıktan sonra birlikte salona geçtik. “Hoş geldiniz tekrar,” dedim Mustafa’nın yanındakini yerimi alırken.

Gülümseyerek bize baktıklarında Kamer ve Aymira’ya baktım. Onlarla tanışma anımızı hatırladım. Gülümsedim. Kardeşi Alper de buradaydı.

Kamer bize bakıp, “Çok tuhaf bir şey,” dedi. “Yıllar önce sizinle rast gelip şimdi yine evinize konuk olmak.”

¹⁵Yazarın *Veda Caddesi* isimli kitap serisinin karakterleri. (e.n.)

Mustafa kafasını salladı. “Bayağı tuhaf hem de. Üzerinden yıllar geçiyor ama sanki dün gibi. Hatırlıyorum da...” Cümlesinin devamını gü-lerek getirdi. “Ne bileyim, evliyiz ikimiz de.”

Andaç atıldı. “O kadroya biz de katılacağız inşallah,” dedi Zeynep’e bakarken. “Değil mi Zeynep?”

Zeynep, “Önce okulumuzu bitirseydik,” diye mırıldandığında Andaç hiç bozuntuya vermeden, “Aymira’dan neyimiz eksik? Kız hem okuyor hem evli,” dedi.

Kamer, “Bayağı uzak bir kıyaslama oldu ama neyse,” diye söylendi ona bakarken. “Çetin burada olsaydı bana gerek kalmazdı ama yapacak bir şey yok.”

Mustafa kaşlarını çatı. “Çetin kim?”

Kamer cevap vereceği sırada Andaç gü-lerek ondan önce davrandı. “Ya o benim kayınço ya. Evlendi, çoluk çocuğa karıştı. Bir oğlu var, yani ayıptır söylemesi ama babasından çok beni seviyor. Çocuklar beni gö-rünce dayanamıyor.”

Gülüşmeye başladığımızda Kamer yine ona takıldı. “Çocuk da haklı şimdi, buldu senin gibi oyuncağı sever tabii.”

Andaç sahte bir terslikle, “Allah’tan kayınçom burada yokmuş yani, vallahi yokluğunu hiç aratmıyorsun,” diye söylendi. Kamer bir şey söyle-mezken Mustafa bu sefer daha farklı bir konuyla çıktı karşlarına.

“Sizin kaç yıl oldu? Çocuk durumları?”

Aymira’nın gözleriyle kesişti gözlerim. Biraz utanmıştı ama çok masum duruyordu. Kamer gülümseyerek karısına baktı. Mustafa da bana böyle güzel bakıyordu. “Biz üç yılı devirdik. Karım son sınıf zaten, okulunu bitirsin bir de bakarız.”

“Bölüm neydi?” diye sordu Mustafa kendine engel olamadan.

Aymira cevapladı. “Psikoloji.”

“Güzel,” dedi Mustafa gülümseyerek. “Umarım hakkınızda hayırlısı olur her şeyin.”

İkisi de nahif bir biçimde gülümserken Mustafa’nın gözleri Alper’in yüzüne takıldı. O aralarında en sakin ve sessiz olanıydı. “Biz Alper’le aynı okuldan mezunuz,” diye konuştu. “Hatta bu sayede tanıştık Aymira ve Kamer’le.”

Alper gülümsemekle yetindi.

Mustafa, “Sen neler yapıyorsun?” diye sorduğunda Alper, “Öğreniyim,” dedi. Mustafa bölümünü sorduğunda hukuk cevabını verdi. Oradan Andaç, Alper’e bakıp güldü.

“Bizim ailede herkes çok zekidir ama içlerimizde en çalışkanı, Alper. Genlerini benden almış. Aramızda kan bağı yok ama Allah’ın işi işte, aynı ben.”

Alper mütevazı bir hâlde susmakla yetinirken Mustafa bu sefer Andaç’a takıldı. “Senin bölüm ne? Okuyorsun, değil mi?”

Andaç, “Okuyorum. Vallahi senden adam olmaz diye diye sonunda kazandım üniversiteyi. İnşaat mühendisliği üçüncü sınıfım,” dediğinde güldüm. Mustafa’nın bölümüydü. Devam etti. “Benim bir de ikizim var, Aytaç. Gerçi o gelmedi ama o benim tam tersimdir. Bunu niye söyledim bilmiyorum ama dedim ya, boş yapan biriyim.”

Sözlerine gülmeye başladığımızda bundan keyif almayan tek kişi Kamer’di. Sohbetimiz genişlerken onları sofraya davet ettim. Birlikte sofraya geçtiğimizde çorbaları servis etmeye başladım. Kamer ve Ay-mira yan yana oturmuştu. Onların karşısında Zeynep ve Andaç. Ben Mustafa’nın çaprazına oturduğumda Alper de ablasının yanındaki yere geçmişti.

Çorba servisini tamamladıktan sonra yemeğimizi yemeye başladık. Neden bilmiyorum ama sanki hep bir aradaymışız gibi hissediyordum. Onların içinde olmak, burada ve beraber olmak çok özeldi. Aramızdaki mesafe her geçen dakika kapanıyordu.

Çorbalar bittikten sonra ana yemeklere geçtik. Kâh gülüyor kâh bir şeyler anlatıyorduk birbirimize. Onların aralarında -hepsinin değil- kan bağı yoktu ama bir aileydiler ve bizi de o küçük aileleriyle tanıştırdılar. Onları tanıdık ve biliyordum ki konuşacak daha çok şeyimiz vardı.

Birkaç saate onları yolcu ettikten sonra bulaşık makinesinin düğmesini kapattım. “Anneler gelecek akşama,” diye konuştum kendi kendime. Henüz yemekler bitmemişti. Ay böyle de artan yemekleri koymuş gibi olacağım ama neyse... Yok canım, hiç de bile. Hem yeniden yapacağım pilav ve salatayı. Derin bir nefes alıp verdiğimde Mustafa’ya seslendim.

“Mustafa, Esmâ Annemler de gelecek, değil mi? Dün konuştuğumuzda misafirleri olduğunu söylemişti ama.”

Mustafa mutfaktan içeri girerken kafasını salladı. “Geleceklerdi en son, gelirler bence ya.”

“Pilav yapacağım tekrar. Yanına hazırlarım bir şeyler,” dedim tezgâhı silerken. Mustafa, “Biz evlendik ve annemleri yemeğe çağırıyoruz,” diye konuştuğunda içim sıcacık oldu sıcacık. “Sahi, bu kaçınıcı evre, güzel karım? Bir mesajdan nerelere...”

Ona doğru döndüm. “Bir gün beraber rap dinleyeceğizden konu nerelere geldi.”

“Elimizin ayarı kaçmış ne yapalım?” dediğinde gülümsemeye devam ederek ekledim. “Bir gün beraber annemleri yemeğe davet edeceğiz olacakmış o. Ah Mustafa ah.”

“Olsun,” dedi göz kırparken. “Bak, o da oldu.”

Zaten annemleri daha önce yemeğe çağırmıştık ama hep birlikte yemek yeme fırsatı bulamamıştık. Bu sefer tam kadro bu sofrada olacaktı bu akşam. Mercimek... Ay alışkanlık işte. Kardeşlerimi de öyle çok özledim ki... Burnumda tütüyor keratalar. Sanki günde zilyon kez konuşmuyormuşuz gibi.

Neyse, severken abartın. Ne demiş şair; *Sevmek mübalağa sanatıdır, abartın.*

Biraz dinlendikten sonra akşamüstü yeniden mutfığa girdim. Pilavımı yapmaya başladım, ardından bezelyeli ve patatesli yemeğimi kısık ateşe aldım. Bugün Nida Şef modundayım anlaşılan, onu anladım. Ha bir de yine kafiye yaptım, özlemişsinizdir.

Hava epeyce bir karardıktan sonra sofraya kurmaya başladım. Annemleri direkt sofraya buyur ezecektim zira aç geleceklerdi. Aç gelmek nedir Allah için? Kurduğum cümlenin fevkaladeliği gözlerimi yaşartırken bunun aslında salata için doğradığım soğan yüzünden olduğunu anladım.

Mustafa mutfığa girdi ve perdeyi sıyrıp etrafa bakmaya başladı. “Bu apartman bazen çok gürültülü oluyor. Şu sokağa bak.”

Gülümsedim, bir yandan da ağlıyordum. “Alışırız,” dedim.

“Aslında ileride daha güzel bir eve çıkarız belki,” dedi bana bakarken. Ona baktım. “Böyle küçük bir bahçesi olur, içinde çocuklarımız oynar, koşar... Ne bileyim, güzel olmaz mı?”

“Olur,” dedim hisli hisli gözlerine bakarken. “Çocuklarımız?”

“Bir kız bir oğlan,” dedi, sonra vazgeçti. “Yok, daha fazla olsun.”

“Tövbe tövbe,” dedim yeniden salatama dönerken. “Bir tane bir olsun da bakarız.”

“Gör bak babası ona...” Duraksadı. “Babası?” Saf saf sırtıtmaya başladım. Yüzüne baktım yeniden. Bana şaşkınlıkla bakıyordu. “Nida? Bu kadar güzel olmamalı. Baba olmak istiyorum.”

“E git ol o zaman.”

“Sahiden mi? Tek başıma mı?”

“Hı,” dedim kıkırdayıp önüme dönerken. “Aslansın sen, baba da olursun.”

Bir şeyler söyleyeceği sırada kapı çaldı. İrkildim. “Aha! Annemler geldi.” Mustafa kapıya yöneldiğinde ellerimi yıkayıp yüzümü sildim ve onun yanına gittim. Kapıyı açtığımda Taha direkt içeri daldı. Asla değişmiyor...

Babam, “Yahu oğlum, bir yavaş,” dediğinde güldüm. “Olsun, baba. Klasik Taha işte.”

Annemler içeri girdiğinde hemen arkalarından Esmâ Annemler de geldi. Onlara sarılıp ellerini öptükten sonra direkt yemeğe geçtik. Çünkü açız. Çok mantıklı.

Rıfat Babam, Mustafa’ya bakarken gülümsüyordu. O sırada ben de herkesi dikkatle inceliyordum.

Rıfat Babam iç ses: Vay be, kerata büyüdü de ailesini kurdu.

Esmâ Annem iç ses: Daha düne kadar sidikli donlarını yıkıyordum oğlum. Ah zaman...

HuriyeSu iç ses: Bu kadar mükemmel olmak çok zor yahu! Ne güzel biriyim.

LütfüCan iç ses: Kızımı iyi bir damatla evlendirmişim. Bayağı kral hareket.

Feza iç ses: Eve gidince yarım kalan ödevimi tamamlamam gerekiyor...

Tühl Keşke getirseydim, Mustafa eniştemle yapardık.

Taha iç ses: Yemek yemek istiyorum. Açım. Ahal Yarın okul var, ağlamak istiyorum ama önce yemek yemem lazım. Karın tokluğuna ağlamak daha güzel. Yemek istediğimi ve aç olduğumu söylemiş miydim?

Mustafa iç ses: Baba olmak istiyorum baba. Benim de Feza ve Taha... Taha mı? Tadım kaçtı vazgeçtim.

İç sesim: Zihin okuyabildiğimi bilmiyordum, hoşuma kaçtı.

Çorbalarımızı içerken Feza, anneme baktı. “Anne, Filiz Öğretmen beni ayın öğrencisi seçti.”

Annem, “Kurban olduğum,” deyince Taha babama baktı. “Baba, müdür seni çağırıyordu. Söylemeyi unuttum.”

Babam, “Seni de yılın öğrencisi mi seçtiler?” diye sorduğunda Taha kaşlarını yukarı doğru kaldırdı. “Biraz yüz kızartıcı bir suç benimki. Sınıfın lambasını patlattım. Top oynuyorduk, valla ayağımın ayarı kaçtı.”

Mırıldandım. “Sınıfın içinde top oynamak mı?”

Mustafa o anda öksürerek bana baktı. Ona döndüm. Sonra bizi hatırladım. *Daha doğrusu kendimi.* Utandım. Ben de sınıfın lambasını patlatmıştım.

Annem gülerek bana bakarken, “Ay, bu bana birini hatırlattı,” dedi.

“Kim ya o?” dedim bilmezlikten gelerek. “Ayıp etmiş.”

“Ah ah,” dedi kafasını iki yana sallarken.

Taha çok üzgünüm kardeşim, bana çekmemen lazımdı.

Esmâ Annem çorbasını bitirdikten sonra ayaklandım. “Alayım, anne.”

“Eline sağlık, kızım,” dedi tabağını uzatırken. “Çok koyma bana.”

“Afiyet olsun,” dedim tabağını alırken. Tahta kaşıkla pilav doldururken Taha konuşmaya başladı tekrar.

“Enişte söz vermiştin, *Playstation* oynayacağız, değil mi?”

Mustafa, “Oynayacağız tabii,” diye güldü.

Taha sevindi. “İşte bak, kimin eniştesi be? Abla valla seni iyi ki verdik, çok kârlı çıkıyorum ben bu işten.”

“Allah Allah,” derken sesim kahkaha seslerinin arasında kaybolmaya başladı. O esnada içimden dua ettim.

Dilerim ki soframız hep böyle kahkaha sesleriyle şenlensin. Mutlu olalım. Kardeşlerim, ailem, eşim yanımda olsun. İnsanın ailesi yanında olduktan sonra Allah’tan başka ne dileyebilirdi ki? Hem bir bakmışım,

bu aile büyümüş ve içine benim evlatlarımın sesi de karışır olmuş... Bilemeyiz.

Ertesi sabah haftanın ilk gününe uyandım. Pazartesi sendromu katlanılmaz! Tabii ben şu sıralar evde olduğum için bundan muafım ama Mıstığım? Ona günah ya. Olsun, işini de eşini de seven biri o.

Şükür.

Nazar duası yükleniyor...

Kahvaltısını yaptıktan sonra onu yolcu etmek için kapıya doğru yürüdüm. "Akşama gelirken bir şey alayım mı?" diye sordu. Şu sorunun güzelliği, masumluluğu, içi kıpır kıpır edişi... Düşüyorum, kaldırma Allah'ım.

Kaşlarımı yukarı doğru kaldırarak sııttım. "Kendini getir yeter, yiğidim."

Mustafa yanağımdan öpüp geri çekilirken, "Akşam olsun, çok âmin," diye güldü. Güldüm. Biraz sonra evden ayrıldı. Kapıyı kapatır kapatmaz telefonuma bir mesaj geldi. Kaşlarımı çatıp mesajı okumamla koşar adımlarla kapıyı tekrar açıp Mustafa'yı durdurmam zamanımı almadı.

"Mustafa," dedim nefes nefese. Telaşla bana baktı. "Ne oldu?"

Boynuna atladım. "Başvurumu değerlendirmişler, bugün görüşmeye bekliyorlar."

Elleri sırtımdaki yerini aldı. "Canım benim." İçimi ısıttı sözleri. Ağzım kulaklarımdaydı. Devam etti. "Bak, oldu sonunda."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Çok mutluyum."

Birbirimizden ayrıldık. Gözleri parlıyordu, kalbim deli gibi atıyordu. "Çok daha mutlu günlerimiz olacak," dedi yüzümü severken. "Bu daha başlangıç."

Onu tekrar ettim. "Bu daha başlangıç."

"Hı hı," dedi küçük bir çocuk gibi içi içine sığmazken. Hislerimi paylaşmak yerine benimle birlikte yaşıyor olması o kadar özeldi ki... Canım eşim. İyi ki.

Alınlarımızı birleştirdik ve birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Emin ol, biz bir olduğumuz müddetçe mutluluk peşimizden gelecek," diye fısıldadı. Gülümsedim. "Her zaman bir olacağız." Gülümsedi. Alnımı öptü, sonra bana sımsıkı sarıldı.

İnsan bir olduğu zaman tek bir yerden kanar, sızlar ve sever. Hayatın karşımıza neler çıkaracağını henüz bilmiyoruz ama *biriz*. Bundan böyle başımıza ne gelirse gelsin tek bir yerden hissedeceğimizi biliyoruz çünkü sevgi böyle bir şey.

Ne demiş şair; *Sevmek mübalağa sanatıdır, abartın.*

Abartmak?

Nida Azur Levendoğlu'yum ben. Azla yetindiğimi gören oldu mu sanki?

Hı hı.

Ben de öyle düşünmüştüm.

SON

Yazardan...

Merhaba Sevgili Okur,

Seninle yeniden buluştuk.

Belki bu seninle ilk buluşmamız da olabilir, öyleyse hoş geldin!

Çevrim İçi, benim seneler önce bir anda yazmaya başladığım ve sadece güldürmek üzerine kurguladığım bir hikâyeydi. Amacım yerine ulaştı mı bilmiyorum ama yüzünde bir tebessüm bırakabildiysem ne mutlu bana.

Nida Azur'un sıra dışı ve sanki içimizden biriymiş gibi olan hayatına konuk olup ona eşlik ederek okuduğun için teşekkür ederim.

Dilerim ki hayatından renkler hiç eksik olmaz...

Dilerim ki yüzünden gülümsemeler hiç silinmez...

Hayatın yorgunluğundan uzaklaşıp soluk aldığın bu hikâyede seninle olduğum için çok mutluyum.

İyi ki varsın ve şunu unutma;

bazen normalin dışına çıkmak seni güldürebilir.

:)

TEŞEKKÜR

Kalbimin en güzel odasında daima yanımda olup her
kararımda beni destekleyen canım eşim *Ömer'e*,
Yanıma her baktığımda onları gördüğüm canım aileme,
Satırlarıma sarılan, samimiyetime güvenip hisseden canım
okurlarıma,
Kitabımızın en ince ayrıntısına kadar titizlikle ilgilenen
sevgili editörüm İpek Hanım'a,
Destegini esirgemeyen Emre Bey'e,
Ve son olarak kitabımızı en iyi şekilde hazırlayıp sizlere
sunan yayınevime çok teşekkür ederim.
İyi ki varsınız, hep olun.

Sevgilerimle...
SÜMEYYE DEMİRKAN

